

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE
LAST
THING
SHE
EVER
DID

#1 *NEW YORK TIMES* BESTSELLING AUTHOR

GREGG
OLSEN

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

GREGG OLSEN İÇİN ÖVGÜ

"Gregg Olsen'in *The Last Thing She Ever Did* kitabı atmosferik, karanlık, karamsar ve durmaksızın heyecan verici. Bu kitap kaçırılmamalı!"

-Linda Castillo, *New York Times* çok satan yazarı

"Gregg Olsen geceleri uykumu kaçıran, tüyler ürpertici, sayfaları çevirten, kalp atışlarımı hızlandıran muhteşem gerilim romanları yazıyor. *Kadının Yaptığı Son Şey*'de ise kendini aşmış."

-Allison Brennan, *New York Times* çoksatan yazarı

"Baştan çıkarıcı, hınzır, gerilim ve paranoya dolu *The Last Thing She Ever Did*, şimdiye kadar okuduklarım arasında en yıkıcı sahneleri, şaşırtıcı ve mükemmel bir finalle sunuyor. Kötülüğün kişinin eylemlerinde saklı olabileceğini, ancak trajedinin genellikle kişinin eylemsizliğinden doğduğunu hatırlatıyor."

-Eric Rickstad, *The Silent Girls* kitabının *New York Times* çoksatan yazarı

"Olsen'in son romanı korkunç, anlık bir kararın nasıl kalıcı etkileri olduğunu ve geçmişin bugünde nasıl yankılandığını inceliyor. Beklenmedik sürprizlerle dolu *The Last Thing She Ever Did*, son satırına kadar tahmin yürütmenizi sağlayacak."

-J. T. Ellison, *Lie to Me*'nin *New York Times* çoksatan yazarı

"Usta hikâye anlatıcısı Gregg Olsen, okuyucuları amansız, nabız gibi atan bir başka büyüleyici gerilim hikâyesiyle rehin almaya devam ediyor."

-Rick Mofina, *Last Seen* kitabının uluslararası çok satan yazarı

"Gergin. İyi hazırlanmış. Sürükleyici."

-Mary Burton, *New York Times* çok satan yazarı

"Çok zekice! Çarpık."

-Lisa Gardner, *New York Times* çok satan yazarı

"Olsen hızlı ve sürükleyici yazılar yazıyor."

-*Seattle Times*

"Seni boğazından yakalar."

-Kay Hooper, *New York Times* çok satan yazarı

"Olsen sizi korkutacak ve buna bayılacaksınız."

-Lee Child, *New York Times* çok satan yazarı

THE
SON
THING
SHE
EVER
DID

GREGG OLSEN YAZARA AIT DİĞER KITAPLAR

FİKSİYON

Yağmurun Sesi O
Gittiğine Göre Beni
Durdurmaya Çalış
Ormandaki Kız Kaçak
Kız

Şok Edici Gerçek
Hikaye Korku
Koleksiyoncusu
İhaneti

Kemik Kutusu
Kıskançlığı
Kandan Daha Yakın
Kurban Altı
Buzdan Kalp
Kötü Bir Kar

Soğuk ve Karanlık Bir Yer
Arkasında Bıraktığı Çocuk

NONFICTION

Amiş Ülkesinde Bir Cinayet: Seks, İhanet ve Soğukkanlı Bir Cinayet
Çarpık Bir İnanç: Bir Bakanın Saplantısı ve Kiliseyi Yok Eden
Cinayet

*Derin Karanlık: Amerika'nın En Zengin Gümüş Madeninde Felaket
ve Kefaret*

*Açlık Tepeleri: Kuzeybatı Pasifik Ormanlarında Gerçek Bir Cinayet ve
Kötülük Hikayesi*

*Acımasız Aldatma: Bir Annenin Ölümcül Oyunu, Bir Savcının Adalet
Mücadelesi*

*Seni Sevmek Yanlışsa: Mary Kay Letourneau'nun Şok Edici
Gerçek Hikayesi*

*Terk Edilmiş Dualar: Cinayet, Saplantı ve Amiş Sırlarının İnanılmaz
Gerçek Hikayesi*

*Acı Bademler: Anneler, Kızları ve Seattle Siyanür
Cinayetlerinin Gerçek Hikayesi*

Tekerlekli Sürtük: Kara Dul Katili Sharon Nelson'ın Gerçek Hikayesi

*Eğer Sana Sahip Olamayacaksam: Susan Powell, Gizemli
Kayboluşu,
ve Çocuklarının Öldürülmesi*

THE
SHE
EVER
I
GREGG
OLSEN

IsOMAS6 MERCER

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, organizasyonlar, yerler, olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Metnin telif hakkı © 2018 Gregg Olsen'e aittir Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik olarak herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde, yayıncının açık yazılı izni olmadan.

Thomas & Mercer, Seattle tarafından yayınlanmıştır www.apub.com

Amazon, Amazon logosu ve Thomas & Mercer, [.com](http://www.com), Inc. veya bağlı kuruluşlarının ticari markalarıdır.

ISBN-13: 9781542046428

ISBN-10: 1542046424

Kapak tasarımı Damon Freeman'a ait

*Her zaman doğru düğmeye basmayı bilen
David Downing için.*

İÇİNDEKİLER

YIRMI YIL ÖNCE

BİRİNCİ BÖLÜM SUÇLAMA

BÖLÜM BİRİNCİ HEMEN ÖNCESİ

İKİNCİ BÖLÜM KAYIP: ON DAKİKA

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM KAYIP: ON BEŞ DAKİKA

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM KAYIP: YIRMI DAKİKA BEŞİNCİ

BÖLÜM KAYIP: BİR SAAT

ALTINCI BÖLÜM KAYIP: ZAMAN BİLİNMIYOR

BÖLÜM YEDİ KAYIP: DÖRT SAAT BÖLÜM SEKİZ

KAYIP: BEŞ SAAT

DOKUZUNCU BÖLÜM KAYIP: BEŞ SAAT, ON BEŞ DAKİKA

BÖLÜM ON KAYIP: ALTI SAAT

ON BİRİNCİ BÖLÜM KAYIP: SEKİZ SAAT BÖLÜM ON İKİ

KAYIP: ON BİR SAAT

BÖLÜM ON ÜÇ KAYIP: ON ÜÇ SAAT BÖLÜM ON DÖRT

KAYIP: ON DÖRT SAAT BÖLÜM ON BEŞ : ON DÖRT

SAAT BÖLÜM ON ALTINCI KAYIP ON BEŞ SAAT

BÖLÜM ON YEDİ KAYIP: ON BEŞ SAAT BÖLÜM ON

SEKİZ KAYIP: ON ALTI SAAT BÖLÜM ON DOKUZ

KAYIP: BİR GÜN

BÖLÜM 20 KAYIP: BİR GÜN

BÖLÜM YIRMI BİRİ KAYIP: İKİ GÜN İKİNCİ YIRMI

BÖLÜM KAYIP: İKİ GÜN

BÖLÜM YIRMI ÜÇ KAYIP: ÜÇ GÜN BÖLÜM YIRMI

DÖRT KAYIP: DÖRT GÜN BÖLÜM YIRMI BEŞ

KAYIP: DÖRT GÜN

BÖLÜM YIRMI ALTI KAYIP: BEŞ GÜN BÖLÜM YIRMI
YEDİ KAYIP: BEŞ GÜN BÖLÜM YIRMI SEKİZ KAYIP:
BEŞ GÜN BÖLÜM YIRMI DOKUZ KAYIP: ALTI GÜN
BÖLÜM OTUZ KAYIP: ALTI GÜN

BÖLÜM OTUZ BİR KAYIP: BİR HAFTA BÖLÜM
OTUZ İKİ KAYIP: BİR HAFTA BÖLÜM İKİ
ÜZGÜNÜM

BÖLÜM OTUZ ÜÇ KAYIP: SEKİZ GÜN BÖLÜM OTUZ
DÖRT KAYIP SEKİZ GÜN BÖLÜM OTUZ BEŞ KAYIP
SEKİZ GÜN BÖLÜM OTUZ ALTI KAYIP: DOKUZ
GÜN

BÖLÜM OTUZ YEDİ KAYIP: ON GÜN BÖLÜM OTUZ
SEKİZ KAYIP: İKİ HAFTA

BÖLÜM OTUZ DOKUZ KAYIP: ON BEŞ GÜN BÖLÜM
KIRK KAYIP: YEDİ ON GÜN

BÖLÜM KIRK BİRİ KAYIP: ON YEDİ GÜN BÖLÜM KIRK İKİ
KAYIP ON YEDİ GÜN BÖLÜM KIRK ÜÇ KAYIP: ON YEDİ
GÜN BÖLÜM KIRK DÖRT KAYIP: ONSEKİZ GÜN BÖLÜM
KIRKBEŞ KAYIP: ONSEKİZ GÜN BÖLÜM KIRK ALTI KAYIP:
ON SEKİZ GÜN

BÖLÜM KIRK YEDİ KAYIP: ONSEKİZ GÜN BÖLÜM KIRKSEKİZ
KAYIP: ON DOKUZ GÜN DOKUZ BÖLÜM KIRK KAYIP:
ON DOKUZ GÜN BÖLÜM ELLİ KAYIP: YİRMİ GÜN

BÖLÜM ELLİ BİR KAYIP: YIRMI İKİ GÜN BÖLÜM ELLİ İKİ
KAYIP: YİRMİ İKİ GÜN BÖLÜM ELLİ ÜÇ KAYIP YIRMI
BEŞ GÜN BÖLÜM ELLİ DÖRT KAYIP: YIRMI YEDİ GÜN

BÖLÜM ELLİ BEŞ KAYIP YIRMI YEDİ GÜN BÖLÜM ELLİ ALTI
KAYIP: YIRMI SEKİZ GÜN BÖLÜM ELLİ YEDİ KAYIP:
YIRMI DOKUZ GÜN BÖLÜM ELLİ SEKİZ KAYIP: YIRMI
DOKUZ GÜN BÖLÜM ELLİ DOKUZ KAYIP: YİRMİ DOKUZ
GÜN BÖLÜM ALTMİŞ KAYIP: ARTIK YOK

[ALTMİŞ BİRİNCİ BÖLÜM KAYIP: ARTIK YOK](#)

[ALTMİŞ İKİNCİ BÖLÜM KAYIP: ARTIK YOK](#)

[BÖLÜM ALTMİŞ ÜÇ KAYIP: ARTIK YOK](#)

[BÖLÜM ALTMİŞ DÖRT BULUNDUKTAN ON GÜN SONRA](#)

[TEŞEKKÜR](#)

[YAZAR HAKKINDA](#)

YIRMI YIL ÖNCE

Böcekler asla durmaz. Sessizce ve acımasızca kemirirler.

Suçluluk duygusu da böyledir.

Bend, Oregon'a iki saatten daha az bir mesafede bulunan Diamond Gölü, ponderosa çamları çevrili sarımtırak bir kıyı şeridinde sahip muhteşem bir safir mavisidir. Buradaki çamlar, sinsice kabuğun içinden geçerek ağacın gövdesindeki halkaların oluştuğu büyüme tabakası olan kambiyuma giren ve görünmeyen bir böcek belasına karşı hayatta kalma mücadelesi veriyordu. Bu küçük ordunun saldırısı yıllarca fark edilmeden devam etti ve bir zamanlar güçlü olan kereste ağaçlarını zayıflatarak ağaçlar kurumaya başlayana kadar devam etti.

Yavaş, sessiz bir ölüm.

Görünmeyen.

Ta ki her şey için çok geç olana kadar.

Liz Camden için çok geç olan bu olay, o henüz dokuz yaşındayken gerçekleşmiştir.

Göle giden sapağı gösteren tabelanın yanından her geçişinde anılarından parçalar geri dönüyordu. Bu olay gerçekleştiğinde Liz her zaman bir yolcuymuştu, çünkü o yolu asla ve asla tek başına kullanmazdı. Bu kendisiyle yaptığı bir anlaşmaydı, tüm bunları hatırlamaktan ve kıymıklı, pürüzlü parçaların ona saplanmasını önlemekten kurtulmanın bir yoluydu. Ne zaman hatırlasa, unutmak için elinden geleni yapmasına rağmen, anılar kendilerini çatlak bir aynada bir araya getiriyordu.

Ve hepsi geri döndü.

Liz'in annesi Bonnie Camden ve komşusu Miranda Miller, Bend'den üç saat uzaklıktaki Portland'da alışveriş yapmak için bir günlük gezi planladılar. Liz'in babası Brian iş seyahatindeydi, ancak o gece eve dönecekti.

Miranda'nın kasabada başarılı bir muayenehanesi olan doktor kocası Dan, kadınlar "zor kazandığımız tüm parayı elmaslara ve kürklere harcarken" yeni teknesini çıkarmak için bir bahane arıyordu. Elbette bu bir şakaydı. Dan her zaman Miranda'nın savurganlıklarını abartır ve kendi tutumluluğunu göklere çıkarırdı. O tekne hariç.

Yıllardır bir tane istiyordu. Deschutes Nehri'ne bakan güvertede oturur ve yanından geçen tubacılara gözlerini devirirdi. Dıştan takmalı motoru olan bir tekne istiyordu. Bir motorun gürültüsüyle suya hükmetmek varken neden yüzüsün ki?

Liz, Camden'lar yazın bitişini kutlamak için geldiklerinde Dan'in Miranda'ya, "Balık tutmak için," dediğini hatırlıyordu.

Miranda, "Siz de herkes gibi kıyıda balık tutabilirsiniz," dedi.

Her zaman soğukkanlı bir cümle kurabilirdi. Bu konuda ustaydı. Ya da basit bir hareketle, omzunu ve herkesin "Miranda bakışı" olarak bildiği ve sevdiği şeyle meramını anlatabilirdi. Hedefine bir ok atar, sonra yüzünde hafif bir gülümsemeyle uzaklaşırdı. Asla kaba değildi. Her zaman etkiliydi.

"Bir tekne istiyorum."

"Yeni bir buzdolabı istiyorum." "Gerçekten mi?" dedi.

"Ben de öyle dedim."

Liz üç gün sonra Hansen's Appliances'dan bir teslimat geldiğini hatırladı. Ondan sonraki gün Dan, bir tekne römorku ve gözbebeğiyle Miller'ların evinin önünde durdu. Yeni değildi. Ama on altı metrelik Bayliner Capri, Dan'in gördüğü en güzel şeydi.

"Tanrım, bu tekneye bayıldım. İçinde uyuyabilirim bile," dedi Miranda'ya, komşular satın aldığı tekneye bakmak için toplanırken.

Miranda omzunu döndürdü, dartını fırlattı - "Umarım rahattır, çünkü bunda 'belki' diye bir şey yok, ahbab"- sonra alaycı gülümsemesiyle uzaklaştı.

Kocasına kızgın değildi. Hiçbir zaman. Bu sadece onların oyun tarzıydı. Liz Miller'ların şakalaşmalarını hep sevmiştir. Annesiyle babası çoğunlukla sessizdi. Sessiz ve biraz da tatlı bir çıkmaz. Miller'larda takılma fırsatı doğduğunda, bunu hep dört gözle beklerdi. Eğlenceli olacağını biliyordu.

Göle yapılan yolculuk bir ordu keşif görevi gibi yürütülmüştü ki bu şaşırtıcı değildi. Dan, tıbbi bir muayenehane açmak için Bend'e dönmeden önceki hayatında Vietnam'da görev yapmıştı. En azından Liz'in bildiği kadarıyla, bu deneyiminden hiç bahsetmemişti ama asker traşı ve hâlâ taktığı künyesinin şingirtisi geçmişini söze gerek bırakmadan anlatıyordu. Dan kaslı kolları olan zayıf bir adamdı, hazır gülümsemesi ve Miranda'nın önüne çıkardığı her şeye sinirlenmiş gibi davranması onu yumuşatıyordu.

Büyük gün yaklaşırken Dan, kilise kampında olmayan çocukları topladı - her ikisi de dokuz yaşında olan Liz ve Miller'ların oğlu Seth ve Liz'in on bir yaşındaki ağabeyi Jim - alabalık avlamanın ve su güvenliğinin incelikleri hakkında konuşmak için. Dan uzun soluklu olabiliyordu ve söylediği çoğu şey görünüyordu. Ama o böyleydi.

O hafta yaşanan sıcak hava dalgası yüksek çölü kavurmuştu. Büyük yolculuktan önceki gece gök gürültülü bulutlar geldiğinde, herkes yağmur vaadiyle gelen rahatlamayı hissetti. Sonsuz bir papyon alayı olan televizyon hava durumu sunucusu, bir fırtınanın bölgeden hızla geçeceğini belirtti.

Ve bir kez olsun haklıydı.

Fırtına Cuma sabahı erken saatlerde Bend'den geçerek yolları kayganlaştırdı, Deschutes nehrini ve gök gürültüsünün çatırtıları yüzünden uyuyamayanların kulak zarlarını patlattı.

O sabah Bonnie ve Miranda, Dan ve çocuklardan önce yola çıktılar. Yola çıktıklarında Miranda, "Dan'in banka hesabını boşaltacaksam Portland'a erken gitmem gerek," dedi.

Yıllar sonra Liz annesini ve Seth'in annesini hâlâ Miller'ların Cadillac'ıyla ayrıldıklarında gördükleri gibi görebiliyordu. Onlar

Bu durum için giyinmiş. Annesi bunu nadiren yapardı. Ama o gün Bonnie Camden bir film yıldızı gibi görünüyordu. Aslında iki kadın da öyleydi. Yeni yazlık elbiseler giymişlerdi. Bonnie kendi elbisesini Sisters kasabasındaki bir kumaş mağazasında bulduğu Butterick modelinden yapmıştı. Beyaz biye ile düz bir gök mavisiydi. Miranda kendi elbisesini New York'taki bir mağazanın pahalı bir kataloğundan sipariş etmişti. Beyaz ketendi ve soluk yeşil deri bir kemerle süslemişti. Liz ketene dokunmak istedi ama buna cesaret edemedi. Ne zaman makyaj yapacak, altın bir kolye takacak ve büyükanne ve büyükbabasının evinin taş girişinde yürürken takırdayan ayakkabılar giyecek kadar büyüyeceğini merak ediyordu.

Liz'in o güne dağınık hatıraları arasında Bayan Miller ve annesiyle ilgili olan, Liz'in tekrar ziyaret etmekten çekinmediği tek hatıra olması bakımından eşsizdi.

Liz ve Jimmy, Seth ve babasına katılmak üzere arabaya bindiklerinde beyaz Ford steysin vagon tatlı ve baharatlı bir koku yayıyordu. Tiksindirici. Ağır. Günün sonunda bu koku Liz'in beynine, yeni bir içiciyi gerçekten sarhoş eden ilk alkolün kokusunun daha sonra en ufak bir koklamada midesini bulandırması gibi kazınmıştı. Yine de orada otururken bunun tam olarak ne olduğunu kestiremiyordu. Babasının Teaberry sakızı gibi bir baharat mı? Büyükannesinin çekmecesindeki bir poşet mi?

Dan şehir çıkışında McDonald's'ta durdu ve oğlu ile Camden çocukları beklerken içeri koştu. Liz daha sonra bunun yolculuk için uğurlu bir başlangıç olduğunu düşündüğünü hatırlayacaktı. Yumurtalı McMuffin bir ikramdı. Annesi çocuklarının fast food yemesine asla izin vermezdi.

Liz, Dan'e yağlı kâğıda sarılı bir McMuffin uzatırken, "Senin için iyi olmadığını söylüyor," hatırlıyor.

"Bira da değil," dedi Dan. "Ama büyüdüğünde yine de içeceksin."

Liz önde Dan'in yanına oturdu. Radyoda country müzik çalıyordu. O sırada Liz, Yumurtalı McMuffin'ini yemiş ve Dan'in yanında oturmak zorunda kalmamıştı.

Kardeşi o anın daha iyi olamayacağını düşünüyordu. En azından fast food . Koku ve country müzik, o kadar değil.

Göle sapmadan birkaç mil önce yağmur yağmaya başladığında silecekler devreye girdi. Önce küçük damlacıklar ölü böceklerin kırılğan kalıntılarını camın yüzeyine bulaştırdı. Damlacıklar büyüdü ve sonra aniden o kadar korkunç sayılara ulaştı ki, tek tek damlalar zorlukla ayırt edilebiliyordu. Yağan su, çatıya vuran yüzlerce çivi tabancası gibi ses çıkarıyordu.

"Kokuşmuş güneş ışığına ihtiyacımız yok," dedi Dan, daha önce içilemeyecek kadar sıcak olan ılık McDonald's kahvesini yudumlarken. Ayağını gazdan biraz çekerek fincanı yere bıraktı ve doğru eğilerek ön camın iç tarafını parmak uçlarıyla yokladı. "Dostum," dedi yanındaki Liz'e ve arka koltuktaki çocuklara bakarak, "bu bir bulut patlaması."

Silecekler yağmura karşı çılgınca savaştı, ama yağmur sadece daha hızlı ve daha hızlı gelmeye devam etti. Araba sürekli bir su tabakası tarafından sarılmıştı.

Araç bir yokuşu çıkarken Dan sürücü camını indirdi ve rehber olarak her iki taraftaki patlamış bazalttan oluşan dik duvarlara baktı.

Liz emin olamıyordu ama daha sonra bunu ilk hissedenin kendisi olduğuna inanmaya başladı. Hafif bir gürültü. Belki de radyoda bir sorun vardı. Jimmy ailelerinin müzik sistemindeki kadranın bas sesini sonuna kadar açmayı severdi. Ama sorun radyoda değildi. Liz Dan'e baktı ve gözleri bir için buluştu. Yoldaki tekerleklerin sesi miydi bu? Olabileceğini sanmıyordu. Yol yeni asfaltlanmıştı. Siyah meyan kökü gibi pürüzsüz görünüyordu. Hiçbir uyarı olmadan tekerlekler sallanmaya başladı.

"Kahretsin," dedi Dan, bakışlarını dikiz aynasına çevirerek. "Tekne römorku arka stop lambasını sürüklüyor olmalı. Araba hareket ettiğinde

Satıcı bana sattı. Tamir edeceğini söyledi. Bir saniye kenara çekmem gerek çocuklar."

Araba ve römork durduğu anda, sanki Liz'in annesi sık sık geçirdiği migren ağrılarından birine karşı karartma perdelerini çekmiş gibi ortalık aniden karardı. Su duvarının steysin vagonun önüne ilk çarptığı o anlarda neler olduğunu tam olarak kestirmek her zaman zor olacaktı. Hızlı ve şiddetliydi. Liz ve çocuklar çığlık attılar.

Gözlerinde her şey kesik kesikti. Dan'in dehşete düşmüş yüzü. Yükselen su. Dışarıdan gelen kükreyen ses bile patlamalar ya da parlamalar halinde geliyor gibiydi.

Henüz kapısını açmamış olan Dan bağırdı, "Dayan! Ani sel!"

Araç durduğu yerden sıçradı. Bir mantardı. Bir tüydü. Suyun gücü onu otoyola geri itti. Tampon havuzu. Tilt makinesindeki çelik bir top. Steysin vagon ve tekne römorku otoyolun aşağısına doğru savruldu.

Dan sanki onu koruyabilecekmiş gibi kolunu Liz'e doğru uzattı.

Onu.

Çamaşır makinesi.

İçinde ayakkabı olan kurutucu.

Liz pencereden dışarı baktı ve tekne römorku yanında belirdi ve alabora olmuş bir at römorku olabilecek kütüklerle birlikte karanlık suda savrulup gitmeden önce ona baktı. Tüm bunlar, zihnin gördüklerini tam olarak kavramasına izin vermeyen türden korkutucu bir bulanıklık içinde geçti.

Hafıza parçaları.

Otoyolda geri geri giderken üzerlerine her türden enkaz yağıyordu. Liz bunun gerçekten bir at römorku olup olmadığını merak ediyordu ki, pis ön camdan aniden onlara doğru hamle yapan devasa bir atın görüntüsünü seçebildi. Toynakları cama çarptı ve hayvan Liz'in asla unutamayacağı ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın asla tarif edemeyeceği dehşet dolu bir çığlık attı. Aynı anda hem keskin hem de gırtlaktan geliyordu.

Ön cama çarptıktan sonra, hayvan steysin vagonun yuvarlandı. Şimdi *suyun altında mıydılar?* Bunu söylemek imkansızdı.

Sonra küçük kırmızı bir araba onlara doğru geliyordu, son anda Liz'in bulunduğu tarafa doğru savruldu. Genç bir kadın ellerini cama dayadı ve yanlarından geçerken yardım istedi. Gözleri maviden çok beyazdı. Çok açık ve dehşet doluydu. Gençti. Belki de hâlâ onlu yaşlarındaydı. Bakışları bir an için Liz'inkileri yakaladı ve sonra çalkalanan suyun onu götüreceği yere doğru döndü.

Liz çığlık attı, "Ona yardım etmeliyiz!"

Arabanın dışındaki suyun gürültüsü sözlerini bastırdı.

Uyku tulumları. Bir soğutucu. Bir çocuğun dinozor şeklindeki yüzdürme cihazı su, çamur, köpük ve göl müdavimlerinin kıyıda tembel bir gün boyunca keyif alacağı her şeyin çorba kıvamındaki karışımıyla Ford'un yanından kükreyerek geçti. Bir arabanın üstündeki kapsül yerinden çıkmış ve yarılmış, bavulları, giysileri ve sırt çantalarını bir dolusavak haline gelen yoldaki her şeyi alıp götüren sele göndermişti.

Ve sonunda steysin vagon durdu. Göle giden yol açılırken bazaltın içine bir çıkıntının üzerinde durmuştu.

İlerlemeleri durduğu için, dışarıdaki selin hızı çok daha yüksek bir vitesle geçti. Her birkaç saniyede bir, su arabanın bir tarafına ya da diğer tarafına doğru kabarıyor, bazen aracı yerde sallayacak kadar güçlü oluyordu.

"Herkes iyi mi?" Dan .

Her nasılsa arka koltukta çocuklarla birlikte oturan Liz ilk tepki veren oldu. "Seth'in bir sorunu var," dedi, içeriye su dolmaya başladığında titreyerek.

"Ben iyiyim," dedi kardeşi. "Seth? ."

Annesine çok benzeyen ve genellikle hazır bir esprisi olan çocuk gözlerini açtı. "Henüz ölmedim," dedi.

Arabanın karmaşası içinde bile Dan'in rahatlama nefesi duyulabiliyordu. Ayaklarının dibinde su birikmeye başlamıştı. Yaz günü olmasına rağmen hava buz gibiydi. Pencereyi açtı.

"Sakin kalmamız gerekiyor" dedi.

"Boğulacağız baba," dedi Seth.

"Hayır, hayır, değiliz," dedi Dan. Emniyet kemerini çözdü ve sürücü tarafındaki camın buğusundan ve çamurlu lekesinden içeri baktı. Ön camın kendisi kırık camlardan oluşan bir örümcek ağına dönüşmüştü. "Buradan çıkacağız. İyi olacağız."

Liz gözlerini sildi. "Söz mü?" diye sordu.

Dan çocukları inceledi ve sakinleştirici bir gülümsemeyi başardı. "Anlatacak müthiş bir hikâyemiz olacak. Ben şimdi arabadan ineceğim," dedi. "Ben inip şu çıkıntıya çıkacağım. Sonra da sizi çıkaracağım. Hepinizi. Teker teker. Bunu çok dikkatli yapmalıyız. Tamam mı? Teker teker."

Arka koltuktaki üç kişiden hiçbiri tek kelime etmedi.

"Anlaşıldı mı?" diye sordu, sesi nihayet normalde sakin olan kararlılığının sınırlarını kemiren korkuya ihanet ediyordu. Yapabilirim diyen kişiliğinin kaplamasındaki çatlak genişlemeye başlamıştı: yavaşça, sonra hızla bir uçuruma dönüşmüştü. Liz bunu görebiliyordu. Çocuklar da.

Yine de hepsi başını salladı.

Döşeme tahtalarından biriken su artık diz seviyesine ulaşmıştı. Her an arabaya çarpan bir şeyin gürültüsü ve sarsıntısı onları sarsıyordu.

"Bunun hızlı olması gerekecek," dedi. Sürücü tarafındaki camı indirdi. İçeriye daha fazla su doldu ve yol olan nehrin kükreme sesi kulaklarını doldurdu. Bu, metale çarpan kayaların gürültüsüyle noktalanmış bir .

Daha sonra Liz, bir arkadaşının taş cilalama tamburunun gürültüsüyle irkilir, kız agatları pürüzsüz taşlara dönüştürür, bunları anne için anahtarlık, büyükbabası için bolo kravat haline getirirdi. Bu amansız gürültü ona Cumartesi günü göle yaptığı o korkunç geziyi hatırlatıyordu.

Dan, kapı çerçevesinin üst kenarından tutup kendini yukarı çekerek ve açıklıktan geriye doğru çekerek kendini arabadan dışarı attı. Su onu yakaladı ama hedeflediği kaya çıkıntısına ulaşmayı başardı ve onların yoluna geri döndü.

Araba hareket etmeye başladı ve çocuklar çığlık attı.

Bir saniye sonra Dan arka camın dışında, sürücü tarafında, gözleri dehşet dolu bir şekilde selle mücadele ediyordu. Çocuklar yetişkinlerin baktığını pek sık görmezlerdi. Liz yetişkin bir adamın parçalanacakmış gibi görüldüğünü hiç görmemişti. Cama vurdu ve yanında oturan Jimmy'ye camı açmasını işaret etti.

"Şimdi!" Dan bağırdı. "Lanet olsun, yap şunu!" "Boğulacağız," dedi Jimmy.

"Aç ," dedi Seth. Jimmy ile Liz'in arasında oturuyordu.

"Pencereyi aç, Jimmy," dedi Dan, "yoksa boğulacaksın. Seni dışarı çıkardığımda arabanın tavanına çıkacaksın ve oradan . . . oradan, şu çıkıntıya ve sonra da yolun yukarısına. Su yükselmeyecek. Çekilecek. Yardım gelene kadar orada iyi olacağız. Tamam mı?"

Araba tekrar hareket etti.

Jimmy titreyerek kendisine emredileni yaptı ve camı indirdi.

Kucakları şimdi arabayı dolduran beklenmedik gelgitin bulanıklığıyla kaplıydı.

"Elimi tut," dedi Dan. "Hemen şimdi!"

Jimmy yaptı ve bir saniye içinde pencereden dışarı çıktı. Liz onun çatıda sürüldüğünü duyabiliyordu, sonra sessizlik oldu.

"Kardeşim nerede?" diye seslendi Seth'in arkasından.

Dan'in yüzü tekrar belirdi. Sel onu hırpalamıştı. Kaşının üstünde ve yanağında oluşan bir kesik, açık renkli mavi gömleğinin bir kısmını menekşe dönuştürmüştü. "O iyi," dedi. "Kardeşin iyi."

Araba biraz daha hareket etti.

Liz, Jimmy'nin onun adını haykırdığını duydu. "Kız kardeşimi almalısın! Lizzie'yi dışarı çıkarın!"

"Geliyor, Jimmy!" Seth geri bağırdı.

"Seni bu arabadan çıkarmalıyız," dedi Dan, Liz'in öleceğinden neredeyse emin olduğu bir an öncesine göre sesi şimdi daha acildi. Ama elini körü körüne oğluna doğru uzattığında, Seth ondan uzaklaştı ve Liz'i yakaladı.

gömleğinden tuttu ve üzerine doğru sürükledi. Liz'i Dan ve pencereden içeri doğru çekti. Onun dışarıdaki kaosun içine çıktığını görünce yüzünü buruşturdu ve sonra ikisi de tekrar steysin arabaya baktı. Liz'in gördüğü son şeyler Seth'in dehşete düşmüş gözleri ve üzerinde gülen bir yüz resmi olan *İyi Günler* tişörtüydü.

Ve bu kadar.

Ondan sonra bir şey yok.

Ona anlatılanlar ve lisedeyken Bend *Bulletin* internete girdiğinde gazetede okudukları dışında hiçbir şey.

Local Boy Drowns in Flash Flood

An outing turned into tragedy yesterday morning when a nine-year-old Bend boy drowned on a canyon road off US Highway 97 near Diamond Lake. The boy, his father, and two other children were caught in a flash flood.

"The father managed to save the other two children but, despite valiant efforts, not his son," said Oregon State Police lieutenant Wilson Donaldson, who led the rescue and recovery team.

The driver told police that the group was on the way to a day of fishing at the popular lake when a flash flood hit.

"The car they were driving was carried more than fifty yards by the floodwaters. It got caught on some rocks, and the driver proceeded to evacuate the children to higher ground," Donaldson said.

After the man retrieved two children, the car apparently dislodged, sweeping both the man and his son away with it.

The father was found unconscious downstream, where an off-duty firefighter from Redmond rescued

him. The deceased boy was found in the vehicle. All involved were taken to the hospital and are expected to be released shortly.

Officers also reported one other fatality: a horse. The animal's owners and another young woman in a separate car were recovered without injury.

İsimler Salı g nk  gazeteye kadar gizli tutuldu. Bu haber kısa olup, polisin bir soruşturma y r tt   n  ve s r c n n herhangi bir kabahati olmad   nı tespit etti   nı belirtiyordu. Olayla ilgili son söz cenaze ilanı oldu.

Yine de, orada bulunan herkes ve her iki aile için de bu olay asla bir iz gibi yapışıp kaldı. Dan ve Miranda Liz'in ailesinden uzaklaştılar. Liz ve kardeşi kaybettiklerinin hatırlatıcısı oldular.

Liz anne ve babasının Dan Miller ve o  unun hayatına mal olan kaza hakkında doğrudan konuştuklarını sadece bir kez duymuştu. Elbette kendi çocukları hayatta kald    için minnettardılar. Minnettar olmaktan da öte, çok mutluydular. Ancak Liz'in annesi bir başkasının kaybına sempati duymak yerine, kızının gözünde onu tanımlayacak bir yaklaşım benimsedi. Annesi bencil ve kindar bir kadın olabiliyor, kendi ruh halini yükseltmek için her zaman başkalarını suçlamaya çalışıyordu. Zaman zaman olumsuz olmanın onun neşe duygusunu k r kledi  i görülüyordu.

"Bilmiyorum," dedi. "*Bilmiyorsun*. Dan o sabah içki içmiş olabilir. Alkollü de olabilirdi, hem de ciddi bir şekilde, bildiğimiz kadarıyla. Yani, dürüst olmak gerekirse, ne olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok, benim de yok."

Brian Camden, Bonnie'nin kaba ve yargılayıcı sözlerini hemen reddetti. "Günün erken saatlerinde içmeye başlaması kazadan sonra oldu, tatlım. Bunu biliyorsun Bon. Adil ol."

"Ona güvenmiyorum," dedi barda ındaki martininin son birkaç yudumunu döndürürken. "Seth'in ölmesine izin vermek. Kendi çocuğunu şekilde öldürmek."

Liz'in babası karısının acımasızlığına alışkındı ve çoğu zaman bunu görmezden gelirdi. Bu sefer öyle olmadı. Bu sefer yapamadı.

"Onu o öldürmedi. Bu bir kazaydı. Korkunç bir trajedi." Brian durdu ve Bonnie'ye baktı. "Gerçekten, senin neyin var? O oğlumuzu ve kızımızı kurtardı. Bunu gerçekten unutuyor musun?"

Bir içki daha içmek için eliyle işaret etti. "Tabii ki . Kendine gel. Söylediklerimi elinin tersiyle itmenden hoşlanmıyorum. Bu küçük düşürücü. Gerçekten, bir düşün. Elinde kan olmadığını söyleyemezsin."

"Bu bir kazaydı," diye ısrar etti.

"Bu onu hayatının sonuna kadar takip edecek."

"Sadece senin gibi insanlar herkese hatırlatıp durduğu ve olayı olmadığını bir şeye döndürdüğü için."

"Ben sadece başkalarının ne düşündüğünü söylüyorum."

Bu son cümle tam annesine göreydi. Liz annesinin kötü bir söz söylemekten bir şekilde sapkın bir saygınlık duygusu düşünüyordu. Bunu Elizabeth Arden pembesi dudaklarında bir gülümsemeyle yapmayı başarmıştı.

Liz, "Diğerleri böyle düşünmüyor," dedi.

"Öyle," dedi. "Her zaman öyle olacak. O ne zaman kasabada dolaşsa, hepsi bunu düşünüyor. Hepsi ne olduğunu hatırlıyor. Ne kadar içersen iç, olanları asla silemezsin. O gün yaptığı hiçbir şey asla unutulmayacak."

BİRİNCİ BÖLÜM SUÇLAMA

Kan geldi, Carole?

-David Franklin

BÖLÜM BİRİNCİ HEMEN ÖNCESİ

Liz Jarrett başını büyükanne ve büyükbabasının eski yemek masasından kaldırdı. Vücudunda dikenli bir adrenalın sarsıntısı dolaştı. Parmakları cep telefonunu buldu ve saate baktı. Saat 10:00'u biraz geçiyordu.

Kahretsin! Liz sandalyeden kalktı ve duşa girdi. Olabildiğince hızlı bir şekilde tişörtünü ve eşofmanlarını çıkardı, suya atlamadan önce suyun ısınmasını bile beklemedi. İhtiyacı olan şey soğuk patlamaydı. Kendini kabinde dengede tutarken omurgasından aşağı buz aktı. Liz'in kendini şok ederek uyanık hale getirmesi gerekiyordu. Bütün gece uyumamış, Adderall ile kahveyi karıştırmış, hayatının en önemli sınavı için kitapları ve dizüstü bilgisayarını karıştırmıştı.

İkinci denemesi.

Bunu tekrar berbat edemem. Üç ay önce girdiği sınavın düşüncesi midelerini daralttı, yakıcı bir somun haline getirdi. Sınavı *geçmek zorundayım.* Soğuk su üzerinden akarken, iç monologu değişti. Gececeğim. *Ben zekiyim. Bunu başarabilirim.*

Yirmi dokuz yaşındaki Liz artık genç sayılmazdı - en azından Oregon Üniversitesi'ndeki hukuk fakültesi sınıfının standartlarına göre. Elbette hukuk diploması almak için daha yaşlı adaylar da vardı. Başlangıçta Liz otuzlu yaşlarında ya da daha yaşlı olanları acıma ve hayranlık arasında bir yere koymuştu. Hatta Wilsonville'den bir büyükanne'nin kabul sürecinde başarılı olmasının "şirin" olduğunu düşünürken bile kendini yakalamıştı. *Gerçekten mi Liz?* Bu ne demek oluyor? Hayatına geç başlayan ve köpek gibi çalışan biri,

"Sevimli" mi? *Bir gün o sen olabilirsin.* Bir hayalin peşinden koşmak. Asla oraya ulaşamamak. Parmaklarının sadece sallanan bir havuç.

Çekil.

Liz çılgın bir kukla gibi duştan fırladı ve tuvaletin üstündeki askılıktan bir havlu aldı. Saç kurutma makinesini kullanmaya vakit yoktuBeyaz havlunun kabarık ağırlığı altında koyu kahverengi saçlarıyla uğraşırken, sıcak bir duşun sağlayacağı gizleyici yoğunlaşma avantajını sunmayan bir aynada kendine baktı. Yüzü buruştu. Kablolu görünüyordu. *Ugh.* Deodorant sürerken elleri titriyordu ve tuvalete oturmadan iç çamaşırına adım atamıyordu. Oda biraz dönüyordu ve bir an için çocukken ailesinin onu ve kardeşini götürdüğü Disneyland'deki atlıkarınca geldi. Hastalanmış ve Jim'in üzerine kusmuştu. Jim bunu unutmasına asla izin vermemişti. Şimdi de aynı mide bulantısını hissediyordu.

Liz'in test merkezine gitmesi gerekiyordu. *Hemen.* Sınav merkezi Beaverton'da bir otelin konferans salonundaydı ve üç saatten fazla uzaklıktaydı. Oraya zamanında varmak için hız cezasını göze alması gerekiyordu.

Kot nihayet giyildi. . Ve sadece bir ayakkabı. Liz evin içinde topallayarak her yerde diğer ayakkabısını aradı. Tökezledi ve kapı pervazına yaslandı. *Nerede bu ayakkabı?* Sonunda yatak odasına döndüğünde, Owen'ın yatağının yanında buldu.

Owen! Onu hemen öldürebilirdi. Neden uyumasına izin vermişti? Neden onu masada sarsıp uyandırmamıştı? Bu sınavın önemini biliyordu. Onun için her şeydi. Olmak istediği her şeye giden yoldu. Kocasına bir hayali gerçekleştirebileceğini kanıtlayacaktı.

Onun da bir tane almaya hakkı vardı.

Ayağını ikinci ayakkabının içine sokarken Liz o sabah Owen'ın kendisiyle konuştuğunu hatırladıBu anı ona tül gibi bir perdenin ardından gelmişti. Önceki geceyle ilgili her şey biraz sisliydi. Haplar. Kahve. Sesi törpülenene kadar içtihat hukukunu yüksek sesle okuması. Kendisine Red Bull'dan daha fazla enerji vereceğini düşündüğü için buzdolabında portakal suyu araması. Çünkü Red Bull'u bitmişti.

Evet, Owen o sabah onu uyandırmaya çalışmıştı. Uyandırmıştı. *Harika*. Geç kalması kendi suçuydu.

Liz onun kendisini yemek sandalyesinden kaldırdığını hatırlıyordu. Güçlü ellerini kollarının altından geçirerek, "Kendinden geçmişsin, bebeğim," dedi. "Kendini toparlaman gerek. Temizlen ve git."

Liz ona, "Uyumam gerek," dedi ve yardımına direnerek sandalyesine gömüldü. "Sınav yarın."

"Daha çok bugün gibi," dedi. "Dört saat , değil mi?"

Ona baktı. Gözleri ağrıyor ve kuruyordu. 7-Eleven'daki bir keş gibi görüldüğünün farkındaydı, ısıtılmış metal silindirler üzerindeki sosisli sandviçleri bir balina gibi büyüleyici bir şekilde izliyordu.

"Dört saat mi?"

Telefonunu uzatarak ona saati gösterdi.

"Kahretsin," dedi. "Gitmem gerek."

"Evet, biliyorsun. Benim de öyle. Bu sabah Damon ve diğer müdürlerle toplantım var. Zamanında orada olmalıyım."

Liz şimdi bile, iki ayakkabısı da ayağındayken ve Owen'ın onu uyandırma girişimini hatırlarken, Owen'ın her zaman kendi ihtiyaçlarını onunkilerin önüne koyduğu duygusunu bastıramıyordu. Evlendikleri günden beri böyleydi. Ona defalarca geniş yaşayacaklarını söylemişti ve bu onun avukatlık yetenekleri sayesinde olmamıştı.

"Avukatların sayısı bir elin parmaklarını geçmez," demişti birden fazla kez. "Alınma bebeğim. Teknoloji kraldır. Göreceksin."

Teknolojiden nefret ederdi. Bazen Owen'dan nefret ederdi. Kendinden o kadar emindi ki, çok önemli bir şeye doğru gittiği konusunda o kadar ısrarcıydı ki. Büyük bir şeye.

Şirketi halka açılmak üzereyken, Owen paranın satın alabileceği her şeyin bir listesini yapmaya başlamıştı. Bir Ferrari. Fiji'de, okyanusa doğru uzanan çim kulübelerden birinde bir ay geçirmek. Liste gidiyordu. Onun hayallerine boyun eğdi, çünkü tartışmanın anlamı yoktu. Ya gerçekleşeceklerdi ya da gerçekleşmeyeceklerdi. Listesindeki tek bir madde Liz'in karşı çıkmasına neden olmuştu: Owen nehir kenarındaki küçük evlerini buldozerle yıkmayı planlıyordu. Ancak, bu onun sürekli büyüyen

ve uzun bir süre boyunca bunu önerdiğini unutacağını ummuştı.

Liz evin sorunları olmadığını iddia edemezdi. Kuru çürükler alttaki kirileri zayıflatmıştı. Gerçekten de mutfağın zemini o kadar eğimliydi ki, bir keresinde kiraz domatesini düşürdüğünde domates öyle bir hızla köşeye yuvarlanmıştı ki, bu *Poltergeist* filminden bir kesit olabilirdi.

"Burada böyle bir tarihimiz var," diye hatırlatırdı ona.

Sanki onu seviyormuş ve anlıyormuş gibi kollarını ona sarardı. "Kendimizinkini yaratacağız," derdi. "Kim başkasının rüyasında yaşamak ister ki?"

Liz aynı fikirdeymiş gibi başını salladı ama öyle değildi. Büyükannesi ve büyükbabası iki katlı Craftsman bungalovunu 1923 yılında inşa etmişlerdi. Her yazını orada geçirirdi. Portland'dan gelirken, Deschutes'in sanki biri kayrak grisi bir masanın üzerine cam kırıkları serpmiş gibi parladığı Bend'e varıncaya kadar arka koltuktaki yerinden ormanı . Ev küçüktü ama her santimetrekaresi bir tür anı barındırıyordu. Çocukken bile buranın *kendi* evi olduğunu hissetmişti. Onun sığınağı. Büyükannesi ve büyükbabası öldüğünde evi annesi ve babasına bırakmışlardı. Onlar Doğu Oregon'da bir araba kazasında öldükten sonra, Liz ve Owen kardeşi Jim'i satın almışlardı. Sahip oldukları her kuruşu almışlar ve zaten kısıtlı olan kaynaklarını neredeyse kopma noktasına kadar geren bir ipotek ödemesiyle baş başa bırakmışlardı. Owen'ın evi kendisi için almak için mücadele ettiğini düşünmüştü. Liz ancak anlaşma yapıldıktan sonra dört yıllık kocasının ev hakkında gerçekten ne hissettiğini anlamıştı.

Owen anılarla dolu eski bir ev yerine bir servet gördü. Zillow ve Redfin'de sürekli olarak civardaki evleri inceliyordu. Ona defalarca evin beş para etmediğini ama arazinin milyon dolarlık bir ev için uygun olduğunu söylüyordu. Birkaç kapı ötedeki evlerden biri Zillow'da iki milyon dolar sınırını geçtiğinde, sanki kendi talih kuşlarını kutluyorlarmış gibi onunla sevişti.

Birkaç yaz önce, verandalarında oturmuşlar ve neredeyse kendilerinin ikizi olan yandaki evin bir yıkım aracının çeneleri tarafından yutulmasını izlemişlerdi.

"Bir gün biz de öyle olacağız," dedi.

Liz, nehir kıyısında bir kürekçinin dümen suyunda birasını yudumluyordu. Owen'a o evin yok oluşunu izlemenin kemik kıracak kadar üzücü olduğunu söylememişti. Önceki nesiller tarafından inşa edilen eski yerler, arsalarının her santimetrekaresini kaplayan ve henüz teslim olmamış ve kendi devlerini dikmemiş olanlar için güneşi engelleyen devasa mega evler tarafından birbiri ardına gölgede bırakılıyordu. Kimin daha büyük olacağını görmek için savaşa katıldılar. Daha kutu gibi. Daha rahatsız edici. Daha çok dünyaya neye sahip olduğumu gösterme. Liz birasını bitirdi ve David ile Carole Franklin yandaki evi çenede çıkan bir sivilce gibi ortadan kaldırırken geçmiş unutmaya çalıştı.

Onlardan nefret etmek istemişti. Ama edemedi.

Elbette, David ve Carole yeterince iyiydiler. Yeni insanlar neredeyse her zaman öyledir, ilk başta. David şehir merkezinde bir restoran işletiyordu. Carole tekstil sanatçısıydı ama bu yeni bir gösterişi. Daha önce Google'da üst düzey yöneticilik . Liz ve Carole arasındaki köprüyü sağlayan küçük oğulları Charlie'ydı. Sarışındı, mavi gözleri vardı ve Liz'in değer verdiği her şeyden zevk alıyor gibiydi. Nehri çok severdi. Nehir kıyısından düzinelerce çakıl taşı toplardı. Charlie bir akik ile bir bazalt parçası arasında hiçbir fark görmüyor gibiydi.

Carole bir keresinde Liz'e, çocuğun hazinelerinden oluşan bir kovayı daha Franklin'lerin evinin geniş kızılâğaç döşemesine bırakmasını izlerken, "Miktarla ilgileniyor," demişti.

"Owen da miktarla ilgileniyor," dedi Liz. "Parayı seviyor." Her iki kadın da güldü.

Liz, çakıl taşlı koridordan garaja doğru aceleyle ilerlerken bulanıktı, bir yandan da Owen'ın numarasını çeviriyordu. Arama sesli düştü. Garaj kapısını açmak için düğmeye bastı ve kapı yavaşça yükselirken bir mesaj bıraktı.

"Owen! Geç kaldım! Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun. *Bize*. Asla seni böyle yüzüstü bırakmazdım. Nasıl seni bırakabilirim?"

kaldırdığımdan *emin olmadan*?"

Direksiyonun arkasına geçti ve RAV4'ünün motorunu çalıştırdı. Radyo bir bomba gibi patladı, bir pop şarkısı o kadar yüksek sesle çalıyordu ki, ses kontrolünü tırmalarken çığlık atmak istedi. Müzik neredeyse susmuştu ama Liz'in kalbi o kadar hızlı ve sert çarpmaya devam ediyordu ki bir Xanax almayı diledi. Soğuk duşuna rağmen ensesinde ter birikmişti. Xanax'ı boş ver. Hapların etkisinde olduğunu ve uykusuz gece geçirdiği için öylesine sarsıldığını biliyordu ki, kan dolaşımını daha fazla kirletmek ona yardımcı olamazdı.

Lanet, Owen!

Arabayı geri vitese taktı ve ayağının ucuyla gaz pedalına bastı. Araba garajdan çıkarken Liz sert bir çarpma hissetti ve frene bastı.

Arka tampona çarpan ses sessizdi ama sert ve kararlıydı. Bir köpek ya da kedi olmalıydı. Frene bastığında boğuk bir çığlık bile duymuştu. *Tanrım*, bir hayvanı incitme fikrinden nefret ediyordu. Birkaç yıl önce bir yaz günü otoyoldan çıkarken Owen'ın bir tilki teriyerini ezmesini asla atlatamamıştı.

İlk başta Liz'in arabayı durdurma ricalarına direnmişti. Gönülsüzce durduğunda, Liz hayvanı kucaklayıp ceketine sararken o içeride kalmıştı.

Açık yolcu kapısına döndüğünde titreyen yaratığa "Zavallı bebek," diye mırıldandı.

"Olamaz," dedi Owen, kucağındaki kundağa ters ters bakarak. "*Onu* veterinerine götürmeyeceğim."

"*Bu*, Owen, birinin değerli evcil hayvanı," dedi, yaralı köpeğin korkmuş kahverengi gözlerini görebilmesi için kollarını kaydırarak. "Bunu yapmak zorundasın. Aksi takdirde bu bir vur-kaç olayı olur ve suçlamalarla karşı karşıya kalırsın." Bu muhtemelen biraz abartılıydı ama kocasının doğru şeyi yapması için onu motive edecek olası bir sonuca ihtiyacı olduğunu biliyordu. Owen Jarrett en iyi ihtimalle isteksiz bir kural takipçisiydi.

Arabaya bindi ve kapıyı kapattı.

Owen kucağındaki köpeğe ters ters baktı. "Faturanın bana istemiyorum Liz."

"Senin için her şey para," diye karşılık verdi.

"Ucuz atış."

Köpek biraz daha inledi.

"Bir hayvana çarptın," dedi Liz. "Ona yardım etmelisiniz. Ya o hayvan Köpeğimiz mi?"

Owen ona baktı ve gözlerini kırıştırdı. "Bizim bir tane yok." "Eğer *olsaydı*."

"İyi. Tamam," dedi. "Köpeği lanet olası veterinere götürebiliriz." Arabayı vitese taktı ve normalde daha yavaş sürdü. Bu iğrenç bir düşünceydi ama Liz onun köpeğin veterinere varmadan önce öleceğini umarak oyalanıp oyalanmadığını merak etti.

Öyle bir şansımız yok.

Terrierin pansumanı yapılmış ve sahibine ulaşılmıştı, Liz Owen'ın köpeğin hayatının birileri için önemli olduğunu nasıl olup da anlamadığını ya da umursamadığını merak etti. Yaşlı bir kadın. Küçük bir çocuk. Bütün bunların maliyeti konusunda endişelenmişti. Ya da belki de rahatsızlıktan.

Doğru olanı yapmak o kadar da zor değildi.

O Liz, Bend'deki Humane Society'de gönüllü olarak çalışmaya başladı. Hayvanları her zaman sevmişti. Atlar hariç tabii. Atlar onu hep korkutmuştu. Ona hayatının ikinci en kötü gününü hatırlatıyorlardı.

İKİNCİ BÖLÜM KAYIP: ON DAKİKA

Carole Franklin sabah espressosunu içtiği pırıl pırıl kızılağaç güverteden üç yaşındaki oğlu Charlie'nin nehir kenarında bir balıkçıl kuşunu takip edişini izliyordu. Bacakları yaz sonunda sazlıkların arasında kaybolan çelik grisi kuş, devasa kanatlarıyla kendini önce küçük çocuğun yaklaşmasına izin verdi, nehrin yüzeyinin üzerinde süzüldü ve Deschutes'in on metre ilerisine kondu. Carole ona bakarken, bu kuşun ne kadar zeki olduğunu merak etti; *kuş beyni* kesinlikle geçerli görünmüyordu. Bu hareket tekrarlandığında bir gülümseme belirdi.

Balıkçıl ve Charlie bir oyun oynuyorlardı.

Evinin önünden geçen sakin su, sabahın o saatinde çoğunlukla camdı. Bu değişecekti. Bir saat içinde kürek sörfçüleri, şnorkelciler ve havalı yataklarını birbirine bağlamış, müzik çalan ve bira kutularının kapaklarını patlatan turist orduları manzarayı boğacaktı. Sabah, günün en güzel zamanıydı - gerçekten de, pek çok onları Bend, Oregon'a çeken şeyin ne olduğunu hatırladığı tek zamandı.

Carole ve kocası David yeni gelenler arasındaydı ve bu nedenle Orta Oregon şehrinde işlerin nasıl değiştiğine şikâyetlere rahatça katılamıyorlardı. Bunu kimseye itiraf etmeseler de, sorunun bir parçası olduklarını biliyorlardı. Onlar gibi insanlar Bend'e kucak dolusu parayla gelmiş, yüksek alımlar yapmış ve nesillerdir mütevazı aile tatil evleri olan kır evleri ve nehir kenarındaki küçük evlerin vergilerini yükseltmişlerdi.

Carole'un bakışları suyun öte yakasında, Bend'in yerlisi Dan Miller'ın, kıl fırçası gibi beyaz saçları ve her zamanki gibi gereğinden fazla büyük Hawaii gömleğiyle sıırım gibi gövdesiyle, mükemmel çimlerinin bıçaklarını bir çim biçme makinesiyle biçtiği yere kaydı. Dan'in karısı Miranda bir yıl önce kanserden ölmüştü. Carole ve David Miller'larla arkadaş olmaya çalışmışlardı ama yaşlı çift, kendi içine kapalı dünyalarına yeni insanları kabul etmekten yorulmuştu. Genç çift gibi yeni gelenlerin varlığı ve tetikledikleri emlak değerlerinin hızla yükselmesi, arkadaşlarının çoğunu terk etmeye zorlamıştı. Sessiz bir savaştı bu, eski toprakların hikayeleri için yeni sonların kendileri dışındaki insanlar tarafından yazıldığını fark etmelerine neden olan bir çıkmazdı.

Carole ve David tüm bunları biliyorlardı çünkü Dan, Miranda'yla birlikte şehir merkezindeki bir galeri açılışında Franklin'lerle karşılaştıklarında bunu söylemişti.

"Kusura bakmayın," demişti Dan, Oregon Üniversitesi beyzbol şapkasını Franklin'lere sabitlenmiş gözlerinin üzerinde sıkarak gibi çevirerek, "ama sizin gibi insanlar bizi satmaya zorlayacak. Bizler yaşlıyız. Sabit bir gelirimiz var. Evimiz kırk yıldır aileme ait. Burayı aileme bırakabileceğimi düşünmüştüm ama şimdi tek gördükleri dolar işaretleri."

Dan Miller'ın hiç de ince bir yanı yoktu. Carole, çocuklarıyla ilgili bu iğnelemenin aslında kendisinin ve David'in, Miller'ların ve Camden'ların uzun süredir dostları olan iki katlı mütevazı bir mülk satın aldıklarında yaptıklarına yönelik olduğunu biliyordu.

Miranda kocasının omzunu çekti. "Bu kadar yeter Dan," dedi. "Dünya artık böyle bir yer."

Carole çiftin nereden geldiğini anlıyordu. Kocasını, o kadar değil.

Millerlar galeriden kaybolurken David, "Keşke şikayet etmeyi bırakıp sahip olduklarının kıymetini bilseler," dedi.

"Var," dedi Carole. "Ya da, daha doğrusu, sahip oldukları şey." "Her şey değişir," dedi. "Buna ilerleme denir."

"Doğru. İlerleme. Ama bu onlar için bir ilerleme değil David. Bu onları dışarı iten keskin bir sopa ve bizim gibi insanlar diğer tarafta.

Sonuna kadar."

David omuzlarını biraz kaldırdı ve O'Doul's'undan bir yudum aldı.

"Görünüşe göre şikayet etmesi gerekenler çocukları."

Carole başka bir şey . Söyleyecek bir şey bulamadı.

Charlie nehir kıyısı boyunca ilerleyip yakalanması zor balıkçıl kuşunu takip ederken Carole, çim biçme makinesini kendisine doğru çeviren Dan Miller'a el salladı ve çimlerinde kesmekte olduğu neredeyse mükemmel baklava desenindeki sonraki sırayı, nehir boyunca kesinlikle en bozulmamış bahçe olması gereken yerde her bıçağın aynı yükseklikte kesildiğinden emin olmak için çaprazladı. Onun bakış açısından yaşlı adam sabuntaşından oyulmuş görünüyordu. El sallamasıyla dikkatini çeken adam başını kaldırdı ve sert bir selam verdi.

"Güzel bir gün," diye .

"Hava değişiyor," dedi devam etmeden önce. "Evet," diye cevapladı. "Bunu hissedebiliyorum."

Eylül ayının ortalarına yaklaşıyorduk. Gündüz sıcaklıkları hâlâ üç haneli rakamlarla flört ediyordu, ancak Orta Oregon'un yüksek çölünde yaz sonunun en sıcak günlerinde bile geceleri bir serinlik gelir ve sabaha kadar devam eder. Yılın o zamanlarında hava bazen o kadar soğurdu ki Deschutes nehrinin yüzeyi Jarrett'ların evinin hemen kuzeyindeki köprü'nün altından geçerken hafif bir buhar püskürtürdü. Carole şimdi o köprüye baktığında, tatil için kiralayan bir çift gencin köprüden geçtiğini ve sabahın erken saatlerinde nehirden aşağıya doğru kayan yalnız bir yumrucu gördü. Kanosunda neredeyse beyaz bir cocker spaniel olan bir adam, Dan Miller'ın sahil şeridi boyunca kıyı şeridini kucaklayarak akıntıya karşı kürek çekiyordu.

Nehir yavaşça hareket eden bir sirk gibiydi; su ve insanlar Old Mill District'in hemen yukarısındaki girişten Drake Park'taki Mirror Pond'da sona erene kadar sürekli değişen bir gösteriye dönüşüyordu. Kıyıları boyunca, mülk sahipleri ve tatil-kiralama yöneticileri konumlanmıştı.

Banklar, rıhtımlar, hamaklar - oturup gösteriyi izleyebileceğiniz neredeyse her türlü tünek.

Carole'un telefonu çaldı ve numaraya baktı, sonra Charlie'ye seslendi, "Unutma, ayaklarını bile ıslatamazsın. Azıcık bile."

Küçük çocuk başını salladı, güneş ışığı sarı saçlarını Gotik bir hale gibi aydınlatıyordu. "Tamam, anne!"

Carole numarayı biliyordu. Arayan bir sigorta eksperiydi. Dört bin metrekairelik evin alt katındaki misafir süitinde su sızdıran bir boru vardı ve David sigorta şirketinin hasarı ödemesini sağlamaya çalışıyordu. Eksper, bunun inşaatçıdan kaynaklanan bir sorun olduğu ve sigorta şirketinin karşılamayacağı konusunda da aynı derecede ısrarcıydı.

"Bakın," dedi adama, birbirlerine hoşbeş ettikten sonra, "sadece ödeyin. Avukat tutmamızı istemezsin, değil mi?"

Cevap yok.

"Öyle mi?"

Eksperin yanıtı parazite dönüştü.

Carole yüzünü buruşturdu. "Ayrılıyorsunuz," dedi. "Bekle."

"Tamam," dediğini duyduğunu sandı.

Ona hiç mantıklı gelmiyordu ama son cep telefonu evin içinde dışarıdakinden daha iyi çekiyordu. Eğer böyle ederse, telefon görüşmelerini sürünme boşluğundan yapıyor olacaktı.

Charlie'nin dikkati kuştan, birkaç gün önceki fırtına sırasında düşen bir demet çam kozalağına kaymıştı. "Olduğun yerde kal," diye seslendi ona.

Çocuk çimenlerin üzerinde oturuyordu. Yanında kozalaklardan bir koleksiyon vardı. "Tamam! Tamam, anne!"

Carole gülümseyerek mutfağa girdi ve Charlie'yi pencereden görmeye devam etti. "Bu nasıl?" diye sordu telefonuna. "Açık ve net," diye cevapladı eksper, "ama sanmıyorum ki duyduklarınız hoşunuza gidecek."

"*Beni* duyduğunu sanmıyorum," dedi ve ardından, bu tür önemsiz yüzleşmelerden nefret etmesine rağmen, sonraki birkaç dakikayı kocasının hasar konusundaki tutumunu tekrarlayarak geçirdi.

Gerçek şu ki, işi yapan müteahhit için üzülyordu. Onu vicdanlı ve titiz biri olarak görüyordu. Anlayabildiği kadarıyla, hiçbir yerde suçlanacak bir şey yoktu. David her şeyi onun kucağına bıraktığında, "Olur böyle şeyler," demişti.

"Bizim için değil," dedi. "Artık değil. Kimsenin oyuncağı olmaktan bıktık. İnsanlar bizim gibi insanlardan faydalaniyor çünkü bize baktıklarında tek gördükleri dolar işaretleri. Bununla işim bitti."

Adamın sorundan başka bir şey olmayan bir Lexus'tan bahsettiğini biliyordu. Bayinin arabanın gerçekten de bir limon olduğunu kabul etmesi ve garantiyi yerine getirmesi için bir yıl boyunca hararetli telefon görüşmeleri, kötü e-postalar ve bayide haberlere çıkabilecek bir yüz yüze görüşme gerekti.

Ancak bu durum *öyle* bir durum değildi. Ayrıca, sorunu kendi başlarına çözecek paraları vardı. Hayatları boyunca ihtiyaç duyacaklarından çok daha fazla paraları vardı. Google'daki pozisyonu ona çok iyi gelmişti. Evi finanse etmişti. Restoranı. Arabaları. Tüm yaşam tarzlarını.

Carole mutfaktan oturma odasına doğru yürürken gözleri oğlunun sarı saçlarına takılmıştı, altın rengi zıplayan bir top gibiydi.

"Bunun yasal bir savaşa dönüşmesini gerçekten istemezsiniz," dedi eksper. "İstiyor musunuz?"

Carole bilmiyordu. David onu bir duruş sergilemesi için zorlamaya devam ediyordu, ama bu ona gerçekçi gelmiyordu. Hangi şeylerin makul ve savaşmaya değer olduğunu biliyordu. Bu onlardan biri değildi.

Sonunda ekspere "Bunu unutamaz mıyız?" dedi.

"Hayır, hanımefendi," dedi. "Bir hak talebinde bulunduğunuzda, bunu sonuna kadar takip etmek zorundayız."

"Lütfen. Boş verin," dedi. "Bunu rapor etmemek istiyorum, ya da terim her neyse."

"Bunu yapamam," dedi. "Merkezden geçmesi gerekiyor."

Carole her şeyin fişini çekmeye hazırdı. Bu fikir değişikliği girişimini muhtemelen David'e söylemeyecek -kesinlikle söylemeyecek- olsa da, sigorta şirketini ve müteahhidi serbest bırakmaktan, herkesi herhangi bir yanlıştan muaf tutmaktan yanaydı. O sadece borusunu tamir ettirmek,

ve onu gerçekten önemli olan şeylerden uzaklaştıran ayrıntılardan arınmış hayata geri dönmek istiyordu. En çok yapmak istediği şeye.

"Bütün bunlardan çok yorulduğum," dedi, parmaklarını bir önceki hafta bitirdiği Jacob'ın koyun yününden dokumanın üzerinde . Parçada eksik olan bir şey vardı ve o anda bunu merak etti. *Daha fazla siyah elyafa ihtiyaç var, diye düşündü. Belki huş ağacı dalları?*

"Seni duyuyorum," dedi adam. "Özür dilerim. Bu bir süreç. Her şey gibi."

", " diye kabul etti Carole, telefonu kapatırken ciğerlerinden bir iç çekiş sızıyordu.

Artık kimse onu duymuyor gibiydi. Google'da yedi yıl boyunca dört uluslararası ekibe liderlik etmişti. O her şeyi bir arada tutan tutkaldı. Kimse onsuz bir şey yapamazdı.

-İtaat talep ettiği için değil, ekip üyelerinin ve tedarikçilerin saygısını kazandığı için.

Son zamanlarda saygı görmesi zordu. Jacob yün dokuması onun son projesiydi. Sanatı için ciddiye alınmayı çok istiyordu ama bu yavaş . Dokumaları iyiydi ama yeterince özel değildi. Bir keresinde bir akşam yemeğinde birinin ona "milyoner sanatçı özentisi" dediğini duymuş ve bu onu yıkmıştı. David onu hayallerine devam etmesi için cesaretlendiriyordu ama bazen David'in gerçekten de o partideki züppelerle aynı görüşte olup olmadığını merak ediyordu.

Bir keresinde atölyesinde çalışırken "İyi iş," demişti. "Bunu harcadığın paraya satamaman çok kötü."

"Mesele para değil," dedi.

Elini dokumasının üzerinde gezdirdi. "Her zaman parayla ilgilidir."

"Mesele yaratmak, David."

Son damlayı alabilmek için soda bardağını eğdiğinde içeceğindeki buz çınladı. "Elbette," dedi bardağın içine. "Yaratıyorum."

Carole arkasını dönüp işine döndü ve konuşmayı tek yolla : David'i görmezden gelerek. Onun sanat yapma ihtiyacını asla anlayamazdı. Asla göremeyecekti

Dokuduğu, tutamladığı ve bktğ beyaz, kırmızı ve siyah liflerde gördüklerini sadece zihninin gözünde gördüğü bir Şeye dönüştürdü.

Şimdi güverteye geri döndü ve Charlie'ye seslendi. "Neredesin?"

Bahĉeyi, nehir kıyısını taradı. Balıkĉıl gözden kaybolmuŐtı.
Kĉk oğlu da yle.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM KAYIP: ON BEŞ DAKIKA

Liz Jarrett ondan kaçamadı. O bir köpek ya da kedi değildi. Komşusunun küçük çocuğuydu . Kendini araba yoluna atıp Charlie Franklin'i kucağına aldığıında havanın boşaldığını hissetmişti.

"Tanrım," dedi kontrollü bir fısıltıyla. "Charlie. Hayır. Hayır. Charlie."

Sinir sistemindeki her sinaps ateşleniyordu. Bir halı bombardımanı. Nefes almaya çalıştı ama sanki ciğerleri geçilmez bir şeyle kapatılmış gibiydi. Sesli bir çığlık atmamasına rağmen gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. Liz, Charlie'nin omuzlarını hafifçe büktü, sanki böyle yaparak çocuğu canlandıracak, böylece gözlerini açabilecek ve konuşabilecekti.

Peekaboo. , Charlie. gel!

Liz onu kendine yakın tuttu. Sesini alçak tuttu. "Tatlım, ! Uyan artık!"

Yine de hiçbir şey olmadı. Charlie'nin dudakları hareketsiz kaldı. Gözleri kapalı kaldı. Mickey Mouse gömleğinin ince kumaşı göğsünün üzerinde hareketsiz duruyordu.

"Uyan!" Liz yalvarmadan çok emir verir gibi

konuştu. Ama hiçbir şey. Hiçbir şey yok.

Her şey onun etrafında dönüyordu.

Hayır, dönen Liz'di. O bir çamaşır makinesiydi. O bir dönme dolaptı. Bir blender. Hayatında böyle bir şaşkınlığı sadece bir kez yaşamıştı: Diamond'a giden otoyoldaki sel.

Lake. Ayağa kalkmaya çalıştı ama bacaklarını kendisini kaldırmaya zorlayamadı. Ellerini göğüslerine bastırdı. Belki de bu bir rüyaydı. Belki de ölmüştü. O anda gerçekten nefes alıp almadığından emin değildi.

Orada diz çökerken az önce olanların gerçekleşmediğini aklından geçirdi. Ama işte kanıtı oradaydı. Yandaki küçük çocuğun cansız bedeni oradaydı. Liz, Franklin'lerin evini aradı ama tepesinden geçen bir uçak sözlerini bir gürültü örtüsüyle kapladı. 911'i aramak için telefonuna uzandı. Parmak uçları o kadar titriyordu ki doğru rakam dizisini tuşlayamadı.

Böyle bir olamaz. Böyle bir olmadı. Bunu ben yapmadım.

Liz arabanın etrafında sürünerek kendini çalıştı.

Neyim var benim?

Charlie'nin yardıma

ihtiyacı var.

Yardıma ihtiyacım var.

Araba yolundaki yerinden garajın arkasındaki tezgâha baktı. Kendini toparlaması gerekiyordu. Düşünceleri ona parçalar halinde geliyordu, bir bahçe satışının garaj yolunda parçalanmış bir yemek tabağı gibi. Her yerde parçalar vardı. Toplanabilir, yeniden bir araya getirilebilirlerdi ama asla ama asla hiçbiri aynı olmayacaktı. O düşünülemez olanı yapmıştı. Bu doğrudu. Ama bu bir kazaydı. Charlie'yi görmemişti. Çocuğun bir parıltısı bile gözüne çarpmamıştı. Liz önceki geceyi ve sınava hazırlanmak için aldığı hapları . O anda kan dolaşımında dolaşan şeyin, olanlardan kısmen sorumlu olduğunu biliyordu. Bunu söylemek sadece polisin sorularına davetiye çıkaracaktı. Onlara tekrar tekrar bunun bir kaza olduğunu söyleyecekti. Acelesi vardı. Her detayın üzerine atlayacak, açıklamasını milyonlarca küçük parçaya ayıracaklardı. Her bir parça birleştirildiğinde, ya dikkatsiz ya da uyuşturulmuş olduğu ortaya çıkacaktı.

Liz hiçbir çıkış yolu göremiyordu. Kendini kaldırdı ve orada durdu, başı çocuğun üzerine eğilmişti. Başının kan sızıyordu.

RAV4 ona çok sert çarpmıştı.

Tezgâha bir kez daha baktı.

Charlie'ye baktı.

Dönme durmuştu. Liz telefonunu kavradı. Yardım çağırabilir ya da Charlie'yi St. Charles Tıp Merkezi'ne götürmek için arabaya bindirebilirdi. Onu arabayla götürmek daha hızlı olurdu. İhtiyacı olan tıbbi müdahaleyi görebileceği bir yere götürürdü.

Eğer bir şeyler yapılabilseydi.

Ama orada durup ne yapacağına karar verirken bile Liz Jarrett kendini düşünüyordu. Daha sonra kendisini böyle bir insan olmaya iten şeyin ne olduğunu merak edecekti. Kendini koruma moduna giren ve aslında kişisel yok oluşa giden bir çarpışma rotasında ilerleyen bir insan. Hırsı sorumluluğun, nezaketin önüne koyan bir insan. Nezaketin. Liz o anda Portland yakınlarındaki bir otelin konferans salonunda neyin tehlikede olduğunu düşündü. Henüz girmedığı sınavı . Owen'ın ona her şeyi berbat ettiğini ve bu kez gerçekten berbat söylediğini düşündü. Asla bir şey olamayacağını. Sonsuza dek yakın bir arkadaşının oğlunu öldüren kadın olarak bilinecekti.

Garaj yolunda sürünmekten avuçlarına küçük çakıl parçaları yapışmıştı. Onları fırçaladı, sonra kot pantolonundaki küçük kan damlacıklarını fark etti. Charlie'nin mi? Onun mu? Biraz hava emdi. Arabanın ön yolcu tarafındaki kapısını açtı ve koltuğu yukarı kaldırdı, sonra arka kapıyı açtı.

Kollarını Charlie'nin minik bedeninin altından geçirdi ve kaldırdı.

*Çok aptalsın Liz. Aşağı
iniyorsun.*

*Polis laboratuvarı kan dolaşımınızda Adderall
bulacaktır. Testi geçemeyeceksiniz.*

*Kendi mahallenizde dışlanacaksınız. Hapse
gireceksiniz.*

Her şey çok hızlı oldu. Bir göz kırpmadan daha hızlı. Onu RAV4'ün arka koltuğu yerine çalışma tezgahına çeken neredeyse manyetik bir güçtü. Cesedi yavaşça tezgâhın üzerine bıraktı. Tatlı bir şekilde, hatta. Aklından karanlıktan başka bir şey geçmemesine rağmen Liz eğildi ve çocuğun alnından öptü. Çocuğun sarışın başına bir damla gözyaşı sıçradı.

Ne yaptım ben? Sik beni! Öldürün beni!

Babasının evi boyarken ve ön verandayı boyarken kullandığı mavi bir muşamba dikkatini çekti. Sert, boya lekeli kumaşı açtı ve Charlie'nin üzerine yerleştirdi.

Onu öldürmüştü. Bunu istememişti. Korkunç bir kazaydı. Gerçekten öyleydi.

Yaptığı şeyin ona sadece zaman kazandıracağını biliyordu.

Teste girmeliyim. Bunu . Çözmeliyim. . Yapmalıyım.

için.

Arabasına yaklaşırken Liz, Carole'un sesini duyabiliyordu. nehrin aşağısında oğlunu arıyor.

Tanrım, hayır.

Göğsünde bir buz kıracağı vardı.

"Charlie!" Carole seslendi.

Liz direksiyonun arkasına geçti ve geri geri gitmeye başladı. Carole'un sesi daha yüksek, daha güçlüydü.

Daha yakından.

Liz garaj kapısı açıcısının düğmesine bastı ve kapı aşağı doğru yuvarlandı. Dikiz aynasında bir kadının yüzüne bir an için göz attı. Kendi yansıması ona yabancı geldi. Bir yabancının yüzü.

Carole yine oğlunu çağırıyor.

"Charlie!"

Liz ayağını yavaşça gaza bastı ve geri geri gitmeye devam etti. Garajın önündeki boşluğu temizlerken, Charlie'nin ona çarptığı sırada taşıyor olması koni kovalasını gördü. Ayrıca çakıllı garaj yolunda küçük bir kan birikintisi gördü. Hapların ve kahvenin yemek borusuna doğru ilerlediğini hissedebiliyordu ama kusma isteğini bastırmayı başardı. Diğer her şeyin kontrolünü kaybetmişti.

Her şeyini kaybetmişti.

"Charlie!"

Arabadan , kovayı aldı ve hatalı kozalaklardan birkaçını araba yolunu çevreleyen çiçek tarhına tekmeledi. Ayağının topunu kanın üzerine koydu ve üzerinde dönerek onu unutulmaya terk etti. Geride kalan leke artık kırmızı değil, nemli, koyu bir lekeydi. Liz bunun araba yoluna karışacağını umuyordu. Charlie'nin kovalasını arabaya koydu. Havaya ihtiyacı vardı. Zar zor nefes alabiliyordu.

Nefes al. Arabaya döndü ve içeri girdi. Camı indirdi ve ayağını gaza bastı.

Ve o gitmişti.

Liz, Bend'i boydan boya kesen otoyolun hemen önündeki sakin bir ara sokakta durdu ve açık pencereyi araladı. Zihninin gözünde görebildiği tek şey Charlie'nin görüntüleri idi. Bahçede oynarken. Carole yan odayı ziyarete geldiğinde annesinin peşinden gidiyordu.

Melek gibi bir çocuktü. Şimdi
bir melekti.

Araba rölantide giderken Liz avazı çıktığı kadar bağırdı. Gözlerinden yaşlar boşanıyordu. Neden paniklediğine dair hiçbir fikri yoktu. Bu bir *kazaydı*, korkunç bir *kaza*. Araba Charlie'ye çarptıktan sonra yaptığı hareketlerle milyonlarca kez daha kötü hale getirdiği bir kaza.

Kocasını bir kez daha aradı. Bu sefer telesekreter mesaj bırakmadı. Mesajın ne gerektiğini bilmiyordu. Yapılacak en doğru şeyin eve dönmek, polisi aramak ve Carole ile David'in karşısına çıkmak olduğunu biliyordu. Onlara ne kadar üzgün olduğunu söylemek. Onlara Charlie'yi de sevdiğini söyleyecekti. Affetmeleri için yalvaracaktı. Merhamet için yalvaracaktı.

Çünkü kimseye açıklayamayacağı bir şey yapmıştı. Charlie'yi garajdaki lanet bir *muşambanın* altına koymuş ve Beaverton'a ve baro sınavına doğru yola çıkmıştı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

KAYIP: YİRMİ DAKİKA

Keşke.

Kayıp çocukların çoğunun olmasa da birçoğunun ebeveynlerinin yaptıkları geri dönülmez bir hatayı fark ettikleri bir an vardır. Yaptıkları bir hatanın dünyalarındaki her şeyi değiştirdiği o saniyeyi tam olarak belirleyebilirler. Hatalar domino taşları gibidir, mekanik ve durdurulamaz bir ilerleyişle birbirlerinin üzerine düşerler. Bu anlar onları asla terk etmez. Yankı, uzun ahşap bir koridorun sonunda tik tak eden bir saattir. Vuruyor. Yankılanıyor. Alaycı. Ebeveynlere, başkalarının neden olduğu korkunç kazaların ya da karanlık olayların yalnızca onların omuzlarında olduğunu hatırlatır.

Carole Franklin kendine panik yapmamasını söyledi. Bunu yapmak verimsiz . Nehri evden ayıran yeşil çim şeridin üzerinde küçük oğlunun görüntüsü gözlerinin önüne geleli sadece bir dakika olmuştu. Belki beş.

Evin içinde dolaştı, onun içeri girdiğine dair bir işaret aradı. Hiçbir şey bulamadı.

Derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı. Mutfak tezgahının üzerindeki spor şişesinden biraz su yudumladı.

"Charlie?" diye seslendi, sesi sertti ama korkutucu değildi. Eğer Charlie saklambaç oynuyorsa, başının belada olduğunu düşünerek onu sarsmak ve kendisinden saklanmasını sağlamak istemiyordu. "Tatlım?" Sesi ağlamaklıydı ama giderek artan tonu vardı.

Televizyon açıldı ve uzaktan kumandaya uzanıp sesini kapattı. Oğlunu duymak için kendini zorladı.

"Hemen dışarı çıksan iyi olur," dedi. Hayır, çok sertti. "Üzerinde adın yazan bir meyveli dürümüm var."

Orada, oturma odasında tek başına dururken Carole'un kalp atışları hızlanmaya başladı; göğsünün içinde bir yastığa vuran bir çekiç gibi hissediyordu. Tekrar eden bir gümbürtü, giderek şiddetleniyordu.

Biraz daha su yudumladı.

Sonunda güverteye çıktı, ciğerlerini doldurdu ve Charlie için bağırdı. Çekiç yastığa vurmaya devam etti. Daha sert. Daha hızlı. Çağrılarına yanıt alamayınca Carole güverteden ayrıldı ve nehrin yumuşak, çimenli kenarına doğru hafifçe yuvarlanan avluyu boydan boya koştu. Peyzaj tasarımcısının eski bir nehir kayası ateş çukurunu yerleştirdiği alana doğru aceleyle ilerledi ve suyun yüzeyinin altında korkunç bir şey olduğunu gösteren bir şey var mı diye suyu taradı.

Ama hiçbir şey yok. Baloncuk yok. Aşağıda sürüklenen bir cismin gölgesi yok. Hiçbir şey yok.

Su neredeyse pürüzsüz ve şeffaftı.

Yalnız bir karga tepesinde daireler çizerken Carole donakaldı. Parmak uçlarını dudaklarına götürdü. Omuzlarındaki ve boğazındaki kaslar tek bir sert kütle haline gelmişti. Kalbi göğüs kafesine doğru çarpıyordu. Yine de o bir savaşçıydı ve tamamen sakin kalmak için elinden gelen her şeyi yapmaya başladı. Ciğerlerini doldurdu ve suyun üzerinden bir yardım çığlığı attı. Çağrısına kimse cevap vermedi. Dan Miller artık nehrin karşısındaki çimlerini biçmiyordu. Çimlerin baklava deseni tamamlanmıştı. Miller'ların evine baktı ve pencereden yaşlı adamın silüetini gördüğünü sandı ama emin değildi. Nehrin yukarısına baktı. Köprüdeki gençler gitmişti. Orada kimse yoktu ve bu da oğluna bir şey olduğunu kimsenin görmediği anlamına geliyordu.

Belki de hiçbir şey olmamıştır.

Kanoda kürek çeken ve hâlâ akıntıya karşı ilerlemeye çalışan cocker spaniel cinsi köpeği olan kişiye seslendi.

"Küçük oğlumu gördün mü?"

Adam kulaklıklarını çekti ve Carole'a doğru eğildi.

Köpeği havladı. "Tekrar söyler misin?" diye sordu.

Carole dizlerinin bağının çözüldüğünü hissedebiliyordu. "Oğlum," dedi. "Ön tarafta oynuyordu. Tam . Onu gördünüz mü?"

"Hayır," dedi adam.

"O üç yaşında!" diye seslendi, sanki Charlie'nin yaşı kürekçinin hafızasını canlandırıcakmış gibi.

"Nehrin yukarısına çıkmaya odaklanmıştım," dedi. "Bu bölgede gördüğüm tek kişi sensin."

Carole kendini *o ana* geri dönmüş buldu. Değiştirebilmeyi dilediği o an. *Sigorta eksperine lanet olsun!* Hayır. Telefonu açtığı ve gözlerini Charlie'den ayırdığı için kendine lanet etti. Ne kadar süredir dikkatinin dağınık olduğundan emin değildi. Beş dakika mı? *Eğer öyleyse.* Oğlunun balıkçıl kuşunu takip ettiği ve sonra çam kozalaklarını topladığı alanı tararken, kendi kendine her şeyin yoluna gireceğini söyledi.

"Gözlerimi dört ," diye seslendi kırmızı kanodaki adam.

Carole ona teşekkür etti ve en makul açıklamayı düşünmeye başladı.

Charlie evin içine girmişti.

Yan bahçedeki şerbetçiotu çardaklarının arasında saklanıyordu.

Suya girmemiş, hatta yanına bile yaklaşmamıştı, çünkü daha iyisini biliyordu. Ona defalarca suyun tehlikeli olduğunu söylemişti. O da bunu biliyordu. Bundan emindi.

Bahçeyi ve nehir kıyısını aceleyle taradıktan sonra Carole, uydurduğu senaryoların işe yaramadığını fark etti. İliklerine kadar bir şeylerin gerçekten ama gerçekten yanlış olduğunu biliyordu.

İçeri girerken David'in cep telefonu numarasını tuşladı ve sonra evin içinde hızla ilerledi, telefonu öyle bir şiddetle kulağına götürdü ki küpesi kulak memesini yırttı. Kan sızdı. *Bu ev neden bu kadar büyük olmak zorundaydı ki?* Sadece üç . Bachelor Dağı manzaralı ve hayatlarının her şeyden daha önemli olan hiçbir tehdit oluşturmeyen bir arazide تنها bir yeri tercih etmişken neden nehir kıyısında bir yer inşa etmek zorundaydılar?

En azından onun için. Carole'un, kocasının oğullarına olan ilgisinin samimiyetinden şüphe ettiği pek çok zaman olmuştu. Elbette David doğru şeyler söylüyordu. Doğru zamanlarda Charlie'nin üzerine titriyordu. Onunla araba oynamak için yere çöktü. Hatta ara sıra akşamları ona kitap bile okuyordu. Carole minnettardı.

Bir çocuğun babasına ihtiyacı vardı. Yine de David'in oğullarıyla olan ilişkisinde ezbere dayalı bir şeyler vardı. Bu bağ kurma anlarının her biri aceleyle sahnelenmiş gibi görünüyordu, sanki David daha acil konulara geçebilmek için bir kutuyu işaretliyordu.

Restoran.

Her zaman bununla ilgiliydi. Kendini tamamen Sweetwater'a adamıştı. Bu onun rüyasıydı.

Evliliklerinin ilk yıllarında, Carole kendi kariyerinin derinliklerindeyken, onun odaklanması ve kendi içine kapanması iyi bir şeydi. Ara sıra seks yapmaktan ve egzotik yerlere seyahat etmekten başka bir şey için zamanı yoktu. Uçaklarda, kendi yemek odaları ya da yatak odalarından daha çok . Bir süre için, bu iyiydi. Hatta tercih edilebilirdi. Carole'un da yapacak işleri vardı. Zihni ürün ekibine ve Google'da her zaman ileride görünen lansmana odaklanmıştı.

Charlie'nin doğumu bebeklerin neredeyse her zaman yaptığı gibi Carole'ün odak noktasını değiştirmişti. Charlie, Carole Franklin'in hayal etmeye bile cesaret edemediği, Tanrı'nın bir armağanıydı. Evde yapılan bir hamilelik testi doğru rengi gösterdiğinde neredeyse kırk yaşındaydı. Nihayet. İlk başta David'e bile söylememişti çünkü bunun son şansı olduğunu düşünüyordu ve en son hamile kaldığında David onu kürtaj yaptırmaya ikna etmişti. O zaman otuz beş yaşındaydı.

"Doğru zaman değil," dedi David ona. "Kariyerimde bir şeyler patlamak üzere. Yeni bir restoran konsepti üzerinde çalışıyorum. Televizyona da ilgi duyuyorum. Bir yaşam tarzı markası olabilirim. *Bunu biliyorum*. Ayrıca bebeğim, senin kariyerin de önemli."

Savunmasının son kısmı biraz hafif kalmıştı. Aslında maaşı, yüklü ikramiyeleri ve yakında paraya çevrilecek olan hisse senedi opsiyonları yıllardır yaşam tarzlarını beslemişti. Her halükarda David bebek istememişti. En azından Carole'un söyleyebildiği kadarıyla, o zaman istememişti. Babalığın getirdiği sorumluluklardan hayallerinin peşinden gitmek istemişti ve Carole da bunu kabul etmişti.

Nehir kıyısında ve evin her odasında oğlunu aramasına neden olan o andan önce Carole, geri dönülmez en büyük hatasının kürtaj olduğunu düşünüyordu. Bunu isteyerek yapmıştı. tamamen kararını David'e yükleyemezdi. O

Bazen öyle hissetse de onu zorlamamıştı. Bunu kabul etmişti çünkü kendi kariyerinde duraklatma düğmesine basmayı gerçekten istememişti. O zaman istememişti. Yönetmenliğe yükselmişti ve bununla birlikte gelen güç ve para inkar edilemez bir şekilde sarhoş ediciydi. Hiçbir rehabilitasyonda kurtulamayacağı bir uyuşturucu. Sevdği ama aynı zamanda Google'a katılmadan önce sahip olduğu kişisel hayallerini engellediğini bildiği bir yaşam tarzının içine çekilmişti. İşini seviyordu ama o anda hem anne hem de yükselen bir yönetici olmanın bir yolunu

Carole, David'in ısrarı üzerine hamileliğini sonlandırdığına kendini inandırdı. Öğrendiğine göre, bu kendine söylediği küçük bir yalandı. İşlemden sonra binlerce kez gözyaşı döktü. O sabahla ilgili her şeyi hâlâ gözünün önüne getirebiliyordu. David'in elinin dizinde olduğu sessiz araba yolculuğu. Kliniğe dönerlerken yaya geçidinde bebek arabasını iten genç bir anne. Yolda ölü bir kuş. Lobideki broşür rafı. Bekleme odasında çalan eski bir disko şarkısı, sanki orada dans etmek için bir olabiliormuş gibi.

Oğlunu ararken her şey bir anda aklına geldi.

Bir çarşafın örtüsü altında işini yapan teknisyenin sesi.

Metal üzengilerin topuklarında ve baldırlarında bıraktığı buz gibi his.

Carole aldırıldığı bebeğin oğlu mu yoksa kızı mı olduğunu bilmiyordu ama yine de bebeğin ruhuna gizlice bir isim vermişti. Katherine'in yasını tuttu ve eğer David'e hayır deseydi neler olabileceğini merak etti.

Bir bebek için daha fazla zamanı olduğundan emindi. Ama çocuk sahibi olma zamanı geldiğinde hamile kalmamıştı. İçinden derin bir ürperti geçti. Bencilliğinin, hırsını Katherine'e tercih etmesinin intikamıydı bu. Bir yıldan fazla bir süre hamile kalmaya çalıştı ama olmadı. Otuz dokuz yaşındayken internette tüp bebek kliniklerine bakmaya başladı; asla yapmayacağına yemin ettiği bir şeydi bu.

Ama sonra olan oldu. Charlie doğduğunda kürtajın üzerinden neredeyse beş yıl geçmişti.

David cep telefonuna hemen cevap vermeyince, Carole restoranın ana numarasını aradı.

Amanda Jenkins ikinci sesinde cevap verdi.

"David nerede?" Carole, sesi keskin ve adrenalin yüklü bir şekilde sordu.

"Merhaba Carole," dedi Amanda. "Şu anda ofis dışında."

"Nerede?" Carole, sesi neredeyse bir çığlığa dönüşerek sordu.

"Nerede o?"

"İyi misin Carole?" Genç kadın Sweetwater'da geçen birkaç yıl boyunca David Franklin'in yarattığı birden fazla fırtınayı atlatmıştı. David ne zaman istese personel ve müşterilerle hokkabazlık yapmıştı. Hiç mantıklı olmasa bile. İşinde iyiydi çünkü soğukkanlı ve sadıktı. Patronunun karısına "Nefes al," dedi.

"Yapamıyorum," dedi. "Nefes alamıyorum. Charlie kayıp. David'e ihtiyacım var."

"," dedi Amanda. "Ne oldu?"

Carole dönmeye başladı. Bayılacağından emindi. Daha önce bir kez, sabah yemek yeme zahmetine katlanmadığında bayılmıştı. Kan şekeri düşmüştü. Ama bu farklı bir sersemlikti, açlık yerine korkunun getirdiği bir sersemlik.

"Amanda," dedi Carole. "Kocama ihtiyacım var." "O burada değil. Yardım edebilir miyim? Polisi arayacağım."

"Hayır," dedi Carole, daralan boğazının arkasında bir mide bulantısı dalgası hissederek. "Hayır. Hayır. Bunu yapacağım." Aslında, kendi kendine itiraf etti, o anda polisi aramak istemiyordu. Bunu yapmak, dikkatsizce bir hatayı, şu anda kaldırabileceğinden çok daha yıkıcı bir şeye dönüştürebilirdi.

Telefonu kapattı ve bodruma doğru ilerledi.

"Charlie!" diye bağırdı, kelimeler ses tellerinden o ana kadar sahip olduğunu bilmediği bir güçle boşaldı. "Charlie, ?"

Carole önce ana kata, sonra üst kata koştı. Kanepe minderlerini çekip çıkardı. Duş kabinine baktı. Kiler. Merdivenlerin altına. Stüdyosuna. Elinden geldiğince hızlı bir şekilde her yeri aradı. Her yatağın yanında kendini yere attı, karyolanın altına baktı ve olabildiğince hızlı bir şekilde bir sonraki odaya geçmek için kendini yukarı çekti.

Polisin acil durum numarası sadece üç haneliydi. Onları çevirmeye cesaret edemedi. Henüz değil. Bunu gerçek kılmak için değil. Olayı olduğundan daha büyük göstermemek için.

Jarrett'ların yandaki küçük bungalovuna koştı ve yumruklarını parlak pembe ön kapıya vurdu. Parmak uçları kanlı kulak memesini buldu ve bluzunun omzuyla kanı temizledi. Owen ve Liz gitmişti. *Tabii ki gitmişlerdi.* Liz'in o gün sınavı vardı -Oregon barosunun kompozisyon bölümü- ve Owen risk sermayesi parası akışına ve ardından yazılım şirketinin halka arzına hazırlanmak için erkenden ofise gidiyordu.

Eve döndü ve üçüncü kez gözden geçirdi.

Hiçbir şey yok. Oğlundan hiçbir iz yok. Charlie gitmişti.

Bu gerçektir.

Bu onun hatasıydı.

Sonunda Carole yatağın ayakucundaki döşemeli banka yığıldı ve 911'i aradı.

"Küçük oğlum kayıp," dedi ve görevliye adresini verdi. Deschutes'un yüzeyini tararken her hecede soğukkanlılığını korumak için mücadele etti.

"Lütfen olabildiğince çabuk gel," dedi telefonu mengeneyle . "Üç yaşında. Sanırım küçük oğlum nehre düştü."

BEŞİNCİ BÖLÜM KAYIP: BİR SAAT

Bend Polisi dedektifi Esther Nguyen üçüncü fincan berbat ofis kahvesini içiyor ve işinin en sevmediği kısmı olan evrak işleriyle ki, departmanın en yeni memurlarından biri olan Jake Alioto bir ihbar üzerine yardıma ihtiyaç duyulduğunu bildirdi.

"Çocuk kayıp," dedi. "Annem çok üzgün." Esther fincanını bir yığın kâğıdın üzerine koydu. "Ne zamandır?"

Jake gençti, açık kahverengi teni beyaz dişlerini neredeyse göz kamaştırıcı hale getiriyordu. Esther o konuşurken ağzına bakmamak için kendini zor tutuyordu. Çok beyazdı. Mükemmeldi. Biraz zorlanan keçi sakalı görünüşünü vurguluyordu.

"Çok değil," dedi. "En fazla bir saat."

"Velayet sorunu mu?"

O öyle düşünmüyordu. "Babam işte. Annem evde."

"Nerede?"

"Nehir kenarında, parkın yanındaki yaya köprüsünün yanında."

Esther ofis kapısının yanındaki askıda asılı duran hafif bir cekete yöneldi. Ufak tefek bir kadındı, sadece bir metre boyundaydısiyah saçlarını omuzlarına kadar küt kesmişti. Gümüş tel çerçeveli gözlükleri kahverengi gözlerini koruyordu. Babasının ona verdiği ince bir altın kolye dışında takı takmıyordu; bu kolye, genç kızken ailece Kaliforniya'ya yaptıkları bir geziden kalma deniz yıldızı şeklinde bir kolyeydi. Heyecanlı ya da gergin olduğunda, parmak uçları her zaman kolyeye giderdi. Altın rengi yüzeyi

sayısız kez dokunduğu yerde özellikle parlak bir parlaklık vardı.

Esther, "Bir saat kayıp bir insan yapmaz," dedi. "Bunun farkındasın, değil mi Jake?"

Esther'in içinde iyi olmasına rağmen bazen yanında bulunulması zor olan bir özelliği vardı. Ofiste konuşulanlara göre Asperger sürekliliğinde bir yerde olabilirdi. Bu sadece kötü niyetli bir koltuk analiziydi, ancak Esther'in sosyal ipuçlarını anlama eksikliğine de işaret edebilecek türden gözü kara bir şekilde doğrudan olabileceği bir gerçektir.

Jake kenara çekilerek ona yol gösterdi. "Evet, biliyorum," dedi. "Elbette. Ama kadın için üzülüyorum. Dağılıyor."

"İsim?"

Yirmi beş yaşında olmasına rağmen bir gencin yürüyüşüne sahip olan Jake, dedektife yetişmek için acele etti. "Annem Carole Franklin," dedi. "Buranın yerlisi. Kayıp çocuğun adı Charlie. Annesi bakmadığı sırada nehre düşmüş olabileceğini düşünüyor."

"Sesi sarhoş gibi miydi?"

"Hayır, hanımefendi."

Esther ona bir bakış attı. Tanıdık bir bakış. "Bana öyle deme."

"Özür dilerim," dedi Jake. "Benim hatam."

doğru ilerlerken Esther, kariyerine başladığı Corvallis'teki küçük bir çocuğun davasını . Tommy Walton bakıcısının arka bahçesinde kaybolmuştu. Terk edilmiş bir paten pistinde parçalanmış cesedi bulunduğu günlerdir kayıptı. Esther küçük erkek ve kız çocuklarının kötülerin ve delilerin hedefi olduğunu biliyordu ama o zamana kadar bunu *gerçekten* bilmiyordu.

Esther, Tommy'ye oğlancılık yapan ve onu boğan on altı yaşında bir çocuk olan komşusunu tutuklayana kadar ortağıyla birlikte altı hafta boyunca bu dava üzerinde çalışmıştı. Bunu çocuğun kaçırılmasından sonraki ilk yarım saat içinde yapmıştı. Esther, ortağıyla birlikte soruşturmanın ilk birkaç saatinde ve hatta günlerinde çocuğun canlı bulunacağına dair umut beslediklerini hiç unutmamıştı.

Esther kayıp şahıslar davası kurallarının biraz efsane olduğunu biliyordu. Bir arama çalışmasına başlamak için yirmi dört saat bekleme zorunluluğu yoktu. Küçük bir çocuk ya da sicili tertemiz olan profesyonel bir kişi, kaybolduktan sonraki birkaç saat içinde bir arama ekibinin desteğini kazanabilirdi.

Jake çıktığı bir kız hakkında gevezelik ederken, Esther yakında eski kocası olacak Drew'la ilk randevusunun gerçekleştiği Wall Street'teki Tayland füzyon restoranının önünden geçiyordu. Orada bir daha asla yemek yiyemeyecekti. Efsanevi yeşil köri yemeğiyle tanınan restoran, sonsuza dek kişisel felaketinin başlangıcını temsil edecekti.

Yaşlıları olan diğer profesyoneller gibi Esther ve Drew Oliver da internette tanışmışlardı. Drew yakışıklı, dışa dönük ve Esther'in çıktığı diğer erkeklerden çok farklı bulduğu bir tür şakacı kişiliğe sahipti. Diğer erkekler birbirinin yerine geçebilen tiplerdi. Ciddi. Zeki. Çoğu bilgisayar bilimi ve teknoloji meraklısıydı ve sohbet etmekten çok kodlarla ilgileniyorlardı. Esther 'un gülmesini istiyordu. Romantizm istiyordu. Biraz macera istiyordu.

Drew bunların hepsini anlıyordu. Ciddi bir ilerleme kaydeden bir Bend bira fabrikası işletiyordu ama yine de ailesinin tek kızları için ideal bir talipte aradığı düzenli gelirden çok uzaktı. İkili dokuz ay çıktıktan sonra birlikte yaşamaya başladılar. Esther evlenmek için acele etmese de, annesinin sürekli olarak "işler yolunda gitmiyor" demesi onu bir headbanger'ın davul tokmağı gibi dövüyordu. Drew ona evlenme teklif ettiğinde, annesinin yakasından düşeceğini düşünerek hemen kabul etti.

Bu yanlış bir hesaplamaydı.

Annesi düğün günü Esther'in kulağına "Para iyi vakit geçirmekten daha önemli," diye fısıldadı. "Asla bir aile kuramayacaksın. Bir polis ve bir bira üreticisi, başarılı bir evlilik için uygun bir kombinasyon olduğunu düşünmüyorum."

"Bu konuşmayı yapmayacağız anne."

Annesi hâlâ askıda duran Esther'in gelinliğinin beyaz beze tül yle uğraşıyordu. "Bana sormadın. Ne olmuş yani? Benim işim sana ne düşündüğümü söylemek."

Esther cevap verme zahmetine bile girmedi. Özel gününü mahvettiği için annesinden nefret ediyordu ama annesi işte, olumsuz bir ruha sahipti ve jilet gibi diliyle olası her anın neşesini kesip biçmeye çalışıyordu.

Kayıp bir çocukla ilgili bilgi almak için Thai restoranının önünden geçerken, annesinin haklı olduğunu inkâr etmeyi çoktan geçmişti. Bira fabrikası nihayetinde başarısızlığa uğradığında, Drew'un cazibesi ve dışa dönük doğası i e dönük ve somurtkan bir hal aldı. Dünyaya öfkelenmeye başladı. Daha çok içti. Evden uzak durmak için yüzlerce neden buldu. Gevezelik alaycılığa dönüştü. Yakıcı, acımasızlığa dönüştü. Ayrıldıklarında bunun geçici değil, içinde bulundukları durumun tek ve nihai çözümü olacağını biliyordu.

Sonunda canına tak ettiğinde ve annesinin evliliğini lanetlemediğini, sadece kasvetli sonucunu tahmin ettiğini kabul ettiğinde Drewa "Birbirimiz için yanlıştık," dedi.

Drew, "Ben herkes için hatalıyım," dedi.

Esther tartışmadı. Tuzağa düşmesine izin vermedi. Artık tuzak yok. Daha fazla kavga yok. Olabilecek ve asla olamayacak şeyler için  z lmek yok.

Esther arabayı Franklinlerin evinin önüne park etti. Ev, cadde tarafında pencere yarıkları olan ve güneş işığını nadiren gören bir alanı aydınlatmak için kireç renkli yaprak dökmeyen yeşilliklerin yerleştirildiği karanlık kalelerden biriydi. Yürüyüş yolunun kenarında bir zebra  imi saçağı vardı ve araba yolunun bitişiğinde tüm açılardan ve karanlık kulelerden oluşan bazalt bir su özelliği g r l g r l akıyordu.

Jake eve bakarak, "Bir yer," dedi.

"Başka bir şey," dedi. Zevk, stil, para ve ev sahiplerinin her şeyi kendi başlarına yaptıklarını düşünmelerine izin verirken ağır işleri profesyonellere bırakma sağduyusunun bir karışımı. Esther'in annesi bu evi çok sevecekti ve burada yaşayan insanlar da onun kahramanları olacaktı.

Esther evin mükemmelliği ve ayrıntılara gösterdiği titizlikle yeni para anlamına geldiğini düşünüyordu. Zengin doğan insanlar

Zor. Buna ihtiyaçları olmadığını biliyorlar. İstedikleri her şeye zaten sahipler ve bunu göstermek için asla ter dökme zorunda değiller. Gösteriş yapmak, başladıkları yere geri dönme riski olanlar içindir.

Arabadan indiler. Jake , Esther köşeyi dönüp kapıya doğru yürürken Carole Franklin ön kapıyı açıp onlara doğru atıldı. Uzun boyluydu, beş-dokuz ya da on yaşlarındaydı. Saçları gümüşi bir sarıydı ve yumuşak bukleler halinde omuzlarına dökölüyordu. Yüzücü ya da yoga tutkunu bir vücuda sahipti. Muhtemelen ikisi de.

Başka koşullar altında Bayan Franklin heybetli olmasa da çarpıcı bir figür olurdu. Ama bu sabah buruşuk görünüyordu. Esther'in başka annelerin gözlerinde gördüğü türden dehşet dolu bir ifade takınmıştı.

"Bir dakikalığına gözümün önünden kayboldu," dedi, sulu mavi gözlerinden yaş akmaması için cesurca mücadele ederek.

Esther elini kadının omzuna koydu. "Korktuğunuzu biliyorum Bayan Franklin. Ben Dedektif Esther Nguyen, bu da Memur Alioto. Bana neler olduğunu anlatmanız gerekiyor. Acele etmeyin." "Hiç zamanımız yok," dedi Carole. "Charlie her yerde olabilir.

Başına şey gelebilirdi."

"Anlıyorum," dedi Esther. "İnanması zor olabilir ama çocukların böyle çekip gittiğini bilecek kadar uzun süredir buralardayım."

Bayan Franklin'in dudakları gerildi. "Charlie asla gözümün önünden ayrılmıyor," dedi kelimeleri zorla ağzından çıkararak.

"Doğru. Ama bu sefer o yaptı, değil mi? Yardım etmek için buradayız. Hadi içeri girelim. Bana neler olduğunu anlat."

Bayan Franklin onları tavandan tabana nehir manzaralı bir oturma odasına götürdü ve sigorta şirketinden gelen eksperle "sadece bir iki dakika" telefonda konuştuğu hikâyesini tekrarladı. "Bodrumda bir sızıntı vardı. bile değil. O aptal telefonu hiç açmamalıydım."

"Bu senin hatan değil," dedi Esther.

Bayan Franklin kanepede otururken tuttuğu gri kadife yastıktan çözölmüş bir iplikle oynadı. Bayan Franklin'in

Şimdi kürek çekenler ve şnorkelle yüzenlerle dolu olan nehrin ışığı gözlerinde titreşiyordu. Bir ses sistemi arka planda uyumsuz bir rahatlatıcı bir ara müzik çalıyordu.

"Ama bu bizim hatamız. Burada yaşamak bile. Tanrı aşkına, bir *nehrin* üzerinde yaşıyoruz," diye devam etti. "Bir saniye bile sırtımı dönmemeliydim. Ben daha iyi biliyorum. Biliyorum. Bu benim hatam," diye tekrarladı, hâlâ sesinin paramparça olmasını engellemeye çalışıyordu.

"Biraz nefes almalısın," dedi Esther. Ses tonu nazikti, küçümseyici değildi. Yüzlerce tanıkla görüşmüştü ve bir insanın bir davaya yardımcı olabilecekken ne kadar hızlı bir şekilde tamamen işe yaramaz hale biliyordu. Hatta bazen dikkat dağıtıcı bile olabilirdi. Carole Franklin'in zevkli çevresine uygun bir insan olmasına ihtiyacı vardı. Düşünceli. Düzenli. Kendinin farkında.

"Nehre girdiğine dair herhangi bir işaret görmediniz, değil mi?" Esther sordu.

Bayan Franklin polis memurlarının nehir kıyısında toplanmasını izledi. "Hayır," dedi. "Köpeğiyle kano yapan bir adama seslendim. Kırmızı bir Riparian tüpü üzerinde bir yumrunun geçtiğini gördüm. Nehrin karşısındaki komşum da oradaydı. Hayır. Kimse girdiğini görmemiş. Ama gerçekten, başka nerede olabilir ki?"

"Saklanacak bir yeri var mı?" Jake, Esther'in ses tonunun sakin ve empati dolu olduğunu fark etti. O Esther'in polis departmanında çalışmasını diledi.

"Yeğenimin gizli bir sığınağı vardı," diye devam etti dedektif, "bodrumda karton kutulardan yaptığı bir kale. Bir keresinde kız kardeşim onu bulamayınca kriz geçirmişti."

"Hayır," dedi Bayan Franklin. "Bizde öyle bir şey yok. Evi aradım."

İhbardan hemen sonra olay yerine gelen polis memuru yaklaştı. "Dedektif," dedi, "her yere baktık. Her dolaba. Her yatağın altına. Çamaşır odasındaki kurutucuya ve garajdaki dondurucuya bile baktık."

Carole Franklin kollarını uzun gövdesinin etrafına sıkıca sardı. "Dondurucu," dedi gözlerinde dehşetle. "Oraya bakmadım."

"Sorun yok Bayan Franklin," dedi Esther. "Orada değildi."

"Daha geniş bir ağ oluşturduk," diye devam etti memur. "Kıyı şeridinde çalışan bir çift memurumuz daha var. Şimdiye kadar bir şey çıkmadı."

"Pekâlâ," dedi Esther, dikkatini tekrar kadına vererek. "Bay Franklin nerede?"

"Bilmiyorum," dedi suyu seyrederek. "Telefonu sesli mesaja düştü. Mesaj attım. Aradım. Hiçbir fikrim yok."

"Eve gelip Charlie'yi bir yere götürmüş olma ihtimali var mı?"

Bayan Franklin onunla yüzleşti. "Parka mı gitmek istiyorsunuz? Tabii ki hayır. David biri değil," dedi, ses tonu biraz değişmişti.

"Ne şekilde?"

"Oğlunu şaşırtan bir baba. O daha tahmin edilebilir." "Doğru, elbette. O ne yapıyor?"

"Sweetwater'ı işletiyor. Wall'daki restoran."

Esther başıyla onayladı ve görevli memura David Franklin'in işte olup olmadığına bakması için birini göndermesini söyledi. "Ona burada ihtiyacımız var."

"Teşekkür ," dedi Bayan Franklin.

"Sorun değil," dedi memur. "Küçük oğlunuzu bulacağız."

Esther genç adama hızlı ama kararlı bir bakış fırlattı.

Bayan Franklin onu yakaladı. "Buna söz , değil mi?"

Esther öyle düşünmüyordu. "Hayır. Üzgünüm. Söz veremeyiz. Memurun söylediği şey -ve kendi kişisel deneyimlerimden bildiğim şey- çocukların ortaya çıktığıdır."

"Her zaman mı?"

Esther onun çaresizliğini hissedebiliyordu. Carole Franklin boşa kürek çekiyordu ve her şeyin yoluna gireceğine inanmaya ihtiyacı vardı

"Zamanın yüzde doksan dokuzundan fazlası."

Bayan Franklin başını salladı. "Bir şeyler yapmam gerek," dedi ve nehre dönüp bakarak küçük oğlunun kıyıda düştüğünü hayal etti. Korktuğunu. Çırpınıştı. Çırpınıştı. Yüzeye çıkmak için mücadele ediyor. Görüntüler bir döngü halinde tekrar tekrar oynuyordu ve o bu diziyi durduramıyordu.

"Oraya gidip onu bulmama yardım etmeliyim," dedi ve ayağa kalktı.

"Hayır." Esther ona oturmasını işaret etti. "Nefes al," diye tekrarladı. "İşimizi yapmamıza izin vermelisin. Bunu yapabiliriz. Arayabileceğimiz biri var mı? Başka bir aile üyesi?"

Kayıp üç yaşındaki çocuğun annesi dedektife sertçe baktı. Gözleri kıpkırmızı olmuştu. yığıldı ve konuşmadan önce düşünerek kendini biraz salladı. Belki de toplantı odasında olduğu gibi düşünceli bir kadın olmayı istiyordu. "Onlara ne söyleyeceğim?" diye sordu. "Onlara dikkat etmediğimi ve oğlumun ortadan kaybolduğunu mu söyleyeyim? İzlemediğimi ve suya düştüğünü mü? Söyleyemem. Bunu yapamam. Charlie'yi tanıyan insanlar bir yana, bunu sana bile zar zor söyleyebiliyorum."

Esther onun eline dokunmak için uzandı ama korkmuş anne geri çekildi. "Ne olduğunu bilmiyoruz Bayan Franklin," dedi Esther. "Daha erken. Bakalım kocanız buraya geldiğinde ne durumda olacağız. Bu travmatik bir durum. Desteğe ihtiyacınız var."

"Yapamam," diye tekrarladı. "Kelimeleri bile söyleyemiyorum." "Anlıyorum, Bayan Franklin."

Carole Franklin dedektife öyle bir baktı ki artık onu annelik hatasını yargılayan biri olarak görmüyordu. Aslında yardım etmek için oradaydı. Evet, Charlie'yi bulacaktı.

"Lütfen," dedi. "Bana Carole de."

Esther onayladı ve Carole yan masadan aldığı bir fotoğrafı ona uzattı.

"Bu iki hafta önce çekildi," dedi Carole. "Babam ve eşi Santa Rosa'dan gelmişlerdi. Bir günlüğüne Lincoln City'ye gittik."

Charlie dalgaların karaya attığı bir kütüğün üzerinde durmuş, küçük çocukların objektif kendilerine doğrultulduğunda yaptıkları türden abartılı bir gülümsemeyle kameraya bakıyordu.

"Bugün de aynı gömleği giyiyor," dedi.

Esther fotoğrafı inceledi. Çocuk Mickey Mouse kazağı giyiyordu, küçüklerin havalı bulduğu kırmızı ve siyahın vahşi bir karışımı. Çarpık bir gülümsemesi ve annesininki gibi açık mavi gözleri vardı. "Bunun yardımı olur. Teşekkür ederim. Çok sevimli."

Carole kahve teklif etti ama Esther reddetti.

"Su hakkında konuşalım. Charlie hiç yüzebiliyor mu?"

"Hayır. O üç yaşında. Onu yeni yürümeye başlayanlar için yüzme derslerine götürdük ama hayır, iyi bir yüzücü değil."

"Nehre girdiği biliniyor mu? Bilirsiniz, siz etrafta olmadığınız zamanlarda?"

"Hayır," dedi Carole. "Asla. Kesinlikle olmaz. Bak, biz nehirde yaşıyoruz. Oğlumuz daha iyi bilir. Ona her gün söylüyorum. Bu sabah da söyledim. "Ayaklarını ıslatmayı aklından bile geçirme."

Carole konuşmayı kesti. Orada sessizce oturdu. Neredeyse donmuştu.

"O zaman neden içeri girmiş olabileceğini düşünüyorsun?" Esther sordu.

Carole pencereden dışarı baktı. "Bilmiyorum. Yapmamalıydı. . Ama dışarıdaydı." Bir parmağını kaldırıp işaret etti. "Nehrin dışında. Başka nereye gitmiş olabilir ki?"

"Ve bu onu son görüşün müydü, Carole?" "Evet.

Bunu zaten söyledim."

"Ama geçmişte suya girmediğini söylemiştiniz."

Carole başını salladı. "Evet, doğru. Açıkçası içeri girip girmediğini bilmiyorum. Gireceğini sanmıyorum. Gerçekten sanmıyorum. Ve ona söyledim. Sudan uzak durmasını söyledim. O daha iyi bilir. Bunu biliyorum. Charlie akıllıdır."

Nehri göstererek, "Orada kimseyi gördün mü?" diye sordu. Kadın başını salladı. "Deniz bisikletine binmiş bir adam. Köprüde birkaç çocuk.

Kano kullanan biri. Nehrin karşısındaki komşum bir süre orada kaldı."

Esther daha fazla ayrıntı istedi ve kayıp çocuğun annesi boşlukları doldurmak için elinden geleni yaptı. Kelimeleri zar zor çıkarabildi.

"Özür dilerim," dedi. "Özür dilerim. Ben böyle biri değilim. Değilim." "Bunu etmek çok zor," dedi Esther.

"Bir nefes al."

Esther pencereden dışarı baktı. Nehir neredeyse bir cam bölmesi kadar düzdü. Dedektif, çocuk kıyıdan düşmüş olsaydı, annesinin bunun bir belirtisini göreceğinden emindi. Kanoyu kullanan adam görürdü. Belki de o oradan geçen yumru. Ya da suyun karşısında çim biçme makinesini iten yaşlı komşu.

Dikkatini tekrar Carole'a çevirdi, Carole artık çok solgundu, teni neredeyse saçlarının rengindeydi.

"Carole?"

Çocuğun annesi şaşkınlığını üzerinden attı. "Ondan sadece bir dakikalığına ayrılmıştım. Gerçekten öyleydim."

"Biliyorum," dedi Esther. "Bunu söylemeyi kesmeni istiyorum, tamam mı? Oğlunun nereye gitmiş olabileceğine odaklanmamız gerekiyor, senin yapmış olabileceğini düşündüğün hatalara değil."

Carole gözlerini kırptırdı.

"Teşekkür ederim." "Komşular mı? Yakınlardaki arkadaşlar?"

"En yakın komşularımız Jarrett'lar ama onlar da günün erken saatlerinde ayrıldılar. Liz baro sınavına giriyor, Owen da şehir merkezinde bir teknoloji firmasında çalışıyor. Diğer tarafımızdaki çift yılın sadece birkaç hafta sonu burada kalıyor. Şu anda burada değiller. Evi kiraya verdiler ama hafta sonu için henüz kimse giriş yapmadı, bunu söyleyebilirim."

"Pekâlâ," dedi dedektif. "Her şeyi araştıracağız. Son zamanlarda sizi rahatsız eden bir şey oldu mu?"

Carole şaşkın görünüyordu. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Yani, siz ya da oğlunuz herhangi birinden istenmeyen bir ilgi gördünüz mü? Herhangi bir şey?"

"Hayır. Herkes ona gülümsüyor. Charlie arkadaş canlısı küçük bir çocuk. Lütfen onu bulun. Dışarıda olduğunu biliyorum. Korkuyor. Bunu içimde hissedebiliyorum."

Kayıp çocukların çeşitli türleri vardı ve Esther yıllar boyunca her bir türe uyan vakalarda çalışmıştı. En yaygın olanları velayet haklarının rol oynadığı davalardı. Ebeveynlerden biri diğerine çocuğu alarak ya da planlanmış bir ziyaretten geri getirmeyerek saldırıyordu. Çoğu durumda bunlar kolayca çözülebiliyordu. Charlie'nin anne ve babası birlikteydi, bu yüzden dedektif bu türü listeden . Evden kaçmış olması da bir başka olası senaryoydu ama Charlie bu profile uymayacak kadar gençti. Sırada sosyal hizmet uzmanlarının ve kolluk kuvvetlerinin "atılmış" vakalar olarak adlandırdığı vakalar vardı. Bunlar, ebeveynlerin çocuğu terk ettiği ya da evden attığı durumlarda ortaya çıkıyordu. Yine, çizik. Bazen faullü oyun karışmış bu

senaryosu, ama o kadar da sık değil. Bazen çocuklar ebeveynlerinin görüş alanından uzaklaşır ve markette, kamp gezisinde, hatta kendi arka bahçelerinde kaybolurlar. Ve son olarak, en tecrübeli dedektifleri bile ürperten türden: bir yabancınn en savunmasız olanı avladığı kaçıırma vakası.

İlk olarak bölgedeki yerel kolluk kuvvetlerine haber verildi. Amber Alarmı için düzenlemeler yapıldı ve Ulusal Kayıp ve İstismara Uğramış Çocuklar Merkezi ile temasa geçildi. Birkaç saat içinde Charlie'nin fotoğrafı ve eşkali her yerde olacaktı. Olay kısa sürede çözölmezse -ki çoğu çözölür- küçük çocuk televizyonda, alışveriş merkezlerinin ilan panolarında ve tüm sosyal medyada görölcekti.

Yardım her yerden gelebilir.

Eyalet çapında.

Hemen yandaki kapı.

ALTINCI BÖLÜM

KAYIP: ZAMAN BİLİNMIYOR

Sarı saçlı küçük çocuk okyanusun mavi sularının altındaydı. Charlie'nin ılık nefesi dudaklarından süzülüyordu, en küçük doğum günü mumunu bile söndüremeyecek kadar zayıf bir nefes. Bir gün önce annesiyle birlikte korsan gemisiyle oyun parkına yürüdüklerinde yaptıkları gibi, karahindiba tohumu başını bile kıpırdatamayacak kadar zayıftı.

Çok silik. Çok zayıf. Ama yaşıyor.

Charlie dönmeye çalıştı ama hareket edemiyordu. Daralmış gözlerle yukarıya baktı ama şaşkın haliyle hangi yönün yukarı, hangi yönün aşağı olduğunu bilmiyordu. Gözyaşları bir anda deniz suyunda eridi ve haykırmaya çalıştı ama okyanusun mavisi kelimelerini yüzüne bastırdı. Baş ağrıyordu. O anda annesini istedi. Hayatında istediği her şeyden daha çok istiyordu.

Bir köpek yavrusundan daha fazlası.

Çikolatalı hayvan kurabiyesinden daha fazlası.

Anneciğim! Gel ve beni al! Anneciğim! Suyun içindeyim. Nefes alamıyorum! Yakalayın beni!

Her kelime mavinin altında küçük baloncuklar halinde çıktı.

Yine de kimse onu duymadı. Kimse nerede olduğunu bilmiyordu. Charlie nerede olduğunu bilmiyordu. Kendini nasıl olup da suyun içinde, o maviliğin altında bulduğunu anlamıyordu.

Orada öylece yatıyordu. Annesinin geleceğini düşündü. Babasını düşündü ve onu da denedi.

Baba! Baba! Babaciğim! Gel ve bana yardım et! Anneni getir!

Bu kelimeler artık ses tellerinden çıkmıyordu. Bunun yerine, beyninden geçerek yol boyunca tökezleyerek ilerliyorlardı. Deschutes kıyı şeridi boyunca topladığı çam kozalaklarını düşündü; bir tanesi parmağına batmış, bir diğeri havada dönen bir tohum tanesini serbest bırakmıştı. Kıyıda tepeye doğru yürüyüşünü, o dolu çam kozalağı kovalarını dengede tutuşunu hatırladı.

Sonra her şey bulanıklaştı. Baş ıslaktı ama mavi, ona dokunmak için yukarı doğru uzanmasını engelledi. Artık gözyaşı yoktu. Daha fazla yardım ığılığı yok.

Charlie nasıl olup da kendini suyun içinde bulduğunu anlayamadı.

Anne?

Baba?

Bana yardım et.

Çocuk ağır, ağır maviliğı bastırmak için gözlerini kapattı. Nefes alış verışı biraz daha yavaşladı. Sadece hafif, sığ bir nefes. Annesinin ya da babasının onu sudan çıkarmasına dair umudu yok olurken, üç yaşındaki Charlie Franklin kendini unutulmanın tatlı sakinliğinde kaybolurken buldu.

BÖLÜM YEDİ KAYIP: DÖRT SAAT

Liz Jarrett arabasını Shilo Inn'in arkasındaki otoparkta, on dakika sonra baro sınavının başlayacağı çöp konteynerinin yanındaki bir yere çektiğinde saat neredeyse 14:00'tü. Kontağı kapatıp arabasının anahtarlarını çıkarırken parmaklarının titrediğini hissedebiliyordu. Dikiz aynasından kendisine baktı. Hayatında tek bir gün bile daha kötü görüldüğünden şüpheliydi. Üniversitede içki içtiği, sigara içtiği ve kendini neredeyse sersemlemiş bir halde partilediği en uzun gecelerde bile. Gözleri aynı anda hem vahşi hem de çukur görünüyordu. Tanımadığı birinin fotoğrafına bakıyor gibiydi. Tanımak *istemediği birinin. Kimdi o kadın?*

Liz aynayı çevirdi, böylece artık kendini göremiyordu ve çevresini taradı. Tek bir yaya caddeden çıkmak için acele etmiyordu. Yaya gözden kaybolunca koltuğa uzandı ve kendisiyle birlikte Bend'den Beaverton'a kadar gelmiş olan küçük metal kovayı aldı. Bir an sonra, kalbi küt küt atarken çöp bidonunun kapağını kaldırdı ve kovayı içine attı. Çöp korkunç bir gürültüyle metal tabana düştü. Etrafına panikle baktı ama hâlâ kimseyi görememişti. Çöp konteynerinin içine baktı. Küçük kova dışında içi boştu. Üstünü örtmek istedi ama orada hiçbir şey yoktu. Kapağın düşmesine izin verdi. Çarpmanın etkisiyle gümbürdedi.

Kalbi göğsünün içinde zıpladı.

Shilo Inn'in içinde, otelin klimasından gelen serin hava Liz'in üzerine üfledi. Liz bir araba yıkamacısında koştuğunu hayal etti.

Tam o sırada, su ve ardından hava üflemeleri vücudundaki teri aldı. Gerçekte hayatında hiç bu kadar kirli hissetmemişken, ona temiz olduğunu hissettiriyordu.

Banyoya uçu ve yüzünü suyla ıslattı. Yüzüne bakmak bile istemiyordu.

Kendini toparla. Sınava gir. Eve git. Owen ne yapacağını bilir.

Lavabonun yanındaki kağıt havlu dispenseri boştu. Gerçekten mi? Bu günle ilgili her şey yanıltı. Çantasından bir paket kâğıt mendil çıkardı ve cildini sıvazladı. Ayna onun görüntüsünü yakaladı. Bok gibi görünüyordu.

Bok gibiydi.

Üst kattaki lobi alanında bir masanın arkasında, mercan rengi ruju ve gözlüklerini sıyıran kirpikleri olan bir kadın paketini arıyordu.

"Dışlerinin derisi," dedi.

"Pardon?" Liz sesindeki titremeyi bir şekilde bastırarak cevap verdi.

"Bir dakika daha geçersen, canım, dışarıda kalırsın. Sınavı geçersen unutma ki yargıçlar dakik avukatları sever. Düşünsene, sınav yöneticileri de öyle."

Liz paketi aldı. Kadına aynı şekilde karşılık vermemek için kendini zor tuttu ve bir dakika kala tam zamanında geldiğini söyledi. Aklından *yaşının teknik ayrıntılarla ilgili olduğu* geçti ve bunu söylemek istedi.

Ama yapmadı. Yaptığı şeyden kurtulmanın bir yolu yoksa, küstahça bir cevap onu sadece parmağını sallamak için yaşayan ve kesinlikle kameraların karşısına geçmekten zevk alacak olan bu mercan dudaklı, örümcek dudaklı kadının zihninde sağlamlaştıracaktı.

Liz kadının gazetecilere, *"Darmadağınıktı ve geç kalmıştı,"* dediğini hayal etti. *"Çok garipti. Banyoya doğru yöneldiği anda onda bir sorun olduğunu anladım. Bana selam bile vermedi. Onda doğru olmayan bir şeyler vardı. Bunu yirmi beş metreden görebiliyordum."*

Telefonlar kapalı. Çantalar ve sırt çantaları yerleştirildi. Balo salonu bir dondurucu dolusu insan genç ve yaşlı bir rüyanın peşinden gidiyordu. O

Sınavın kompozisyon bölümüne en son girdiğinde birkaç kişiyi tanıdı. Çalışma grubundan Asyalı bir adam kanunun içini dışını biliyordu ama bir sorunun ifadesini yanlış anladığı için denemeleri geçememişti. Üç çocuk annesi bir kadın da tekrarlayanlar arasındaydı. Sally, Liz'in Oregon Hukuk'tan sınıf arkadaşı. Sally'nin babası önemli bir avukattı ve mesleğini tek kızına devretmek istiyordu. Sally bir keresinde Liz'e ofiste çalışmayı mahkemede çalışmaya tercih ettiğini söylemişti. "Bak, benim üç çocuğum var. Akşamları evde olmalıyım, yüzümü bir hukuk kitabına gömmem ya da ifadeleri okumam gerekmiyor. Babam bunu anlamıyor. Şu anda tek umursadığı şey mirası. O öldüğünde, ertesi gün muayenehaneyi satacağım."

Önündeki sayfa onu boş bir bakışla karşı karşıya bıraktı.

Sınavdan on dakika sonra Liz ayağa kalktı. Başını öne eğerek kapıdan çıktı, tarantula kirpikli kadının yanından geçerek arabasına doğru ilerledi. Şakaklarından aşağı ter damlıyordu. Nefes alış verişini sığ tutuyordu, çünkü biraz daha hava alırsa kusacağından emindi. Orada oturup kendini etmeye çalıştı. Telefonunu açtı. Kocasına bir mesaj gönderirken elleri titriyordu.

Liz: I need you.

Owen: I got your message. In meeting. Have to wait.

Liz: I screwed up.

Owen: No shit? Can't call now. There will be other tests.

Liz: Not the test. God, Owen. I need to talk to you.

Owen: See you tonight. Everything will be all right.

Promise. Need to focus here. Big things happening here.

Later.

Liz bir sarsıntıyla Carole'dan bir mesaj geldiğini fark etti, sonra da sabah erkenden gönderilmiş olduğunu gördü. Mesajı açtığı anda kalbi hâlâ çarpıyordu.

Just sending you good vibes for the day. Saw your light on. I know you pulled an all-nighter. Don't worry. You've got this. You're going to do great.

Carole mesajı bir gülen yüz ve bir kalp emojiyle tamamlamıştı.
Liz'in o anda nasıl hissettiğini anlatacak bir ifade yoktu.

Owen Jarrett'in siyah saçları ve siyah gözleri vardı. Otuz bir yaşında olmasına rağmen mükemmel bir forma sahipti ancak cumartesi günleri nehir boyunca ve ara sıra yerel spor salonuna gitmek dışında pek çalışmıyordu. İsteddiği kadar bira içerdi ve pizzanın son dilimini iki katına çıkarıp bitiremediği bir zaman asla olmazdı. İnce hamurlu. Derin tabak. Fark etmezdi. İyi genler, derdi dövüş formunda kalma yeteneğine hayret edenlere. Bunun için çalışmak zorunda olan erkekler onu kıskanırdı. Kadınlar onun görünüşünden etkilenir ama her işte en iyi olmak için durmaksızın çabalamasından biraz rahatsız olurlardı. Biraz palavracı. Kesinlikle besin zincirinin tepesindeki yerini hak ettiğinden emin olan bir adamdı.

Bend şehir merkezindeki bir sanat galerisinin çatı katında bulunan Lumatyx'in ofislerinde Owen sanki buranın sahibiymiş gibi dolaşıyordu. Bu iyiydi, çünkü o ve ortağı Damon West aslında şirketin sahibiydi. Lumatyx'in tescilli yazılımı, işverenlere hangi potansiyel adayların bir iş için en uygun olduğunu, ne kadar süre kalacaklarını ve ne kadar maliyetle çalışacaklarını belirlemede yardımcı oluyordu. Özünde, Lumatyx yazılımı şirketlerin kaçınılmaz çalışan değişimini kendi avantajlarına yönetmelerine yardımcı olacaktı. Yeni işe alınanların, onları işe maliyetlerini karşılayacak kadar uzun süre kalmamaları nedeniyle yanma sayısını azaltacaktı. Onlar olmadan da işe alınabilecek için daha az imza ikramiyesi. Washington Üniversitesi'nde bilgisayar bilimleri okuyan Owen, Damon'la Microsoft'ta tanışmıştı. Bu dev yazılım şirketindeki nakit avını kaçırmışlardı ve bu yüzden kendi servetlerine doğru bir yol çizmişlerdi

kendi. Cevap Lumatyx'ti. Damon kodlama becerilerine sahipti ama Owen bir pazarlamacının kalbine sahipti. İyi bir oyundan bahsedebilirdi. İşi teslim etmek Damon'a kalmıştı. Bu bazen küçük bir gerilim yaratıyordu.

Lumatyx'in Boston'daki bir risk sermayesi şirketinden nakit para almasına birkaç hafta kalmıştı ve Owen bir talih kuşunun uçurumundaydı. Son üç yıldır kullandığı Subaru Forester, işlem zili çaldıktan sonraki gün Ferrari ile değiştirilecekti. Rengi ve modeli zaten biliyordu. İçi kırmızı deri kaplı, üstü açık siyah bir araba. Gösterişli, elbette. Ama bunu hak etmişti. Karısıyla birlikte ailesinin mirasından satın aldıkları ev yıkım topuyla buluşacak ve nehir boyunca başka bir devasa rüya evi yükselecekti.

Her geçen gün, başına gelen en iyi şeye bir adım daha yaklaşıyordu.

Damon kafasını Owen'ın ofisine soktu. Owen bunu söylememişti ama son birkaç haftadır Damon'ın moda konusunda kendini geliştirdiğini fark etmişti. Gömlekleri artık Gap değil, English Laundry'di. Kablosuz LensCrafters çerçevelerini daha kalın, daha hiper bir inek tarzıyla değiştirmişti. Kredi kartlarıyla ve online banka hesabına tek bir tıklamayla ödeme yapma vaadiyle yaşıyordu. Yine de pek başarılı sayılmazdı. Az önce taktığı gözlüklerle dijital çözümler üreten bir iş adamından çok Afro-Amerikan Buddy Holly'ye benziyordu.

Damon, "İki dakika içinde konferans görüşmesi yapılacak," dedi.

Owen karısından gelen ve onu aramasını isteyen mesaja baktı. "Geliyorum," dedi ve telefonunu kapatırken Liz'in mesajları kayboldu.

BÖLÜM SEKİZ KAYIP: BEŞ SAAT

"Lanet olsun David, ?"

David Franklin bir yığın yaşam tarzı dergisini ve diğer bazı kâğıtları Amanda Jenkins'in önüne bıraktı. Biraz geri çekildi. Amanda ve Sweetwater'daki öğle yemeği garsonları onu sıkıştırdı. Bu onu zerre kadar mutlu etmemişti. Bu, bir felaketin habercisi olan türden bir selamlamaydı: çalışmayan bir fırın, arızalı bir salamander broiler. David siyah bir kot pantolon ve yakası açık gri keten bir gömlek giymişti. Ayakkabıları siyah İtalyan mokasenleriydi ve bileğine uyumlu bir dokuma deri bilezik takmıştı. Jöle ve günün neminin saçlarını kıvrmasına izin verecek kadar uzamasına izin verdiği kömür karası ve gümüş rengi saçlarıyla dikkat çekici derecede yakışıklıydı.

Şık ama telaşlı değil.

David'in buydu, tepeden tırnağa.

" oluyor?" Kahverengi gözleri "süperstar" dediği restoran ekibinin yüzlerini aradı.

Amanda onun bir numarasıydı. Tam olarak müdür yardımcısı sayılmazdı, ama giderek zorlaşan mali durumunun izin verdiği kadar yakındı. Söğüt gibi kızıl saçlı, yeşil gözlü ve burnunun üstünden bronz bir buğu gibi geçen çillerden oluşan bir bandı vardı. Akıllı ve temkinliydi. Evin ön tarafını hassasiyetle yönetiyor ve hizmette hiçbir aksaklık yaşamıyordu. Yemek David'in alanıydı.

"Carole seni elde etmeye çalışıyor," dedi. "Hepimiz uğraşıyoruz. Ama sen açmadın."

"Telefon alışmıyor," dedi. " oluyor? Carole iyi mi?"

"Evet," dedi Amanda. "Yani hayır. O iyi değil. David, Charlie kayıp. Polis seni arıyor."

David bir adım geri çekildi, sanki bunu yapmak zamanı geri alacak ve Amanda'nın az önce söylediklerini silecekti.

"Ne demek 'kayıp'?"

Amanda artık hesaplanmış soğukkanlılığının bir kısmını kaybediyordu. O kalbinin biraz hızlı attığını hissedebiliyordu. Bu kötü bir şeydi. "Carole onu hiçbir yerde bulamıyor," dedi. "Polis şu anda evinizde. David, nerelerdeydin?"

Yüzü bembeyaz oldu. "Ayak işlerini yapıyorum. Tanrım." Kapiya doğru döndü ve Porsche'anahtarları parmaklarının arasından kaydı. Amanda onları almak için eğildi. Anahtarları ona uzatırken elini uzattı. Eli sıcak ve nemliydi.

"Onu bulamıyor musunuz?" diye tekrarladı. "Charlie'yi bulamıyor musun?"

Amanda'nın kalbi daha da hızlandı. "Söyledikleri buydu. Carole çılgına dönmüş. Seni götürmemi ister misin?"

David başını salladı. "Hayır. Hayır. Bunu yapabilirim. Sen buradaki işlerle ilgilen. Bu gece dolu bir evimiz var. Hata yok." Arka kapının koluna , kapıyı açarken restoranın içine bir ışık huzmesi yayıldı.

"Bu nasıl bir tepki böyle?" Aşçı yardımcısı Mitchell, ışık huzmesi sordu.

"şokta," dedi Amanda. "Endişeden aklını kaçırmış durumda."

Mitchell gözlerini devirdi. David Franklin'den hiç hoşlanmamıştı. "ocuğu kayıp ve bu geceki tören için mi endişeleniyor?"

"Kes şunu," dedi Amanda. "Sıkıntı içinde olduğunu görmüyor musun?" "Bana o kadar da sıkıntılı görünmedi."

"Yeni bir iş mi bulmak istiyorsun?" Amanda patronunu savunmaya alışkındı. David mutfakta bir zorba, müşterilerin önünde ise bir büyücü olabilir. "İstediğin bu mu?"

Sweetwater'a gelmeden önce üç Bend restoranında daha aşçı yardımcılığı yapmış olan Mitchell omuz silkti. Başka bir iş bulabilirdi. "Ona akıyor musun?"

Amanda yüzünün kıpkırmızı olduğunu hissetti. İşaret parmağıyla Mitchell'ı "Kovuldun. ık dışarı."

"İyi," dedi. "Burası zaten bir tren enkazı." "Git!" dedi kadın. "Şimdi."

O kamburunu çıkarınca Amanda kapı aralığından manzarayı aval aval izleyen garsonlara döndü. "İşinizin başına dönün! Bu gece restoranımız dolu. David'i hayal kırıklığına uğratmayacağız."

Birkaç dakika sonra kendini bir tuvalet kabininin içine bıraktı. Amanda bunu saklamaya çalışmıştı ama başarılı olduğundan şüpheliydi: yüzleşmeden dolayı titriyordu. Zihni dönüyordu. David'le ilgili bir şeylerin ters gittiğini kabul ediyordu ama buna bir anlam veremiyordu. *David neredeydi?*

O sabah rutinin dışında her şey vardı. Her zamanki saatinde gelmişti ve yerel bir toplayıcı tarafından tedarik edilen muhteşem chanterellesleri içeren menüde bir güncelleme üzerinde çalışıyordu. Eski David gibi davranıyor, ters giden bir yatırımdan, Carole için sürpriz olarak planladığı Fransa seyahatinden bahsediyor, şehirdeki kiralık tatil evi sayısını sınırlamak isteyen şehir planlamacılarına birkaç dart atıyordu.

"Bend'i bir durgun sudan bizimki gibi restoranlar için bir geçim kaynağına dönüştüren şey tatil amaçlı kiralamalar oldu," demişti. "Tatilcilerden yerel halkın ödediğinin iki katını alabiliyoruz. Ve tüm şehir bu yeni paradan faydalaniyor. Taze para. Günün parası." Sırıttı, bu cümleyi kurmaktan memnundu.

O sabah biraz sonra işler değişti. Bir telefonla ruh hali değişti ve hızlıca bir işi halletmesi gerektiğini söyledi. Nerede ya da kiminle ilgili olduğunu söylemedi.

"Kaçmam lazım." Onun alamet-i farikalarından biri. "Sen kaleyi koru."

Amanda ahırda kendini toparlarken David'in ani gidişiyle ilgili tuhaf bir hisse kapıldı. Telefon görüşmesinden önce, toplayıcı tarafından getirilen mantarların kalitesini bizzat kontrol etmek istediğinden bahsetmişti. "Bu adamdan son kez orman mantarı aldığımdaya, bir gün içinde bozulmak üzereydi. Sweetwater'ın standartlarına uymadığı kesin."

"Elbette," demişti Amanda.

Yine de bu çağrı geldiğinde David gitmek üzere toparlanmıştı. Sanki mantarların tazeliği artık bir sorun değilmiş gibi.

"Peki ya chanterelles?" diye sormuştu.

David anahtarlarını aldı ve aceleyle kapıya yöneldi. "Sen onları kontrol et. Sana güveniyorum."

Amanda orada ağzı bir karış açık duruyordu. David kimseye güvenmezdi. O konuştuğunda kimsenin onu dinlememesinde ısrar eden türden bir lokantacıydı. Kimse onun yemek, çarşaf lar ya da fon müziğı hakkındaki kesin talimatlarına uymazdı. Bir , genç adamın bir çay lambasını yanlış yaktığını söylediğı için, tüm evin önünde bir mum çakmağını garsondan çekip aldığını görmüştü.

"Mumu yakarken belli bir *açıyla* tutun!"

Tuvaletin kapağında otururken Amanda, Franklin'lerin evinde neler olduğunu ve David'in neden hiçbir aramasına cevap vermediğini merak ediyordu. Telefonu ölü değildi. *Hiçbir zaman ölü değildi.* Patronu aramalara cevap vermemişti çünkü cevap istememişti.

DOKUZUNCU BÖLÜM

KAYIP: BEŞ SAAT, ON BEŞ DAKIKA

David arabayı evin önüne çektiğinde saat neredeyse öğleden sonra üç buçuktu. İki Bend polis arabası garaj yolunu kapatmış, garajı tıkamıştı ve bir diğeri de caddenin karşısına park etmişti. Tişörtlü, şortlu ve parmak arası terlikli bir grup izleyici kaldırımdan manzarayı aval aval izliyordu.

"Bahse girerim babası budur," dedi yanından geçmekte olan plaj topu gibi göbeği olan bir haftasonu gezgini. Sanki televizyonda David'i izlediğini sanıyordu.

"Güzel araba," dedi bir başkası.

O daha içeri girmeden, Carole David'in kollarındaydı ve onu bir mengene kuvvetiyle kavırıyordu.

"Charlie gitti!" dedi, cephesi çöktü, tüm yapı zilyon parçaya ayrıldı. Yıkıntılar. Toz. Hiçbir şeyi bir arada tutmak mümkün değildi. Bir anlığına bir bez bebeğe dönüştü ve kocasının tutuşu onu ön basamaklara yığılmaktan alıkoydu. Hıçkırıkları kapı aralığından avluya kadar yankılandı.

"Ne oldu tatlım?" David, Carole'u sıkıca tutarak pahalı gömleğinin içine hıçkırmasına izin verdi.

Yüzü adamın göğsüne gömülü kaldı. "Bir çağrıya cevap vermek için arkamı döndüm. Ona sudan uzak durmasını söyledim. Söyledim de. O daha iyi bilir. Gerçekten biliyor. Gözlerimi ondan asla ," dedi yutkunarak.

David'in gözleri, birkaç metre ötede, duran ciddi ve dikkatli bir kadınıninkilerle buluştu. Karısını sakinleştirmesi için ona bir an verdi. Kadın ona başını salladı.

"Siz polis misiniz?" diye sordu.

Kimliğini gösterdi ve kendini tanıttı. "Ne oldu?" diye sordu.

"Henüz bilmiyoruz," dedi dedektif. "Onu bulmaya çalışıyoruz."

"David, çok korkuyorum. Ya-" Carole kendini durdurdu.

"Charlie'yi bulacağız," dedi gözlerinin içine bakarak. "Elbette onu bulacağız."

Sonraki birkaç saat boyunca Jake ve Bend Polis Departmanı'ndan diğer memurlar nehir kıyısını aramaya, çevredekileri sorgulamaya ve kapı kapı dolaşmaya devam ettiler. Esther emin olmak için kayıt departmanındaki bir kadını arayarak yerel cinsel suçlular hakkında bir rapor istedi. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Bend'de ve civardaki diğer küçük kasabalarda çok sayıda seks suçlusu varken, Franklinlerin evinin hemen yakınında hiç yoktu. Nehir çevresindeki emlak fiyatları bölgeyi pedofiliden uzak tutuyordu. Tabii komşusu çok zengin bir sübyancı değilse. Franklin'lerin evi bir suç mahalli olmasa da -en azından henüz değil- Esther Jake'e oturma odasının zeminindeki kan damlasını toplamasını söyledi.

"Bayan Franklin kulağını kesmiş," dedi, "ama kanın çocuğun değil, onun kanı emin olalım. Üzerindeki bluzu alacağım. Onda da kan var."

Jake başıyla onayladı. "Başka bir şey var mı?"

"Hayır," dedi. "Henüz değil. Bu bir bekleme oyunu. Çocuğun bir yerlerde saklandığını, nehirde olmadığını ve kaçırılmadığını umuyoruz. Charlie'nin kaybolduğu sırada Bay Franklin'in nerede olduğunu da tespit etmemiz gerekiyor."

Tecrübeli dedektif, devasa Franklin evinin gölgesinde kalan komşularının

Charlie'nin kaybolduğu sırada gitmişlerdi.

Esther, "Nehrin aşağısındaki yandaki kiralık evin sahibi Portland'dan Connie Phillips," dedi. "Diğer taraftaki kùçük yer Owen ve Liz Jarrett'a ait. Onların da izini sürelim."

"Anladım," dedi.

"Burada işler daha da kötüye gitmeden önce," diye devam etti, "parka gidip bugün nehirde kimin olduğuna bakacağım. Carole, tam telefona cevap verdiği sırada geçen yumrunun Riparian'dan kiralık olduğunu söyledi. Bulmamız gereken diğer adam da köpekli bir kanoyla nehrin yukarısına doğru gidiyormuş."

"edecek pek bir şey yok," dedi Jake.

"Haklısın," dedi, nehirde oluşan trafik sıkışıklığına bakarak. Birbirine bağlanmış on beş kişilik bir yumru balıkçı grubu, bakmakta oldukları büyük evde olanlardan habersiz sürükleniyordu. Göbekli ve bira soğutucusu arkasında bağlı olan bir adam polisi fark etti. "Bir partiyi basıyor olmalılar! Polisler, evinize gidin!" diye seslendi arkadaşlarına ve onların kız arkadaşlarına.

"Parti yapmaya hakkımız var!" dedi biri. "Evet!"

Esther gözlerini devirdi ve Jake'e döndü. "Tanrım, turistlere katlanamıyorum."

"Babam onların tek iyi yanının cüzdanları olduğunu söyler."

"Babanı severim. O haklı."

Esther Franklin'lere döndü. O sırada mutfağa geçmişlerdi. David karısına bir fincan çay yapmıştı. Carole bir bar taburesine çökmüş, bir dirseğini tezgâha dayamış, başını dik tutuyordu.

"Carole," dedi Esther, "bunun zor olduğunu biliyorum. Üstünü değiştirmen gerekecek."

"Üstüm mü?"

Esther'in gözleri kan damlasına gitti.

"Bu benim kanım," dedi Carole. "Charlie'nin olduğunu düşünmüyorsun mi?"

"Hayır. Kesinlikle olmaz. Yine de onu gördüğüme ve soruşturmada işbirliği yaptığınıza göre, onu getirmem gerekiyor. Bilirsiniz, sizi dışlamak için."

David konuştu. "İşbirliği mi? Dışlamak mı? Bu kelimelerin kulağa nasıl geldiğini sevmiyorum, Dedektif. Biraz tehditkâr geliyor."

"Hayır. Hiç de değil. Bu bir prosedür. İşaretlememiz gereken bir kutu." Carole, "Ona zarar vermedim," dedi.

"Biliyorum," dedi Esther, aslında bilmemesine rağmen. "Lütfen. Sadece bana yardım et ki ben de işimi yapıp yoluma devam edebileyim ve Charlie'ye ne olduğunu öğrenebilelim."

Carole bar taburesinden kalktı ve yatak odasında kayboldu.

Esther David'e odaklandı. İlk kez baş başa bir an geçiriyorlardı.

"Sence nasıl ?" diye sordu.

"O değil," dedi. "Suçlu hissediyor ve ölümüne korkuyor." "Suçlu mu?"

"Bunun kendi hatası olduğunu düşünüyor. Bu tür bir suçluluk."

"Karnızın oğlunuzla ne tür bir ilişkisi var?" David gözlerini kıstı.

"Nasıl yani? İyi bir ilişki.

Anne ve oğul."

Esther, "Küçük çocuklar bazen zorlayıcı olabiliyor," dedi. "Bir yeğenim var ve beni bilgisayar oyunu oynar gibi zorluyor. Öyle zamanlar oluyor ki, onunla aynı odada bulunmaya bile zor dayanıyorum. Beni sinirlendiriyor. Charlie de Carole'a bunu yapıyor mu?"

David hemen cevap vermedi. Dedektifin sözlerinin havada asılı kalmasına izin verdi. Nehre, kürek çekenlere ve suda yüzenlere baktı.

"O küçük bir çocuk. Yani, evet," dedi, "meydan okuyor. Bil diye söylüyorum -çünkü nereye gittiğini biliyorum-Carole bir çocuk tarafından yıkılacak türden bir insan değil. Teknoloji alanında çalıştı ve bir grup yarı-otistik ağılak bebeği yönetti ve bunu zahmetsizce yaptı."

Tam o sırada Carole açık pembe bir kazak giyerek yeniden ortaya çıktı. Kan lekeli bluzunu kuru temizleme torbasına koymuştu. "İşte," dedi ve onu uzattı. "Şimdi lütfen bu saçmalığı kes ve gidip oğlumu bul. O dışarıda ve yakında hava kararacak ve ..." Sözleri gözyaşlarına karıştı.

"tatlım," dedi David. "Çayını bitir."

"Ben ay istemiyorum. Charlie'yi istiyorum. Küçük oğlumu hemen şimdi, şu lanet dakikada evde istiyorum. Nerede o?"

"Bilmiyorum," dedi David.

"Bakıyoruz," dedi Esther.

"Pekala," dedi Carole, sesi öfkeyle yükseliyordu, "burada olmadığını görebilirsiniz. Git ve onu bul. Bu senin işin."

ONUNCU BÖLÜM

KAYIP: ALTI SAAT

Cody Turner, Riparian Zone Rentals'ın müdür yardımcısıydı. Yirmi altı yaşındayken Bend'e gelen pek çok genç gibiydi. Kışın kayak, yazın rafting. Durula ve tekrarla. Siyah saçlarını at kuyruğu yapıyor ve hayatının en önemli anlarını belgeleyen tüm vücudunu kaplayan dövme üzerinde çalışıyordu. Köpeği. Bir gökkuşağı alabalığı. Erkek kardeşi. Portland'a geri taşınan bir kız arkadaşının adı. Cody o kadar çok yaşamamıştı ve oda arkadaşı Hawk ona vücudunda gelecekteki bazı harikalar için biraz yer bırakmasını tavsiye etmişti. "Kıçım bunun için var, kardeşim," dedi Cody, Cody Cody'lik yaparken arkadaşlarının ne kadar kafayı bulduğuna bağlı olarak sevimli ve sinir bozucu arasında gidip gelen gürültülü kahkahasıyla.

Esther Nguyen park yerinin sıcaklığını geçerek kiralama kulübesine gitti. İki genç, bir tentenin altından operasyonun işlem kısmını yürütüyor, imzalı sorumluluk feragatnamelerini ve nakit parayı topluyor ve kalın, siyah harflerle *Riparian Zone* baskılı kırmızı ve mavi iç lastikler için teminat olarak kredi kartlarını ve ehliyetleri tutuyordu. Turistlerin işlemleri tamamlandıktan sonra koyu kahverengi saçlı ve uzun kollu güzel bir kız bir ipin arkasındaki yığından tüpleri çekip kiralayanlara veriyordu.

Dedektif kasalarda görevlilere "Müdür burada mı?" diye sordu.

"Cody orada," dedi biri, bir annenin kızına can yeleği giydirmesine yardım eden resimli genç adamı göstererek.

Esther kendini tanıtmadan önce onun sözünü bitirmesini bekledi.

"Evet," dedi. "Buralarda haber çabuk yayılır. Nehrin aşağısında bir çocuğun boğulduğunu duydum."

"Ne olduğunu bilmiyoruz," dedi. "Ben de bu yüzden buradayım."

Cody parmak arası terliklerinin üzerinde ağırlığını kaydırdı. "Çocuğu biz yapmadık, yapmış olsaydık bile feragatnamemiz var," dedi. "Geçen yıl Kaliforniyalı bir şovmen kafatasını bir kayaya çarparak kırdı ve bizi suçlamaya çalıştı. Tüpün düz olduğunu ve dengesini kaybedip nehre düştüğünü söyledi. Bu konuda tamamen yanlıştı. Yanıldığını kanıtlamamıza bile gerek kalmadı. Feragat her şeydir."

"Müşterilerinizden birini arıyorum," dedi. "Bir şey görmüş olabilecek birini."

"Burada kimse bir şey görmedi."

"Doğru," dedi Esther kesin bir ifadeyle. "Ama kiraladığınız biri bunu yapmış olabilir."

"Bakın, kimse bir şey söylemedi ve aramızda kalsın, boğulma fikri iş için kesinlikle kötü. Etrafınıza bir bakın. Bu insanların çoğu ya formsuz ya da yarı sarhoş. Onların da korkmasına gerek yok."

"Anlıyorum," dedi Esther, nehre girmek için feragatname imzalamak üzere sıraya girmiş bir grup müşteriye bakarak. Genç bir adam onun bakışlarını yakaladı ve içtiği şeyi çöp kutusuna attı. "Bu insanlardan bazılarını kiralama yapmalı mısınız? Yani, eğer sarhoşlarsa. Ya da dediğiniz gibi yarı sarhoşlarsa."

Cody tembelce sıırttı. Bu polis zekiydi. Muhtemelen ondan daha zekiydi.

"Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Columbia Park'ın yanındaki köprüye gitmek ne kadar sürer?"

Cody zamanı hesapladı. Sayılarla arası hiçbir zaman iyi olmamıştı. O daha çok sanatsal, özgür ruhlu bir tipti. Dövmeleri de bunu kanıtlıyordu.

Esther onun zihninde el ve ayak parmaklarıyla dakikaları mı saydığını yoksa gerçekten Deschutesun akışını mı hesapladığını merak etti. "Cody?"

"Yarım saat," dedi sonunda. "Belki yirmi beş dakika. Bir sürü şeye bağlı: yılın zamanına, akıntıya ve küçük akıntıları kazasız belasız atlatıp ."

Yılın zamanı bugündü.

"İyi," dedi. "Sabah kaçta açılıyorsunuz?"

"On," diye cevap verdi Cody, bu kez kendine tamamen güvenerek. "Saat onda açıyoruz. Genellikle gölgelik tenteyi açtığımız anda kuyruğa gireriz."

"Açılıştan diyelim ki on buçuğa kadar burayı kimlerin kiraladığını bilmem gerekiyor. Feragatnamelerini görmem gerekiyor."

Cody çok yavaş işleyen işlemlerinden biraz daha yaptı. "Mahkeme emrine ihtiyacın yok mu?"

Esther gözlerini onunkilerden ayırmadı. Cody'nin kafasının iyi olduğunu düşünmüyordu. Sadece öyle görünmesine neden olan boş bir bakışa sahip olduğundan şüpheleniyordu. "Gerçekten bir tane almak için zahmete girmemi mi istiyorsun? Başka sorunları da tetikleyebilir. Buranın kapatılmasını mı istiyorsun Cody? Sarhoş insanlara kiralık yer verilmemeli." Birasını bırakmış olan genç adamı işaret etti. "Bu, çok önemli olan feragatnameyi geçersiz kılar, biliyorsun."

Cody sersemlemiş görünüyordu. Ya da değildi. Belki de Cody her zaman böyle görünüyordu. "Bunu yapmazsınız, Dedektif. Yapmazsınız değil mi?"

Bilgiye ihtiyacı vardı ve buna şimdi ihtiyacı vardı. Charlie Franklin'in hayatı tehlikedeydi. "Güven bana Cody, öğrenmek istemezsin."

Dövmeli genç adam kiralık kulübenin ofis kısmına doğru döndü ve ona takip etmesini işaret etti. "Tamam," dedi. "Tamam. Ama feragatnameler sende kalmaz. Onlara ihtiyacım var. Prosedür böyle. Bilirsiniz, önemli bir yasal gereklilik."

İçeride kayboldu ve bir süre sonra elinde feragatnamelerle dolu bir dosyayla geri döndü.

"Altmış beş tane var. Hemen hemen sırayla," dedi Cody. "Bilirsiniz, onları teslim etme sırasına göre. En yeniler en üstte. Sabah ilk gelenler altta."

"Anladım. Teşekkürler."

"Hey, bunları bana geri getireceğine söz veriyorsun, değil mi? Ben müdür yardımcısıyım burada ve benim prosedürüne uymam gerekiyor. Bu bir

işimin çok önemli bir parçası."

Kağıtlara baktı. "Biliyorum. Bunları kopyalayıp gün bitmeden size geri getireceğim."

"Sen daha iyisin,"
dedi. "Endişelenme,
Cody."

Esther sıcak asfaltta yürüdü, sıcak arabaya bindi ve hemen klimayı açtı. Hava yüz derece olmalıydı. Yazın son nefesi tam bir kavurucuydu. Neredeyse koltuğun içinde eriyecekti. Havanın yüzünün üzerinden akıp gitmesine izin verirken, Esther Cody'nin ona verdiği kâğıtları karıştırdı. Kadın ismi olanları ya da yaşları çocuk olduklarını gösterenleri çıkardı.

Carole gördüğü iç-tüberin yaşından ya da fiziksel tanımından emin değildi. "Beyazdı," demişti. "Ona gerçekten bakmadım. O anda bakmam için bir neden . Sadece oradan geçen başka bir tatilciydi. Belki otuzlu yaşlarındaydı. Bilmiyorum, belki daha da yaşlı. Bilmiyorum."

"Düşün. Bir saniye düşün. Onunla ilgili kayda değer bir şey yok mu?" Esther sormuştu.

Carole, her kadar kafası karışık olsa da bir ayrıntı daha bulmuştu. "Sanırım üzerinde U of O tişörtü vardı," dedi ve ekledi, "ama buradaki yüzücülerin yaklaşık yarısı öyle."

Klima onu serinletirken, Esther bir yığın feragatname arasından olası görünen beş isim belirledi. Yaşları yirmi sekiz ile kırk iki arasında değişiyordu. Yerli olmasalar da üçü Oregon'da ikamet ediyordu. Biri Los Angeles'tan, diğeri Dayton, Ohio' gelmişti. Hepsi yazlık evlerde kalıyordu. Hepsi de feragat belgelerine ev adreslerini eklemişti.

Esther, kayıp ve istismara uğramış çocuklarla ilgili ulusal veri tabanına daha fazla ayrıntı girmek için ofise dönmüş olan Jake'e isimleri söyledi.

"Ne ?" diye sordu.

"Onlarla konuşabilmek için nerede olduklarını bilmemiz gerekiyor," dedi. "İçlerinden biri bir şey görmüş olabilir. Belki de gördüklerinin ne olduğunu ya da neden önemli olabileceğini bile bilmiyorlardı."

"Eğer bir şey gördülerse neden bizi aramadılar? Bütün haberlerde vardı."

"Dediğim gibi," diye devam etti, "önemli bir şey gördüklerine inanmamış olabilirler."

"Ya da belki de bir şey yüzünden sessiz kalıyorlar. gördüm. Ya da onların *yaptığı* bir şey. Kano adamından haber var mı?"

"Hayır," dedi. "Carole onun hakkında bir köpeği olduğu ve müzik dinlediği dışında hiçbir şey hatırlayamadı. Riparian kano kiralamaz."

"Kano rengi?" Jake sordu.

"Kırmızı."

"bir şey var mı?"

"Hiçbir şey yok. Halkla ilişkiler, o sırada nehirde bir köpekle birlikte olan kano kürekçisini aradığımızı duyurmayı ihmal etmesin."

"Tamam, isimler üzerinde çalışacağım."

Esther ofise dönerken Miller'ın yerinde durdu ve zili çaldı ama cevap veren olmadı. Yılın en sıcak günlerinden birinin sıcaklığı bir saksı sardunyayı kırılğan, cansız bir görüntüye dönüştürmüştü. Yandaki kadın verandadan seslenerek Dan'in mağazaya gittiğini gördüğünü söyledi.

"Onun rutinine göre bir saat ayarlayabilirsin," dedi. "Yakında geri dönecek. Saat gibi işliyor bu adam."

Esther kartvizitini kapı aralığına sıkıştırdı. "Onu görürsen beni aramasını söyle."

"Umarım o çocuğu bulursunuz," dedi komşu ve hemen ekledi, "Benim bir tarayıcım var."

"Bir şey gördün mü?"

"Hayır. Hiçbir şey görmedim."

ON BİRİNCİ BÖLÜM

KAYIP: SEKİZ SAAT

Drake Park, Bend'in sivil merkeziydi, Kuzeybatı Riverside Bulvarı'nın yanında olgun ağaçlarla beneklenmiş ve adının hakkını nadiren veremeyen bir su kütlesiyle vurgulanan yemyeşil bir alandı. Mirror Pond, geçen yüzyılın başlarında, Orta Oregon'un en büyüğü olan ve giderek büyüyen çöl kenti için bir hidroelektrik enerji kaynağı olarak kurulmuştur. Bozulmamış, yansıtıcı yüzeyine baktıklarında çok az kişi bunu düşünür. Onlar doğanın güzelliğini, Bend'e yerleşen ve tüm zamanlar için bir toplanma yeri yaratmayı akıl eden öncü ailelerin ileri görüşlülüğünü düşünürler.

Charlie Franklin'in kaybolduğu öğleden sonra, Drake Park'ın gölet boyunca uzanan alanının neredeyse tamamını bir klasik araba gösterisi kaplamıştı. Sezonun son etkinliklerinden biriydi ve eyaletin dört bir yanından ve ötesinden gelen ziyaretçiler vardı. Eski Ford'lar, Corvette'ler ve T-bird'ler ponderosa filtreli güneş ışığında parıldarken, etkinlik için kurulan geçici bir sahneden klasik rock yükseliyordu. Rock and Rollers grubu, Steve Perry'den Chuck Berry'ye şarkılar arasında neredeyse hiç ara vermeden geçiş yaptı.

suya giren iki dalgıcı ilk başta kimse fark etmedi. Bend gibi turist gelirlerine bağımlı bir kentte incelik önemli bir avantajdı. Yaz sezonu neredeyse bitmişti, ardından Oktoberfest etkinliklerinden önce kısa bir durgunluk ve ardından kayak sezonu başlıyordu. Farklı mevsimler ve neredeyse garantili iyi hava bölgenin güçlü yanları arasındaydı.

Erkek arkadaşını büyüleyen 57 model Chevy'nin krom ızgarasından sıkılan bir kadın, "Ne ?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedi başını kaldırmadan. "Belki bir ceset."

"Bu çok iğrenç," dedi genç kadın, gözlerini kaçıramadan yaklaşıarak.

Yine aynı eski Chevy'ye, turkuaz ve krem rengi bir güzelliğe takmış olan başka bir adam konuştu: "Nehrin yukarısında bir çocuğun boğulduğunu duydum."

"Hayır," dedi.

"Evet. Şu adamın polis telsizi var." Klasik Mustang'inin yanındaki çim sandalyede oturan bir adamı gösterdi.

"Cidden," dedi. "Bu çok üzücü." "Evet, öyle."

"Carmen," dedi erkek arkadaşı. "Gidip bira alalım."

Soğuk bir bira içmek için ayrılmadan önce bir süre orada durup izledi.

Dalış ekibi parıldayan yüzeyin altında kayboldu, birkaç dakika sonra yeniden ortaya çıktı ve işlemi tekrarladı. Bir ızgara şeklinde çalışıyorlardı ve birçok kişinin şehrin mücevheri olarak gördüğü yeri metodik bir şekilde araştırıyorlardı. Neler olup bittiği duyulunca küçük bir kalabalık toplandı. Zamanla bölge dışından başka bir çift dalgıç da aramaya katıldı.

Saçları rastalı ve ellerinde madenci fenerleri olan üç genç beyaz adam bu manzarayı görmezden geldi ve her gün yaptıkları şeyi yapmaya devam etti: Kuzeybatı Riverside Bulvarı'nın yanındaki çöp konteynerlerini düzenli bir şekilde karıştırarak alüminyum kutular, çoğunlukla el değmemiş yiyecekler ve bulabildikleri başka ne varsa aradılar.

Hemen eve gidemeyen Liz Jarrett, su kenarındaki bir banka oturarak manzarayı izledi. Neredeyse vücut dışı bir deneyimdi. Bacaklarını hissetmiyordu. Zar zor nefes alabiliyordu. Küçük bir kız ona sanki Kaliforniya'daki turistik bir kasabadaki balmumu heykelciği gibi bakıyordu. Yapması gerektiğini bilmesine rağmen o anda eve gidemedi.

Bunun yerine, dalgıçlar asla bulamayacakları bir şeyi ararken o orada oturdu.

O sırada ne yaptığını hatırlıyordu.

Şöminenin üzerindeki saat Carole'un fikriydi. Calder'i taklit eden kinetik bir heykeldi. Şu anda ondan dünyadaki her şeyden daha çok nefret ediyordu. Dakikalar akıp giderken, saatler de ilerliyordu. O ve kocası oturma odasında oturup beklediler. Yapılacak başka bir şey yoktu. Bend polis dedektifi, doğrudan ve soğuk bir tavırla, Charlie'ye ne olduğunu bilemeyeceklerini, ancak birkaç olasılık olduğunu söylemişti. Hepsini üzerinde çalışılıyordu.

İlk senaryo içini rahatlatan tek senaryoydu: Charlie yakınlarda bir yere gitmiş ve uyuyakalmıştı. "Şu anda uyanık olabilir," demişti kadın, "ama tüm bu kargaşa onu korkutmuş olabilir."

Franklinler onu aramaya çıkıp çıkmamaları gerektiğini sormuşlardı.

"Bunu sen yaptın," dedi Esther. "Yanıt vermedi. Daha fazlasını yapmak Charlie'yi korkutmaktan başka bir işe yaramaz, eğer saklanıyorsa."

"Burada öylece oturamayız," dedi

David. "Bırakın işimizi yapalım."

David'in nefret ettiği türden bir kapatmaydı bu, ama bir kez olsun razı oldu.

İkinci senaryo korkunçtu ama dedektifin olasılık olarak bahsettiği son senaryodan daha iyiydi. "Çok nadir bir durum," dedi, "ama bir kaçırılma olayını da göz önünde bulunduruyoruz."

"Charlie'yi kim alır ki?" Carole ağlamaktan gözleri kızarmış bir halde sordu.

David elini onun bacağına koydu. Cevap vermesine gerek yoktu.

"Dediğim gibi, çocuk kaçırma olayları alışılmadık bir durum," diye etti Esther. "Charlie için zaten bir Amber Alarmı yaptık. Ancak çoğu vakada bunlar çocukların velayetiyle ilgilidir. Burada olanın bu olmadığı açık."

"Eğer kaçırıldıysa," dedi David, "o zaman o ucubeyi yakalayacağız. Değil mi?"

"Elimizden geleni yapacağız," dedi dedektif. Belli ki buna söz veremezdi.

"Belki de fidye için bir kaçırma olayıdır?" Carole sesinde küçük bir umutla konuştu. "Ödeyebiliriz. Her şeyi öderiz."

"Fidye için adam kaçırma gerçek hayattan çok filmlerde olur. Eğer biri sizinle irtibata geçerse, FBI'ı devreye sokmamız gerekecek."

Sonra son olasılık geldi. Kaçırılmaktan daha kötü. Hatta dengesiz bir adam tarafından tacize uğramaktan bile daha kötüydü.

"Nehre girmiş olabilir. Bunu incelemelisin, Carole-David. Departman Mirror Pond'u aramak üzere bir dalış ekibi görevlendirdi bile."

Carole ellerini yüzüne koymuştu. David ona doğru uzandı ve sarıldı. "Böyle bir şey olmadı," dedi David, sesi sertti. "Oğlumuz yaşıyor. Öyle olmak zorunda."

Esther diğer ebeveynlerin de aynı şeyi söylediğini duymuştu. "Hepimiz bunu umuyoruz," demişti.

BÖLÜM ON İKİ KAYIP: ON BİR SAAT

Owen ön kapıyı açtığında Liz kanepedeydi. Ofisten çıktıktan sonra onu aramaya çalışmış ama açmamıştı. İşi her zamankinden daha fazla zamanını aldığı için eve daha geç geliyordu. Onu bulduğunda, kabuğundaki bir salyangoz gibi kıvrılmıştı. Sehpanın üzerinde bir şişe şarap duruyordu. Parmakları boş bir bardağı kavramıştı. Ona baktı ama hiçbir şey söylemedi.

"Haberleri duydum," dedi dizüstü bilgisayar çantasını ve ceketini yere atarak. "Charlie'nin kayıp olduğunu bana neden söylemedin?"

Gözleri şişmişti. Ağlıyordu. "Özür dilerim," dedi.

Owen çantasını bıraktı ve onu teselli etmeye gitti. Kadın darmadağındı. Uzun kahverengi saçları dağınık bir topuz haline getirilmişti. Gevşek dallar omuzlarına dökülüyordu. Bluzu darmadağınktı. Makyajı dağılmıştı.

"Oraya gitmemiz gerekiyor," dedi.

Dudakları titredi ve şarap şişesine uzandı. Adam şişeyi onun elinden aldı. Çok fazla içmişti.

"Yapamam," dedi. Columbia Park'ta bir kedi olan Bertie'yi kucakladı. Gri-beyaz tekirin motoru Liz'in bariz ıstırabına karşı oynuyordu.

"Yapmak zorundayız," dedi Owen. "Carole ve David'in bize ihtiyacı var."

Liz kanepede biraz kaydı. Bertie yere atladı. Şarap kokusu ortalığı kaplamıştı. "Biliyorum," dedi. "Ama yapamam. Kendimi iyi hissetmiyorum, Owen."

İçki içiyordu. Bu çok açıktı. Ancak sarhoş gibi görünmüyordu. Bir şeyle başa çıkamadığında içine gördüğü türden bir sarhoşluk değildi.

"Test mi?" diye sordu. "Bebğim, bunun için endişelenme. Bu küçük bir şey."

Kadın cevap vermedi ve adam biraz geri çekildi.

"Charlie'yle kıyaslandığında küçük şeyler," dedi. "Tanrım, umarım iyidir. Nehre düştüğünü düşünmüyorsun değil mi? Orada lanet bir çite ihtiyaçları var."

"Bilmiyorum," dedi.

"Oraya gitmemiz gerek," dedi. "Carole için güçlü olmalısın. Ve David için. Cehennemi yaşıyor olmalılar. Polisler sokağa park etmiş durumda."

Liz'in gözleri ilk kez onunkilerle buluştu ama bir şey söylemedi.

Owen onu biraz dürttü. "Bu büyük bir olay," dedi. "Boktan bir fırtına. ama. Kendini topla. Bize ihtiyaçları var."

Liz güçlkle hareket edebiliyordu. "Ve ne yapacağız, Owen?" diye sordu. "Ne yapacağız?"

"Bilmiyorum," dedi. " sarıl. Onlara çorba götürün." İçini çekti. "Tanrım, haklısın. Ne yapabileceğimizi bilmiyorum. Umarım Charlie iyidir."

Liz başka tarafa baktı. "Onun iyi olduğunu sanmıyorum."

Owen koltuktan kalktı. "Ben de bilmiyorum. Hadi toparlanalım ve oraya gidelim."

Owen ve Liz Jarrett, Franklin'lerle paylaştıkları araba yolunun girişini dolduran seyircileri iterek geçtiklerinde hava kararmıştı. Liz, Carole'dan on yaş daha gençti; kocası ise David'den yirmi yaş daha gençti. Liz ve Carole hayatlarının farklı noktalarında olsalar da, birbirlerine çok gerçek bir şekilde bağlanmışlardı. Bu bir anne-kız ilişkisi değil, daha çok yan yana yaşamının getirdiği iniş çıkışlardan kaynaklanan bir tür kız kardeşlik ilişkisiydi. Owen David'le iyi anlaşıyordu ama o da karısı gibi daha çok

Carole ile aynı hizadaydı. İkisi de teknoloji meraklısıydı. Google'daki kariyeri Owen'ı etkilemişti. Patlamak üzere olan bir teknoloji şirketindeki pozisyonu, Carole'u akraba bir ruh ya da en azından başarının neye benzeyebileceğine dair kıskırtıcı bir ölçüt haline getiriyordu. David ve Carole'un sahip olduğu her şey -arabalar, ev, banka hesabı- onun da elinin altındaydı.

Liz hiçbir zaman parayla motive olmamıştı. Fırsatlardan değil, duygulardan doğan ilişkiler .

Büyük eve girdiklerinde Liz'in kollarını Carole'a dolaması sadece bir saniye sürdü. Sadece bir kalp atışı sonra her iki kadın da sessiz bir hıçkırık kakofonisine dönüşmüştü.

Owen David'e yakın durdu. "Sen ?"

Perişan haldeki iki kadına bakarak, "Harika değil," dedi. "İdare ediyorum, sanırım."

"Ne oldu David?"

"Bilmiyoruz. Bahçedeydi ve sonra gitti." "Kahretsin.

Düşüğünü düşünmüyorlar mı?"

"Onlar bilmiyor. Biz de ."

Carole ve Liz uzun bir süre birbirlerine sarılarak gözyaşlarının dinmesini beklediler. Sessizlik. Acı. Sonra pişmanlık.

"Gözlerimi ondan sadece bir saniyeliğine ayırdım," dedi Carole.

"Küçük çocuklar hızlı hareket eder, Carole," dedi Liz, hâlâ arkadaşına yakın durarak. "Ne yapabiliriz? Nasıl yardım edebiliriz?"

"Sadece dua et, sanırım," dedi Carole. "Polis bu işin peşinde. Onu bulacaklar. Her şey yoluna girecek."

"Doğru," dedi Liz, sözcük öksürük gibi çıkmıştı.

"Amber alarmını gördüm," dedi Owen. "Sokağımızı verdi. Charlie olması gerektiğini biliyordum."

Carole Liz'den uzaklaştı. "Tatlım, hâlâ Beaverton'da olduğunu sanıyordum."

"Burada olmam gerekiyordu," dedi.

Carole Liz'e tekrar sarıldı. "Ama sınavın... çok sıkı çalışıyorsun."

"Test için başka zamanlar da olacak," dedi Liz. "Testler önemli değil. Sen, David ve Charlie önemlisiniz. Bunların gerçekten yaşandığına inanamıyorum."

Carole tam o sırada anne moduna geçti. David'e Liz'e bir kadeh şarap getirmesini söyledi ve onu kanepeye götürdü. "Onu bulacağız. Onu bulacaklar."

"Yardım etmek için ne yapabiliriz?" Owen David'e sordu.

"Sadece olduğun kişi ol," dedi. "Carole dağılıyor. Ben de pek iyi değilim."

Sonraki bir saat boyunca iki çift çoğunlukla sessizlik içinde oturdular. Carole kanepeden bir yorgan aldı ve Liz'in etrafına sardı.

David ve Owen mutfağa girdiler. "Bu gerçekten olmuyor David. Öyle mi?"

David soruyu anlamıştı. Konu o sabah olanlarla ilgili değildi; olası en kötü sonuçla ilgiliydi. İkisinin de yüksek sesle söyleyemeyeceği bir sonuç. En azından doğrudan değil.

"Mirror Pond'u aradılar," dedi David. "Nehre düşmediğine bir umut var."

"Evet, bu iyi."

Diğer odada, iki kadın kanepede sarmaş dolaş oturuyorlardı. Liz ağlamasını durduramıyordu. David ve Owen onun yumuşak çığlıklarını mutfaktan duyabiliyorlardı.

"Belki de Liz'i eve götürmeliyim," dedi Owen.

David öyle düşünmüyordu. "Bence burada olması iyi bir şey. Carole'un dikkatini dağıtıyor ve bence şu anda bu iyi bir şey."

"Eğer eminseniz," dedi. "Ailenin geri kalanı yolda mı?" David başını salladı. "Carole kimsenin telaşlanmasını istemiyor." "Şu anda haberlerde."

"Biliyorum," dedi David. "Ama muhtemelen İspanya'ya ulaşmamıştır. Carole'un ailesi orada, arkadaşlarıyla bir gezide. Benimkiler öldü. Kız kardeşimi arayacağım."

David Owen'a bir bira ikram etti ve kendisi için bir O'Doul's aldı. Nehre bakan mutfak penceresinin önünde durdular.

"Bazen buradan nefret ediyorum," dedi David.

Owen nehirde tembel tembel dönen, sarhoş bir çarpışan havuz oyunundaki toplar gibi birbirlerinden seken son yumru grubunu izledi. Tekmeleyip su sıçrattılar, devrilmiş deniz kaplumbağaları gibi sırt üstü uzandılar. "Evet. Ne demek istediğini anlıyorum. Bütün gün Orta Amerika'nın gözünün önünde olması gibi bir şey. Hiç hoş değil."

Carole kanepede Liz'i teselli etmeye devam etti, önce her şeyin yoluna gireceğini vaat eden sözlerle, hatta tüm sadece çok kötü bir rüya olduğunu ima ederek. Afganın altında el ele tutuşmak gibi basit bir jest, Carole'un hayatının en karanlık anında küçük bir teselli sağlamıştı. Liz'in de. Charlie'ye olanlar -her ne olduysa- her iki kadının da kalbinde derin, zonklayıcı bir acıya yol açmıştı.

Bu gecedен önce yakındılar ama başlangıçta değil.

Eski evin yıkılmasından ve yeni evin inşasından önce Liz biraz , sadece kaba olmayacak kadar arkadaş canlısıydı. Yeni gelenlere, yıkmayı planladıkları evin çocukluğunun bir parçası olduğunu söyledi. Büyükannesi ve büyükbabası, Franklinlere satılmadan önce mülkün sahipleri olan O'Donnell'lerin yakın arkadaşlarıydı. Liz'in çocukluğunda Bend'e yaptığı ziyaretler arasında O'Donnell'ların oğlu Trevor'la sinek balıkçılığı yapmak ve Bay O'Donnell'ın taş taş ördüğü nehir kayası ateş çukurunda ailesiyle birlikte s'mores yapmak da vardı. Liz ve Trevor arasında hiçbir zaman bir aşktan başka bir şey olmadı. Kendisinden üç yaş büyüktü. On dört yaşındayken, on yedi ona yaşlı görünüyordu.

Eski ev yıkıldığında, Carole ateş çukurunu bilerek olduğu yerde bıraktı. David gitmesini istedi ama karısı daha iyi düşündü.

David'le birlikte peyzaj tasarımcısıyla bir araya gelip çevre düzenlemesine ilişkin planları gözden geçirdiklerinde, "Liz'in burada gerçek anıları var," dedi.

"Onun ne düşündüğü kimin umurunda? O hala bir çocuk. Yenilerini yarat."

Carole geri itti. "Eski anılar önemlidir David."

Kaşlarını çattı. "Mimariye uymuyor. Sadece uymuyor."

"Artık komşuyuz," dedi kocasına bakarak. "Arkadaş olmamızı istiyorum."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

KAYIP: ON ÜÇ SAAT

Jarrett'lar eski müstakil garajın yanından geçip kapılarına doğru yokuş yukarı yürüdüler. Bir gök gürültüsü bulutu gökyüzünü karartmış ve hava sıcaklığı biraz düşmüştü. Nehirden bir karabatağın ürkütücü sesi geliyordu. Çift konuşmadı. Sadece sokakta konuşlanmış olan devriye memuruna doğru başlarını salladılar. Liz, Carole'la birlikte kendine karşı yeni ve daha büyük bir nefret duymaya başlamıştı. Hayal kırıklıklarıyla dolu bir yaşamda asla hayal edemeyeceği bir nefret. Owen kolunu ona doladı ama Liz bunun onu rahatlatmak için değil, polisin yanından hızla geçip eve girmesini sağlamak için olduğundan emindi.

O bir yapraktı -hayır, bir çöp parçasıydı- ve adam onu gözden kaçıırıyordu.

Liz her adımda Carole'u düşünüyordu. Yaptıkları en yakın arkadaşını sırılık-kıskam bir sefalet yumağına dönüştürmüştü. Carole çok karanlık bir yere doğru kaymak üzereydi. Oğlunun uyuduğu yatak odasına gitmek ve boşlukla yüzleşmek zorunda kalacaktı. Oğlunun minik el izlerinin sonsuza dek gömülü olduğu yeni verandanın beton zemininden geçecek ve bu izlerin asla bilecekti. Carole'un geçen yıl gönderdiği üç kişilik aile Noel kartının bir kereye mahsus olduğunu, bir serinin ilki olmadığını. bunlara Liz olmuştu. Bunların hiçbirinin gerçekten yaşanmamış olabileceği düşüncesi zihninde sekip duruyordu.

Kötü bir rüya olduğunu.

Bir oyunda aktör olduğunu.

.
Perdenin yükseleceğini.
Charlie'nin babasının garajındaki tezgahında l olmadığını.
Liz kocasıyla yüzleşti. Kahverengi gözleri yaşlarla üzereydi.
Titremeye başladı.
"Sana söylemem gereken bir şey var," dedi sonunda.

"Sen kafayı yemişsin," dedi Owen. Gözleri kadının içine işledi. "Bunu sen yapmadın Liz. Yapmış olamazsın."

Liz hiçbir şey söylemedi. Ona ne yaptığını söylediğinde her sözcük kr bir bifttek bıçağı gibi boğazına takılmıştı. İkinci kez söylemesi kesinlikle kan kusmasına neden olacaktı.

Charlie'nin kanı.

"Ne yapacağımı bilemedim," dedi, sonunda gözleri dolmuştu.
"Panikledim."

Owen volta atmaya başladı. Yumruğunu nehre bakan morris sandalyesinin tepesine vurdu. O anda ona bakamıyordu.

"Bir çocuğu ezip sonra da ambulans ağırmazsınız," dedi.
dedi.

Liz onun yanına gitti. Ona dokunmadı. Orada öylece durdu. "İ onu ezmedim. Ben ezmedim. Ona arptım. Bu bir kazaydı."

Owen etrafında döndü. "Bu bir kazadan daha fazlası Liz. Bir doz gerçeklik al. Birinin yapabileceği en büyük hatayı . Kty daha da kötü yaptın. Bu felaket için kullanılabilecek bir kelime yok." Liz ona doğru ama Liz onu itti. "Bunu düzelteceğim," dedi.
dedi.

Owen pencereye doğru bir adım attı. "Nasıl? Nasıl olur da
"Bunu düzeltebilir misin?"

Liz volta atmaya başladı. Mutfağa gitti. Aceleyle ona geri döndü.
n kapiya doğru. Sonra tekrar kocasına döndü.

"Carole ve David' söyleyeceğim," dedi. "Charlie'yi sevdiğimi biliyorlar. Bunun bir kaza olduğunu anlayacaklardır. Carole beni tanır."

Owen kendini tutmaya çalıştı ama karısının tamamen gülünçtü. "Ciddi misin?" diye sordu pencere kenarındaki yerinden. "Sonra da gidip barı alabilmek için çocuklarının cesedini garaja koyduğunu mu anlatacaksın?"

"Sağlıklı düşünemiyordum," dedi. "olmuştum."

Owen ona bir bakış attı. Soğuktu. İncitmek içindi. O anda onu incitmek, yaptıklarına dair anlamsız mazeretlerini için onu sersemletebilmesinin tek yoluydu.

"Kafam iyiydi," dedi. "Aldığın o lanet hapların etkisindeydin. Sarhoş bir sürücü birini öldürdüğünde bu bir kaza değildir. Bu bir suçtur."

Liz'in gözleri ön kapıya gitti. Aklından düşüncesi geçti. Owen'ı geçip arabasına ve çok uzaklara gidebilirdi. Idaho ya da Nevada'da bir yere gidebilirdi. Kimsenin ne yaptığını bilmeyeceği bir yere. Yeniden başlayabileceği bir yer. Asla bir avukat olamayacaktı. Owen'ı kaybedecekti. Hayatının geri kalanını bir market kasiyeri ya da motel hizmetçisi olarak çalışırken omzunun üzerinden bakarak geçirecekti. Hayatta hiçbir zaman hiçbir şey olamayacaktı ve o anda böyle kaçınılmaz bir sonucu kabul etti. Bunu hak etmişti. Kapı kolunun döndüğünü hissedebiliyordu. Owen'ın ona durması için bağırıldığını duyabiliyordu ama sadece gönülsüzce. Onun gitmesini isteyecekti. Büyük parası ve katil olmayan bir eşle her şeye yeniden başlamak isteyecekti.

"Özür dilerim," dedi ağlayarak. "Sence ne yapmalıyım?"

Owen tekrar nehre bakan sandalyeye yığıldı. "Bir düşüneyim. Polis mahallede cirit atıyor. Bırak da ne yapacağımı düşüneyim. Lanet olsun sana, Liz. Büyük bir hata yaptın. Dünyadaki en büyük hata."

"Ne ?" diye sordu.

"Hiçbir şey yapmayacağız." Owen banyoya gitti ve yüzüne su çarptı. Aynada kendisine değil, tirbuşon bulmak için etrafı karıştırdığını duyabildiği karısına baktı.

"Owen, onu orada öylece bırakamayız."

"Yapmayacağız," dedi banyodan çıkarken. "Yapmayacağız. Ben bu pisliği temizleyeceğim."

Senin pisliğin demedi ama Liz onun bunu kastettiğini biliyordu.

"Owen, özür dilerim. Özür dilerim. Bunu biliyorsun, değil mi?" Ona zar zor baktı.

"Sakın bir şey yapma," dedi kapıya doğru giderken. "Olduğun yerde kal. Bunu düzelteceğim. Senin yaptığın bir şey her şeyi kaybetmek için çok çalıştım." Söyleyeceklerinde ciddi olduğunu göstermek için ona döndü ve sözlerini değiştirdi. "*İkimiz de* çok çalıştık."

BÖLÜM ONDÖRT KAYIP: ON DÖRT SAAT

Jarrett'ların *evinin* ön verandası onlarca yıldır sayısız aile kutlamasına sahne olmuştu. Craftsman bungalovun uzunluğu boyunca uzanıyor, nehre ve nehir boyunca uzanan sonsuz geçit törenine bakıyordu. Doğum günü partileri, 4 Temmuz kutlamaları, neredeyse her yıl düzenlenen aile buluşmaları bu geniş, eski, yıpranmış tahtaların üzerinde gerçekleşirdi.

Liz'e bütün bunlar bir milyon yıl önceymiş gibi geldi.

Kocası gittikten sonra suyun geldiği yöne baktı. Saat gece yarısını geçmişti ve yarı yarıya ertesi günün hiç gelmeyeceğini umuyordu. Carole ve David ile gözyaşları gerçektir. Charlie'yi sevmiştir. Onun da kendisini sevdiğini biliyordu. O sabah ona çam kozalaklarını göstermeye gelmişti. Birkaç gün önce ona o yıl Şükran Günü için kozalağından hindiler yapacaklarını söylemişti, küçükken annesiyle birlikte yaptığı bir şeydi bu. Boru temizleyicileri, bir sürü sim, inşaat kâğıdı ve yapışkan gözler kozalakları annelerin asla atamayacağı türden bir hazineye dönüştürdü.

Owen ona bazı haplar vermişti ve şimdi orada oturmuş izliyor, biraz şarap içiyor ve sanki karanlık bir kapak kayıyormuş gibi hissediyordu. Kucağında gevşekçe duran ellerine baktı. Ne yapmıştı ki? Charlie'yi için garaja nasıl ? O şimdi kimdi?

Yaşlı Dan Miller'ın suyun karşısındaki döner koltuğuna kurulduğunu, televizyonundan gelen ışığın gür, beyaz horozibiği saçlarını siluet haline getirdiğini gördü. Her zaman o sandalyede oturur, bir tarafa ya da diğer tarafa bakardı.

Bir başkası. Bazen daha iyi görebilmek için gözlerine dürbün tutuyordu. Onu böyle görmek ona her zaman boş bir his verir, Seth öldükten sonra nasıl da hayattan elini eteğini çektiğini hatırlatırdı. Dışarıdan bakan insanlardan biri haline gelmişti. Yüzünü cama dayamıştı. Dan'ın o sabah bir şey görüp görmediğini, görmesini istemeyeceği bir şey görüp görmediğini merak etti.

Uyuşturucu ve sarhoşluk sersemliği içinde bile Liz, Dan'ın görüş noktasından Jarrett'ların Franklin'lerle paylaştıkları araba yoluna kadar olan görüş hattını izledi. Emin değildi ama garajdan çıkarken olanları Dan'ın görebileceğini sanmıyordu. Charlie'nin elinde çam kozalaklarıyla dolaşmasına, arabasının yalpalamasına, arabanın arkasında ölü çocuğu bulmak için koştururken yaşadığı paniğe tanık olmuş olabilirdi.

Liz yandaki eve baktı. Carole ve David'in evinin sokağa ve komşularına bakan taraflarında bıçakla kesilmiş pencereler vardı. Dar pencereler ışıkla yanıyordu. Her biri. Yine her odaya bakıp Charlie'nin nereye gittiğini gösterebilecek bir şey bulmaya çalışıp çalışmadıklarını merak etti.

Ya da onu kimin kaçırdığını.

Onu bir daha asla göremeyeceklerini biliyordu. Carole'un kalbi sonsuza dek kırılacaktı. Başlattığı zincirleme reaksiyon hayatlarının geri kalanında yankılanacaktı. Carole yas tutacaktı. David de. Bunu herkesin önünde yapacaklardı. Kollar onları saracaktı. Belki evlilikleri daha da güçlenecekti. Belki de parçalanacaktı. Liz bunların hepsini yapmıştı. Bir fitili ateşlemişti ve bunu durdurmanın hiçbir yolu yoktu.

Yaptığı şeyle yaşayacaktı. Arkadaşıyla birlikte ağlayacaktı ama onun gözyaşları Carole'unkilerle aynı yerden gelmeyecekti. Owen onun yanında duracaktı. Öyle değil mi? Kitaplarda sırlar her zaman tehlikeli bir bağdır. Owen'ın Carole'la ilgili bildikleri yüzünden birlikte kalabilirler miydi? Ve sorunu çözdüğünde Carole'un ona karşı sahip olacakları yüzünden mi?

Liz şarap kadehini dudaklarına götürdü ve kalanını daralan boğazından aşağı döktü. Pinot gris'ten nefret ederdi ama Owen kendini toparlamasını söylediğinde ona verdiği şey buydu.

Owen'ı beklerken, Tanrı'nın onu affetmesi ve bunun gerçekten bir kaza olduğunu anlaması için sessizce dua etti. Tanrı onun kalbinde kötülüğün yaşamadığını bilsin diye. Bir hata yapmıştı. Şarap ve haplar göstermeye başlayınca Liz göz kapaklarının ağırlaştığını ve uzuvlarının uyuştüğünü hissetti. Şarap kadehi kucağına düştü. Ne oluyordu? Doz aşımı yapıp merak etti. Öyle olmasını umuyordu. Yaşamayı hak etmiyordu. Yaşamak *istemiyordu*. Yaşamak işkence olurdu.

Liz nehre baktı.

Siyah bir yilandı ve üzerinde, parçalanan bulutların arasından görünen solmakta olan ayın gümüş lekesi vardı. Onu çağırırdı. Ona *yalvardı*. Eğer suya girerse her şeyin yoluna girsöyledi.

Uykuya daldığında Charlie Franklin aklına geldi; verandada, büyükbabasının araziye satın aldıktan kısa bir süre sonra ölen bir sedir ağacının kerestesinden yaptığı eski bir Adirondack sandalyede oturuyordu.

Charlie'nin elinde bir kova çam kozalağı ve yüzünde kocaman bir gülümseme vardı, kız dinlenirken onun yanında diz çöktü. Ona her şeyin yoluna gireceğini söyledi. Cennete gittiğinde, söz verdiği gibi o hindileri birlikte yapacaklarını söyledi. Onunla tam ve ölçülü cümlelerle konuştu. Hiç de üç yaşındaki bir çocuk gibi değil. Ona, başına gelenlerin hiçbirini onun istemediğini bildiğini söyledi. Ölmesinin sebebinin o olmadığını. O sabah araba yolunda aralarında geçenlerin bir kaza olduğunu söyledi.

"Lizzie," dedi, "her şey girecek."

Liz irkilerek uyandı ve bir şekilde kırılmadan sandalyesinin yanında yere düşmeyi başarmış olan boş şarap kadehini aldı. Kendini sersemlemiş ve tuhaf hissediyordu. Kendinde değildi.

Bir daha asla eskiden olduğu kişi olamayacağını biliyordu.

Kendini sandalyeden kaldırdı ve içeri girmek için tırabzanı tuttu.

"Owen?" diye seslendi, sesi titrek ve ayakları dengesizdi. Cevap vermedi.

Mutfağa, yatak odasına, ofise, hatta banyoya bile girdi, evin içinde ilerlerken tökezledi. Yaptığı şeyden ne kadar iğrenmiş olsa da, Owen'ın orada ne yaptığını görmek için garaja girmekten kaçınmak için her şeyini harcadı.

BÖLÜM ON BEŞ KAYIP: ON DÖRT SAAT

Owen garajda çok uzun süre kaldığını biliyordu. Liz'e her şeyi düzelterceğini durmasına rağmen, kapının hemen içinde buharla kilitlenmiş bir halde sıkışıp kalmıştı. Havaya keskin bir koku yayılmıştı. Kendini tezgâha, muşambaya ve onun altındaki kâbusa doğru geçmeye zorlayamıyordu.

Bütün gün kapalı kalan garaj, pizza pişirmek için önceden ısıtılmış bir fırın gibi boğucuydu. Owen biraz hava almak için nehre paralel olan yan kapının düğmesini çevirmiş ve açmıştı. Ama sonra göz kulak olmak için caddenin karşısına park etmiş bir devriye memuruna başıyla işaret etmek zorunda kalmıştı.

Fırının kapağını tekrar kapattı.

Şimdi aradan bunca zaman geçmişti ve o gözler onun üzerindeydi. Polis ne halt merak ediyor olmalıydı. *Harika*. Bu daha da kötüye gidemezdi.

Owen'ın ne yaptığına dair hiçbir fikri yoktu, sadece karısının onu oraya iten ve ne yaptığını söyleyen sözleri vardı. Gerçeküstü bir şeydi. Kötü bir rüyaydı. Bir rüyanın da sonu olduğunu biliyordu. Elde etmek için o kadar çok çalıştığı her şey, karısının eylemleri yüzünden geri alınacaktı.

Liz, ne muazzam bir karmaşa!

Görünüşe göre vücudundaki kas gerilmişti ve hareketleri güçlükle yapıliyordu. Alnında biriken ter aşağı damlıyor ve tuzlu sıvıyı ağzına doğru itiyordu. Kalbinin daha önce hiç o anki kadar sert attığından şüpheliydi.

an. Tek maratonunu Boston'da üniversitedeyken koştuğunda bile.

Garaj eski tarzdı. Ailelerin tek bir arabaya sahip olduğu ve zaman ve parayla biriken eşyalara gerçekten ihtiyaç duymadığı günlerde inşa . Liz'in arabası, çiftin iki aracından daha yeni olanı, kışın kar ve ayazdan, yazın da çamların ağlayan öz suyundan kimin kaçacağına karar vermek için yapılan yazı turada kazanan olmuştu.

Atışı o kazansaydı her şey farklı olurdu. Olanların gerçekleşmeyecekti. Küçük bir detayı değiştirerek dünyanın değiştiğini biliyordu. Sadece küçük bir şey. Küçük şeylerden oluşan bir liste hazırladı. Liz zamanında kalkmış olsaydı. Arabasını oraya park etseydi. Bu aptal evi hiç almasalardı ya da Franklin'lerle tanışmasalardı. Eğer. Eğer. Eğer. Eğer. Listenin içindekiler bir Uzi gibi üzerine geldi, kalbine saplandı ve ciğerlerindeki tüm havanın dışarı fışkırmasına neden oldu. Kendini güçsüz hissetti. Kafası karışmıştı. Midesi bulanıyordu.

Liz gerçekten, tamamen, tamamen berbat etti.

Bunu nasıl düzeltebilirdi? Düzeltmek zorundaydı. Her şey nihai halka arza bağlıydı ve en ufak bir skandal kokusu, şirketin tüm müdürleri arasında ahlak ve sadakat sözü veren maddeyi tetikleyebilirdi.

Bir kadının komşusunun çocuğunu öldürmesi ve sonra da cesedi saklaması manşetlere taşınacaktı. Bunu saklamanın bir yolu yoktu. çıkış yolu yok.

Sokağın karşısındaki polisle arasındaki kapının sürgüsünü çevirdi ve tezgâhın üzerinde asılı duran tek ışığı yaktı. Tezgâhın üzerinde bir muşamba vardı. Sert örtünün altında tüm Bend'in küçük çocuğun cesedi vardı.

Lanet olsun. Lanet olsun! Kahretsin! Liz, seni aptal! Aklından ne geçiyordu?

Owen önce ileri geri, sonra da küçük bir daire çizerek yürümeye başladı. Cesetten kurtulması gerekiyordu. Bu kadarı kesindi. Polise Charlie'yi garajında tesadüfen bulduğunu söyleyemezdi. Oraya nasıl gittiğini bilmek isterlerdi. Çocuğun ölümüne neden olan yaralar tespit arabayı incelemek isteyeceklerdi. Bilirlerdi. Herkes bilecekti.

Cesedi bir yere atmak zorunda kalacaktı.

Liz'in arabasını oto yıkamadan geçirmesi gerekecekti. Tüm bunları hızlıca yapmalıydı.

Bu bir kazaydı. Liz nazik biriydi. Bunun olmasını istememişti. Eğer gerçeği söyleseydi, hayatı gerçekten mahvolurdu.

Ve daha da önemlisi, işini kaybedecekti. Almak üzere olduğu bir gemi dolusu parayı. Her şeyini kaybedecekti.

Liz'in kocası orada öylece durmuş, aklına gelen her senaryoyu düşünüyor, planlıyor ve tartışıyordu. Bir damla ter yere düştü. Alnını koluna sildi. Tekrar hareket etmeye, düşünmeye, işlemeye başladı.

Sonra bir ses duydu: muşambanın biraz yükselip alçalmasına neden olan yumuşak bir hava püskürmesi. Bu onu şaşırttı. Belki de tezgâhın üzerindeki pencere aralıktı ve hafif esintiyle içeriye hava girmişti.

Bu, daha iyisini bildiği halde kendine söylediği bir yalandı.

Charlie Franklin ölmemişti. Komşunun küçük çocuğu yaşıyordu.

Charlie'nin üzerindeki örtüyü çekip onu kurtarma dürtüsü gelip geçen bir sarsıntıydı. Çocuğun idrar kokusu havaya yayılırken Owen garajdaki fırının içinde hareketsiz duruyordu.

Kötü daha da kötüye gitmişti. Korkunç, dehşete dönüşmüştü. Bir kaza aniden destansı bir felakete dönüşmüştü.

Çarpan bir araba kapısının sesi onu ürküttü. Polis, sonunda onu kontrol etmeye mi gelmişti?

Sokağın karşısındaki meraklı bir komşu mu? Pizzacı.

Her şey onun felaketi olabilir. Bu karmaşadan çıkış yolunu nasıl açıklayabilirdi ki? *Vay anasını.* Liz küçük bir çocuğa arkadan çarpmış, cesedini bir muşambayla örtmüş ve onu bütün gün aşırı ısınmış bir garajın cehenneminde ölüme terk etmişti.

kurtuluş yoktu, geri dönüşü yoktu.

Sonunda kendini tezgâha doğru ilerlemeye zorladı. Kıpırdamadan önünde durdu, yakından muşambaya baktı. Bu neredeyse idi.

fark edilmiyordu ama gördükleri görmezden gelinemezdi. Muşamba yükseldi ve sonra düştü. Aynı hareketi tekrarlamasını izledi. Yukarı ve aşağı.

Yaşıyor.

Owen Jarrett senaryoları bir kez daha oynadı. Aptalca bir hata yüzünden her şeyi kaybedecek değildi. Yaklaştı ve ellerini muşambanın üzerine koydu. durduracaktı. Küçük çocuğu durduracaktı. Bu çılgınca ve iğrençti ama Owen bunların hiçbirini umursamıyordu. Yapması gerekeni yapıyordu.

Owen ilk başta ellerinin altında çocuğun hareketsiz, ince kemikli bedeninden başka bir şey hissetmedi. Kendi kendine nefes alışını hayal ettiğini söyledi. Ama sonra Charlie muşambanın boğduğu bir miyavlama sesi çıkardı. Bu ses Owen'ı sarstı ve plastiği aşağı doğru itti. Çocuk kıpırdandı - geri itmedi, ama zar zor algılanabilen bir kıpırdanma hareketi içinde kaldı. Kalbi göğsünün içinde küt küt atan Owen, muşambanın arasından Charlie'nin yüzünü buldu. Gevşek plastik örtüyü çekmek istemedi. Ne yaptığını görmek istemiyordu ama bu hareket daha kasıtlı olamazdı. Elini Charlie'nin yüzünün üzerine koydu ve . Çocuk seğirdi. Tekrar seğirdi.

Lanet , Liz! Bana ne bir bak!

Seni kaltak! Bu senin hatan!

Alnındaki ter gözlerindeki yaşlarla buluştu. Boştaki eliyle bir mağaza bezine uzandı ve yüzünü sildi.

Charlie ölüme terk edilmişti ama pes etmiyordu. Sessiz kıpırdanmaları ve garip, seğirten hareketleri çok uzun bir süre gibi görünen bir süre boyunca devam etti. Owen ne kadar sürdüğünden asla emin olamayacaktı. Neredeyse yaptığı şeyi yapmayı bırakacağı bir an geldi. Ama yapmadı. Bu düşünülemez şeyi açıklamamanın hiçbir yolu yoktu.

Çocuk hareket etmeyi bıraktı. Owen bir adım uzaklaştı, kalbi neredeyse yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Cesedi gevşekçe saran plastik örtü hareketsizdi.

Owen oradan çıkmak zorundaydı.

Fazla düşünmek istemiyordu ama garaja gelip bunca kalması için bir bahaneye ihtiyacı vardı. Etrafı taradı ve üzerinde MUTFAK yazan küçük bir kutu alıp kapıya yöneldi.

Devriye memuru ortaya çıktığında kafasını kaldırdı.

"Buldum," diye seslendi Owen ona. "Vay anasını, bu garajı temizlemem mi gerekiyor!"

"Bir de bana sor," dedi polis. "Kız arkadaşım yaklaşık bir yıldır benim de aynısını istiyor. Ama bir türlü ."

"Evet," dedi Owen. "Zaman bulmak zor."

İçeri girmek için kapı tokmağını çevirirken, kendi kendine bir söz verdi. Liz'e ne asla söylemeyecekti. Bu onun felaketiydi. Charlie'nin ölümünden o sorumluydu. zaman ihtiyacı olsa bunu ona hatırlatacaktı. Hayatının geri kalanı boyunca.

Ne sürerse sürsün.

BÖLÜM ON ALTI KAYIP: ON BEŞ SAAT

Sanki uyumak olanları silecekmiş gibi, Carole ay ışığının aydınlattığı nehre bakan California kral yatağında hareketsiz yatıyordu. Yastığını yere atmıştı. Saat sabahın üçünü geçiyordu, teknik olarak oğlunun kaybolduğu günün ertesiydi, ama kalbinde ve ruhunda Charlie'ye anlamsızca sırtını döndüğü günün devamıydı sadece. Kocasına ve dedektife, gözlerini ondan ayırmasının sadece beş dakika sürdüğünü söylemişti. Bu doğru değildi.

Telefonunun arama kaydına baktığında on iki dakika görünüyordu. *Bir düzine dakika.*

Sadece bir saniyelğine arkasını döndüğü konusunda ısrar etmesine imkân yoktu. On iki dakika, markete gidip dönmek için yeterince uzun bir süreydi. Spor programı kadar haberleri izlemeye yetecek kadar uzun bir süre. Dört paket patlamış mısırı mikrodalgada pişirmeye yetecek kadar uzun.

Çok uzun.

Ebeveynliğini sorgulatacak kadar uzun.

Yastığı gözyaşlarıyla ıslanmıştı. David onu arkasından tuttu, kollarını omuzlarına doladı, o da sessizce, durmadan kumaşa doğru ağladı.

"David," dedi sesi kısık bir şekilde, "çok ama çok üzgünüm."

"Senin hatan değil," dedi, kendini biraz daha yaklaştıracak. "Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum."

"Gerçekten mi?" diye sordu, her ne kadar böyle bir söz vermenin saçmalığını bilse de. Küçük oğullarına her ne olursa

her türlü sözün ötesinde. "O iyi. Eve dönecek, değil mi?"

David kucaklamasını sıkılaştırdı. "Tatlım, inançlı olmalıyız."

Kadın yatağın kenarına doğru ilerlemeye başladı ama adam onu sıkı sıkı tuttu. Mirror Pond'u arayan dalgıçlar Charlie'nin izine rastlayamadı. Arama görevlileri nehrin her iki yakasını da taradılar ama hiçbir şey bulamadılar. Yerel arama-kurtarma ekibinden hırslı bir genç, Charlie'nin bir şekilde içeride mahsur kalmış olma ihtimaline karşı kunduz kulübesini bile kazdı.

Ölü ya da diri.

İz bırakmadan ortadan kaybolmuştu. Balıkçıl kuşunu kovalayıp çam kozalakları topladıktan sonra gitmişti.

"O yaşıyor." Carole yatağın içinde kıpırdandı. "Bir şeyler yapmalıyız David. Gidip onu aramalıyız. Giyinip buradan çıkmamız gerek."

David kucağını gevşetti. "Baktık. Herkes arıyor. Şu anda herkesin aklında Charlie var. Polis yüzünden. Haberler yüzünden. Amber Alarmı. Biri onu kaçırmış olmalı, Carole. Biri onu bir yere saklamış olmalı. Boğulmuş olabileceğinden korkuyordum ama şimdi hayatta olduğunu biliyorum." David'in sesi alışılmadık bir duyguyla boğuldu ve kendini tekrarladı. "O yaşıyor."

Carole kollarını vücudundan çözdü ve ayaklarını yere koydu. "Uyuyamam," dedi. "Gitmek zorundayım. Kalk, David! İkimiz de gitmeliyiz. Anlamıyorsun. Bu benim hatam. Oğlumuzu bulmak zorundayız! Onu bulmak zorundayım!"

David bir kez daha telaşlanan karısının bir pantolon ve gömlek giymesini izledi. Karısının ciddi olduğunu anlayınca o da aynısını yaptı ama dışarısı karanlıktı ve gün ağarana kadar bakmanın bir anlamı olmadığını düşündü. Merdivenlerden inip ön kapıya kadar onu takip etti. Hava serin ve durgundu. Sadece Jarrett'ların yatak odasının ışıkları yanıyordu.

Çift bir polis arabasının ve elinde kağıt bardakta benzin istasyonu kahvesi olan bir memurun yanından geçti.

David direksiyondaki genç adama, "Bakmamız gerek," dedi.

"Elimizdeki tek şey o," diye ekledi Carole.

Subay sertçe başını salladı ve onu geride bıraktılar.

Köprüye doğru ilerlediler ve mahallede partileriyle ünlü bir "sahibinden kiralık tatil evi "nin önünden geçtiler. O sırada ortalık çok sessizdi. Kaldırımında karton kutunun içinde kehribar rengi cam bira fiçileri duruyordu. Aceleyle hazırlanmış bir tabelada şöyle yazıyordu: **İYİ BİR EVE ÜCRETSİZ.** Bir esintinin kızılağacın yapraklarını oynatması dışında, sanki zaman durmuş gibiydi. Carole öyle olmasını, her şeyi bir önceki sabaha döndürmenin bir yolu olmasını Tanrı'dan diledi.

David'le birlikte nehrin yukarısına bakarken köprünün korkuluklarına yaslandı. Oyun alanının kenarından birkaç ev ötedeki bir inşaat alanının üzerinde bir vinç yükseliyordu.

Carole, "Belki de oradaki bir çukura düşmüştür," dedi. "Ekskavatörün küçük çocuklar için manyetik bir çekim gücü var. Bunun doğru olduğunu biliyorsun David."

Parmaklıktaki eline uzandı. "Polis oraya baktı, Carole. Bana söylediler."

Carole caydırılmazdı. Bu akla yatkındı. Kadın arkasını döndüğünde adamın diğer yöne gittiğini, sonra da köprüden geçip nehrin yukarısına, inşaat doğru gittiğini hayal edebiliyordu. Olan şey bu olabilirdi.

"Belki de onu görmediler," dedi.

David Carole'u omuzlarından tuttu ve gözlerini aradı. "Tatlım, köpekleri kullandılar. Köpeklerin izi nehirde sona erdi. Araba yolunda. Kokusu her yerdeydi. Ve sonra kayboldu."

Daha sonra nehir boyunca yürüdüler ve Columbia Park'ın oyun alanına geri döndüler. Nehrin üzerindeki çim alanın ortasında, kaydıraklar ve korsan temasına uygun çeşitli interaktif oyunlar sunan bir korsan gemisi tırmanma yapısı vardı.

Carole, "Charlie hazineyi bulmayı çok severdi," dedi. Hazine, dönen bir çark üzerinde mücevherler, madeni paralar ve korsan temasına uygun diğer öğeleri içeren altı öğeden oluşan bir gruptu.

"Seviyor," dedi David. "*Seviyor.*" Carole durdu. "Öyle demek istemedim..."

"Ne demek istiyorsun?" David bildiği halde sordu.

"*Sevdi* demek istedim. Evet, *seviyor*."

Uzaktan bir köpek havladı ve bir araba geçti. Bunun sadece ikisi vardı - kaybolan oğulları hariç ikisi.

"Bugün neredeydin?" Carole sordu. Cevap vermedi.

"Seni aramaya çalıştığımızda," dedi.

David başka tarafa baktı. "Bir tedarikçiyle birlikte," dedi. "Bana yalan söyleme David."

"Yalan söylemiyorum," dedi. "Bu iş nereye gidiyor?"

"Biliyorsun," dedi Carole. "Onun hakkında kavga etmek istemiyorum. O her kimse. En azından Amanda olmadığını biliyorum. En azından tek başına değil. Restoranda telefona o cevap verdi. Her kiminle yatıyorsan, umurumda bile değil. Umurumda değil. Konuyu açtığım için özür dilerim."

"Öyle olmalısın," dedi David, onun kendisini yemlemesine izin vermeyerek. Ona yem atmak Carole'un en sevdiği eğlencelerden biriydi. Ne zaman çok içse ya da başka birine kızsın bunu yapardı. "Oğlumuz kayıp," dedi. "Buna odaklanalım."

"Sana ihtiyacım vardı," dedi Carole. "Charlie'nin sana ihtiyacı vardı."

David uzun süre konuşmadı. Kadının sözlerini değerlendirdi. Yaptığı şeyden bir çıkış yolu arıyordu: bir trajedi olmamasını umduğu bir şeye neden olan bir dikkatsizlik eylemi.

Gözleri soğuktu, kırpışmıyordu. "Bugünlerde kiminle düzüşüyorsun David?"

David yürümeyi bıraktı. "Cidden oraya mı gideceksin? Oğlumuz gitti. Kimseyi becermiyorum. Tanrım, Carole. Odaklanmamız gereken şeye odaklanalım. Oğlumuzu geri almaya. Hatanı telafi etmeye."

Carole kocasına sert ve soğuk bir bakış daha attı.

"Beni suçlayacağını biliyordum," dedi sonunda.

"Seni suçlamıyorum," dedi, ancak ses tonunda bir miktar belirsizlik vardı. Bunu hak etmişti. "Suçlamıyorum."

"Yalancı," dedi. "Berbat bir yalancısın."

"Her zaman iyi bir yalancı olduğumu söyledin."

"Sikişmek hakkında," dedi. "Evet, iyi bir yalancıdır. Benim için önemli olan şeyler hakkında ise hiç değil."

David tansiyonunun yükseldiğini hissedebiliyordu. Carole ona kendisini kelimelerle iğneleyebileceği bir tür voodoo bebeği gibi hissettirebiliyordu. Buna katlanmasının milyonlarca nedeni vardı elbette.

Aslında, bir milyondan fazla.

"Bu sabah içiyor muydun?" diye sordu.

Carole ellerini havaya kaldırdı ve başını yavaşça, sertçe salladı. Bu söz doğrudan bir iğnelemeydi.

Ve tanıdık bir tane.

"Hep oraya mı gideceksin?" diye sordu, öfkesini kontrol dikkat ederek. "Lanet olsun sana David. Charlie doğduğundan beri içki içmedim ve bunu sen de biliyorsun. Sen . Bunu bana sen yüklememelisin."

Tek söylediği "Gerçekten mi Carole?" oldu.

Onun sadakatini sorgulamak onun için sorun değildi. İhtiyaç hissettiği her an ve her yerde bu suçlamayı yapıyordu. Bazen ondan o kadar nefret ediyordu ki, onu incitmek için her şeyi yapabilirdi. Ağzını çelik bir tuzak gibi kapalı tutuyordu. Kendini böyle görüyordu. Yine de arada David Franklin artık dilini tutamıyordu. Carole zaman zaman bir iğneyi hak ediyordu. İçki sorunu şu anda tutunabileceği tek şeydi. Belki de hiç. On yıldır Adsız Alkolikler'deydi. İçkiyi bıraktığı günden beri tek bir damla bile alkol almamıştı. En ufak bir nüksetme tehlikesi yaşamamıştı. Carole onu yıllarca mojito, Manhattan ve merlot ile ayartmıştı.

"Bluzunu neden aldılar?" diye sordu, gözlerine odaklanarak. Kadın arkasını döndü ve eve doğru yürümeye başladı.

Onu.

"Kan nereden geldi, Carole?" Cevap vermedi.

"Kontrolünü mü kaybettin?"

"Başka bir şey cesaret bile etme," dedi. "Sen daha iyi bilirsin.

Beni tanıyorsun."

"Ve sen beni tanıyorsun," dedi. "Seninle oyun oynamıyorum. Bitti artık. Sana söz vermiştim."

"Bitti mi? Gerçekten mi? Sen ve fahişenin işinizin bittiğinden şüpheliyim." "Bitti," diye tekrarladı. "İnan bana."

Şimdi Deschutes üzerindeki yaya köprüsüne geri dönen Carole ve David bir kez daha karşı karşıya geldiler.

"Bak," dedi neredeyse fısıltıyla konuşarak. "Ben aptal değilim David. Bazen sende onun kokusunu alıyorum. . Gerçekten öyle. Ve benim sarhoş ya da bir tür canavar olduğumla ilgili o şeyleri söylemen

. . . Seni tanıdığımı bile sanmıyorum. Gerçekten tanımıyorum."

David yerinde durdu. "İkimizin de doğru olduğunu bildiği şeylere odaklanalım," dedi, dudaklarından dökülen tüm çirkin kelimeleri dizginlemeye çalışarak. "Charlie. Charlie'ye odaklanalım."

Carole ceketini daha sıkı çekti. "Bir dakika önce ona olanlarla bir ilgim olabileceğini söylediniz."

David onu tutmaya çalıştı ama kadın onu itti. "Öyle demek istemedim Carole. Seni bundan daha iyi tanıyorum. Seni *tanıyorum*. Aramızdaki şey mükemmel değil ve uzun zamandır da harika değil ama birbirimizi tanıma konusunda sağlamız. Bu da bir şeydir."

Bir balık sıçrayarak Carole'u ürküttü ve odağını değiştirdi. "Bluzumdaki kan benimdi," dedi. "Kulağımdan." Kabuk bağlamış kulak memesine dokundu ve yüzünü buruşturdu. "911'i ararken küpemi yırttım."

Başını salladı. "Evet. Biliyorum. Polisler de biliyor. Onlar sadece yapmaları gerekeni yapıyorlar: olasılıkları ortadan kaldırmak. Bizi dışlamak. Ve bunu yapmaları gerekiyor."

"Doğru," dedi. "Biliyorum. Özür dilerim. Söylediklerim için özür dilerim." "Ben de. Ben de."

"Charlie dışarıda, David. Korkmuş. Üşüyor. Eve gelmek istiyor."

"Onu bulacağız. Bulacağımızı biliyorum. Olumlu düşünmeye devam edin. Oğlumuzun sadece kayıp olduğunu, gitmediğini bilin. Sonsuza dek gitmedi. Eve dönecek."

Franklinler seslerini mümkün olduğunca alçak tutmak için iyi bir iş çıkarmışlardı, ancak nehrin yüzeyi iyi bir ses iletkenidir.

Birisi söyledikleri her kelimeyi duyabilirdi.

BÖLÜM ON YEDİ KAYIP: ON BEŞ SAAT

Owen karısını izledi. Kendinden geçmişti. Sonunda onu sertçe sarstı. daha sert. Hiçbir şey olmadı. Kalbi göğsünün içinde o kadar sert çarpıyordu ki, sokağın karşısına dikilmiş olan polis memurunun bu sesi duyduğundan neredeyse emindi. Belki de tam o anda polis memuru bazı şüphelerini polis departmanına bildiriyordu.

"Liz," dedi Owen, şimdi loş ışıkta onun üzerinde geziniyordu. Gözyaşları ve içkiden bir su birikintisine dönüşmüştü. Nefesinde ağır bir alkol kokusu vardı. Ona verdiği haplar Liz'in gözlerini biraz boş bırakmıştı. Onun neyini çekici bulduğunu merak ediyordu. Berbat durumdaydı.

Kadın nihayet kıpırdanıp koltuktan başını kaldırdığında, "Gitmemiz gerek," dedi.

"Ne?"

"Buradan hemen çıkmamız gerekiyor."

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu, o gün olanları hatırlayınca göz kapakları aniden açıldı. "Kaçamayız Owen," dedi. "Bizi bulurlar."

Owen onu omuzlarından öyle bir güçle yakaladı ki, kız irkildi. Onu ayağına kaldırdı. "Kaçmayacağız, Liz. Lanet olsun sana, uyan ve kendini toparla. Ondan kurtulmak zorundayız."

Bu.

Charlie artık değil bir çocuk. O şimdi bir o. Bir bedeni. Atılması gereken bir şey.

Liz ağlamaya başladı. İlk başta yaralı bir hayvanın sesiydi. Bacağı avcının tuzağına düşmüş bir köpek. Zayıf bir köpek. Birkaç nefes daha alırsa öleceğini bilen bir köpek. Sonra Liz daha yüksek sesle ağlamaya başladı.

"Bunu yapma Liz. Kendini toparlamalısın. Dışarıdaki polisler seni duyacak. Anladın mı? Seni duyacaklar. Seni dövdüğümü sanacaklar. Tanrım! Büyük bir hata yaptın. Dünyadaki en büyük çuvallama. Charlie'yi garajımızda bulurlarsa ne olacağını biliyor musun? Hapishanede ne kadar yaşayacağını biliyor musun?"

Ayağa kalktı, sallanıyordu ama ayakta durabiliyordu, Liz doğrudan kocasının gözlerinin içine baktı. Onun tehditlerinin ardındaki dehşeti gördü. Yaptığı şeyin ciddiyeti neredeyse yere yığılmasına neden oluyordu. Cepleri balık ağırlıklarıyla doluydu. Göğsü dışı muayenehanesinin kurşun battaniyesine sarılmıştı. Tam o anda kendini hareketsiz hissetti.

Ona daha fazlasını fırlattı, ama kızın gördüğü tek şey adamın hareketiydi. Dudaklar.

"Kadınlar da hapishanede tecavüze uğruyor ..."

Liz orada durmuş, ayakta durmak için mücadele ediyordu.

Charlie ve onun yaptıkları. Bayılmak bir gün önce yaşadığı travmayı hafifletmişti. Kendi yarattığı bir travma olduğunu biliyordu. Sessiz gözyaşları yanaklarından süzülüp döşeme tahtalarını suladı ama dudaklarından hiçbir kelime dökülmedi. Gidip onu almak -onu değil- ve Charlie'yi Carole ve David'lere taşımak istedi. Kendini yürüyüş yoluna atıp affedilmesi için yalvaracaktı.

O bu zihinsel süreçten geçerken, Owen yüzündeydi ve ona suçlamayla sarmalanmış bir gerçeklik akışı sağlıyordu. Her şeyi yüksek sesle fısıldıyordu. Owen olabiliyordu. Bir restoranda garson masadan uzaklaştığında büyük bir şov yapar, diğer müşterilere garsonun nasıl bir embesil olduğunu anlatır ama asla suçlunun duyabileceği kadar yüksek sesle konuşmazdı. Owen tarzı yüzleşmeler her zaman kontrol edebileceği bir ortamda gerçekleşirdi. Liz'e yaptığı bir şey yüzünden kızgınsa, bunu araba yolculuğunun ortasına saklar, onu azarlayabilir, gözyaşlarına boğabilir, sonra da geri çekilir, bunların hiçbirinin onun suçu olmadığını söylerdi.

Sesini bir kademe yükseltti. Bağırmak için değil. Sadece öfkesini hissedebildiğinden emin olmak için. "Uyuşturulmuştun. Herkes sana komşu çocuğunu öldüren ve bu konuda tek bir şey yapmayan bir kadın olarak bakacak ..."

Liz, Owen'ın tiradının sadece bazı bölümlerini yakalayabildi. Ne yapacağını planlarken zihni ileriye doğru koşuyordu. Kendini nehirde boğacaktı. Bu bir yardım ılgılığı değil, dünyayı onun gibilerden kurtarmak için bir eylem olacaktı.

"Hadi," dedi, bir kez daha omuzlarından çekiştirerek. Onun çözölüşünü yeterince izlemiş ve ses tonunu yumuşatmıştı. Ama isteğini değil. Bunu yapmasına imkân yoktu. Aslında tüm bunlar onun suçuydu. "Bundan tek başıma kurtulamam."

"Nereye ?" diye sordu.

"Şehir dışında bir yerde. Bilmiyorum. Charlie'yi garajda bırakamayız."

Çocuğun adını söylemişti.

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum," dedi.

"Başka bir seçeneğin olduğunu sanmıyorum Liz. Birinin beni izlemesi ve kimsenin görmediğinden emin olması gerek. Sence arabayı sürebilir, yeri bulabilir, inebilir, ve görölme riskini göze alabilir miyim?"

İşe dönelim.

"Şey," dedi. ". *Yapamam.*"

"zorundasın. Onu sen öldürdün Liz. Bana yardım etmelisin yoksa ikimiz de hapse gireriz."

"Ama *sen* hiçbir şey yapmadın."

"Senin için yalan söyledim. Senin yüzünden bu pisliğin içindeyim. Ben de suç ortağım."

"Ama bu bir kazaydı."

"O çocuğu garajdaki plastik muşambanın altına koyduğun anda kaza olmaktan çıktı Liz."

Kapının yanındaki kancadan bir ceket bulmaya çalıştı.

Owen ona garaj kapısını açacağını ve böylece RAV4e geri dönebileceğini söyledi. Cesedi arkaya koyacaklar ve büyükannesi ile büyükbabasının geride bıraktığı bir yığın Bend Bülteni ile üzerini örteceklerdi. Liz onları saklamıştı. En az otuz yaşındaydılar ve tarih kurumunun onları isteyebileceğini düşündü. O da

Owen'binlerce kez geri dönüşüm kutusuna atılamayacaklarını söyledim. Ama o gece değil. O gece gazeteler şimdiye kadar yaptığı en büyük hatayı örtbas etmek için kullanılacaktı.

"Eğer polis ya da başka biri bize ne yaptığımızı sorarsa, geri dönüşüm merkezine gideceğiz."

Başını salladı. "Doğru. Geri dönüşüm merkezi. Açık mı ki?"

Owen kapıyı açtı ve onun için tuttu. "Yirmi dört saat açık."

"Onu orada bırakmayacağız," dedi.

Parmaklarını dudaklarına götürdü. "Hayır," diye fısıldadı. "Biz değiliz."

Kocası garaj kapısını açarken Liz arabaya bindi. RAV4'e manevra yaptırdı ve gözünü evlerinin ve Franklin'lerin önündeki caddeden ayırmadan arabayı içeri çekti.

"Polis arabası gitmiş," dedi, çoğunlukla kendi kendine.

Owen garaj kapısını kapattı ve arkadaki kapağı açtı. Liz dikiz aynasından onu izlerken koltuğu aşağı itti. Charlie'nin bedenini yerine kaldırırken biraz homurdandı. Işık gölgeliydi ama Liz bir an için küçük çocuğun kolunun muşambanın altından sarktığını gördüğünden emin oldu. Gerçek ya da hayali, bu görüntü neredeyse kusmasına neden oluyordu. O gün yaptığı her hatada doğru şeyi yapabileceği bir an vardı. Bu da diğeri idi. Owen'ın yapmaları için ısrar ettiği şeyi durdurabilir ve Carole ile David'in merhameti için yalvarabilirdi.

Ama yapmadı. Korku onu ele geçirmişti. Hapse girme korkusu değil, hayatının geri kalanında dışlanacağını bilmenin getirdiği korku. Asla geri olmayacaktı.

Bir saniye sonra kapak çarparak kapandı ve Owen garaj kapısını açarak ona garajdan çıkmasını işaret etti. Kapıyı kapattı ve yolcu tarafına atladı.

"Otoyola çık ve güneye doğru git," dedi.

ABD Otoyolu 97'de güneye doğru ilerlerken Owen çoğunlukla sessizdi. Liz'in vücudunda dolaşan adrenaline rağmen tamamen ayılmadığı anlaşıldığında rampada arabadaki yerlerini değiştirmişlerdi. Mahallelerindeki bir posta kutusunun amurluğunu kırmıştı.

Gece ışıklarının bulanıklığı ona doğru gelirken pencereden dışarı baktı. Carole ve David'i ve muhtemelen Bend'e hiç taşınmamış olmayı Tanrı'ya nasıl dilediklerini düşündü. Liz, Franklin'lerin de kendisi gibi "ya olursa" oyununu oynayıp oynamadıklarını merak etti. Charlie'nin kaybolduğu sabahı gözden geçirmişler ve her şeyin farklı olabileceği tüm yolları düşünmüşler miydi? Olanları değiştirebilecek küçük bir değişiklik...

Liz bunu yapmıştı. Bunu hayatının sonuna kadar her gün yapacağını biliyordu. *Hayatının*. Onun acısı. hak etmişti.

"Sanırım burada inebileceğimiz bir yer var," dedi Owen. Liz kocasına doğru başını salladı.

Arkadan başka bir araç yaklaşırken araba ışıkla doldu.

"Yakalanacağız," dedi. "Kapa eneni.

Yakalanmayacağız."

Owen ayağını gazdan çekmedi ama biraz yavaşlayarak diğer arabanın geçmesine izin verdi.

" yleyiz. Birileri bizi görecek," dedi. "Otoyoldan çıktığımızda birileri ne yaptığımızı merak edecek. Burada kimse otoyoldan çıkmaz. Başımızın belada olduğunu düşünecekler."

"Başımız belada Liz," diye karşılık verdi Owen. "Ve bunun nedeni sensin. Kapa eneni. ışıkları kapatacağım ve yavaşlayacağım. Dönüşü hızlı alacağım, o yüzden dayanman gerekecek. Kimse bizi görmeyecek."

Liz hiçbir şey söylemedi.  lmek istemesine rağmen kendini kemerini kontrol ederken buldu. Gözleri yine dolmuştu ve yüksek  l n üzerindeki yıldızlar ışık ve karanlığın dağınık bir karışımı içinde dönüyordu. Yan aynaya baktı ve bir kilometre kadar bir çift farı fark etti.

Owen tek kelime etmeden farları kapattı. Ayrım izgisi soluk sarı bir şerit halinde karardı. RAV4 yavaşlamaya başladı.

"Bekle," dedi. "Dönüş tam burada." Direksiyonu kavradı ve keskin bir dönüşle sağa, bir çiftlik yoluna saptı. Sağ lastikler hafifçe yerden kalktı ve Liz üstten ağırlaşan aracın takla atacağını düşündü.

Umurunda değildi. Ölmeyi umuyordu.

Ama yuvarlanmadı.

Owen tek bir kez bile frene basmadan arabanın yola çıkmasına izin verdi. Yol ilk yirmi beş metre boyunca asfalttı; ondan sonrası boya karıştırıcı engebeliydi.

Liz, "Owen, gerekiyor," dedi.

"Kendine gelmelisin," dedi. "Ben hallederim. Fren lambalarını kimsenin görmesine izin veremem, Liz." Araba yavaşlıyordu. "Kimse bizi görmedi, değil mi?"

Liz bir mil farları düşündü. "Hayır. Hiç sanmıyorum."

RAV4, karanlıkta gökyüzüne doğru uzanan siyah alevleri andıran birkaç ardıç ağacının çevrelediği, yazdan kalma otlarla kaplı bir tarlanın önünde durdu. Mekânın ıssızlığı her noktaya çarpıyordu.

"Onu şuraya saklayacağız," dedi Owen.

Tekrar.

Owen iç ışıkların yanmadığından emin olduktan sonra dışarı çıkmak için sürücü kapısını açtı ve dışarıdaki havanın soğuğu ona doğru geldi.

"Yardımaınıza ihtiyacım var. Geliyor musun?"

Liz donup kalmıştı. "Peki ya Carole ve David? Charlie'ye ne olduğunu bilmeyecekler. Asla öğrenemeyecekler."

"Aptal olma. Şuradaki çit hattına bak," dedi, bir mil boyunca uzanıyor gibi bozulmamış tel ve ağaç direkli çitleri göstererek. "Bu çiftlik sahibi o direklerin etrafında tek bir ot bile bitmesine izin vermiyor. Onu bulacaktır. Onu ihbar edecek. David ve Carole, Charlie'yi bir sapığın öldürdüğünü düşünecekler."

"Bunu asla atlatamayacaklar," dedi Liz.

Ona bakmadı. "Bu bir kazaydı, Liz. Öyle değil miydi?" "Evet, ama-"

"Bu konu hakkında konuşmaya devam *edemeyiz*. Bununla başa çıkmanın bir yolunu bulmalısın. Carole ve David ile başa çıkmanın bir yolunu bulmalısın. Yaptığın şeyi asla ama asla kabul edemeyeceksin. Asla af dileyemeyeceksin."

Liz başka bir şey söylemedi. Dışarı çıktı, arabanın arkasına doğru ilerledi ve cep telefonunu uzatarak kocasının görebileceği şekilde aşağıya doğru zayıf bir ışık tuttu. Kocasının Charlie Franklin'in muşambaya sarılı cesedini eski gazetelerin altından çıkarmasını izledi. Rüzgâr birkaç sayfayı yakaladı ve gazete kâğıtlarını uçurtma gibi yukarı, karanlığa doğru taşıdı.

Bir süre sonra Owen cesedi yavaşça ardıcılardan birinin dibine bıraktı.

Telefonundan gelen bir flaş tüm dış mekanı aydınlatıyor gibiydi.

"Lanet olsun!" dedi, tamamen kör olmuştu. "Az önce fotoğraf mı çektin?" Gözleri tekrar açıldığında Liz'in arabanın yanında durduğunu ve eliyle kaputu desteklediğini gördü.

"İsteyerek " dedi telefonu karıştırırken. "Siliyorum. Tanrım. Özür dilerim." Rüzgâr esti ve muşamba hışırdadı.

"Neyin var senin?" Owen söyledi. "Arabaya bin."

"Muşamba," dedi, ikisi de içeri girdikten sonra nefes nefese kalarak. "Belki de muşambayı bırakmamalıyız."

"Eldiven giydim," dedi.

Gözleri buluştu. "Ben yapmadım," dedi.

Owen kontağı çevirdi. "Geri onu açmayacağım. Senin yaptığın pisliği görmek istemiyorum-"

"Yaptığım karmaşa," dedi. "Biliyorum, Owen. Biliyorum."

"Kapa çenenin. Hadi gidelim buradan. Bu gecenin bitmesini istiyorum."

Arabayı geri çevirdi ve otoyola döndü, farları ancak otoyola tekrar girip birkaç yüz metre gittikten sonra yaktı.

RAV4 karşı kaldırıma park etmiş, farları sönük bir arabanın geçti.

Owen iki kez baktı, sonra karısına döndü. "Liz, biz durmadan önce şu arabayı gördün mü?"

Otoyoldan çıktıklarında arkalarında kalan loş ve uzak farlar aklına geldi. Bu geçici bir düşünceydi ve kocasının sorduğu şeyle ilgili bir şey olarak beynine yerleşmeyi reddediyordu. Liz bunun aynı araba olabileceğini düşünmüyordu.

"Hayır," dedi. "Orada olabilirdi. Muhtemelen benzini bitmiştir ya da şoför tuvalet molası veriyordur."

BÖLÜM ONSEKİZ KAYIP: ON ALTI SAAT

RAV4 gözden kaybolduğunda, otoyolun geniş banketine park eden sürücü kontağı açtı. RAV4'ün yolu terk ettiği noktaya doğru ilerlemeye başladı. Işıklarını söndürme zahmetine girmedi. Onu kimin gördüğü umurunda değildi. Gümüş renkli cipteki çiftin gecenin bir yarısı ıssız bir yerde ne yaptığını öğrenmek için oradaydı.

Kaldırımın yerini çakıllara bırakmasının ardından lastik izlerini takip etmek için uzun farlarını yaktı. Arabanın durduğu yeri ararken yolun her iki tarafındaki manzarayı aydınlatmak için direksiyonu hafif bir zikzak çizerek çevirdi.

Yavaşladığında, ayak izlerinin bir yokuştan aşağı indiğini görebiliyordu. Fren yaptı ve arabasını, farları boşluğu ışıkla dolduracak şekilde konumlandırdı. Arabadan indi ve gece havasında öylece durdu. Ardıçların yanında, boyası dökülmüş muşambanın parıltısını yakaladı.

Yokuştan aşağı inerken bir çakalın brandaya yaklaştığını fark etti.

"Sen ! Defol! Git!" diye bağırdı yüksek sesle ve çok uzun zamandır ciğerlerinden çıkmayan bir güçle.

Hayvan ona baktı, arabanın farlarının parıltısında gözleri bembeyazdı.

Adam eline bir taş aldı ve çakala fırlattı, ıskaladı ama hayvanın geri çekilmesine yetecek kadar yaklaştı.

Eğildi, dizleri sert bir şekilde kayalık, kuru toprağa indi. Charlie Franklin'in bedenini saran boya lekeli kozayı yavaşça sıyırdı.

"Sana ne yaptılar?" dedi yere bakarak. "Tanrı aşkına ne yaptılar?"

Oto yıkama self-servisti ve bu çok iyi bir şeydi. Owen Jarrett karısının arabasını bölmeye çekti ve konsoldaki bardaklıktan aşırıldığı dört çeyrekliği bozuk para makinesine yükledi. İki tanesini süpürge için ayırdı. Liz kendini kül bloklu duvara yasladı, gözleri artık yağmur yağmıyordu ama sanki ayaklarının dibinde biriken sudan başka bir şeye bakmak dayanabileceğinden fazlaymış gibi aşağı doğru bakıyordu. Yarım saat boyunca birbirlerine tek kelime etmemişlerdi. El püskürtücüsü, Owen'ın Charlie Franklin'in en küçük izini görebildiğini düşündüğü arka tamponun üzerine keskin bir köpüklü su akıttı. Bir leke. Owen emin olamıyordu ama kan olabileceğini düşündü.

Charlie'nin yaralarının boyutunu görmek için muşambayı açmamıştı. Sadece ona bakmak istemedi.

Gecenin bir yarısıydı, neredeyse sabah oluyordu. Owen kendi kendine, pek çok insanın gün içinde o kadar meşgul olduğunu ve araba yıkamak gibi işleri böyle ölü saatlere ertelediklerini söyledi. Su arabanın üzerinden akarken, biri ona orada ne yaptığını sorarsa alabileceği yanıtları hazırladı.

Kimse istemese de.

Ama eğer yaparlarsa, uyuyamadığını ve arabayı yıkayarak zamanını en iyi şekilde değerlendirmeye karar verdiğini söyleyecekti. Karısı da ona eşlik etmek için gelmişti. Ya da belki de uzun bir yolculuktan sonra Bend'e yeni varmışlardı ve kaput ile ön camdaki böcek sıçramalarını temizlemeleri gerekiyordu.

Evet, bu iyiydi.

Soruyu soran kişi ısrar ederse, onlara siktirip gitmelerini söylerdi. Komşularının kayıp çocuğu için üzülmüyorlardı. İkisi de uyuyamıyordu.

Küçük fırçayı arka tamponda ve Liz'in arabayı aldığı ilk gün **KURTARILAN KEDİM BENİ KURTARDI** etiketinin üzerinde kullandı. Kazadan kalan DNA'tamamen yok olduğundan emin olmak için ileri geri sürttü. İşin asla ama asla o noktaya gelmeyeceğini biliyordu. Her şeyi yok etmek için ne yaptıklarını kimse bilmeyecekti.

Owen her şeyi halletmişti. Charlie elbette bulunacaktı. da Owen, Liz'le birlikte, Charlie'nin yaptığı şeyi yapmamış olması halinde gösterecekleri tepkiyi göstermeleri gerektiğini biliyordu.

Eğer gerekeni yapmasaydı.

Liz onu izlerken o arabaya geri bindi ve arabayı bölmeden çıkarıp süpürgelerin yanına park etti. Bagaj boşluğunu açtı. Hafif bir idrar kokusu vardı.

Owen gazeteleri aldı ve araba yıkama yerinin yanındaki geri dönüşüm kutusuna attı. Arabaya dönüp makineye bir çeyreklik verdi ve olabildiğince metodik ve hızlı bir şekilde süpürmeye başladı. Bu, tam da bir şeyleri emmesi gerektiğinde durması ile ünlü bir makineye karşı bir yarıştı. Düz, paralel çizgiler halinde çalıştı. Sonra çaprazlama çalıştı. Süpürge'nin sesi zihninde olup bitenleri unutturuyordu. Aparatı halının üzerinde, tavanda, yarlarda gezdiriyordu. Charlie Franklin'e ait her türlü izden kurtuluyordu: saçları, deri hücreleri, çocuğun muşambaya sarılı bedeni içeriye yerleştirilirken düşmüş olabilecek giysi lifleri.

Nehir kıyısındaki evlerinde Owen Jarrett karısının yanından geçip viski şişesine uzandı. Saatin bir önemi yoktu. Yaptığı şeyin tadını ağzından çıkarmak için bir şeye ihtiyacı vardı. Bardağı kavrayıp kehribar rengi sıvıyı daralan boğazından aşağı dökerken parmakları titriyordu.

Liz ona doğru geldi. Haplar ve şarap yüzünden hâlâ ama kendini onun gözünden göremeyecek kadar da sersemlemiş değildi.

Gözler.

"Sırada ne var?" diye sordu.

Cevap vermedi. Onun yerine bir yudum daha aldı. "Bilmem gerek," dedi.

"Her şeyi bırakmalısın. Bırak bir şeyler ."

"Ne gibi şeyler, Owen?" Sesi gergin, kelimeleri kırık döküktü.

"Senin başlattığın şeyler. Geri çekilmen gerekiyor. Bırak .

Sen olsan nasıl tepki vereceksen öyle

tepki ver-" "Polisi aramalıyız."

Onu yakaladı. Sertçe. Onu salladı.

"Deli misin sen? Bak, bunun için artık çok geç," dedi. "musun? Bir çocuğu öldürdün. Cesetten kurtulduk. İkimiz de o kadar boka battık ki yakalanırsak bu işten asla kurtulamayız. Anlıyor musun?"

"Bunu *ben* yaptım," dedi. "Sen . Gerçeği söyleyeceğim."

"Liz, şimdi gerçeği söyleyemezsin. Asla ama asla gerçeği söyleyemeyiz."

"Ya yakalanırsak?"

"Dua edelim de görmeyelim. Dua edelim de kimse seni Charlie'ye dönerken görmesin ve kimse bizi senin pisiğini temizlerken görmesin."

Bir dakika boyunca kimse konuşmadı. Sadece birbirlerine baktılar.

"Onu bulacaklar, değil mi?" diye sordu. "Carole ve David bebeklerine veda edebilecekler, değil mi?"

Owen kendine bir tane daha doldurdu. "Evet. Eminim yakında olacak." Liz fısıltıyla, "Öğrenecekler," dedi. "Öğrenecekler."

"Hayır," dedi Owen. "İnanılmayacak kadar berbat etmiş olabilirsin Liz, ama ben aptal değilim. Hayatımda bir saniye bile aptal olmadım. Bunu düzelttim. Her şeyi düşündüm. Bunun için batmayacaksın. Kolunda lanet bir iğneyle son bulmayacaksın. Bunun olmasına izin vermeyeceğim."

Esther yatağında uzanmış, yüzünü tavana dönmüştü. Saat neredeyse sabahın dördüydü. Bu kadar yorgun olduğu bir zamanı hatırlamıyordu. Evlilikleri çözülürken eski kocasının zalimce entrikaları bile Charlie Franklin soruşturmasının ilk gününün duygusal tükenişiyle kıyaslanamazdı ve bu ona Corvallis davasını hatırlatıyordu; bu dava ölü bir çocuk ve sonsuza dek değişen bir aileyle sonuçlanmıştı. Attığı adımları, konuştuğu insanları, aileyle yaptığı görüşmeleri takip etti.

En çok da nehir kıyısındaki o *Mimari Digest sınıfı* evde gerçekte neler olup bittiğini merak ediyordu. *Nehirde*. Dalgıçlar ona çocuğun boğulmuş ve bir kütüğün altında kalmış olmasının mümkün olduğunu söylemişlerdi, ancak bir cesedin takılabileceği tüm olası noktalara bakmışlardı.

Bir dalgıç ona "Yılın bu zamanında su o kadar da bulanık değil," dedi. "Yağmurlar başladığında da öyle kalacak gibi değil."

Orada uzanırken parmakları altın deniz yıldızı kolyesini buldu ve kafasındaki zaman çizelgesini gözden geçirdi. Telefon kayıtları Bayan Franklin'in on iki dakika boyunca telefonda konuştuğunu doğruluyordu. Charlie de bu süre içinde ortadan kaybolmuştu. Eğer biriyle gittiyse, muhtemelen boğuşmadan gitmişti. Kimse bir şey duymamış. Kimse bir şey görmemiş. Charlie Franklin , tanıdığı biriyle .

Kimdi o? Ve neden üç yaşındaki çocuğu aldılar?

Şehrin öbür ucunda, Bend *Bulletin* gazetesinin ön sayfası baskıdan çıkıyordu. Yerel televizyon kanalları bir gece önce Drake Park'taki klasik araba şovuyla ilgili haberlere ek olarak kayıp küçük çocuğun hikayesini yayınlamıştı bile. Gazeteler o sabah gazete bayilerine ve kapılara ulaştığında, Bend'deki herkes Charlie Franklin'in kaybolduğunu biliyor olacaktı. Okurlar ya da sabah haberlerinde gelişmeleri izleyenler arasında ne tam olarak bilen bir kişi olacaktı.

BÖLÜM ON DOKUZ

KAYIP: BİR GÜN

Retriever altın renginden çok bronz rengindeydi, ama neredeyse on iki yaşındaydı ve görkemli kürkündeki değişim de beraberinde gelmişti. Jessie'nin sahibi Tony Lupita, Jessie'nin artık her sincaba atlamadığından ya da büyüleyici çevresinden neredeyse beş yüz metre yükselen, soyu tükenmiş bir kül konisi olan Pilot Butte'nin tepesine doğru yürüyüşe genç köpeklerle sokulmadığından yakınıyordu.

Gün ağarmadan önceydi, orada olmak için en iyi zamandı - özellikle de önceki günkü kavurucu sıcaktan sonra. Hava sadece elli beş derecedeydi.

Tony saatine baktı. Güneş yaklaşık altı dakika sonra uyuyan Bend şehrinin üzerine altın akçaağaç şurubu gibi ışık saçacaktı.

Sıcak bir parıltı.

Tıpkı Jessie gibi.

O köpeği insanları sevdiği gibi seviyordu. Aslında, onun düşünce tarzına göre, o bir insandı.

Lacivert koşu kıyafetleri giymiş bir çift turist, tepenin dibine doğru koşarak köpek gezdiricisine ve köpeğe doğru geldi. Kulaklık takmışlardı ve yüzlerinde kendinden memnun bir ifade vardı. Altmışlı yaşlarının sonlarında dul bir adam olan Tony onlara hızlıca el salladı. Işık gösterisinden önce tepeden aşağı iniyor olmaları tuhaf görünüyordu ama turistler çok tuhaf bir türdü.

Sabah havası bir serinlik taşıyordu. Tony'nin üzerinde eski Nike'lar, solmuş 501'ler ve tepeye ulaşip yürüyüşten dolayı vücudunun ısınısını hissettiğinde neredeyse kesinlikle çıkaracağı bir rüzgârlık vardı. Küçüklüğünden beri Jessie'yle birlikte oraya gelirdi.

köpek yavrusu. Tepede tuvaletler ve manzarayı seyretmek için birkaç bank vardı, pırıltılı ışıklar gün doğumuyla gölgeleniyordu. Bachelor Dağı, Three Sisters ve Hood Dağı yüksek çöl tabanını kesiyordu. Tony su şişesini çıkarıp oturmadan önce Jessie'ye bir sopa attı ve o da her zaman yaptığı gibi sopanın peşinden dolambaçlı bir yol izleyerek burnunu yere dayayıp geri getirdi.

Tony telefonunu çıkarıp birkaç fotoğraf çekti, biraz su içti ve ardından park yerine doğru kıvrılan yolu takip etmeye başladı. O zamana kadar doğru 1,8 millik yürüyüşe başlamış en az yirmi ya da daha fazla kişiyle karşılaştılar.

Tony ve Jessie arabaya doğru ilerlerken, bir adam ve küçük bir çocuk fark etti. Çocuk ağlıyordu ve adam ona susmasını söylüyordu.

"Sen benim babam değilsin," dedi çocuk.

Sarışındı, dört yaşlarındaydı. Belki biraz daha küçüktü. Tony çocuklarla bir araya gelmeyeli epey olmuştu ve yaşları belirlemek onun için zordu. Ancak hangi yaşta olursa olsun, hiçbir çocuğa o küçük çocuğa davranıldığı gibi davranılmamalıydı.

"Kapa çeneni," dedi adam. Tony, Pabst Blue Ribbon beyzbol şapkasının faturası tarafından gizlenmiş olan yüzünü seçemiyordu.

"Burada her şey yolunda mı?" Tony, Jessie'yi adamın ve küçük çocuğun yanına götürdü. Çocukları çok seven Jessie adama hırlamaya başladı. Bu köpek için alışılmadık bir durumdu.

"Şu hayvanı benden uzak tutun," dedi adam. "Orada bir tasma var hukuk."

Tony bir adım daha yaklaşarak, "Tasması var," dedi. "Ayrıca Çocuk istismarına karşı bir yasa."

"Sen kendi işine bak," dedi adam, şimdi ağlamakta olan çocuğu çekiştirerek aracın arka koltuğuna itti.

Tony yüzleşmekten nefret ederdi ama ensesindeki tüyler diken diken oldu. "Çocuk senin onun babası olmadığını söylüyor," dedi. Kalbi çarpıyordu ve bunun Pilot Butte'a tırmanıp inmekle bir ilgisi olmadığını biliyordu.

Adam arkasını dönüp arabanın şoför tarafına geçti, kapıyı açtı ve içeri girdi, Tony'nin endişesini sanki

hiçbir şey değildi.

"Canın cehenneme," dedi açık pencereden. "Kız arkadaşına bir iyilik yap ve onun iğrenç küçük halı faresini biraz yürüyüşe çıkar. Onun babası olmak *istemezdim*. Benim çocuklarım asla bu kadar tembel olmazdı. Sanırım internetten biriyle tanışınca böyle oluyor."

Tony arka koltuktaki çocuğa baktı. Ağlıyor ve sinir krizi geçiriyordu. Küfürlü bir dili olan adamın nasıl ebeveynlik yapılacağı konusunda tam bir anlayış eksikliği olduğunu düşünse de, çocuğun oldukça şımarık olduğunu kabul etmek zorundaydı.

"Annemi istiyorum! Babamı istiyorum! Eve gitmek istiyorum!"

Bu durum Tony'yi, karısı öldükten sonra biriyle çıkmayı denemediği için memnun etti. Kimin can sıkıntısına ihtiyacı vardı ki? İnternette flört etmek, onun yaşında bile -belki de özellikle onun yaşında- tüm ilişki olasılıklarının en kötüsünü getirebilirdi. Tembel bir çocuğun dedesi olmak da istemiyordu.

Ertesi sabah, küçük çocuğu ve adamı aklından çıkaramadı. Elbette adam tam bir pislikti ve küçük çocuk da büyük olasılıkla bir dehşet kaynağıydı ama Tony'nin içini kemiren bir şey vardı ve ne olduğunu tam olarak çıkaramıyordu. Dişlerini fırçalarken karşılaşmayı zihninden geçirdi. Bir şeyler ters gitmişti. Ona savrulan nefret dolu sözlerden daha fazlasıydı bu.

Çocuk için araba koltuğu yoktu.

Arka koltuğa itilmiş ve orada, ani bir duruşta sağa sola savrulacak gevşek bir bowling topu gibi emniyetsiz bir şekilde bırakılmıştı. Bu başlı başına yasalara aykırıydı. Bundan daha fazlasıydı. Kim kız arkadaşının çocuğunu sabahın o saatinde dışarı çıkarır ki? Ve kimin küçük bir çocuk için araba koltuğu yoktur?

Televizyondaki kayıp çocukla Pilot Butte'de gördükleri arasında bağlantı kurduğunda, Jessie'yi arka bahçeye çıkarmak, su kabını kontrol etmek ve Bend Polis Merkezi'ne doğru kısa bir yolculuğa çıkmak sadece bir dakika sürdü. Tony Lupita, Jessie'nin kaybolmasıyla ilgili

911'i aramanın bir anlamı yoktu. Pek bir şey bilmiyordu. Daha çok içine yerleşmiş bir alarm hissiydi bu. Yine de, Charlie Franklin vakasında yardımcı olabilecek bir şey gördüğünden emin olamasa da, yanlıştın yanlışt olduğunu biliyordu.

"Şu zavallı anne babalar," dedi Esther'in ofisinde karşısına otururken. "Akıllarını kaçırmış olmalılar."

"Bu çok, çok zor," dedi. "Hayal bile edemiyorum."

Tony'nin önceki sabah gördüğü her şeyi anlatmasını dinledi. Ne yazık ki ve iyi niyetine rağmen Tony, soruşturmaya yardımcı olacak türden ayrıntılar konusunda yetersizdi.

"Orta boylu," dedi adamı tarif etmeye çalışırken. "Kırk yaşlarında, belki? Tıknaz yapılı, sanırım. Emin değilim. Üzerinde şu kuş tüyü kabarık paltolardan vardı. Mavi. Evet, mavi. Ya da mavimsi bir yeşil."

"Yüz hatları hakkında bir şey var mı?"

"Şapkası," dedi hemen. "Bira beyzbol şapkası takıyordu."

Bu bir şeydi ama doğrudan bir cevap değildi. "Yüzü, Tony. Bir ressamla çalışabileceğini düşünüyor musun?"

Tony kucağına baktı. "Deneyebilirim, sanırım. Tek hatırladığım çok kızgın gözleri olduğu. Sanki dünyadan nefret ediyordu. O çocuktan hiç hoşlanmıyordu. Çocuğa her bakışında ters ters bakıyordu."

"Pekâlâ," dedi Esther, onu yavaşça ilerleterek. "İrkini söyleyebilir misiniz? Saç rengini?"

"Beyaz. Gerçi bronzlaşmıştı. Yemin edemem ama saçlarının siyahtan çok kahverengi olduğunu söyleyebilirim." Bir an durdu ve sonra utanarak ona baktı. "Tanrım, ne kadar aptalım," dedi.

Aptal değildi. O da pek çok tanık gibiydi. Stresli bir anda gördüklerinden çok emin olanlar bile yanılabılırdi. Bir kadının saldırganı "yüzde yüz" emin şekilde teşhis ettiği, ancak daha sonra tanık kürsüsünde çöküp adamın yüzüne hiç bakmadığını itiraf ettiği bir davası vardı. *"Ona bakmaya çok korkuyordum"* demişti sonunda.

Olur böyle şeyler.

"İyisin," dedi. "Tony, iyi gidiyorsun."

Esther içinden, bin kat daha dikkatli olmasını diledi. Arabanın modelini bile bilmiyordu. Chevy olduğunu sanıyordu ama Ford da olabilirdi. Sarışın, erkek ve üç ya da dört yaşlarında olması dışında ocuk hakkındaki tarifi de pek iyi değildi.

"Eğer bir köpek olsaydı," dedi, "daha iyisini yapabileceğimi biliyorum. Kpeklerimi tanırım."

Esther onun iletişim bilgilerini ve tanık olduklarının yetersiz ayrıntılarını not aldı ve iyi bir vatandaş olduğu için ona teşekkür etti. O da hayvanları severdi ama şu anda bulması gereken kayıp bir ocuk vardı. Her saniye önemliydi ve bu noktada dava umutsuzluğa doğru sürükleniyordu.

Tony gitmek için ayağa kalkarken, "Birden geldi," dedi. Yüzü biraz aydınlandı. "Arahanın plakası eyalet dışından. zerinde stilize güneş olan. New Mexico. Evet, arabanın plakası New Mexico'dan! Oldukça eminim. şey, neredeyse eminim."

Esther de canlandı. Bu da bir şeydi. Doğru, By Diyarı'nda muhtemelen yarım milyondan fazla araç kayıtlıydı ama yine de Orta Oregon'da bu kadar sık rastlanmıyordu.

Ara sıra polis eskizleri yapmaya gönüllü olan yerel bir portre sanatsını Tony ile grştrmek için ayarlamalar yaptı, ancak bu çalışmadan pek umutlu değildi. İyi niyetli olsa da sanatçı, bir başkasının hafızasından alınan detaylara dayanarak gerçekten uygulanabilir bir taslak oluşturabilecek birinden çok bir kanun uygulayıcı hayranıydı. Bir keresinde zamanının çoğunu başka bir memurun resmini çizmek ve telefon numarasıyla birlikte imzalamakla geçirmişti.

New Mexico plakalı beyaz bir Chevy ya da Ford'un tanımlayıcı ipucu olduğu söylenemezdi. Yine de bir şeydi. *Bir şey hiç yoktan iyidir* gibi *bir şey*. Esther'in deneyimine göre, ipuçlarının damla damla geldiği türden yavaş ilerleyen bir soruşturma için zaman yoktu. Bir buluşa ihtiyaçları vardı. Kesin ve hızlı bir şeye ihtiyaçları vardı. Esther umut ediyordu -ve bu umudu derinlerde, iliklerinde taşıyordu- Charlie hala hayattaydı. Ama

Tecrübe ve sağduyu ona zamanın olduğunu söylüyordu. Zaman bunu yaptı. Öylece durmaz.

Koridorun sonundaki dinlenme odasına gitti ve ♡
Sürahideki son kahve parçasıyla fincanı bükün. Dolu bile değil
fincan. Ondan önce oraya her kim , tabelada şeyi yapmayı ihmal
etmişti: **SON MI? YENİ BİR KAP YAPIN.**

Pekmez gibi bardağına damladı. Esther, ocakta çok uzun süre
bekledikten sonra berbat olacağını biliyordu. Başka bir tencereye
başladı ve öğütülmüş fasulyelerin üzerine kaynar su dökerken kendini
sessiz bir dua ederken buldu.

Charlie'yi bulun. Onu bulmamıza yardım et.

BÖLÜM 20 KAYIP: BİR GÜN

Carole Liz'i içeri almak için kendini kapıya doğru sürükledi. Carole'un gümüş sarısı saçları düzdü. Yoga pantolonu ve kazak giymişti. Hiç de Carole Franklin'e benzemiyordu. Yaralı bir hayvan gibiydi. Yandaki genç kadının elinde birkaç paket servis kabı vardı. İki kadın da bir şey söylemedi. Liz beceriksizce kollarını Carole'a doladı ve ona sarıldı.

"Erken olduğunu biliyorum," dedi Liz, "ama bir şey yemediğini de biliyorum."

Carole geri çekildi. Mavi gözleri şişmiş ve kızarmıştı. "Aç değilim."

"Biliyorum," dedi Liz. "Ama yemek zorundasın. En sevdiğinden aldım." Kutuyu açtı ve pad thai kokusu havaya yayıldı. "Üç yıldızlı. Karidesli."

Carole gülümsemeye çalışarak, "Teşekkür ederim," dedi ama yemek yemeye hiç niyeti yoktu. Yemek yemek sadece tuvalete bir kez daha gitmesine neden olacaktı ve sonunda kendini tuvaletin üzerinde bulacak ve midesindeki her şeyi kusacaktı. Ya da boşsa hiçbir şey . O sabah iki kez kusmuştu.

"O bir yerde," dedi, gözyaşları bir kez daha gözlerini yakarak. "Orada."

Liz de ağlamaya başladı. "Oh, Carole, çok, çok üzgünüm."

Carole Liz'e uzandı ve hıçkıra hıçkıra ağlarken ona sarıldı. "Onu bulacaklar, değil mi?" diye sordu. "O iyi olacak. On yıldır kayıp olan kızı hatırlıyor musunuz? Hani şu

California'da mı? Onu bulmuşlar. Durumu iyi. Hayatta kalmış. Öldürülmemiş."

Liz güçlükle konuşabildi. "Bunu aklından bile geçirme. Düşünme. Aklının o yere gitmesine izin verme." Gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. Kendini hasta hissediyordu. Hayatında hiç olmadığı kadar hasta. Bir daha asla iyi olamayacaktı.

Carole'a bir tabak hazırlamak için mutfığa girdiğinde elleri titriyordu. Carole kanepede oturmuş, yorgana sarılmıştı.

"David nerede?" Liz yemekle birlikte geri dönerek sordu.

Carole başını kaldırdı. "İşte."

Liz elindeki yemeği bıraktı ve arkadaşının gözlerinin içine baktı. Carole gözünü kırpmadı. Sadece ona baktı ve kocasıyla ilgili hayal kırıklığını belirten bir mesaj verdi.

"Birinden telefon almış," dedi. "Dedektifi görmeye gideceğini ve sonra Sweetwater'da akşam yemeği servisinde çalışacağını söyledi."

Liz kekeleydi. "Anlamıyorum," dedi. "Bunu nasıl yapabildi? Burada seninle birlikte olması gerekiyor."

Carole Tayland yemeklerini karıştırdı. " yok," dedi, kelimeleri hala etrafında şişen ve onu bir girdabın içine çeken her şeyin travmasıyla parçalanmıştı. Bir katran çukuruna. "Bu gün neden diğerlerinden farklı olsun ki? Tek bildiğim, bir yerlerde bir kız arkadaşıyla birlikte olduğu, onun omzunda ağladığı ve rahatlatıcı bir seks aradığı. Ya da sadece seks, nokta."

Liz'in ağlamaklı gözleri büyüdü. Arkadaşı daha önce hiç böyle bir şey belirtmemişti. Ve birbirlerine yakındılar. Elbette kocalarından şikâyet ediyorlardı ama ikisi de karakter suikastına varacak kadar ileri gitmemişlerdi. Carole ölçülüydü. Düşünceliydi.

"Bunu , değil mi?" Liz sordu.

Carole omuzlarını yuvarladı. Liz, Carole'un az önce söylediği şeyin ne olduğunu nihayet anlayıp anlamadığını merak etti. Küçük oğlu kayıptı ve o da bu fırsattan yararlanarak kocasını yerden yere vurmuştu.

"Sanırım bunu gerçekten bilmiyorum," dedi, "ama David çok uzun zamandır iyi bir koca ya da iyi bir baba değil. Geçmişte ilişkileri oldu. Sanırım şimdi de bir tane yaşıyor."

Liz kulaklarına inanamıyordu. "Kim olduğunu biliyor musun?" Carole yemek çubuklarını bıraktı ve yemeğini çelik masanın üzerine koydu.

ve cam sehpa. "Eskiden Amanda olduğunu düşünürdüm," dedi. "Uzun bir süre onunla yattığından oldukça emindim. Artık o kadar değil. Ona ihtiyacım olduğunda, o dışarıda her ne yapıyorsa, o da restorandaydı."

Carole'un sözleri havada asılı kaldı. Çamaşır ipindeki nemli giysiler, kopup görünebilecekleri kadar esiyordu.

Kirli çamaşırlar.

Saatler sonsuz bir döngüye dönüşecek şekilde bulanıklaştı. Bir çocuğu kaybetmek başka hiçbir suça benzemiyordu. Polis geldi. İnsanlar sokaktan aval aval baktı. Muhabirler geldi. Carole etrafında dönen bu ilginin farkına bile varmadı. Charlie'nin eve sağ salim dönmesine odaklanmıştı. Oğlunun nehirde boğulduğunu iddia eden Bend *Bulletin* hiç aldırış etmedi. Bu doğru olamazdı. Onun hayatta olduğundan emindi. Yaşıyor olmalıydı.

Makalede sadece bir satır daha onu durdurdu.

Bend Polisi evde bulunan kanıtları test edilmek üzere Springfield'daki eyalet suç laboratuvarına gönderdi.

İçinde bir anlam bulabilmek için iki kez okuması gerekti. Kan lekeli bluzu.

Bu hem bir gerçektir -bluz test için gönderilmişti- hem de ima ettiği şey açısından en iğrenç yalandı.

Ama o kadar çabuk, bunu bile bir kenara itti. Sıcaklık yüzünü terk etti. Nefes alış veriş duruldu. Bu dikkat dağıtmaktan başka bir şey değildi. Küçük oğlunu bulmakla hiçbir ilgisi yoktu.

Charlie artık maviliğin altında değildi. Nerede olduğundan emin değildi. Hem de hiç. Aslında Charlie hâlâ neyin aşağı neyin yukarı olduğunu bilmiyordu. Kendisini yüzer gibi hissettiren bir ağırlıksızlık vardı. Mutluydu.

Güvendeydi. Başının incindiği yerde zonklayan ve her hareketinde ağlamasına ve irkilmesine neden olan ağrı azalmıştı. Solup gitmişti. Sanki ılık bir suyun içinde yüzüyormuş gibi hissediyordu. Nehirde değil. Gölde değil. Ilık, anne ve babasının banyosundaki büyük küvet gibi. Her simsiyahtı. Yine de korkmuyordu. Artık annesini çağırmıyordu. Babasını da. Çocuk sadece süzülüyor ve bekliyordu. Arada bir kayan bir yıldız, bir ışık lekesi görüyordu, tepesindeki karanlığın üzerinde süzülüyordu. Hiç ses yoktu. Cennette olup olmadığını merak etti. Eğer öyleyse, melekler neredeydi? Onları duymak için kulak kabarttı ama sessizlikten başka bir şey yoktu. Hafif bir uğultu belki? Onu uçuracak kabarık beyaz bulutlar neredeydi?

Sadece üç yaşındaydı ama o anda, o yumuşak, ılık suyun üzerinde yüzerken, Charlie bir şekilde iyi olacağını hissetti. Her şey yoluna girecekti. Her ne oluyorsa bunun zaman içinde sadece bir an olduğuna inanıyordu. Geçip gidecekti.

Özgür olacaktı.

BÖLÜM YIRMİ BİRİ KAYIP: İKİ GÜN

Dedektifler, Franklinlerin geçmişinde Charlie'yi bir çocuk avcısının dikkatini çekmek yerine, parasal kazanç ya da intikam amaçlı bir çocuk kaçırma olayının hedefi haline getirebilecek herhangi bir şey olup olmadığını belirlemek için nehir kıyısındaki mahalleyi araştırmaya telefonlarla konuşmaya devam ettiler.

Ev ortamları her ne kadar mükemmel görünse de, çiftin Bend'den önceki hayatlarının anlatıldığı kadar kusursuz olmadığına dair işaretler vardı. Google'da Carole ile birlikte çalışmış olan bir kadın Esther'e Carole'un sadece içki içmekle kalmadığını, aynı zamanda sert ve bencil bir patron olduğunu söylemişti.

Cassie Potts San Rafael'deki ofisinden, "Tamamen okul dışı konuşuyorum," dedi, "ama çalışmak için tam bir kaltaktı. Hiçbir ekip üyesini ilerletmezdi. En azından kadın ekibini. Eğer sikiniz varsa yükselme şansınız daha yüksekti."

"Yani bazı personeliyle anlaşıyor muydu?" Esther sordu.

"Hayır," dedi Cassie. "Yani, sanırım bu kadar ileri giden insanlar Bir zamanlar onların da bizler gibi olduğunu çabucak unutuyorlar."

Esther alaycılığını kontrol altında tutarak, "Ondan hoşlanmıyorsun," dedi. "Hayır. Ama bu yüzden aramadım. Bilmeni isterim ki

O kadar da değil. Kendisi hala Google Alert'ım ve oğluyla ilgili hikayeyi gördüm. Çocuğu olmasına bile şaşırdım."

"Peki neden?"

"Rahatsız edilmek istemiyordu. Aslında ona ikizleri olduğunu söyledikten sonra asistanlarından birini kovdu. Carole

Franklin kelimenin tam anlamıyla, 'Bu ikizlerle iki kat daha fazla çalışacaksın ve senden ihtiyacım olanın yarısını alacağım' dedi."

Esther, "Bu yasal değil," dedi.

Cassie bir kahkaha attı. "Gerçek dünyada olup bitenlerin yarısı yasal değildir. Bunu bilmelisiniz, Dedektif Nguyen."

"Orada Carole'a zarar vermek, onu bir şekilde incitmek isteyebilecek biri var mıydı?"

"Pek çok insan ondan nefret ediyordu," dedi. "Ama onun çocuğunu almak, buralarda kimsenin yapabileceğini hayal edemeyeceğim bir şey."

"Davaya yardımcı olabilecek bir şeyler bildiğinizi düşünmüş olmalısınız," dedi Esther. "Beni aradınız."

"Sadece gazetelerde çocuğu için ağlayan kadının mükemmel olmadığını bilmeni istedim. Hepsi bu. O da benim için aynısını yapardı."

Esther telefonu bıraktığında Jake ortaya çıktı. "Bir şey var mı?" diye sordu.

"Hayır, pek sayılmaz," dedi. "Carole'un geçmişinden bir iş arkadaşının kayıp çocuk haberini kullanarak eski bir iş rakibi olduğunu varsaydığım kişiye daha fazla acı çektirmek için kullandığını saymazsak."

"İnsanlar süper değil mi?" Jake söyledi.

"Düşündüğüm kelime *süper* değildi ama evet, ."

Jake kapı aralığında dikilmiş duruyordu. "Laborant aradı. Bluzdaki kan Bayan Franklin'e aitmiş."

Esther başıyla onayladı. "Bu iyi bir şey. Sanırım. Davaya pek yardımcı olmuyor ama çocuğun annesinin ona şiddet uygulamış olma ihtimalini azaltıyor. Telefondaki kadın Carole'un eskiden alkolik olduğunu söyledi."

"Üzerinde hiçbir koku almadım."

"Hayır. Ben de almadım."

Jake Esther'e sigorta eksperiyile yaptığı konuşma hakkında bilgi verdi.

"Carole Franklin'in bize söylediği her şeyi destekliyor. Telefonla konuşuyordu. İtiraf ettiğinden daha uzun süre, ama oğluna bir şey yapmıyordu."

Esther, "Tabii bunu sigorta eksperiyile konuşmadan önce yapmadıysa," dedi.

"Bunu düşünmemiştim. Tüm zaman çizgisi bir yalan olabilir. Kocası evden ayrıldıktan sonra herhangi bir zamanda Charlie'ye bir şey yapmış olabilir. Birkaç saat sonra."

"Doğru. Ama içimden bir ses hayır, yapmadı diyor. Bunu ondan okuyamıyorum."

Jake omuz silkti. "Tamam. İyi o zaman. Peki bu bizi nereye götürüyor?" "Aynı yere," dedi. "Charlie'yi bulmamız gerekiyor."

Liz nehir boyunca yine amaçsızca koştuktan sonra eve geldiğinde Carole dışarıda, ön merdivenlerde oturuyordu. Liz kaçmak için koşuyordu ve bunu biliyordu. Güneşli ve sıcak bir gündü ama Charlie'nin annesi kuştüyü bir yelek giymişti. Kuş tüyünün kabarıklığı bile titreyen bedenini gizleyemiyordu.

"Ah, Carole," dedi Liz, araba yoluna dönmeden önce kalp krizi geçirmiş olmayı dileyerek. "Senin hakkında ne yapacağız?"

Buna verilecek bir cevap yoktu. Bu, insanların sessizliği doldurmaya çalışırken söyledikleri türden aptalca bir sözdü. Kayıp bir çocuğun annesinin şu anda nasıl hissettiğini sormaktan sadece bir kademe daha iyiydi.

"Eğer," dedi Carole. "Bilirsin, Charlie'yi *bulamazlarsa* ya da ..." Durdu.

Liz onun yanına oturdu ve kollarını ona doladı. Aklından Bambi'nin annesine sarılan avcının görüntüsü geçti. "Onu bulacaklar."

"Eğer yapmazlarsa," dedi Carole, "ya da o ölürse, bana ne olacak?"

Bu soru Liz'e bencilce gelmişti ama o kim oluyordu da yargılayabiliyordu?

"Bilmiyorum, Carole. Sanırım uzun bir süre kalbin kırık olacak. Belki de sonsuza kadar. Ama eğer doğruysa -ki bu büyük bir olasılık- o zaman bununla yaşamamanın bir yolunu bulacaksın."

"Ama ben kim olacağım? Artık Charlie'nin annesi olmayacağım."

Liz kendi gözyaşlarıyla savaşıarak, "Sen her zaman onun annesi olacaksın," dedi.

"Eğer hiç çocuğunuz yoksa," dedi Carole, "anne değilsiniz."

Liz, "Haydi içeri girelim," dedi.

Carole ayağa kalkmaya çalıştı ama titliyordu, bu yüzden Liz onun ayağa kalkmasına yardım etti.

"Teşekkürler," dedi Carole, kelimeleri dudaklarından dökülürken. "Uyuyamıyorum. Hiçbir şey yapamıyorum. Ne olduğunu bilmem gerekiyor. Charlie'nin nerede olduğunu ve iyi olup olmadığını bilmek istiyorum. Onun annesi olmak istiyorum. Olmak istediğim tek şey bu. Bunların hiçbirisi," dedi, yandaki büyük evi işaret ederek, "bunların hiçbirisi benim için zerre kadar önemli değil."

Liz'in arkadaşının her sözü kalbine saplanan zehirli bir ok gibiydi.

BÖLÜM YIRMİ İKİ KAYIP: İKİ GÜN

Kapıdaki her kimse ısrarcı ve sabırsızdı. Kapı zili çaldı. Tık üstüne tık. Zil bir kez daha çaldı. Owen buzdolabında yiyecek bir şeyler aradığı mutfaktan, parmağını dudaklarına götürerek karısını uyardı. Liz'e, Carole ya da David olmadığı sürece kimseye kapıyı açmamasını söylemişti. Mesaj atmak yok. Rastgele telefon etmek de yok. Kimseyle öylesine konuşmak da yok.

Charlie'yi ebedi istirahatgâhına götürdükten sonra eve dönerlerken, "Durumu kontrol altına almalıyız," demişti. "Karışıma başkalarını da eklersek bunu yapamayız."

Liz gözetleme deliğinden önce uzun bir süre bekledi. Ön sundurma boştu.

Kimdi o?

Kapıyı araladı ve hemen ardından bir ses ona doğru yükseldi.

"Evde kimse yok sanıyordum. Tanrı'ya şükür buradasın."

Her şey çok hızlı oldu. Mikrofonlu bir kadın Liz'in yanındaydı.

Arkasında elinde kamera olan bir adam vardı.

"KATU'dan geliyoruz," dedi gözleri çakmak çakmak, ağzı kıpkırmızı genç bir kadın. "Ben Katrina Espinoza-Jones. Muhtemelen beni televizyonda görmüşsünüzdür."

Liz'in vardı. Uzaklaşmaya çalıştı ama Katrina ona yapıştı.

Kol.

"Yıkılmış olmalısınız," dedi muhabir. "Franklin'lerle yakın olduğunuzu duymuştum."

"Evet," dedi Liz, "."

"Harika. Hızlı bir röportaj yapabilir miyiz?" Kameramanına doğru baktı. "Haberı yaymamız gerekiyor. Her saniye önemli." Katrina cevap beklemedi. "Rex, bunu anlıyor musun?"

Başı eğik ve gözleri vizörde olan kameraman hızlıca başını salladı.

Liz kendini muhabirden kurtarmaya çalışarak, "Bunu gerçekten yapmak istemiyorum," dedi.

"Ama yapmak zorundasın," dedi. "Charlie'yi bulmak zorundayız. Senin bildiklerini benim de bilmem gerek. Oregon'daki herkes bu küçük çocuğu arıyor. Sen yardım edebilirsin."

"Kaybolduğunda evde değildim," dedi. "Beaverton'da baro sınavına ."

"Amcam avukat," dedi Katrina, sanki artık aralarında bir bağ varmış gibi. "Franklinler nasıl?"

Liz, "*Onlarla* konuşman gerek," dedi.

Katrina Rex'e yaklaşmasını işaret etti. "Oh, yaklaşacağız," dedi. "Birazdan bizimle konuşacaklar. Sen arka plandasın. Bize Charlie hakkında ne anlatabilirsin?"

Liz'in gözleri ıslanmaya başladı. Ellerinin titrediğini hissediyordu ve onları arkasına koyup objektife baktı. "Çok güzel bir çocuk," dedi. "Tüm söyleyebileceğim bu."

Tam o sırada Owen karısının arkasından belirdi ve kolunu ona doladı.

"Şokta," dedi. "Şimdi değil. Bu herkes için korkunç bir zaman."

Owen başka bir şey söylemeden Liz'i evin içine çekti ve kapıyı kapattı.

Katrina Rex'e döndü. "Eminim *GMA* çoktan onlarla çalışmaya başlamıştır. Tanrım, hep çok geç kalıyoruz. Bunun için seni suçluyorum, Rex. Çok yavaşsın."

FedEx'in hızlı baskı dükkânı Sweetwater ile aynı bloktaydı. Carole ve Liz o sabah restoranın önünden geçerken ikisi de içeride durmakla ilgili bir şey söylememişti. Bunun için bir neden görünmüyordu. O gün her şey bir çileye dönüşmüştü. Evdeki muhabirler bir haber yapmak istemişlerdi ama söylenecek başka bir şey yoktu. Charlie gitmişti. Kimse nerede olduğunu bilmiyordu. FedEx'te Carole, kafası tıraşlı ve yarım düzine piercingi görünen genç bir adama neden orada olduklarını söylediğinde yıkılmaya başladı.

"Birkaç poster yapmam gerekiyor," dedi.

"Renkli mi siyah-beyaz mı?"

"Renk," dedi.

"Grafiklerinizi mi?" diye sordu. "Eğer yaptırmadıysanız size yardımcı olabiliriz. Tamamen makul."

Carole bir an için sessiz kaldı.

Liz, Charlie'nin fotoğrafını Carole'un titreyen parmaklarından alarak, "Biraz yardıma ihtiyacımız olabilir," dedi.

Çalışan başıyla onayladı. O zamana kadar tüm Bend Charlie Franklin'i biliyordu.

Onu mağazanın arka tarafındaki bir bilgisayar terminaline kadar takip ettiler. Genç adam Charlie'nin fotoğrafını tarayıp bilgileri girerken konuşmanın çoğunu Liz yaptı.

"Belki *de kayıp* kelimesini büyük harflerle yazmalıyız," dedi. "Bunun gibi. Ve kırmızı. Bence kırmızı onu daha belirgin hale getirir."

Carole ekrana baktı. "Evet, kırmızı. Teşekkür ."

Yarım saat sonra, yakında şehrin her yerine asılacak olan beş yüz broşürle birlikte kapıdan çıkmışlardı.

Carole, "Bir ödül teklif etmeliydik," dedi.

"İnsanlar yardım edecek," dedi Liz. "*Edecekler*. Bir ihtiyacınız yok."

Polis departmanına, okul bölge ofislerine, High Desert Sanat Birliği'ne bir yığın bıraktılar. Onları şehrin her yerindeki dükkanların camlarına astılar. İki kadın hiçbir şey yiyip içmedi. Sadece posterleri dağıtmaya ve aynı hikayeyi tekrar tekrar anlatmaya devam ettiler.

"Birden ortadan kayboldu. O benim oğlum. Dışarıda biri bir şey görmüş olmalıLütfen oğlumu bulmama yardım edin. Korkmuş durumda. Korktuğunu biliyorum. Tanıdığınız herkese Charlie'den bahsedin. Biri onu görmüş olmalı."

Kimse Carole ya da Liz'e gözlerinde hüznün olmadan bakamadı. O gün onları gören hiç kimse, dünyadaki tüm para karşılığında ikisiyle de yer değiştirmek istemezdi. Bir çocuğu kaybetmekten daha kötü bir şey olamazdı.

Belki bir şey, diye düşündü Liz, sonra kendini azarladı. Şimdi kim bencil davranıyordu? Carole'un çektiği eziyet onunkini gölgede bırakmalıydı.

Tüm posterler gittiğinde Drake Park'ta bir banka oturdular ve çocuklarını Mirror Pond'un önündeki patikada bir ileri bir geri gezdiren diğer annelere baktılar. Liz eve gitmeleri gerektiğini söylemişti ama Carole, Charlie'nin çok sevdiği bir yerde olmak istediği konusunda kararlıydı.

"Belki onu her kim kaçırdıysa buraya getirir. Belki Charlie onu kaçıranı buraya getirmeye ikna eder."

Liz nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Kederi ve utancı yüzünden birçok kez imkânsız olana yönelmişti.

Carole, arkadan sarı saçlı bir çocuk gördüğünde ayağa fırladı. Doğru boyda ve yapıdaydı.

"Charlie?" diye sordu, devasa bir kızılçam ağacına doğru yürürken genç bir kadının elini tutan çocuğun yanına koşarak.

"Charlie!" diye bağırdı, eğildi ve çocuğu kollarının arasına aldı.

"Hey! Ne yapıyorsun?" dedi kadın. "Kızıma dokunma!"

Carole dondu kaldı, sonra çocuğun yanından geri sıçradı.

Liz onun koluna girdi. "Arkadaşımın küçük oğlu kayboldu." "Arkadaşın Evie'nin ödünü kopardı!"

"Özür dilerim," dedi Liz.

Carole tamamen utanmış görünüyordu. ". Gerçekten ."

Evie ağlıyordu ve annesi onu kollarının arasına aldı. "Küçük bir çocuğu korkutmak," dedi. "Bu gerçekten sapıkça."

Liz kusacakmış gibi hissetti. Charlie kayıp olmaya devam ederse, ona ne olduğuna dair hikâyenin sonu gelmezse, Carole Drake Park'ta, alışveriş merkezlerinde ya da çocukların toplandığı herhangi bir yerde oğlunu arayacaktı. Bir tür iğrenç arafta sıkışıp kalacaktı. Öleceği güne kadar acı çekecekti.

Tanrım, diye düşündü eve dönerlerken, *ben ne yaptım?*

"Jaycee Dugard eve dönmeyi başardı," dedi

Carole. "Evet, eve döndü."

Ama Charlie . Bunu kesinlikle biliyorum.

"Ben de onun eve döneceğini biliyorum," dedi Carole. "O dışarıda bir yerde ve bizim onu bulmamız gerekiyor."

"Doğru," dedi Liz.

"Dün gece rüyamda onun genç olduğunu gördüm. Artık burada yaşamıyordum. Nerede emin değilim. Sıcak bir yerde. Ön verandamda otururken genç bir adamın bana doğru yürüdüğünü gördüm. Ayağa fırladım çünkü onun Charlie olduğunu hemen anlamıştım. Yüzünü tam olarak göremesem de oğlumun eve, yanıma geldiğini içimde hissedebiliyordum. Çok büyüktü. Genç bir adamdı. Bana esir tutulduğunu ve kaçtığını söyledi."

Köprü'nün yanında durdular. Liz'in gözlerinde yaşlar birikmişti. Carole'un da.

"Oh, Carole," dedi Liz. Başka söze gerek yoktu.

"Biliyorum. O kadar gerçektir ki. O kadar yakışıklıydı ki. Ona, onu aramaktan asla vazgeçemediğimi söyledim. Başından beri hayatta olduğunu bildiğimi, anne olan yanımin sırf o kayıp diye ölmeyeceğini söyledim."

Bazı kürekçiler köprü'nün altına girdi; içlerinden biri akıllı telefonunda country müzik çalıyordu.

"Rüyalar güçlüdür," dedi Liz. Kendisi de birkaç tane görmüştü. Hepsi de çirkindi. Hepsi de artan suçluluk duygusunun bir ürünüydü.

"Bunun sadece bir rüya olduğunu biliyorum," dedi Carole, "ama bana gelen şeyde gerçekten bir gerçeklik payı olduğunu düşünüyorum. Oğlumun hayatta olduğunu. Eve dönecek ve ne kadar uzun sürerse sürsün buna inanmaktan asla vazgeçmeyeceğim."

Liz, Carole'un umutlarının doğru olmasını her şeyden çok diledi. Ama o çok daha iyisini biliyordu.

BÖLÜM YIRMİ ÜÇ KAYIP: ÜÇ GÜN

Owen ofis kapısını Liz'in arkasından kapattı ve yan lambanın üzerindeki miniblindları çekti. Biraz sıkışınca sertçe ve neredeyse tüm üniteyi duvardan söküyordu. Yüzü kıpkırmızıydı. Liz'in umurunda değildi. Liz acı çekiyordu ve o da hayatına devam ediyordu. Owen gün buraya, ofisine gelip yaptıklarını unutabilirdi. Evde oturmak, nehre bakmak ve Carole'u teselli etmek zorunda kalmıştı.

Şimdi de polisle uğraşıyorum.

Liz kendini bir sandalyeye attı. Şarap kokuyordu. Kahverengi saçları dağınıktı; aceleyle yaptığı atkuyruğu gevşemişti. Yüzünde makyaj yoktu, gözlerinin kenarları kırmızıydı.

"Buraya bu şekilde gelemezsin," dedi Owen. "Lanet olsun, sarhoş musun sen?"

Liz ona ters ters baktı. "Hayır, sarhoş değilim," dedi neredeyse hırlayarak. "Korkuyorum, Owen. Çok korkuyorum. Gerçeği söylemeliydim. Seni asla dinlememeliydim."

Onun yanından geçerek kapalı yan pencereye baktı. "Sesini alçalt, Liz. Kendini toparlamalısın."

"Sesimi alçaltmak mı? Artık düşünemiyorum bile. Bana bak Owen," dedi ellerini uzatarak. "Titrememi durduramıyorum. Polise gerçeği anlatmalıyız. *Öğrenecekler*. Bunu biliyorum. Öğrenecekler ve ben hapse gireceğim."

"Onlar değil ve *sen* de değilsin," dedi Owen, çözülmekte olan karısının üzerine eğilip ince omuzlarını tutarak. Sözleri ağzından çıkmıştı

Fısıltıyla bağıarak. Restoranda yaramazlık yapan bir çocuk için ebeveynlerin kullandığı türden.

"Onu ben öldürdüm," dedi. "Onu ben öldürdüm."

"Kapa çeneni! Böyle söyleme! Hemen kes şunu." Onu sarstı ve vücudu bir an için gevşedi.

"Owen, yaptığım şey yanlış." Yukarı baktı. Gözyaşları yüzüne damlıyordu. Kocasının gözlerini aradı, orada olmayan bir şey arıyordu. "Yaptığımız şey yanlış."

Kadının son sözlerini duymazdan geldi. "Polis ne dedi? Sen *onlara* ne söyledin? Konuş benimle, Liz. Nefes al ve sesini alçalt. Tamam mı?"

"Bir şey görüp görmediğimi bilmek istediler. Ya da herhangi birini. Sürekli soru yağmuruna tuttular beni. Beni sorguya çekiyorlardı. Soruyorlardı. Sanırım bir şeyler biliyorlar."

Owen masasının kenarına tünedi ve karısına doğru eğildi. "Seni sorguya çekmiyorlardı. Kendine gel. Rutin bir soruşturma yapıyorlar. Herkesle konuşmak zorundalar. Charlie'ye ne olduğunu kimse bilmiyor."

"Var. "

"Hayır," dedi. "Öyle bir şey yok. Buna inanabilmeniz için kendinize bunu binlerce kez söylemeniz gerekiyor. Bilmiyoruz. Hiçbir fikrimiz yok. Ben işteydim, sen de testini yapıyordun."

"Ya sınava girmediğimi öğrenirlerse?"

Owen onu durdurdu. "Yapmayacaklar," dedi. "Neden yapsınlar ki? Biz şüpheli değiliz. Charlie'yi seviyorduk. Biz Franklin'lerin en yakın arkadaşlarıyız."

"Carole'a yalan söylemekten hoşlanmıyorum," dedi Liz. "Bu beni içten içe hasta ediyor. Ona zar zor bakabiliyorum ve o benden her şeyin yoluna gireceğini söylememi istiyor. Bir daha asla her şeyin yoluna girmeyeceğini biliyorum."

"Yapılanları değiştiremeyiz Liz. Olduğumuz insanları ve başkalarıyla olan ilişkilerimizi değiştiremeyiz. Bu doğru görünmez. Biz böyle biri değiliz."

Liz kulaklarına inanamadı: *Biz kimiz?* O bir katildi ve Owen da olaydan sonra suç ortağı olmuştu. Charlie'nin ölümü söz konusu olduğunda tüm suçu kendi üzerine atabilirdi ama bu yine de Owen'ın ellerinin temiz olduğu anlamına gelmiyordu. Onlar da kanlıydı.

"Bunu öğrenecekler," dedi.

Owen geri itti. "Cesedini bile bulamadılar."

"Ama yapacaklar," dedi Liz. "Bunu biliyorum. Ve bunu yaptıklarında, orada beni işaret eden bir şey olacak. Seni. DNA. Arabadaki halı lifleri. Bir şeyler."

"Hiçbir şey yok. Endişelenmenize gerek yok."

"Owen, bu endişelenmek değil. Bu, onunla yüzleşmek."

"Eve gitmen gerek. Duş almalısın. Kendini toparlamalı ve Carole'un en iyi arkadaşı olmalısın."

"Ben bir canavarım."

"Bir hata yaptınız. Bir daha yapma. Bizi asla çıkamayacağımız bir yere sürükleme."

"Zaten , Owen."

Owen onu ofisinden çıkarıp koridorun sonundaki resepsiyon alanına götürdü. Lumatyx çalışanlarının gözlerinin onun hareketlerini izlediğini hissedebiliyordu. Owen eskiden Liz'e hava atardı. Çok güzel bir kızdı. Zekiydi. Orada çalışan herkesle ne iş yaparlarsa yapsınlar, ne konuştuklarını anladığını hissettirecek şekilde . Bir yazılımcı Liz'in havalı olduğunu düşünüyordu. Muhasebe müdürü bir keresinde Owen'a Liz'in manken olmadığını sormuştu. Owen'ın geleceğinin bir parçasıydı. Kol şekeri değil. O bundan daha zekiydi. Doğru, baroyu geçemediğinde bu gururun bir kısmı azalmıştı. Yalan söylemiş ve o gün mide gribi olduğunu söylemişti. Ekibinin karısının başarısız olduğunu düşünmesini istemiyordu. Bu onu aptal, kötü bir seçim yapmış gibi gösterirdi.

Ve şimdi Liz kendini rezil etmişti. Kelimelerle ifade edilemeyecek kadar utanmıştı. Kızgındı da. O bir beceriksizdi.

Kötü bir seçim yapmıştı.

Owen ofisine dönerken resepsiyon görevlisi kız, "Liz iyi mi?" diye sordu.

"Kedimize bir araba çarptı," dedi.

"Oh, hayır," dedi üzgün bir yüz ifadesiyle. "Bu çok kötü. Her şey yoluna girecek mi?"

"Hayır," dedi. "Korkarım hayır. . Liz yıkıldı. Ben de."

Üzgün yüzü aşırı hızlandı. "Çok üzgünüm," dedi. "Bu çok kötü."

Ona teşekkür etti ve ofisine geri döndü. O günün ilerleyen saatlerinde masasında Owen ve Liz'e hitaben yazılmış bir kart belirdi. Lumatyx'teki herkes imzalamıştı:

Kedin için üzgünüm.

Linda Kaiser son Blue Apron yemeğinden neredeyse vazgeçmek üzereydi. Toskana usulü armut ve roka pizzası mı? Cidden mi? Beaverton'da telefonu olan herkes yarım saat içinde pizzayı teslim alıp servise hazır hale getirebilirken sıfırdan pizza yapmaya gerek yoktu. Resimler kolay gibi gösteriyordu ama büyük bir zahmetten başka bir şey değildi. Karamelize armutları turtanın üzerine koyup fırına verdi ve kendine bir kadeh şarap doldurdu.

Televizyon haberlerinin sesini takip etti ve izlemek için aile odasında kocasına katıldı. Ana haberde muhabir Katrina Espinoza-Jones, Bend'den kayıp bir çocuğun davasını tartışıyordu.

Çerçevesiz aile fotoğrafları ve Scottie köpek dolu şömine şöminesinin üzerine monte edilmiş düz ekrana bir kadının yüzü yansırken kadehinden bir yudum aldı.

"O kadını tanıyorum," dedi Linda, işaret ederek. "Onu baro sınavında görmüştüm."

Kocasını Dale uzaktan kumandaya uzandı. ESPN'i tercih ediyordu.

"Bekle," dedi Linda, onun eline dokunarak. "Kesin şunu! O kadın Yalan söylüyor. Neden yalan söylüyor?"

"Ne hakkında yalan söylüyorsun Linda?" Dale sordu, gerçi Linda'nın söyleyeceği hiçbir şey umurunda değildi. O her zaman olmayan yerde sorun görürdü.

Linda kumandayı kaptı. "Bütün gün sınava hiç gelmedi. Sadece birkaç dakika sonra ayrıldı. Hem de geç geldi. Bu kızda çok yanlış bir şeyler var."

"Hey," dedi, "neden rapor etmiyorsun?"

Ses tonu alaycı olmanın sınırındaydı. Çok abartırsa onu tokatlardı. Linda kendi deyimiyle "haklılığının" sorgulanmasından hiç hoşlanmazdı. Dale, kendisinin daha az haklı olmasına izin vererek bununla yaşamayı öğrenmişti.

Olmadığı zamanlarda bile.

Linda sürekli tweet atıp şikayet ediyordu. Müşteri hizmetlerini arıyordu. Bir sunucuya bir yemeği nasıl sunacağını söylemek. Bir mağazanın müdürünü görmek isterdi. Linda'nın her zaman sesinin duyulmasına ihtiyacı vardı. Bir keresinde kapısına bırakılan şüpheli bir paket için polisi aradı.

UPS'den gelmiş, kocasına gönderilmiş.

Şarabını dizüstü bilgisayarına götürdü ve Bend Polis Departmanının numarasına baktı. Konu herhangi bir şey hakkında görüş bildirmeye geldiğinde, Linda reddedilmeyi .

Numaraları tuşlarken kocasına "Bu benim vatandaşlık görevim," dedi.

BÖLÜM YIRMI DÖRT KAYIP: DÖRT GÜN

Sonraki birkaç gün boyunca Carole ve David kameraların karşısına geçecekti. Carole oğullarının geri dönmesi için yalvaracaktı. Charlie'nin çerçeveli bir fotoğrafını, tıpkı bebekken onu tuttuğu gibi göğsüne yaslayıp hafifçe ileri geri sallıyordu. David orada kayıtsızca oturuyor, sorulara yalnızca sorulduğunda yanıt veriyor ve Carole konuşurken asla cevap vermiyordu.

KATU muhabiriyle yaptığı röportaj sırasında "Charlie bizim hayallerimizin gerçekleşmesiydi" dedi. "Nerede olduğu ya da ona ne olduğu hakkında bir şey biliyorsanız, lütfen Bend Polis Departmanını arayın."

Işıklar söndüğünde, Carole ve David arasındaki savaş yeniden başlayacaktı.

Bir süre sonra sadece Carole ve değerli çerçeveli fotoğrafı basınla buluşacaktı.

David hiçbir yerde görünmüyordu.

Liz eski beyaz ayaklı küveti doldurdu ve banyo yükselen suyun yoğun buharıyla dolarken soyundu. Küvetin kenarında beceriksizce oturmuş, ne yapacağını düşünüyordu. Kazadan bu yana birkaç kilo vermişti, kazadan dolayı başına gelen tek iyi şeydi. Stres arkadan dökülmesine neden olmuştu ve fiziksel görüntüsünü gizlemek için at kuyruğu yapmayı tercih etmişti.

suçluluk duygusunun etkileri. Göğüslerinin üstündeki deri açık pembe bir döküntüye dönüştü ve hiçbir kalamın bu kızgın tonu yatıştıramadı.

Banyo her şeyden çok bir kaçıştı. Bir kaçışa *ihtiyacı vardı*. Her şeyden. Ve herkesten. Özellikle de Owen'dan. Yatağa uzanmış bir yandan evrak okuyor, bir yandan da kendisini kazıklamaya çalıştığından neredeyse emin olduğu Damon'a küfrediyordu.

"O sadece oyun oynamayan bir inek," dedi kadın banyonun sessizliğine doğru kayarken. "Birdenbire taşakları greyfurt büyüklüğüne ulaştı ve beni itip kakmaya çalışıyor. Ne şaka ama. Tam bir pislik. Lumatyx'i yaratanın kendisi olduğunu sanıyor. Bu onun fikri bile değildi. Benim fikrimdi. Her şeyi bulan bendim. O sadece kod ve arka uç üzerinde çalıştı."

Bunun ne kadar süredir devam ettiğini, kocasının ne kadar süredir bir yabancı olduğunu merak etti. Hukuk kitaplarına ve insani yardım derneğindeki gönüllü çalışmalarına dalmış ve dikkatini .

Su, ıstırabına son verme vaadiyle onu çağırıyordu.

Owen'ın internetten satın aldığı pahalı tıraş bıçakları da öyle.

Liz suyun içine doğru kayarak onu sarmasına izin verdi. Baş yüzeyin altına kaydı ve gözlerini açtı. Yüzey dönüyor, tepedeki armatürden gelen ışığı kırıyordu. Boğulan kurbanların ölmeden önce dünyayı derinlerden görüp göremediklerini merak etti. Onlar için güzel miydi?

Nefes nefese kalıp hava emerek su yüzeyine çıkmadan önce uzun bir süre suyun altında kaldı. Boğulmak asla işe yaramazdı. Boğulmanın çözümünde çok fazla zaman ve çok fazla korku vardı.

Bir ustura ona doğru parlıyordu.

Buradayım! der gibiydi. *beni. Yavaş. Çabuk ol. Asla sıkıcı.*

kırmızı havuzu hayal etti. Owen'ın Kapiya. Sanki onun yaptıklarına çok üzölmüş gibi ağlıyordu. Sanki onun için dünyadaki her şeyden daha önemliymiş gibi gözyaşları ve yapmacık tavırlar. Bu büyük bir .

Carole'un kořarak gelip onu sudan çıkardıđını dűřűndű, űnkű Owen ne yapacađını bilemezdi. Ya da evet, evet yapardı: kıpırdamadan durur, onun gerçekten ama gerçekten öldűđűnden emin olurdu.

Parmak uçları usturanın sapını sıyırdı. Sadece ufak bir dokunuş. Bunu yaparken vűcudunda bir elektrik dalgalanması hissetti. Tekrar dokundu, bu sefer daha bilinçli bir şekilde. Yine de eline alamadı. Bacaklarını tıraş etmek için bile. Cazibe oradaydı ama onu bu adımı atmaya itecek kadar değildi. yerine lavanta sabununa uzandı. Ŗlmek istiyordu. Ŗlmeyi hak etmişti. Yine de bunu yapamadı. Banyosunu bitirdi ve yatağa gitti.

arşafların arasına girdiğinde Owen uyuduğu için minnettardı. ıplaktı, da gecenin ilerleyen saatlerinde uykusunda ona uzanıyormuş ve seks istiyormuş gibi yapacağının bir işaretiydi. Bu onun yűntemiydi. *Bir oyundu.* Normalde o da uyuyormuş gibi yapar, çarşaflar ayaklarına dolanana ve vűcutlarının her dokunuşlarının coşkusuyla titreşene kadar sevişirlerdi.

Ama o BC'ydi.

Charlie'den önce.

Artık Liz ona dokunmayı hayal bile edemiyordu ve o yattıktan sonra kendisinin de yatağa girdiğinden emin oldu. O kadar ileri gitti ki, onu uzak tutmak için bir tűr baraj olarak ikisinin arasına fazladan bir yastık koydu. Adam gece ona uzandığında, Liz regl olduğunu ve tampon kullandığını sűyledi.

da kandı.

O zaman kocasının onu hiç tanımadığını anladı. Bir yıl önce tampon kullanmayı bırakmıştı.

Ve kazadan bu yana olan her řeyin zincirleme reaksiyonunu bařlatmıř olmasına rađmen, Owen'dan nefret etmeye bařlamıřtı. Owen'ın bunu kimseye itiraf etmeyeceđini biliyordu - bu onu kűtű gűsterirdi - ama o da aynı řekilde hissediyordu.

O gece yağmur yağmaya başladı ve Liz orada uzanmış, gűzleri açık, dinliyordu. İntihar bir çıkış yolu değilse, neydi?

BÖLÜM YIRMI BEŞ KAYIP: DÖRT GÜN

Liz uyumuyordu. Hafızasının sisli alacakaranlığındaydı.

Hayatı boyunca hiç bu kadar üşümemişti. Yansımaları -yok etmeye çalıştığı düşünceleri- ani sele geri döndüğünde hatırladığı ilk şey her zaman soğuktu.

Kardeşiyle birlikte kayalık bir çıkıntısına tutunup suların Dan ve Seth Miller'ı sürükleyip götürmesini dehşet içinde izlerken soğuk onu kavradı. Hafızası hala cam kırıklarıyla doluydu ve her zaman olanları hatırlayıp hatırlamadığını ya da ona anlatılıp anlatılmadığını merak ederek kendine bir çıkış yolu bırakıyordu. Ya da her şeyi yanlış bir şekilde bir araya getirip getirmediğini. Seth'in ona baktığını ve iyi olacağını söylediğini görmüş müydü? Yoksa Liz'i kurtararak kendi hayatını riske atacağını anladığında gözlerinde bir panik parıltısı mı belirmişti?

Zamanla, hafıza gerçeğe karşı oyunlar oynadı. Jimmy ikisinin de olanları gerçekten görmediği konusunda ısrar etti. Kayanın üzerine çömelmiş, sahip oldukları her şeyle tutunmaya çalıştıklarını söyledi. Steyşin vagon ortadan kayboldu.

Suyun soğuğu - bunun doğru olduğunu biliyordu.

O, erkek kardeşi ve Dr. Miller yaralarının ve selle birlikte gelen hipotermiinin tedavisi için hastaneye yatırıldılar. Liz'in kalçasında kapanması için on sekiz dikiş gereken bir kesik, kırık bir kaburga ve okul yılının ilk altı haftası alçıda kalmasına neden olan kırık bir ayak vardı. Jimmy daha şanslıydı. Fiziksel yaraları önemsizdi. Cildi morarmıştı ama

dizlerinde bazı sıyrıklar ve kopmuş bir tırnağı vardı iyiydi.

Liz'in aklında hastanede onu görmeye gelen anne-babası ve büyükanne-büyükbabasıyla anılar vardı. Sonradan anladığına göre, gözlerindeki bakış onu sakinleştirmek içindi ama onu paniğe sürüklemişti. Onların gözlerinde hiç böyle bir endişe görmemişti.

Hemşireler onu muayene etmeye geldiklerinde Jimmy de aynı odadaydı ve bir perde onları ayırıyordu. Liz, sağlık personeli büyük beyaz perdeyi her açıp kapadığında onu tutan metal kancaların çıkardığı sestten nefret ederdi.

Hemşirelerden birine "Seth nerede?" diye sordu.

Hemşire perdeyi aralayıp Bonnie Camden'a bakarak, "Annemi çağırırım," dedi.

Hemşire, "Arkadaşını soruyor," dedi.

Bayan Camden'ın mavi gözleri neredeyse gri görünüyordu. Kırmızı ve gri. Kendine çeki düzen vermeye çalışmıştı ama makyajı dikkatsizce ve ruju kırmızı bir leke halindeydi. Liz zaman zaman bunu düşünürdü. Annesinin neden makyaj yapma zahmetine girdiğini ya da bir gün önce yaptığı makyajı yapıp yapmadığını merak ederdi. Liz hastane yatağında yatarken, bakarken ve düşünürken zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştı.

"Tatlım," dedi annesi, "Seth'le ilgili bazı üzücü haberlerimiz var."

Annesi bir süre bekledi, böylece Liz doktorların ve hemşirelerin yapmaları gereken her neyse onu yapmalarını beklerken perdenin diğer tarafından gelen fısıltıların parçalarını topladıktan sonra kendini zaten beklediği şeye hazırlayabilecekti.

Yine de sordu, "Ne var anne? Seth'e ne oldu?"

Annesi elini onun koluna koydu. "Özür dilerim tatlım. Seth başaramadı."

Koyu kahverengi lama gözlü iri bir adam olan babası, annesinin arkasından uzandı.

"Sen ve Jimmy hayatta olduğunuz için şanslıyız. Yağmur yağarken hiçbiriniz o kanyon yoluna ."

Liz ağlamaya başladı. Başka ne yapacağını bilmiyordu.

Daha sonra babasının komşularına attığı o salvoyu tekrar hatırlayacaktı. Başkaları da olacaktı. Miller'lar neredeyse hayatlarından çıkacak, sadece dükkânda karşılaştıklarında ya da Dan Miller çimlerini her zamanki gibi mükemmel bir şekilde biçtiğinde görülecekti. Camden'lar her fırsatta "çocuklarımızı öldürebilecek" adamı için saldıracaklardı. Diğerleri de aynı fikirdeydi. Dan Miller'ın beceriksiz, sarhoş ve genel olarak kötü bir karakter olduğu suçlamasını onaylar, hatta doğrularlardı.

Diamond Gölü'ne balık tutma gezisinin sabahında çok mutlu olan herkes için her şey değişti. Yağmurlu hava tahminlerinin ya da bir gece önceki sağanak yağışların, unutamayacakları bir gezi olacağını düşündükleri şeyin önüne geçmesine izin vermemişlerdi - ki bu, tüm yanlış nedenlerden dolayı oldu. Ve şimdi aralarında acıdan bir duvardan başka bir şey yoktu. Sevgi dolu ve eğlenceli bir ilişki şimdi buz gibi ve soğuktu. Bir nehrin karşı kıyısında yaşayan iki aile arasındaki bağ altüst olmuştu. Şehir nehrin karşısına bir yaya köprüsü yapılmasını önerdiğinde, Liz'in babası köprünün biraz daha kuzeye taşınması için yoğun lobi faaliyetlerinde bulunmuştu. Sözlerine dikkat ediyordu, hatta yerleşik kunduzların köprünün yakınlığından rahatsız olacaklarını bile öne sürüyordu; oysa nehirde yaşayan herkes kunduzların Bend'e akın etmeye başlayan turistleri zerre kadar umursamadıklarını biliyordu.

Liz o zamanlar ergenlik çağındaydı ama bunun altında yatan nedeni biliyordu.

Babası Miller'lara giden doğrudan bir yol istemiyordu. Bir baba olarak kendi kusurları, nehrin karşısındaki adamı görünce onu hasta etmişti. Dan Miller'ın yaptığı gibi bir hata bir virüstü. Liz, büyükbabasının arka bahçede beslediği tavukların yaralı bir kuşu nasıl acımasızca gagaladıklarını hatırladı; küçük bir yara açık bir yaraya dönüşene kadar gagalayıp durmuşlardı. Zayıf düşmüş kuş kümesin köşesine itilinceye kadar, saldırganlarını savuşturamaz, geriye sadece kanlı bir leş kalana kadar gagalar, gagalar, gagalarlardı.

Ailesi Dan Miller'ın ilk gizli saldırganlarıydı. Diğerleri de onu izledi. Doktor ne yaparsa yapsın, aniden yaptığı bir şeyin ya da yapmadığı bir şeyin lekeli merceğinden görülüyordu.

bitti. Tıbbi alışmaları zarar gördü. Rotary yeliği sona erdi. Kiwanis de.

Nehrin önündeki imenlik alan, adamın hayatında akla hayale gelmeyecek bir şey gibi görünen tek alan haline gelmişti. Evini suyun kenarından ayıran kadife gibi bir yeşil şeritti. Nehir Miller'ları izole eden bir hendeğe dönüşmüştü.

Miranda Miller'ın kocasından çok daha iyi durumda olduğu doğruyd. Birçok kişi Dan'in karısına acıyordu. Bazıları olanlardan dolayı kocasını affedip affetmediğini ya da her fırsatta ona Seth'in öldüğünü hatırlatıp hatırlatmadığını merak ediyordu. Liz, Dan ile evli olması kadar, yazın son hafta sonunda selde boğulan küçük çocuğun annesi olması nedeniyle trajik bir figür olarak görülüyordu. Liz'in annesi ve Bayan Miller arasındaki ziyaretler yıllar boyunca devam etti, ama sadece ara sıra ve asla kocalarıyla dörtlü olarak değil. Artık ortak barbekler ya da kasabada gezintiler yoktu.

Dr. Miller, Owen'la birlikte nehir kenarındaki eski eve taşındıkları bir gün, aralıksız bahçe işlerine ara vermiş ve Liz'e hafifçe el sallamıştı. Liz onu gördü ve yol , trafiğin vızır vızır aktığı bir yerde öylece durdu. Tepkisiz. Onaylamak için gözünü bile kırpmadı. Dan Miller kardeşinin ve kendisinin hayatını kurtarmıştı ama Liz kendini kümesteki gagalayan tavuklardan biri gibi davranırken buldu.

Dan'e hiç ulaşmamış olmasından nefret etmeye başlamıştı. Yanlıştı, biliyordu, yanlıştı.

Oregon baro sınavının kayıt masasını yöneten ve Liz Jarrett'in Charlie'nin kaybolduğu gün nerede olduğu konusunda yalan söylediğinde ısrar eden Beaverton'lı kadın Linda Kaiser'den gelen telefon, Esther ve Jake'in davanın ilk günlerinde gözden geçirdikleri yüzden fazla ihbardan biriydi. Linda, Liz'in kalkıp gitmeden önce yeni yerleştiğini söyledi.

"Bana da öyle gelmedi," dedi. "Sanki zgn gibiydi. Kapıyı kilitlemeden hemen önce geldi. Çoğu Johnny'dir

ve erken gel. Bu değil."

Esther Liz'in testten sonra nereye gittiğini merak etti.

Ve eğer sınav başlamadan önce Beaverton'a gelebildiyse, Charlie kaybolduğunda o da bu civarda mıydı?

Esther, Franklin ve Jarrett'ların ortak kullandığı araba yoluna girdiğinde Jake, "Belki bir şey görmüştür," dedi.

"Belki de haberlerden dolayı üzgündü. Carole muhtemelen ona . Onlar arkadaş ve komşular."

"Mantıklı," dedi Jake.

Esther, Jarrett'ların RAV4'ünü ve Forester'ı göstererek, "Görünüşe göre evdeler," dedi. Bir esinti nehrin karşısındaki barbekü ızgarasından çıkan dumanı üflüyordu, havaya sinen yazın son kokularından biriydi bu.

Bir dakika sonra dedektif ve memur pembe ön kapının önünde durdular. Liz zile cevap verdi, Owen da hemen arkasındaydı.

Liz, Esther ve Jake'in arkasından bakarak, "Sen olduğunu gördüm," dedi. "Basın değil. Röportaj yapmak istemiyorum ama yardım etmek istiyorum."

Esther, "Bunun zor bir olduğunu biliyorum," dedi.

Owen konuştu. "Öyle. David ve Carole için zor olduğu kesin. Bizim için de zor çünkü onları önemsiyoruz." Karısının eline uzandı ve onu sıktı.

"Ve Charlie," dedi Liz, kedisi Bertie onun yanından geçip açık havaya çıkarken.

"Biz de bu yüzden buradayız," dedi Esther. "İçeri girebilir miyiz?"

"Biz de tam dışarı çıkıyorduk," dedi Owen, hâlâ karısının elini tutarak. "Şimdi kediyi yakalamamız gerekecek."

"Ah, özür dilerim," dedi Esther.

"Sadece bir dakikamızı alır," dedi Jake.

"Gerçekten gitmemiz gerekiyor," dedi Owen. "Ne oldu?"

"Doğru," dedi Esther. "Aceleniz var. Anlaşıldı. Beaverton'daki Linda Kaiser'den bir telefon aldık. Linda'yı tanıyor musun?"

Liz'in yüzü karardı. "Hayır. Üzgünüm."

"hiç duymadık," dedi Owen.

"Şey," devam etti Esther, "seni haberlerde görmüş Liz ve söylediğin bir şeye itiraz etmiş."

"Neydi o?" Owen araya girdi.

Liz yere baktı. "Ne dedim ben? Üzgündüm. Umarım Charlie yakında bulunur dedim."

"Elbette," dedi Esther. "değil. Sınav için kalmadığınızı söyledi. Oraya vardıktan hemen sonra ayrılmışsınız."

Owen başını salladı. "Bu yanlış. Sınava girdi." Ortamı garip bir sessizlik . Liz cevap vermedi.

Hiç kıpırdamadan durdu. Düşünüyordu.

"Burada neler oluyor?" diye sordu.

"Özür dilerim," dedi, gözleri artık yaşlarla dolmuştu. "Sana söylemeliydim. . Geçemeyeceğimi biliyordum. Sana yalan söyledim, Owen. Oraya onu almaya gittim, ama ..."

Kollarını ona doladı. "Ah, tatlım ..." "Özür dilerim," dedi Liz. "Sana söylemem gerekirdi."

Esther ve Jake çiftten bir adım geri çekildiler. Sahne çok yoğundu. Liz ağlamıyordu ama ifşaat yüzünden harap olduğu belliydi. Gözlerini aşağıya doğru dikmişti. İtirafı yüzünden aşağılandığına hiç şüphe yoktu.

"Testten sonra ne yaptın?" Jake sordu.

Liz telaşlanmıştı. Yüzü kıpkırmızıydı. "Bunun ne önemi var?"

"Sadece zaman çizgisini belirlemeye çalışıyorum," dedi Esther. "Belki de eve bize daha önce söylediğinden daha erken dönmüşsündür?"

"Hayır," diye yanıtladı Liz. "Eve dönmek için acele etmedim. Owen'a olanları anlatmak için acelem yoktu. Sana anlattığım her şey doğrudu. Sadece sınavın tamamı için kalmadım, hepsi bu."

"Bu karım için oldukça utanç verici," dedi Owen, sanki karısı duymuyormuş gibi ondan bahsederek. "Şimdi gitmemiz gereken bir yer var. Yapabileceğimiz başka bir şey olursa bize bildirin ."

"Tamam o zaman," dedi Esther. "Linda oraya geç gittiğini söyledi."

"Biraz uyuyakalmışım," dedi Liz. "Bend'den ancak dokuz buçukta çıkabildim. Muhtemelen yol boyunca hız sınırını aştım."

"Gitmeden önce bir şey gördün mü?" Esther sordu.

"Herhangi birini?" Jake çabucak ekledi.

Liz bir öylece durdu. "Hayır. Hiçbir şey. Gerçekten hiçbir şeye dikkat etmiyordum. Geç kalmıştım ve Beaverton'a gitmek için acelem vardı."

"Test Liz için önemliydi," dedi Owen, Liz'in eline uzanarak. Gözlerinden yaşlar süzüldü. "Gerçekten üzgünüm, Owen. Ben sadece ..." "Sorun ," dedi ve onu içeri götürdü. "Orada olacak diğer testler."

Arabaya geri dönerlerken Jake Esther'e döndü. "Aile dramı olduğu kesin," dedi.

Dedektifler gittikten sonra Owen kollarını Liz'e doladı. "Sen mükemmeldin," dedi.

Çekildi ve kanepede bir koltuk buldu. Sarılmak için eski işlemeli bir yastık aldı. "Neden sana yalan söylemişim gibi görünmesini istediğini anlamıyorum. Sana yaptığım her şeyi anlattım."

Onun yanına oturdu. "Bence bu şekilde daha iyi oynuyor. Baro sınavındaki başarısızlığından bana bile söyleyemeyecek kadar utanman her şeyi daha gerçekçi kılıyor."

"Bu beni bir yalancı gibi gösteriyor," diyerek onu uzaklaştırdı. "Hayır," diye ısrar etti Owen. "Bu seni gerçek gösteriyor."

BÖLÜM YIRMİ ALTI

KAYIP: BEŞ GÜN

Charlie'nin ortadan kayboluşunun beşinci gününün sabahında, tahmin edilen bir fırtına Bend'in üzerinden geçerek gökyüzünü karartmış ve dünyayı, Esther'in beş gün önce Franklin'lerin evine vardığında olduğundan daha da ağır bir hale getirmişti. Gök gürültüsü çok uzaklardan geliyordu. Esther burnunu bir kitaba , arka planda çalan, kardeşinin müzik sisteminin bas sesiydi. Mark'la artık nadiren konuşuyorlardı, onları ayıran coğrafyanın bir zayıyatıydı bu. Belize ormanlarında bir yerde tesisi olan bir gençlik kuruluşunda çalışıyordu. Onu özlüyordu. Pek çok şeyi özlüyordu.

Dedektif ofise gitmeden önce caddeden yukarı, nehrin üzerindeki yaya köprüsüne doğru yürüdü. Nehrin aşağısındaki Franklin'lerin evine baktı. O orada dururken altından iki kürek sörfçüsü geçti; bir grup tubacı da kunduz kulübesinin yanından yüzerek geçti.

Neredesin, Charlie? Biri seni götürdü mü? Nasıl oldu da kimse bir şey görmedi?

Telefonu çaldı ve onu düşüncelerinden kopardı.

Arayan Jake'ti. "Dedektif, bir şey bulduk. Sanırım büyük bir şey."

"Ne?"

"Cinsel suçlular veri tabanından bir eşleşme buldum. Kiralık feragatnamelerdeki isimlerden biri. Brad Collins, kırk yaşında, Dayton, Ohio."

"İyi iş," dedi. "Bay Collins nerede, biliyor musunuz?"

Jake heyecanlanmıştı, neredeyse nefesi kesilecekti. "Onu da buldum," dedi. "Feragat belgesindeki ev numarasını aradım ve -şunu dinle- annesi cevap verdi. Hoş bir bayan. Oğlunun Pines'ta kaldığını söyledi. Bir arkadaşıyla buraya gelmiş, Batı'da yaşadığını ve eve bırakılması gerektiğini söylediği bir çocuk. Buraya taşınmayı bile düşündüğünü söyledi. Oğlunun geçmişi hakkında bir şey bildiğini sanmıyorum. Eskiden öğretmenmiş. Çocuklar için hep iyi şeyler yaptığını söyledi."

"Eminim öyledir," dedi Esther. "İyi iş, Jake."

"Daha fazlası var," diye devam etti. "Pines'taki müdürü aradım. Kendisi 22 numarada, müdürün ofisinden en uzakta, en uçtaki kulübede. Şu anda orada."

Jake'in neredeyse başı dönüyordu ve Esther gülümsemekten kendini alamadı.

"Benimle orada buluş," dedi. "Otoparka girmeyin. Bay Collins'i korkutmak istemeyiz. Charlie'yi yakalamış olabilir."

"Doğru. Tamam, tamam. Orada olacağım. Sessiz ol."

Brad Collins Pines'taki aylık kiralık kulübesinde yatağında oturuyordu. Esther ve Jake kapısına geldiklerinde ne karşı koymuş ne de arka kapıdan kaçmaya çalışmıştı. Aslında Bend dedektiflerini gördüğü andan itibaren bıkkın bir teslimiyetten başka bir şey sergilememişti. Hatta Esther istemeden önce onları kulübeye bakmaya davet etmişti.

"Böyle şeyler ," dedi Brad, "sizin gibi insanları göreceğimi biliyorum. Buraya kısmen yeni bir başlangıç için geldim. Yeni bir başlangıç."

Esther ve Jake olay yerini incelediler. Kayda değer bir şey yoktu. Bir sandalyenin arkasına Ohio State tişörtü asılmıştı. Fast-food paketleri. Küçük bir cezvedeki kahve havayı kokluyordu. Charlie Franklin'den iz yoktu. Oregon'a getirdiğini söylediği arkadaşından iz yok.

"Cam on dokuz yaşında ve onun hakkında söylemem gereken tek şey bu,"
Brad
dedi.

"Nerede o?" Esther sordu. "Onunla konuşmamız gerekebilir onu."

"Onu ailesiyle birlikte Madras'a bıraktım."

"Elinizde bir adres var mı?"

Başını salladı. "Evet. Bunu sana vereceğim. Dediğim gibi, ben buna alışkınım. Tanrım, siz insanlar ne zaman bir çocuk söz konusu olsa hep etrafı koklamaya geliyorsunuz."

"Bize yardımcı olabilirsiniz Bay Collins," dedi Esther. "Şehir merkezine gelebilir misiniz?"

Yüzü kıpkırmızı oldu. "Bunu daha önce de yaşadım ve her iki şekilde de oynadım. Bir avukat tuttum ve sizin deyiminizle 'olay çıkarmadan' sorguya girdim ve her iki durumda da aşağılanmaktan başka bir şey elde edemedim ve avukat söz konusu olduğunda ödemem gereken bir fatura çıktı."

Esther, "Kendi aracınızı alabilir ya da bizimle gelebilirsiniz," dedi.

Ohio'lu adam komodinin üzerinden anahtarlarını aldı. "Ben sürerim," dedi.

Brad Collins fazla kiloluydu, saçları dökülmüştü ve kapüşonlu gözleri, boyunun gösterdiğinden daha büyük bir enerjiyle etrafı süzüyordu. Ohio State tişörtü karnının yuvarlaklığını çekiştiriyor, çıplak bir deri parçası bırakıyordu. Esther, onun yaptığı her hareketi ve söylediği her şeyi kaydeden kapalı devre televizyonda tişörtü indirişini birkaç kez izlemişti.

Elinde bir seks suçlusu web sitesinde yayınlanan bilgileri içeren bir dosya bulunan Esther, Brad'in tam karşısındaki koltuğa oturdu. Brad'le ilk olarak tanık olarak görüşülüyordu, henüz bir şüpheli ya da kolluk kuvvetlerinin arafında bir kişi olarak değil.

"Kayıp küçük çocuğu nereden biliyorsun?" diye sordu. Brad,

"Haberlerde gördüm," dedi.

"Doğru," dedi. "Haberler. Televizyonda mıydı yoksa gazetelerde mi?"

"Bildiğim kadarıyla gazetelerde yer almadı," dedi. "Hemen hemen herkes bilir. Bend benim geldiğim yerden çok daha küçük bir kasaba.

Ohio'dan. Kayıp çocuklar büyük bir mesele."

"Evet, öyleler." Esther gözlerini onunkilere dikti. Rahatsız edici bir şekilde. Onun ruhuna açılan bir pencere, doğru mu yoksa kaçamak mı söylediğini ölçmenin bir yolunu arıyordu. O da ona . "O sabah , değil mi?"

Kollarını kavuşturdu. "Öyle olduğumu biliyorsun," dedi. "Oyun oynamayalım, Dedektif. Geçmişim ve küçük çocuğun kaybolduğu nehirde tüple gezintiye çıktığım gerçeği yüzünden buradayım."

"Pekâlâ," dedi Esther. "Evet, bu yüzden buradasınız. Ses tonunuzda bir tür düşmanlık seziyorum ve bunun nereden kaynaklandığını bilmiyorum."

"Gerçekten mi? Burnumu ne kadar temiz tutarsam tutayım, senin gibi insanlar hep benimle uğraşıyor. Yapmadığım şeyler için beni dövüyorlar."

"Sadece ne gördüğünüzü bilmek istiyorum, Bay Collins. Hepsi bu kadar. Buraya kimseyi dövmeye gelmedim. Buradayım çünkü dışarıda bir yerlerde küçük bir çocuk var. O korkuyor. Ailesi korkuyor. Bu yüzden buradayız. Başka bir nedeni yok."

"Öyle diyorsunuz," dedi dedektife zar zor bakarak.

Esther dosyayı açtı. "Gerçek bu. Ve görebiliyorum ki burnunuzu temiz tuttunuz. Bunu görüyorum."

Duvara monte edilmiş kameranın yanıp sönen kırmızı ışığına baktı.

"O zamanlar öğretmen adayıydım. Yirmi iki. Çocuk on yedi yaşındaydı. Sadece reşit olmadığı için değil, yetkili bir konumda olduğum için de yanılttı. Diğer eyaletlerde olsa bu sadece bir muhakeme hatası olurdu. Suç değil." Tekrar kameranın kırmızı ışığına baktı. "Sürekli izlenmenin bir his olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok, Dedektif."

Esther kâğıtları yere bıraktı. "Sanırım bilmiyorum. Bu işi halledelim ki sen evine dönebilesin, biz de bu davayı ilerletebilelim."

"İyi," dedi. "Evet, nehirdeydim. Evet, sanırım Charlie Franklin adlı çocuğun kaybolduğu evin önünden geçtim."

"Onu gördün mü?"

Bir süre sessiz kaldı. "Evet," dedi sonunda. "Gördüm. Onu gördüm. Kıyıda oynuyordu. Yanından geçtim. Hikayenin sonu gerçekten bu."

"Oynuyordu," dedi. "Ne yapıyordu? Suyun kenarına yakın mıydı?"

"O bir çocuk," dedi. "Onu zar zor gördüm. Ne yapıyordu bilmiyorum. Her şeyden çok o büyük eve dikkat ettim. Orada bir milyonerin yaşıyor olması gerektiğini ve çocuğun da zengin birinin çocuğu olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. O çocuk ne kadar şanslıydı. Hayata nereden başladığınız önemli. Hem de çok."

Adamın söylediklerinin doğru olduğunu biliyordu. Kendi annesi de birçok kez söylemişti.

"Düşünmenizi istiyorum Bay Collins. Çok ama çok iyi düşünmenizi istiyorum."

"Evet," dedi. "Hiçbir şey bilmiyorum. Gerçekten. Ve eğer bir an için benim bu olayla gerçekten bir ilgim olduğunu düşünüyorsanız, Old Mill Bölgesi'ndeki Anthony's'in barmenine baksanız iyi edersiniz. Mirror Pond'da sudan çıktım, tüpümü geri vermek için otobüse bindim ve maçı izlemek için bardaki televizyonun karşısına geçtim. Bahse girerim Visa kartım birkaç dakika önce olmasa bile saat on birde çekilmiştir."

Esther'in gözleri onunkilerle buluştu. "Bunu kontrol edeceğiz. Nehirde geçirdiğiniz gün hakkında uzun uzun düşündüğünüzü biliyorum. Olağandışı bir şey gördünüz mü - gerçekten, herhangi bir şey -?"

"Ben burada yaşamıyorum," dedi yerde kıpırdanarak. "Olağandışı ne olabilir bilmiyorum."

"O sabah ortalık sessizdi," dedi Esther.

Brad başka tarafa baktı. "Evet. Çok."

"Bir şey duydun mu?"

Ona baktı, sonra bir kez daha uzaklaştı. "Nehrin yukarısında bazı çocuklar parti yapıyordu ama küçük köprüden sonrası sessizdi. Çocukların iğrenç olduğunu düşünmüştüm."

"Nehrin yukarısı mı?"

"Evet. Şu lanet akıntıları geçince." "Başka ne var?"

"Hiçbir şey. Köpeği olan bir adam. Bir kanoda. Birkaç ördek."

"Çocuk hakkında bir şey hatırlıyor musun? Herhangi bir şey?"

"Hayır. . Gerçekten bilmiyorum. Kendi işime bakıyordum. Lanet olası bir tatildeyim. En azından ben öyleydim."

"Bend'de ne kadar kalacaksınız?"

"Şimdiye kadar buraya taşınmayı düşünüyordum. Bir ay kalmak için kulübeyi kiraladım. Şimdi o kadar emin değilim. Buraya iyi bir şey yapmak için geldim ve yapmadığım bir şey için suçlanıyorum."

"Kimse seni suçlamıyor," dedi Esther.

"Belki bunun için değil ama beni suçluyorsun. Senin gibi insanlar hep suçlar. Ne yaparsam yapayım, kapısı çalınan ilk kişi hep ben olacağım. Peki ne için? Uzun zaman önce yaptığım bir hata yüzünden."

Dedektif Ohio'lu adama kartını uzattı.

"Gidecekseniz bana haber verin," dedi. "Birkaç sorum daha ."

BÖLÜM YIRMI YEDİ KAYIP: BEŞ GÜN

Damon West kafasını Owen'ın Lumatyx'teki ofisine soktu. Saat sabah onu geçiyordu - gece yarısına kadar süren bir iş gününü tercih eden Damon için erken bir saatti. Owen'ın arkasındaki paslanmaz çelik sehpanın üzerinde duran bir dizi kırmızı Japon oyuncak robot, hava hareket ettikçe sallanıyordu. Oyuncaklar Owen'ın etrafını saran inekliğin bir göstergesiydi. Hepsini eBay'den sipariş etmiş ama teker teker toplamış gibi davranmıştı. Owen Jarrett kalbinde bir teknisyen değildi. Ancak rolünü oynayabilirdi.

"Bok gibi görünüyorsun," dedi Damon.

Owen iş ortağının değerlendirmesinin muhtemelen cömertçe olduğunu biliyordu. Üç saatten az uyumuştı. Giyinmeden önce duşta tam yirmi dakika durdu, sıcak suyun üzerinden akarak uykuyu ve kaçamadığı bilinç akışını sıyrmasına izin verdi.

Liz. Charlie. Liz. Charlie. Cinayet. Liz.

"Teşekkürler," dedi. "Bok gibi hissediyorum. Sanırım yirmi dört saatlik bir böcek."

Damon, Owen'ın biriktirmek üzere olduğu talih kuşunun beklentisiyle yaptığı ilk savurganlık olan Herman Miller Eames koltuğuna oturdu.

Damon yeni çerçevelerini ayarlarken, "Çok meşguldün," dedi.

Owen kan çanağına dönmüş gözlerini kırıştırdı. "mi?"

"Her şey yolunda mı? Senin için?"

"Evet, tabii."

"Liz?" Damon sordu.

Owen telefonunun yüzüne baktı. Karısından gelen mesajlar telefonun çatlak yüzeyini dolduruyordu.

"Yakında öğreneceksin. Baro sınavını bitiremedi. Hastalandım."

"Kahretsin," dedi Damon. "Kıçını ders çalışıyor."

"Evet, bir de bana sor. Şu anda evde bir sonraki hamlesini düşünmeye çalışıyor. İkimiz de öyle."

"Ben gerçekten Üzgünüm o oldu." Damon. dedi. "Bu sadece bir tökezleme. Onları yaşadık ve şimdi halimize bakın."

"Evet, para."

"Yuvarlanıyoruz, bebeğim. Ömür boyu hazırız." "Para iyidir," dedi Owen.

"Satın alacağın ilk şey ne olacak?" Damon sordu. "Arabadan sonra tabii ki."

"Sanırım kafamdaki her kuruşu binlerce kez harcadım. Gerçekten ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Arabadan sonra . Ya sen?"

"Anneme Sunriver'da bir daire alacağım," dedi Damon alaycı bir gülümsemeyle. "Bana yakın ama çok da değil."

Owen'ın koltuk altlarından ter damlıyor ve başı zonkluyordu. Yine de sırtımayı başardı. "Böyle bir şey yapacağını tahmin etmiştim Damon. Tek ortak noktamız kodlar."

Damon gitmek için ayağa kalkarken güldü. "Evet. Biz de büyük, dolgun banka hesaplarına sahip olmak üzereyiz." İş ortağına ve arkadaşına daha yakından baktı. "Biraz su iç, Owen. Kendini daha iyi hissedeceksin."

Owen bundan kuşkuluydu.

"Doğru," dedi.

Owen bakışlarını telefonuna çevirdi ve Liz'in mesajları arasında gezinmeye başladı.

İlkini, o ofise gitmek üzere evden ayrıldıktan sadece birkaç dakika sonra göndermişti.

Liz: What have I done?

Bir sonraki mesaj on dakika sonra geldi.

Liz: I don't know how to face Carole. I don't know what I'll say. I'll tell her. I think I'll tell her. Owen, I need you. I need your help right now.

Beş dakika geçti, sonra bir başkası gönderildi.

Liz: We've made this worse. We're really screwed up here. I've thought about it. I should tell someone. But I won't. I promised you.

Owen elini nemli ve çarpan alnına bastırdı. Karısı bu durumla başa çıkmanın bir yolunu bulması gerekirken çözülüyordu. Aralıksız mesajlaşmak çözüm değildi. Aslında, işleri çok daha kötü hale getirebilirdi.

Birisi onları okuyabilir.

Liz: I'm going to take a valium and go over there. I'm going to hold it together. I am. Please don't worry.

Valium iyi bir fikirdi ama Owen'ın yapabileceği tek şey endişelenmektir. Ofisin sabit telefonunu açtı ve Liz'in cep telefonunu aradı. Liz ilk çalışta telefonu açtı.

"Beni dinle," dedi, sesi sakın ve kontrollüydü, oysa içinden eve gidip Liz'i sertçe sarsmak ve yaptığı şeyden vazgeçmesini sağlamak istiyordu. "Telefonundan kurtulman ve AT&T mağazasına gidip ikimize de yeni telefonlar alman gerekiyor. Bir şey yapmadan önce bunu yapmalısın. Tamam mı?"

Liz sessiz kaldı. "Anlamıyorum, Owen."

Owen soğukkanlılığını korudu. Başka seçeneği yoktu. Kızgınlığı yüzünden belli oluyordu ama sesinden anlaşılmıyordu. Liz'den gelecek herhangi bir tepkiye ihtiyacı yoktu.

"Bu görüşmeden hemen sonra telefonunu bir çekiçe parçala," dedi ona. "Yok et onu. Ben de benimkinden kurtulacağım. Ve Liz, bana asla mesaj atma."

ne olduğu hakkında hiçbir Şey. Anlıyor musun? konuda konuşamayacağımızı söyledim. Bu mesajlaşmak anlamına geliyor. *Özellikle de* mesajlaşmak."

Ahizeyi sessizlik doldurdu.

"Beni duydun mu?" Owen sordu.

Sonunda bir cevap: "Evet, yaptım. Özür dilerim. Bunu hiç . Sadece seninle konuşmam gerekiyordu ve seni arayamayacağımı biliyordum."

" değil," dedi ona yalan söyleyerek. Yaptıklarının hiçbirisi doğru değildi. "Bu görüşmeden sonra bir daha telefonda böyle bir Şey konuşamayız. Bu mesajlaşmak anlamına da geliyor."

"Deliriyorum," dedi kadın.

"Hayır," dedi adam. "Hayır, delirmiyorsun." "Deliriyorum. Gerçekten deliriyorum."

Onu görmezden geldi. "Damon'a yirmi dört saattir hasta olduğumu söyledim. Ona senin baro sınavında hastalandığını söyledim. Tamam mı? Başka hikâye yok. Ayrıntılı bir Şey yok. Karmaşık bir Şey yok. Her Şeyi basit tut. Bu tür Şeyleri yapan insanlar, yaptıktan sonra söyledikleri Şeyler yüzünden her zaman tökezlerler."

"Böyle bir Şeyin" cinayet olduğunu biliyordu. Üzerinde durmayacaktı. Bu.

Liz'in yutkunduğunu duydu. "Peki ya Carole ve David?" sordu.

Owen vücudunu pencereye doğru çevirdi. Kaldırımlar alışveriş yapan ve *Oregonian*'da yer alan şehrin çiftlikten sofraya mekânlarından birine giden insanlarla doluydu. Araba şovu ve Charlie Franklin'in hikâyesi son yaz hafta sonlarından birine iki yumruk etkisi yapmıştı.

"Kendin ol," dedi.

"Artık kim olduğumu bilmiyorum."

"Sen Liz Jarrett'sın. Carole'u seviyorsun. Git bunu atlatmasına yardım et."

Bu bir öneri değil, bir emirdi.

Liz nasıl ayakta duracağını bilen bir kadındı ama ayaklarının altındaki zeminin kaydığını ve her an düşebileceğini de biliyordu. Bu sert bir düşüş olacaktı, asla toparlanamayacağı bir düşüş. Bir emri geri itemezdi. Artık kim olduğunu bilmiyordu.

"Ama-" diye söze başladı, sonra sözlerini bıraktı.

Yapmış olduğu şey kadar korkunç bir şeyle tartışmak mümkün değildi.

BÖLÜM YIRMI SEKİZ KAYIP: BEŞ GÜN

Owen ofisinin penceresinde bir an için kendini gördü. Damon haklıydı. *Gerçekten* de berbat görünüyordu. Gözleri koyu renkli hilallerle vurgulanmıştı. Stres, genellikle sadece üç günlük kirli sakalla belirginleşen pürüzsüz tenini alacalı bir hale getirmişti. Owen'ın kendini toparlaması gerekiyordu. Liz'in kendini toparlamasına yardım etmesi gerekiyordu. Derin bir nefes almaları gerekiyordu. ikisinin de. Kendilerini saran keder ve şoku atlatmak için biraz zamana ihtiyaçları vardı. Bunu yapmazlarsa, kesinlikle yakalanacaklardı. Owen iPhone'unu çöpten aldığı bir Starbucks bardağına koydu. Geçen sabah yirmi dört onsluk bir içecek alması iyi olmuştu. Her zamanki on iki onsluk "uzun" içeceği asla telefonu içine alacak kadar büyük olamazdı. Kâğıt bardağı tekrar çöpe attı ve üzerini bir sürü başka örttü. O gece hademe çöpü çöp kutusuna götürecekti. Kişi adlarını ve numaralarını yeni bir cihazda yeniden bir araya getirme işine devam ederken herkese telefonunu kaybettiğini söyleyecekti.

Rutininde herhangi bir ayarlama yapmamak akıllıcaydı.

Orada boş Eames koltuğuna bakarak otururken, yapması gereken ihanet zihninde tekrar tekrar canlandı. Garaja gittiğinde Liz'in Charlie'nin öldüğüne inanmasına izin vermişti. Yaptığını düşündüğü şeyin yükünü taşımasına izin vermişti. Yaptıklarını evliliklerini ve hayatlarını kurtarmanın tek yolu olarak görüyordu. Komşunun çocuğunu öldürmüştü çünkü karısı cinayetten tutuklanırsa her şeyini kaybedeceğini biliyordu.

Lumatyx anlaşması ve insanoğlunun bildiği en tatlı nektar gibi üzerine akacak olan para için çok çalışmıştı.

Charlie onları ele verirdi.

Nehirdeki o büyük evi asla alamayacaklardı.

Kendi kendine "*Olan* oldu." dedi.

Esther raporları gözden geçirirken telefonunun titrediğini hissetti. Ekranda beliren annesinin görüntüsüne baktı. Lee Nguyen günlerdir arıyordu. Hem de her saat. Esther annesinin gerçekten üzgün olmadığı halde üzgün söyleme ihtiyacından bıkmıştı. Babası öldükten sonra, Esther'in annesi aralarındaki bağı güçlendirmeye çalışmıştı ama her seferinde ona bir hayal kırıklığını hatırlatmanın bir yolunu bulmuştu - başarısız evliliği, şüpheli kariyeri, sıradan stil anlayışı.

Tüm bu şeyler çok önemsiz, çok önemsiz görünüyordu. Charlie Franklin kayıptı. Annesinin, kızının hayatına müdahale etmesi için uygun bir zaman değildi. Başka bir anne kendi çocuğunu bulmak için çaresizken olmazdı.

Esther boynundaki altın deniz yıldızı kolyesini hissetti ve çağırışı reddetti.

Brad Collins'in Visa kartının okutulması ve Anthony's'deki barmenle yapılan hızlı bir telefon görüşmesi Ohio'lu adamın hikayesini doğruladı.

Esther, "O bizim adamımız değil," dedi.

Jake omuz silkti. "Yine de sapığın

teki." "Bilmiyorum Jake," dedi

Esther.

Jake onun gözlerinde biraz sempati gördüğünü düşündü. Bu onu şaşırtmıştı. "Onun için üzölmüyorsun, değil mi?"

"Hayır," dedi. "Sadece onun davasını düşünüyorum. Hepsi bu kadar. O öğrenciyi taciz ettiği için yakalandığında 22 yaşındaydı. Bir öğrenciyi

Çocuk on yedi yaşındaydı. Rızası vardı. Yaşları oldukça yakın görünüyor." "Hâlâ bir sapık," dedi Jake.

Esther'in gördüğü gibi, kanun her zaman siyah-beyazdır. Öyle olmak zorundadır. Suçluları birbirinden ayıran gri tonlar, her gün ofislerine gelen yoğun dava yüküyle ilgilenen bölge ya da il savcılarının yetki alanındaydı. Bu tonlara karar verme yetkisi sadece onlara aitti. Polis değil.

"Evet, yasalar öyle diyor," dedi.

Bir saat sonra David Franklin, Bend Polis Departmanı'nın lobisinde Esther'in üzerine atladı. Yakışıklı bir adamdı ama yüzündeki öfke, dedektifin yüz hatlarını, bir lise grubuyla gezdiği Fransa'da bir köydeki kilisede gördüğü çirkin bir heykeli hatırlatan bir şekle sokmuştu. O zamanlar çirkin yaratığın refakatçilerinden birine benzediğini düşünmüştü. Ancak şimdi, kayıp çocuğun babasını pişmiş topraktan yapılmış figürün vücut bulmuş hali olarak görüyordu. Gözleri kısılmış, ağzı öfke dolu bir çizgiye dönmüştü.

"Oğlunuzu kimin kaçırdığını bulmuşsun," dedi.

"Hayır," dedi ve onu ofisine kadar takip etmesi için eliyle işaret etti. "Henüz yapmadık. Henüz ne olduğunu bilmiyoruz Bay Franklin."

"Bir sapık onu yakaladı. Bunu biliyorum. Anthony's'deki arkadaşım ile konuştum. Memurlarınızdan biri onunla sohbet ettikten hemen sonra beni aradı. Bana geçmişini anlattı. Brad Collins ile ne halt edeceğinizi bilmek istiyorum."

"Oğlunuzu almadı," dedi ve kapıyı kapattı.

"Bunu bilemezsiniz. Sabıkası var. Charlie'nin kaybolduğu sırada o da nehirdeydi."

"," dedi. "Bir nefes al. Lütfen."

"Oturmayacağım ve bana ne yapacağımı söylemene izin vermeyeceğim. Burada her saniye önemli ve sen de bunu biliyorsun. O adamı buraya getirip sorguya çekmelisin."

"Onunla görüştük," dedi. "O bu işe dahil değil."

"O bir pedofil," diye karşılık verdi David. "Bu tür kokarca çizgilerini değiştirmez. Küçük çocuklardan hoşlanıyor. Bunu biliyorsun."

Başını iki yana salladı. "Kurbanı on yedi yaşındaydı. O yirmi iki yaşındaydı. Kayıtlarda var, bu doğru. Ama ikinci kez suç işlediğine dair bir belirti yok."

"Tek seferlik cinsel suçlu diye bir şey yoktur ve siz de biliyorsunuz ki o."

"Nadir bir durum, vermeliyim," dedi Esther. "Ama yine de, o Yirmi iki ve kurbanı on yedi yaşındaydı. Küçük çocuklara karşı en ufak bir ilgisi olduğu bilinmez." Adamın onu duymadığını görebiliyordu. Tünel görüşüyle hareket ediyordu ve Brad Collins tünelin sonundaki hedefindeydi. "Şimdi lütfen evine git. Elimizden geldiğince sıkı çalışıyoruz. Çevrilmedik taş bırakmıyoruz. Gerçekten hiçbirini. Bayan Franklin nasıl?"

"Nasıl olduğunu sanıyorsun? Sakinleştiriciyle uyuşturulmuş durumda ve bu bile durmadan ağlamasını engellemiyor."

"Eve, onun yanına git," dedi Esther. "Ona iyi bak."

"Şu anda eve gidemem," dedi. "Gitmem gereken bir restoran var. koş."

Lee Nguyen kızının önündeki merdivenlerde oturuyordu.

"Telefonlarıma cevap vermiyorsun," dedi Esther'in annesi. "Bu yüzden burada Ben."

Esther iç çekti. "Anne," dedi, "çok meşguldüm."

Lee ifadesini düzgün tuttu. "Meşgul değilim," dedi. "Sadece kızgınım bana."

Lee'nin siyah saçlarına o kadar çok beyaz serpilmişti ki, neredeyse kış sonu kar yığınınına benziyordu. Bir o kadar da sertti. Aşırı saç spreyi yüzünden cilalanmıştı. Siyah pantolon, beyaz bir bluz ve parlak pembe bir kazak giymişti.

"Sen benim kızsın," dedi. "Sana telefon ettiğimde bana bir cevap vermek zorundasın."

"Sırf beni yine hayal kırıklığına uğrattığını bildirmek için uzun bir yol geldin anne."

Lee kolunu çantasına soktu ve kızıyla yüzleştirdi. "Sessizliğin beni her gün öldürüyor."

Annem kazanır. O her zaman kazanır.

"Peki," dedi Esther. "İçeri gel o zaman."

Lee kızını dairenin kapısına kadar takip etti. Ufak tefek bir kadındı ama hızlı hareket ediyordu. Esther annesini hep bir kedi gibi görürdü; aniden ortaya çıkıp pençelerini bileyecek ve sonra çekip gidecekti.

"Manzaranız var mı?" Lee, Esther kocasından ayrıldığından beri oraya hiç gitmediğini hatırlatarak sordu.

"Hayır, anne," dedi Esther. ""

Dedektif içeride mutfığa girdi ve düğün hediyesi olan elektrikli su ısıtıcısını çay için açtı. Mekan tertemiz olmasına ve çağdaş sanat eserleri ile mobilyaların bir karışımıyla güzelce dekore edilmiş olmasına rağmen, annesinin yüzündeki ifade bunu onaylamadığını gösteriyordu.

"Küçük bir yer," dedi.

"Gerçekten mi anne?" Esther, annesinin hayatında kusur bulduğu diğer tüm yönleri düşünerek, "Gerçekten mi anne?" dedi. Kariyerini. Giyimi. Neredeyse eski kocası. Bu hiç bitmeyecekti.

"Üzgünüm," dedi. "Kendime iyi söyledim ama sanırım bu benim için zor."

Bu itiraf Esther'i şaşırtmıştı. Annesi hiçbir zaman kendi hatalarından söz etmemişti.

Belki de deniyordur.

Yemek masasında oturup çay içtiler ve Trader Joe's'dan aldıkları bademli kurabiyelerden seçtiler.

Lee fincanını yere bıraktı. "Üzerinde çalıştığın davayı televizyonda gördüm Esther. Umarım o küçük çocuğu bulursun. Umarım onu evine, ailesine kavuşturabilirsin. Seni kaybetseydim ne yapardım bilmiyorum."

Esther biraz gülümsedi.

Annesi deniyordu.

Esther, "Birini kaybetmenin pek çok yolu vardır," dedi.

"Doğru," diye yanıtladı Lee. "Pek çok yolu var."

"Seni seviyorum anne. Sadece beni hayal kırıklığına uğratmana dayanamıyorum. Yaptığım seçimlerden dolayı sürekli hoşnutsuzluk içinde yaşadığını düşünmek beni incitiyor."

"İyi bir koca değildi." Haklıydı tabii ki.

"Evet. Ama bitti. Eğer yolumuza devam etmek ve iyi istiyorsak, bunu bir kenara bırakmalıyız."

"Doktor olabilirdin," dedi Lee.

Esther gülümsedi. Annesinin nakaratı kesinlikle tanıdıktı. "Bu da öyle anne. onu. Ben yapmam gerekeni yapıyorum."

BÖLÜM YIRMİ DOKUZ KAYIP: ALTI GÜN

Amanda Jenkins kız öğrenci yurdunun güzeller güzeliydi, sporu seven ve bunun için spor yapmak zorunda olmayan genç bir kadının tonu ve çerçevesine sahip tam bir Amerikan güzeliydi. Bend'in Old Mill Bölgesi'nin yukarısında mütevazı ama yine de pahalı bir daire kiralamıştı. Annesinin hediyesi olan yarı ölü Martha Washington sardunyasının karşılama paspasının yanında durduğu ikinci kattaki bir dairede yaşıyordu. Esther'i içeri aldığıında, kedisi Toby'nin bacaklarının arasına girip kapıdan çıkmasına izin vermemek için çok dikkatli davranıyordu. Kedi her fırsatta bunu deniyordu.

Amanda kapıyı arkasından kapatarak, "Gerçek dünyaya döndüğünde bir daha asla geri gelmeyecek," dedi.

Esther kedileri çok seviyordu ama kedilere karşı aşırı derecede alerjisi vardı. Ayak bileklerine şakacı bir şekilde sürtünen Toby'yi sevmek istiyordu ama bu bir seçenek değildi. Antihistaminikler onu uykulu yapıyordu.

"Aradığınıza sevindim," dedi dedektif.

"Doğru hissettiriyor," dedi Amanda. "Rahatsız ama doğru." Genç kadın kanepesine doğru ilerledi ve yumuşak, nane rengi kadife minderlerine gömüldü. Solmuş mavi bir kot pantolon ve beyaz pamuklu bir bluz giymişti. Kızıl saçları arkaya doğru toplanmış ve lüks bir at kuyruğu şeklinde arkasından sarkıyordu. Makyaj yapmamıştı. Bileğinde daha sonra büyükannesine ait olduğunu söyleyeceği bir bilezik vardı. Sağlam bir temelle büyümüş genç bir kadındı. Doğru olanı yapmak değildi.

Belki de çok yanlış bir şey yapmış olsa bile.

Amanda yeşil gözlerini aşağıya dikti. "İşimi kaybetmek istemiyorum. Sanırım tek endişem bu. Ama kaybedeceğimi biliyorum. Bilirsin, sana bildiklerimi anlattığımda."

Esther, Amanda ve David'in ilişkisi hakkında şüpheliydi. Tamamen profesyonel bir ilişki miydi? Odadaki fil buydu ve küçük bir çocuğun hayatının söz konusu olduğunu düşünürsek, lafı dolandırmanın bir anlamı yoktu.

"David'le bir ilişkiniz mi var?" diye sordu.

Amanda kanepenin kenarına doğru sıçradı. Ayağa , ama neredeyse kendini ayağa kaldıracaktı. "Hayır," dedi. "Asla. Bunu sana kim söyledi?"

"Bu önemli değil, Amanda. Bana gerçeği söyleyebilirsin."

"Size doğruyu *söylüyorum*. O adamla asla birlikte olmam ve bunun nedeni sadece evli olması değil. O tam bir pislik. Pisliğin teki. Tek bir şeyi önemsiyor, o da aptal restoranı."

"Gerçekten mi Amanda? Neden beni arayıp onun ne kadar pislik biri olduğunu söylememi istedin? Bence Bend'in yarısının görüşü aşağı yukarı bu yönde."

"Ve diğer yarısı da onunla tanışmadı," dedi Amanda.

"Oturdüğüm yerden, evet. Şu anda bir soruşturmanın ortasındayız ve neden konuşmak istediğinizi bilmem gerekiyor. Eğer ilişki hakkında değilse, o zaman ne?"

"Bir ilişki yok," dedi. "En azından benimle yok. Ses tonunuzdan hiç hoşlanmadım, Dedektif. Burada doğru olanı yapmaya çalışıyorum."

"Özür dilerim," dedi Esther. "Devam edin. Lütfen."

Amanda parmak uçlarını gümüş bir tespih gibi bileziğinde gezdirerek, "Şimdi üzgünüm," dedi.

"Özür dilerim," dedi Esther, öyle olmasa da. Yine de sesini sessiz ve saygılı tutarak geri adım attı. "Bana bilmem gerektiğini düşündüğün şeyi söyle."

Amanda patronuyla ilgili bir dizi gözlemi sıralamadan önce sakinleşmek için saniye bekledi. Evet, aslında ilişkisi olduğundan emindi ve görüştüğü kişiyle sabah randevusu yaptığından şüpheleniyordu.

"Bir tedarikçiyle buluştuğu konusunda yalan söyledi. Tedarikçilere pislik gibi davranıyor, sonra ona özel bir şey getirdiklerinde kışkırtıyor. Onlara her zaman saçma sapan şeyler söylüyor. Bozulmadan şikayet etmek. Kısa kesiyor

Onları. Onları kötülemek. Asla yapmayacağı tek şey, bir mantar ya da balık adamıyla randevusunu kaçırmaktır. O böyledir. Bilirsin, her şey restoranla ilgili. O sabah nerede olduğu hakkındaki hikayesi tamamen yalandı. Bundan eminim."

"Yani bir ilişkisi var. Bunun Charlie ile ne ilgisi var?"

"Bilmiyorum. Bunu biliyor olmalısın. Bir keresinde erken geldiğimde telefonda konuşurken başka bir şey söylediğini duymuştum. Birkaç ay önce. O ofisindeydi ve ben de hemen dışarıdaki küçük oyukta masalar için adak mumlarını dolduruyordum. Konuşmanın sadece bir tarafını duyabiliyordum."

"Ne duydun?"

Amanda Toby'yi kucağına aldı ve tüyleri havada uçuşan kediye sevmeye başladı. Esther o günün ilerleyen saatlerinde nefes almakta zorlanacağından oldukça emindi.

"Biriyle konuşuyordu -kim olduğundan emin değilim- ama Charlie'nin her şeyi nasıl mahvettiğiyle ilgili bir şeyler söyledi."

Esther yüz ifadesini düz tuttu ama içinde bir fırtına kopuyordu.

"Özellikle ne dedi? Aşk hayatından mı bahsediyordu? Carole ile olan ilişkisi?"

Amanda Toby'yi sevmeye devam etti. Havada daha fazla kedi tüyü uçtu. "'O velet doğmadan önce Carole'dan istediğim her şeyi alabilirdim' gibi bir şeyler söyledi. Onun deyimiyle, Carole onun 'kişisel ATM'siydi."

"Bunu bir kez mi söyledi?" Esther sordu. "Öfkeyle mi?"

"Hayır," dedi, "her zaman bundan yakınırdı. Yeni çarşafalar almak istediğinde ve nakit sıkıntısı çektiğinde, birisi karısından biraz para alıp alamayacağını sordu. Herkes onun Google'da çok para kazandığını biliyor."

"Neden Carole'dan para almadı?"

"Her zaman, 'Kaltak beni taşaklarımdan yakaladı. Bana lanet olası bir evlilik sözleşmesi imzalattı."

Esther yetersiz ifadenin ustası olabilirdi. Tam o anda bir tanesini uçurdu. "Carole ile mutlu değil miydi?"

"Hayır," dedi Amanda. "Ve o iyi biri. Dokumacılığı biraz abartılı ama nasıl bir evli olduğunu bilmiyor. Muhtemelen onu kendisi için sevdiğini sanıyor. Sana söylüyorum, onu sadece para için seviyor. Onun tek derdi para."

"O sabah neredeydi? Bir fikriniz var mı?"

Amanda yastığının üzerindeki kedi tüylerini karıştırırken düşünüyordu. "Tek bildiğim, geri döndüğünde ve polis onu ararken hiç telaşlanmış gibi görünmediği. *Sanki zaten biliyormuş gibiydi*. Bu beni meraklandırdı ama bunu düşünmemeye çalıştım. Aklımdan çıkarmaya çalıştım ama yapamadım. Bu yüzden seni aradım."

Amanda'nın bileziği titremeye başladı ve parmaklarını bileziğin etrafında kenetledi. Sessizce ağlıyordu.

Dedektif genç kadına kendini toparlaması için bir an verdi. Ona elini uzatacak, biraz teselli verecekti ama Toby yoluna çıkmıştı.

"Bunun zor olduğunu biliyorum," dedi. "Bildiklerinizi bana anlattığınız için gerçekten minnettarım."

Amanda'nın ağlamaklı gözleri Esther'inkilere baktı. "Her şey yoluna girecek, değil mi?"

"Nasıl yani?"

"Charlie iyi olacak. Değil mi? Neredeyse bir hafta oldu. Çoğu çocuk .."

Yapabildiği en iyi şey "Umarım öyledir" oldu.

Arabasına döndüğünde Esther Jake'i aradı ve David'den haberdar etti. Franklin'in karısını ve oğlunu küçümsemesi.

"anasını," dedi genç adam. "Bu büyük bir şey olabilir. Sebep."

Esther onu uyardı. "Bu da bir olasılık," dedi. "Ama David'in eve dönüp Charlie'yi kimseye görünmeden alması kolay olmayacaktır."

"Hayır, ama eğer biri çocuğu kaçırdıysa, bunun büyük olasılıkla tanıdık biri olduğunu düşündüğünüzü söylediniz. Eğer bir yabancı olsaydı, kıyameti koparırdı. En azından üç yaşındaki çoğu çocuk öyle yapardı. Bir keresinde kız kardeşim yeğenimi kreşten almamı istemişti. Çocuğu *tanıyorum*. Sözde Justin'in en sevdiği amcasıydım. Ama o herkesin önünde çılgına döndü. Gerçeküstüydü."

"Charlie'nin babasının onu almak için eve dönmüş olması gerekirdi ve annesinin onu görmediğinden nasıl emin olabilirdi? Annesi evde onunla birlikteydi, onu izliyordu."

"Sanırım. Amanda babasıyla yatıyor muydu?"

Esther saate bakarak, "Bilmiyorum," dedi. "Sanmıyorum. Adamın başka biriyle takıldığını ama o kişinin kendisi olmadığından emin söylüyor. Onun kendisine dokunmasına bile izin vereceğinden şüpheliyim."

Jake'e Franklin'in yerinde onunla buluşmasını söyledi.

"Sana orada ihtiyacım var," dedi bir trafik çemberine girerken. "Carole ile biraz sohbet edeceğiz."

OTUZUNCU BÖLÜM KAYIP: ALTI GÜN

Esther ve Jake yaklaşık bir haftadır Franklin'in evinin karşısında park halinde duran medyadan -çoğunlukla Bend'inkilerden- kaçtılar. Esther muhabirlerden birini *Oregonian*'ın muhabiri olarak tanıdı. Kayıp küçük bir çocuk, beyaz olmadığı ve zengin bir aileden gelmediği sürece genellikle haber editörlerinin ilgisini çekmez. Charlie Franklin medya için biçilmiş kaftandı. Esther Corvallis'teki kayıp çocuk vakasında çalışırken, çocuk yarı Kızılderiliydi ve yerel televizyona yapması için yalvarmak zorunda kalmıştı. Bu tüm polis memurlarının bildiği çirkin bir gerçektir.

Carole onları kapıda endişeli, perili gözlerle karşıladı. "Onu buldunuz mu?" diye sordu. Yorgun ve solgun görünüyordu. Kulak memesi yırtıldığında giydiği bluzu bıraktığında değiştirdiği pembe kazağı giymişti. Esther onun alkol koktuğunu düşündü ama bu alkol bazlı bir gargara da olabilirdi.

"Bay Franklin burada mı?" diye sordu.

Carole biraz geri çekilerek onların içeri girmesine izin verdi. "Bir toplantısı vardı," dedi. "Ona şimdi burada ihtiyacımız var mı? Onu arayabilirim." Telefonuna uzandı.

"Hayır," dedi dedektif. "Sizinle konuşmak istiyoruz. Sadece sizinle." Ses tonunun resmi olduğunu biliyordu. Daha yumuşak bir dokunuşla iletişim kurmanın bir yolu olmasını diledi ama o sabah yapamadı. Hissettiği baskı bir yağın yük gibiydi.

Taşlar göğsüne saplandı. Bir tane daha olsa, göğüs kafesi parçalanacaktı.

"Charlie'den haberin yok, değil mi? Peki ya eyalet dışından gelen pedofil?"

"Hayır. O olmadığından oldukça eminiz. Charlie'nin tanıdığı biriyle dolaştığından eminiz."

"Kim? kim?"

"Biz de bu yüzden buradayız," dedi Esther. "Kocanızla aranızda neler olup bittiği hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyoruz."

Carole kollarını ince bedenine doladı ve endişeyle uzaklara baktı. "Anlamıyorum. Nereye çalışıyorsun?"

"Carole, burada biraz dürüstlüğe ihtiyacımız var," dedi Esther. "Evliliğinizde neler oluyor?"

Carole sertleşti. "Evliliğimiz sağlam."

"Aksini duyduk," dedi nazikçe bastırmaya çalışarak. "Gerçeğe ulaşmamız gerekiyor."

"Yapmanız gereken şey oğlumuzu bulmak. Tek yapman gereken bu. David'le olan evliliğimin durumu konu dışıdır ve Charlie'ye olanlarla hiçbir ilgisi yoktur."

"Bunu bilemezsin, Carole. Bak, özel konulara burnumuzu sevmeyiz. Sevmeyiz. Ama bu olayda konuşmamız gereken bazı şeyler var. Buradaki dinamikleri daha iyi anlamamız gerekiyor."

"Bu konuşmayı yapmayacağız."

"Yapmamız gerek," dedi Esther.

Jake, deneyimsiz ve sabırsız bir konuştu. "Kocanızın bir ilişkisi mi var?"

Esther ona sert bir bakış attı ama Carole'un soru karşısında irkilmediğini fark etti. En ufak bir şekilde bile.

"Bunun tüm ne ilgisi var?"

"Belki de hiçbir şey. Tüm olasılıkları araştırmamız gerekiyor. Eğer işin içinde başka bir taraf varsa, onunla konuşmamız gerekir."

"Bilmiyorum," dedi. "Muhtemelen bu soruyu ona sormalısın. ne olmuş? Ne fark eder ki?"

"Bunu anlamaya çalışıyoruz," dedi Esther. "Kim olduğunu biliyor musunuz?"

"Hayır," dedi Carole. "Pek sayılmaz. Sweetwater'daki Amanda Jenkins olduğunu düşünmüştüm ama onu tanıdıkça kocamdan o şekilde hoşlanmadığını anladım. Belki de hiç. Ayrıca, evli bir adamla vakit kaybedecek türden bir kız olduğunu da sanmıyorum."

"O zaman kim?" Jake sordu.

"Bakın," dedi Carole, "eğer biri varsa bile kim olduğunu bilmiyorum. David özel bir adamdır. Ailem onun çalışma şekli için *gizemli* kelimesinin daha uygun olduğunu söylüyor. Ben *özel* diyorum."

Esther daha yakına eğildi. "Ama başkalarını gördüğünden şüpheleniyorsun."

"Elbette," dedi yine tereddüt etmeden ve dedektife bir bakış atarak. "Biz buraya taşınmadan önce bir kızla kaçamak yaptı. Dağınıktı. Kız bu konuda agresifleşti. Kocamı kaybetmek istemiyordum. Kısmen bu yüzden buradayız. Ondan uzaklaşmamız gerekiyordu."

Carole ayağa kalktı, yürüyüşü dengesizdi ve nehri izledi, akıntı bazı kürek sörfçülerini yavaşça eski kunduz kulübesine doğru itiyordu.

"Buraya hiç taşınmamalıydık," dedi. "Bu David'in fikriydi. Onu dinlememeliydim." Sessizliğe gömüldü, orada olduklarını unutmuş gibiydi. "Tanrım," dedi pencereye doğru, "Charlie'nin eve dönmesini istiyorum."

Parmaklarını modaya uygun kirli sakalının üzerinde gezdirdi ve derin bir nefes aldı. Owen Jarrett kendi yakışıklılığını, yontulmuş çenesini hissetti. Güçlü, koşucu ciğerlerini derin bir nefes daha doldurdu. Yeni telefonuna uzandı ve Liz'den gelen son mesajları gözden geçirdi. Sinir krizini tetikleyen şeyden doğrudan söz etmekten kaçınsa da, yaptığı şey onun muhtaçlığını hızlandırmıştı. Ve onu yapmaya zorladığı şeyle. Boğuluyordu ve bir can simidi istiyordu.

Ona bir çapa atmak istedi.

Can you come home? I'm falling apart here.

Ona cevap yazmak istedi: *Hayatımı mahvettin. Bir daha eve gelmek istemiyorum.*

Bunun yerine, iki kelimelik kısa bir mesajla onu susturdu.

Working late.

Parmağını telefonunun camına sürttü ve başka bir kişiye mesaj gönderdi.

I'm going through a lot here. Don't you even care?

Ayaklarını masanın üzerine koydu ve bir cevap bekledi. Hiçbiri gelmedi. Avucunu alına ve zonklayan bir ağrıyı ovuşturdu.

Answer me!

Tekrar mesaj attı.

I promise. I'll be free of her.

Cevap yok.

Öfkesi başladı. Görmezden gelinmekten nefret ediyordu. Şimdiye kadar istediği her şey sıra dışı olmuştu. Her şey Liz ve onun yaptıkları sallanıyordu.

Resepsiyonda telefonda erkek arkadaşıyla konuşmakta olan Paula'ya biraz dışarı çıkacağını söyledi. Genç kadın gülümsedi ve adı. Damon aldırmaya falan gittiği için Owen bir dakika düşünmenin güvenli olduğunu hissetti.

Bundan sonra ne yapacağınızı planlamak için.

Wall Street'ten aşağıya doğru sürdü ve nehri geçerek Newport'a vardı. Şehrin birkaç mil dışında, bir şekilde başarısız olmayı başarmış bir bira fabrikasının arkasında durdu.

bira ustaları ve bira içenler için bir mıknatıs. Yapması gerektiğini bildiği şey için ıssız ve müsait olacağını bildiği tek yerdi.

Camları açtı ve aynanın karşısına geçti. "Oh, Tanrım, hayır!"

Kelimeler boğazında düğümlenmişti. Biraz hava aldı ve bir kez daha denedi.

"Oh, Tanrım! Karım! Çabuk gelmeniz gerek. Sanırım o öldü. Öldü. Gerçekten öldü! Acele edin!"

Bu çok kesindi. Öldüğünü düşünseydi neden "Acele et!" desin ki? Tekrar.

"Sanırım onda bir sorun var. Eve yeni geldim. Tepki vermiyor. Son zamanlarda depresyonda. Gerçekten depresif. Bunun olabileceğini hiç düşünmemiştim. Lütfen acele edin. O benim her şeyim."

Owen dikiz aynasından kendine baktı. Daha iyisini yapmak zorundaydı. Eğer inandırıcı olmak istiyorsa acısını artırmanın ve gerçek gözyaşları dökmenin bir yolunu bulmalıydı.

Liz komşularının oğlunun kaybolmasıyla ilgili soruşturmayı asla başaramayacaktı. Bu neredeyse ilk günden beri belliydi. Aslında düşününce, karısı olaydan önce de kırılıyordu. Emin değildi. Her şeyi sorgulayan biriydi. Onda en başta ne bulduğunu merak ediyordu. Onu idolleştirmişti. Bu doğrudu. Adam büyük planlarından bahsettiğinde onun için uygun bir ses tahtası, seks istediğinde hazır bir sevgili olmuştu. Güzel bir kızdı. Ve zekiydi. Ama adamın çekici bulduğu her şey şimdi daha fazla inceleme altına alınıyordu. Kendisi. Başkalarının. Baro sınavında iki kez başarısız olmuştu. Bunun ne kadar aşağılayıcı olduğundan . Onun hissettiği utancı kez bile kabul etmemişti. Ofisteki ve sektördeki çevresindeki tüm insanlar tartışmasız A listesindeydi. O da onlardan biri olabilirdi. Öyle görünüyordu. Bir kuyumcunun kusuru gizlemek için elması eğip bükmesi gibi, Charlie'yle yaşadığı deneyim de o kadar derin ve yanıltıcı bir şeyi ortaya çıkarmıştı ki, bunu düzeltmek mümkün değildi.

Owen onun kendisini sevdiğini bilse de, artık onun için sadece bir yük olabilirdi. Hata yapmıştı.

bataklığa saplanmıştı ve kör paniğiyle onu da içine çekmeyi aklından bile geçirmiyordu.

Owen aynaya tekrar baktı. Gördükleri her zaman hoşuna gitmişti. Ancak şu anda dünyasının değişmek üzere olduğunu biliyordu. Gerçekleşen bir rüyanın eşiğindeydi. Liz'i gerçekten sevdiği bir zaman olduğunu biliyordu ama Liz'in yaptığı hata bu sevgiyi gölgede bırakmıştı. Kaşlarını çattı ve dudaklarını sıktı. Elini direksiyona koydu ve derinlerden gelen bir çığlık attı. Bu öyle bir çığlıktı ki, bir kaz sürüsünü gökyüzüne savurabilir, en cesur köpeğin bile kaçıp yatağın altına saklanmasına neden olabilirdi. Gözleri biraz açıldı.

Hala gözyaşı yok. Tek bir damla bile. Bunu yapmak düşündüğünden çok zordu.

"Yardım ," dedi hırıltılı bir fısıltıyla. "Eve yeni geldim. Karım . Nefes almıyor. Tanrım, lütfen acele et. Sanırım aşırı dozda hap almış. Acele edin."

Daha iyi, düşündü Owen, ama yine de su kanallarını açmanın bir yolunu bulması gerekiyordu. Ya da en azından sağlık görevlileri gelmeden hemen önce ağladığı görüntüsünü .

soğan geldi.

BÖLÜM OTUZ BİR

KAYIP: BİR HAFTA

Matt Henry lobide kayıp küçük çocuk davasına bakan dedektifi görmek için bekledi. Omuz hizasında kahverengi saçları ve sabah kirli sakalları olan genç adam kırmızı bir polar, haki şort ve Birkenstock ayakkabı giymişti.

Esther ortaya çıktığında, kendisini haberlerde kayıp küçük çocuk Charlie Franklin ile birlikte arandığı söylenen "kanocu adam" olarak tanıttı. Onu, klimanın çok çalıştığı görüşme odasına götürdü. Oda bir buz kutusuydu.

"Soğuk için üzgünüm," dedi. "Bakım ekibi yolda."

Matt iyi olduğunu söyledi. "İyi bir antrenman yaptım," dedi. "Bu sabah nehir boyunca koştum. Oregon NPR podcast'imde beni aradığınızı o zaman duydum. Podcast'lerimde tamamen gerideyim. Her neyse, o zaman yardımcı olabilecek bir şeyim olabileceğini düşündüm. Sanırım aradığınız kırmızı kanodaki kürekçi ben olabilirim."

"Bana o sabahı anlat," dedi.

"Tamam. Tamam. Ben ve Chelsea o sabah etrafta oynuyorduk. Chelsea benim köpeğim. Mirror Pond'da kürek çekiyorduk ve ne bileyim, bir çılgınlık ve nehre doğru gitmeye karar verdim. Sadece yeni oyuncakımı test ediyordum."

"Yeni oyuncak' mı?"

"GoPro'm. Doğum günümde almıştım."

Fotoğraf makinesinin markasını bildiği için başını salladı. "Hatırlarsanız saat ?"

Matt bir süre düşündü. Kesin konuşmayı severdi. Yerel bir mühendislik firmasında çalışıyordu.

"Geç başladık," dedi. "Chelsea parkında bir tavşanı kovaladı ve biz de saat dokuz buçuğu geçene kadar suya giremedik. Güzel bir sabahıtı. Drake Park'ın etrafında bir sürü kargaşa vardı. Bilirsiniz, araba şovu. Arabalardan pek hoşlanmam. Daha çok bisiklete binen biriyim."

"Demek nehrin yukarısına doğru gitmeye karar verdin." Esther onun düz bir çizgide mi yoksa , dolambaçlı bir rotada mı kürek çektiğini merak etti. Kesinlikle daireler çizerek konuşuyordu.

"Doğru," dedi. "Nehre doğru yola çıktık. Birkaç melodi dinledim ve ekipmanımı kurdum."

"Ne tür ekipmanlar?"

"GoPro. Sana söylemiştim. Kürek çekerken Chelsea'nin bakış açısından biraz çekim yaparsam güzel olur diye düşündüm. Akıntıya karşı kürek çekmek düşündüğümünden çok daha zormuş. *Bunu* deneyeceğimi hiç *sanmıyorum*-"

"Videonuz var mı?" Esther sordu. Adrenalin sinir sistemine hücum etti.

Matt başıyla hızlıca onayladı. "Evet. Kadının bana seslendiğini hatırlıyorum. Bu videoda var. Oldukça üzgündü. Ben bir şey görmedim. Sarhoş olduğunu sandım. Görünüşe göre buradaki insanların tek yaptığı şey içmek. Senin için iyi değil."

"Kamera nerede?"

Matt polarının cebinden kamerayı çıkardı ve ikisi de cihazın üzerinde garip bir şekilde toplanarak küçük ekranındaki oynatmayı izlediler. İlk görüntüler sabah Pilot Butte'ye doğru yapılan koçuya aitti ve köpeğin arka ayaklarının görüntüleri ön plandaydı.

Matt, "Bırakın bütün bunları hızla geçeyim," dedi. "Oraya çıktın mı? Harika bir manzara. Çabalamaya değer. Gün doğumu gitmek için en iyi zamandır. Oraya iki yüz altı kez çıktım. Aslında bundan daha fazla. Çetele tutmaya o zaman başladım. Bir yerden başlamak lazımdı."

"Hepimiz biliyoruz," dedi Esther. "Ve evet, oraya çıktım." Matt Henry'nin OKB'si bunu gerektiriyor gibi görüldüğü için sahte bir numara vermek istedi ama vermedi.

"Pekâlâ," dedi. "İşte. Tam burada başlıyor." Sanki dedektifin tüm dikkatini toplaması için yönlendirmeye ihtiyacı varmış gibi parmağını ekrana vurdu.

Esther daha yakına eğildi. Acı verici derecede yavaş ilerliyordu ve köpeğin dikkat süresi bir sivrisineğinki kadardı. Suyun sesini duyabiliyor ve nehrin yukarısına doğru hareket eden kanonun ucunu görebiliyordu. Bir yeşilbaş karaya çıktı ve köpek havlarken kamera çığına döndü.

"Vay canına, Chelsea!" Matt'in haykırdığı duyulabiliyordu. "Kafanda o kamerayla içkiye girme!"

Köpek sakinleşti ve kürek çekmeye devam ettik. Kunduz kulübesinin hemen yanından geçerken, kamera kıyı şeridinin bir anlık görüntüsünü yakaladı. Franklin'lerin evini göstermese de, onların mülkü olduğu açıktı. Nehir taşından yapılmış ateş çukurunun alt üste birlik kısmı yanıp sönüyordu.

"Şunu görüyor musun?" dedi. "Sanırım çocuk bu."

Esther hiçbir şey söylemedi. Charlie'nin spor ayakkabılarının kıyı şeridinden uzaklaştığını görebiliyordu.

Kamera döndü ve kano kunduz kulübesine geri döndü. Bunu yaparken, nehrin karşı kıyısına bakan dürbünlü bir adamın görüntüsünü yakaladı. Matt sürekli köpeğiyle konuşuyor, ona ne kadar iyi bir bebek olduğunu ve kunduzların peşinden gitmesini istemediğini söylüyordu.

"Eğer onları filme alacak kadar şanslı olursak, YouTube'a koyabiliriz" dedi.

On dakika sonra tekrar nehrin yukarısına doğru yola çıktı.

Carole'un sesi şimdi duyulabiliyordu, "Küçük oğlumu gördünüz mü?" diye sesleniyordu.

Matt hemen cevap vermedi. "Tekrar söyler misin?"

Matt Esther'e videoyu göstererek, "İşte," dedi. "Kulaklıklarımı tam şuradan çıkardım. Kadına hemen cevap vermedim çünkü neden bahsettiğini bilmiyordum. Biraz çizgiyi aşmış gibiydi. Bilirsiniz işte, böyle bağıırıyordu."

"Bu kamerayı saklamam gerekecek," dedi Esther.

"Geri alacağım, değil mi? Sonuza kadar saklamayacaksın, değil mi?" Şüpheli görünüyordu.

"Evet, geri alacaksınız. Videoyu kopyalayacağız. mı?"

"Orada kayıp çocuk vakasıyla ilgili yardımcı olabilecek bir şey var mıydı? Bazı insanların onun nehre girmiş olabileceğini düşündüğünü biliyorum ama bence girmiş olsaydı Chelsea ona havlardı. O bir havlayıcı. Yoldan geçen bir yaprağa havlar."

"Evet," dedi. "Çok yardımcı oldunuz."

Esther öyle söylemedi ama bir şey ona özellikle tuhaf gelmişti. Dürbünlü yaşlı adam Dan Miller'dı.

Neye ? Ve neden konuştuklarında ona bu konuda hiçbir şey söylememişti?

Esther kayıt bölümünün dışında Jake'le karşılaştı. Jake ona gülümsedi ama o bu jestle karşılık vermedi. Birini gördüğünde verdiği ilk tepki neredeyse hiç gülümsemek olmamıştı.

"Kanocu adam geldi," dedi GoPro'yu uzatarak. "Biraz video çekti."

"İçinde ne var?"

"Charlie."

"Bok yok mu?"

"Sudan uzaklaşıyor. Suya girmiyor - en azından filme alındığı anda girmiyor. Bir kova taşıyor. Bundan daha fazlası anlaşılmıyor. Ve Dan Miller. O da kasette. Daha büyük bir ekranda görebilmemiz için indirmeniz gerekiyor."

". "

"Güzel."

Bununla birlikte Esther daha fazla kahve içmek ve mesajlara göz atmak için ofisine döndü. Çoğunlukla medya aramaları.

Charlie'nin suya düşmediği neredeyse kesindi. Kanocu adam ve Brad Collins bunu mutlaka fark etmişlerdir. Bu iyi bir şeydi. Bu çocuğun boğulmadığı anlamına geliyordu. Öte yandan bu, kendi gücüyle ya da başka biriyle bir yere gitmiş olma ihtimalinin her zamankinden daha yüksek olduğu anlamına geliyordu.

Çocuğun neredeyse kesinlikle tanıdığı biri, diye düşündü.

BÖLÜM OTUZ İKİ

KAYIP: BİR HAFTA

Dan Miller kapıyı Hawai gömleği, haki şortu ve parmak arası terlikleriyle açtı. Emekli doktorun beyaz saçları belli ki o gün hangi yöne uzanacağına henüz karar verememişti: her tarafa dağılmıştı. Bir elinde uzaktan kumandasını tutuyordu. Dan diğer memurlarla konuşmuş olsa da, komşusuyla konuşup kartvizitini bıraktığında iletişime geçme talebine hiç yanıt vermemişti.

Esther geri dönüyordu. GoPro videosu yaşlı adama bir kez daha saldırmak için iyi bir nedendi.

"Golf başladı," dedi ve kapıyı ardına kadar açıp evin sokaktan görünen otantik Old Bend'in her bir parçasına benzeyen iç kısmını ortaya çıkardı. Sahte geyik boynuzlu avizeler ve parşömen renkli abajurların üzerine işlenmiş ayı silüetleri olan sahte bir kulübe değildi. Gerçektir. Ağır kirişler yükselen tavanı destekliyordu. Yıllardır gelip giden insanların izlerini taşıyan koyu meşe döşeme, genç bir kızın ağır maskarası gibi siyah kurumdan bir gölgeyle çevrelenmiş ateş kutusu onlarca yıllık anılara işaret eden taş bir şömineye açılıyordu.

"Franklin denen çocuk için geldim, Dr. Miller," dedi.

Dan ona içeri girmesini işaret etti ve kapıyı kapattı. "Sandalyemde oturmuş, nehri ve orada olup bitenleri izliyordum," dedi, resim penceresinden televizyona doğru dönen deri koltuğu göstererek. Hem evin önündeki Deschutes nehrinde hem de geniş düz ekran televizyonda tüm aksiyonu en ön sıradan izliyordu.

Ekran, modern teknolojiye verdiği tek belirgin selamdı. Televizyonun sesini kapattı ama bunun pek bir önemi yoktu. Golf, yayın yapılan sporlar arasında en sessiz olanıdır; fısıldayan spikerler ancak bastırılmış bir öksürüğün ötesine geçebilir.

Dan, Esther'e içecek bir şeyler teklif etti ama Esther reddetti. Bu sosyal bir ziyaret değildi. Esther zaten öyle şeyler yapmazdı.

"Bayan Franklin, küçük oğlu kaybolduğunda bahçe işleriyle uğraştığınızı söylüyor," dedi.

Yaşlı adam bir an için kumandayla oynadı. Parmaklarının eklemleri kireçlenme belirtileri gösteriyordu. Küçük . Kumandayı bıraktı.

"Çimleri biçiyordum, evet," dedi, "ama çocuğun kaybolması hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Meşguldüm. Çocukların dediğı gibi 'kafam '. İşleri doğru şekilde yapmak için odaklanmak gerekir. Çimleri biçmek bile doğru yapılmalı." "Zaten o tarafa pek bakmamaya çalışıyorum" diye eklemekten önce durakladı.

"Nedenmiş o?"

Dan başını hafifçe salladı ve sonra pencereye adım atıp işaret etti. "Ciddi misin?" Esther'in bakışlarıyla karşılaşmak için döndü. "Diğer genç memura söylediğim gibi." Pencereyi işaret etti. "Şu ucubeye bakın, kırk elli yıldır orada duran evlerin arasında orta parmak gibi dikiliyor. Fransızcamı bağışlayın Dedektif, ama ben o evi ve orada yaşayan insanları geri kalanımıza karşı büyük bir orta parmak olarak görüyorum. Ya da en azından bizden geriye kalanlara. Gösterişli evleri ve Avrupa arabalarıyla yeni insanlar bu kasabayı mahvediyor. Bu sadece bir zaman meselesi ve burası çocuksuz bir şehir olacak, bütün gün internete bakan ve kimseye söyleyecek ilgi çekici bir şeyi olmayan insanlarla dolu olacak."

Dan'ın söyledikleri her ne kadar Esther'in hoşuna gitse ve söylediklerinde doğruluk payı görse de, onu konuya geri döndürmesi gerekiyordu. "Yani hiçbir şey görmedin," dedi. "Hemen dışarıdaydınız. İçeri girmeden önce Bayan Franklin'e el salladın."

"Kimseye el salladığımı hatırlamıyorum," dedi. "El da bunun tek nedeni son derece kibar olmamdır. Annem beni yetiştirdi. Gerçek şu ki,

Oradaki insanlara katlanamıyorum. Carole'a bile. Gördüğüm kadarıyla ve şehirde onunla ve kocasıyla karşılaştığımda." "Benim için biraz şekerleme yapmayacak mısın?" Esther yüzünde bir gülümsemeyle alaycılığını yumuşatmak için dostça bir gülümseme. Ya da en azından denemek için.

Dan onu yakaladı ve gülümsedi. "Küçük çocuk ," dedi. "Peki ya ebeveynleri? Tanrım, şu David tam bir baş belası ve Carole da işe yaramazın teki. kavga ediyorlar. Sanki sürekli açık olan ve kanalı değiştirmenin hiçbir yolu olmayan bir tür haftalık film çöplüğünün karşısında yaşamak gibi."

"Nasıl yani?"

Dan hiçbir şey söylemedi. Dilsiz bir şekilde ağır ağır oturdu. "Nasıl yani?" diye tekrarladi.

"Bilmek istemezsin," dedi sonunda.

"Ama benim var," dedi Esther. "Aslında bilmem gerekiyor."

Dan uzaklara, pencereden nehre doğru baktı. "O zaman söylemek istemiyorum. Yetmişimi geçtim ama yaşlı adamların aklımdan geçeni söyleyip sonra da bunu yaptığımı bilemeyecek kadar bunamışım gibi davranma numarasına başvurmayacağım." Nehrin karşısını işaret etti. "Buradan çok şey görebilirsiniz."

Dedektif ve yaşlı adam, sanki bir işaretmiş gibi, kayıp çocukla çiftin mutfakta karşı karşıya gelişini izlediler. David heyecanlı gibi görünen bir sesle bir şeyler söylüyordu ama kızgın mı yoksa üzgün mü olduğunu anlamak zordu. Esther döner koltuğun yanındaki masanın üzerinde duran bir çift dürbünü fark etti ama daha iyi görebilmek için eline almaması gerektiğini düşündü.

"Bir şey gördün," dedi.

"Önemli bir şey değil. Burada gerçekten önemli olan hiçbir şeyle ilgisi yok, Dedektif. Bir şeyler gördüm ama size yardımcı olacak bir şey değil."

"Küçük bir çocuk kayıp, Dr. Miller. Ne bildiğinizi bilmem gerekiyor. Aileden pek hoşlanmadığınızı anlıyorum ama büyük evin ötesinde onları neden bu kadar hor gördüğünüzü anlayamıyorum. İyi bir çiftte benziyorlar."

Dan deri koltuğuna yaslandı ve dedektife doğru çevirdi. "Dediğim gibi, adam bir pislik ve kadın da bir moron. Hecelememe gerek var mı?"

"Sanırım biliyorsun," dedi. "Evet."

Yaşlı adam hiçbir şekilde küçülen bir menekşe değildi ama konuşmadan önce rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "O bir oyuncu. Sanırım bugün kullandığınız kelime ."

Esther biraz itti. "Ne demek istiyorsun?"

"Onu orada bir kadınla gördüm. Karısıyla değil." "Emin misiniz?"

"Evet," dedi. "Görme yeteneğim sandığınız kadar kötü değil ve uzun zaman geçmesine ve çoğu şeyi hafızamdan hatırlamama rağmen, birinin seks yaptığını anlıyorum."

"Bunu ne zaman gördün?" Esther sordu.

"Dürüst olmak gerekirse, kaç kez olduğunu sayamadım. Belki on." "Son zamanlarda mı?"

Esther sordu.

Omuz silkti. "Hayır. Pek sayılmaz. Birkaç ay önce bitti. İkisi tekme tokat kavga ettiler. Neredeyse polisi arayacaktım -sanırım bu sen oluyorsun- ama . Boşanıp taşınacaklarını umuyordum. Yine de o boktan evle baş başa kalacağım. Fransızcam için tekrar özür dilerim."

"Kadının kim olduğunu biliyor musun?" Esther sordu.

Bilmediğini söyledi. "Aynı kişi olup olmadığından bile emin değilim. Bugünlerde kızlar saçlarını değiştiriyor ve farklı giyiniyorlar. Karım liseden öldüğü güne kadar aynı saç modeline sahipti. Etek de giyerdi. Asla pantolon giymezdi. Miranda'm gerçek bir klasikti."

Dalgın dalgın kumandayla oynadı. "Onu çok özölüyor olmalısın," dedi Esther.

"Bu yetersiz bir ifade," dedi. "Günün her saniyesi. Ne ki? Uzanıp ölmemi istemezdi. Hayat devam ediyor. Nehrin karşısındaki o ikisi, Miranda ve benim her zaman bildiğimiz şeyi bilmiyorlar."

"Peki bu neydi?"

Dr. Miller derin bir nefes aldı. "Evlilik iki kişi arasında olur. İşin içine üçüncü bir kişiyi katarsanız başınız belaya girer."

"Sanırım Charlie'yi kastetmiyorsunuz," dedi. "Başka bir kadını ya da başka bir erkeği kastediyorsunuz."

"*Elbette* bunu . Bir ailem vardı. Benim için her şeydi. Çocuklar dünyadaki en güzel şeylerdir, gerçi bugünlerde

Kimse onları umursamıyor gibi görünüyor."

Esther kendi kendine gülümsedi. Görünüşe göre *göt* Fransız değilmiş.

"Umarım o küçük çocuğu bulurlar," dedi onu kapıya götürmek için ayağa kalkarken. "Yine de taşınmalarını diliyorum."

"Charlie'nin kaybolduğu gün hakkında. Memura evde olduğunuzu ama bir şey görmediğinizi söylemişsiniz."

"Bu doğru. Ben ."

"Bunun tamamen doğru olup olmadığını bilmiyorum, Dr. Miller." "Ne demek istiyorsunuz?"

GoPro'dan bahsetmenin zamanı gelmişti.

"Elimizde video var. Pencereden izlediğinizi gösteriyor." Dürbünü gösterdi. "Onları kullanıyordun."

"Öyle miydin, değil miydin bilmiyorum ama bir şey görmediğime eminim. Görseydim polisi arardım. Polisi ya da ambulansı aramak yapılacak en doğru şeydir."

Nehrin öte yakasında Liz, o öğleden sonra gönüllü çalışmaya gelemeyeceğini bildirmek için insani yardım derneğini aradı. İlk defa bir günü kaçırmıştı.

Hayvanlar her zaman onun en büyük aşkı olmuştu. Çocukluğu boyunca bir evcil hayvan dükkanında bulunan hemen hemen her tür canlıyı yetiştirmişti. O bir kedi ya da köpek insanı değildi. O bir hayvan insanıydı. Bir keresinde yaralı bir su samuru bulmuş ve onu sağlığına kavuşturmuştu. Serbest bırakıldıktan sonra yıllarca, gördüğü her su samurunun Ollie olduğundan emin oldu.

Gönüllü koordinatörüne sesli mesaj bırakırken kedisi Bertie'yi kucağında tutuyordu. Kedinin dıştan takma motor mırıltısı normalde Liz'i stresli hissettiğinde sakinleştirirdi.

Ama artık değil. Hiçbir şey onu sakinleştiremezdi.

"Mahallemizde bir trajedi yaşandı," dedi ve Owen'ın tavsiyesini düşünürken kelimelerini dikkatle seçti. *Biriyle konuşurken asla detay verme. Detaylar bizi tuzağa düşürecek.* "Yan komşumuz

komşunun oğlu kayıp. Sanırım evde kalacağım ve yardım etmek için yapabileceğim bir şey olup olmadığına bakacağım."

Liz telefonu kapattı ve Franklin'lere bakan pencereye gitti. O devasa ev gökyüzünü yumrukluyordu. Her zamankinden daha da karanlık ve görünüyordu. Çerçeveçilerin geldiği günü ve yapının nehrin üzerinden Jarrett'ların kıyı şeridine dökülen ışığın bir kısmını nasıl tahta tahta kapattığını hatırladı. Zaman içinde bu değişime alışmıştı, çünkü Carole, David ve Charlie mahalleye neşe ve kendi ışıklarını getirmişlerdi. Yaptığı şeyi zihninden silmeye çalıştı. Kendine bunun bir kabus olduğunu ya da izlediği bir filmde bir anımsama olduğunu söylemek istedi.

Liz, polisin gelip gitmesini pencereden izledi.

Owen her şeyin gireceği konusunda ısrar etti.

Carole ve David için bunun asla biliyordu.

İKİNCİ BÖLÜM

ÜZGÜNÜM

Beni suçla. İyi. İşte bu kadar .

-Owen Jarrett

BÖLÜM OTUZ ÜÇ KAYIP: SEKİZ GÜN

Charlie kaybolalı bir haftadan biraz fazla olmuştu ve ellerinde hiçbir şey yoktu. Sadece Matt Henry'nin Charlie Franklin'in nehre girmediğini gösteren GoPro video kaydı vardı. O da köpeğinin bakış açısından çekilmişti. Kimse bir şey görmemişti. Doğrulanabilir tek bir görüntü bile yoktu. Pilot Knob'dan gelen New Mexico plakalı adam ve çığlık atan küçük çocuk bir Maç tarihi felaketiydi. Yerel polis onu sorgulamıştı. Hiçbir şey çıkmadı. Hiçbir şey yok. Esther ve Jake her şeyin başladığı yere dönmeye karar verdiler.

"Jarrett'ları tekrar ziyaret edelim. Liz, Carole'un gizli arkadaşıdır, en azından burada, yerel olarak."

Jake not defterine bakarak, "Olay olduğunda evde değildi," dedi. "Sınava girmek için dokuz buçuk gibi çıkmıştı."

Esther, "Baro sınavı için burada kalmadı," dedi.

"Evde olmasaydı bize daha fazla ne söyleyebilirdi sizce?"

Esther emin değildi. "Onu bir kez daha ziyaret edelim ve ."

Arabayla kasabayı geçip araba yoluna park ettiler ve Franklin'in evine giden çakıl taşlı yola baktılar.

"Dostum, bu ev çok büyük," dedi Jake.

"Kesinlikle öyle. Çok yakında bunun gibi küçük yerler geçmişte kalacak," dedi Jarrett'ların evini göstererek.

Kapıyı çaldı. Liz açtı. Üzerinde hâlâ bornozu vardı ve saçları yıkanmamıştı.

"Özür dilerim," dedi, enkaz gibi göründüğünü fark ederek. Ellerini saçlarının üzerinde düzleştirmeye çalıştı ama işe yaramadı. Kıvrım olmuşlardı. "Tüm bunlar başladığından beri kendimde değilim."

"İçeri girebilir miyiz?" Esther sordu.

Liz kapıyı sabit tuttu. "Ev darmadağınık. Tıpkı benim gibi. Muhtemelen iyi bir zaman değil."

Esther kapıya bir adım daha yaklaşarak, "Bizim için sakıncası yok Bayan Jarrett," diye ısrar etti. "Uzun sürmeyecek. Sadece bazı şeyleri tekrar gözden geçiriyor, bulabileceğimiz her şeyi bulmaya çalışıyoruz. Burada küçük bir çocuğun hayatı söz konusu. İçeri girebilir miyiz?"

Liz reddedemezdi. Röportajı reddetmek onu kayıtsız gösterecekti. Gerçek şu ki, içi paramparça olmuştu. Kalp atışlarının hızlandığını ve yüzünün ısındığını hissedebiliyordu.

"," dedi, "ama mazur görmeniz gerekecek."

Onları oturma odasına götürdü. Ziyaretçilerine zar zor bakabiliyordu.

"Üzerime bir şeyler giymemin sakıncası var mı?" dedi. "İzimi kaybettim gün."

"değil," dedi Esther.

Dedektifler odayı incelerken, Liz yatak odası. Oturma odası oldukça düzenliydi. Esther, Liz'in buranın dağınık olduğunu düşünmesi için bir neden göremiyordu. Esther sadece kayıtsız bir temizlikçiydi ve Jarrett'ların evinin misafir ağırlamak için gayet uygun olduğunu düşünebilirdi. Kot mavisini de sırtı bir kanepe bakıyor, sırtını, lentosundaki siyah islere bakılırsa kışın bolca kullanılan nehir kayası şömineye dayıyordu. Şöminenin üzerinde bir grup kayakçının resmi vardı. Aile fotoğrafları rafı süslüyordu. Yan tarafta, yemek odasının yakınında, her biri otuz kiloluk bir dizi serbest ağırlık vardı.

Liz döndüğünde saçlarını gevşek bir at kuyruğu yapmış, bir kot pantolon ve lacivert bir V yaka tişört giymişti. Esther'in bakışları ağırlıklara takılmışken onu yakaladı. "Kocam televizyon izlerken bukle yapar."

Liz kahve fincanına uzandı ve dedektiflere birer fincan ikram etti ama ikisi de reddetti.

"Sana nasıl yardım edebileceğimi bilmiyorum," dedi Liz, kupasını doldurup önündeki dolap duvarına bakarak. "Sana söylediğim gibi, olay olduğunda evde değildim. O sabah erkenden Beaverton'a gittim. Geç saatlere kadar eve dönmedim."

"Evet, bu doğru," dedi Esther. "Charlie'nin kaybolmasından önceki günlerde neler görmüş olabileceğinize odaklanalım."

Liz oturdu, fincanını bıraktı ve kollarını kavuşturdu. "Kaçırıldığını mı düşünüyorsun? Ben de öyle düşünüyorum. Bence biri geldi ve onu Carole'un altından çekip aldı."

"Gerçekten ne olduğunu bilmiyoruz," dedi Esther. "Bir fidye talebi oldu mu?"

"Hayır," dedi dedektif. "Bize ne söyleyebileceğinize odaklanalım."

Liz öne doğru eğildi ve bir elini eski morris kol dayanağına koyarak kendini sabitledi. "Ben hiçbir şey görmedim."

"Belki bir araba çıkmıştır?"

"Buralarda her zaman yerinde olmayan arabalar vardır. Yılın bu zamanı turistler tarafından istila ediliyoruz."

"Peki ya Charlie? Kaybolmadan önceki günlerde onu biriyle gördünüz mü? Belki bir yabancıyla konuşurken?"

"Oh, hayır," dedi Liz. "Hiç de değil. O çok uslu bir çocuktü. çocuk."

Esther Jake'e baktı. Onun fark edip etmediğini merak etti. Aynı şey onda da vardı.

"Franklin'lerle iyi arkadaş olduğunuzu biliyorum," dedi Esther.

"Sen ve kocan de. Değil mi? Yakınsınız."

"Öyleyiz," dedi Liz. "Neredeyse buraya ilk taşındıkları zamandan beri."

"Pekâlâ. Bunu yapmanın zor olabileceğini biliyorum ama Franklinler arasında herhangi bir sorun yaşanıp yaşanmadığını bilmemiz gerekiyor. Bildiğiniz kadarıyla."

Liz sandalyesinde kıpırdandı. "Değer verdiğim insanlar hakkında dedikodu yapmak istemiyorum."

"Tabii ki hayır," diye onayladı Esther. "Carole ile özellikle yakın olduğunuzu hissediyorum."

"David restoranla oldukça meşgul. Carole ve ben birlikte çok daha fazla zaman geçirdik. Baroya hazırlanmama yardım etti. Ben de

stüdyosunu düzene sokmasına yardım

etti." "İyi arkadaşlar."

"Çok."

"Bazen iyi arkadaşlar birbirlerine sır verirler. Carole size hiç evliliğiyle ilgili bir şey anlattı mı?"

"Ne gibi?"

"Neden bahsettiğimi biliyorsun Liz. David'le olan evliliği hakkında."

Liz, "Bunların hiçbirinin evlilikleriyle bir ilgisi yok," dedi. "Ucubenin biri geldi ve çocuklarını aldı. Olan bu."

"Muhtemelen. Ama dediğiniz gibi o ucubenin onları tanıyan biri olup olmadığını bilmemiz gerekiyor. Belki David'in restoranından biri. Ya da Carole'un geçmişinden biri."

"Carole'un bir geçmişi yok. Google'da kışını yırtarak çalıştı ve David'le evlendi."

"Peki ya David?"

"Nereye varmaya çalıştığını . Gerçekten anlamıyorum." "Bildiğiniz kadarıyla David sadık biri miydi?"

Liz biraz sinirlendi. "Bakın, bir zamanlar öyle değildi," dedi. "Sanırım. Buraya taşınmalarından önceydi. Carole bana bir şeyden bahsetti, ama ben hiç dikkat etmedim. Benim kendi kocamdan şikayet ettiğim gibi o da kendi kocasından şikayet ediyordu. Çok meşgulmüş. Bazen dikkati çok dağılıyor. Burada onun arkasından iş çevirip çevirmediğini bilemem. Bunu hiç söylemedi."

Esther tekrar Jake'e bakarak ona kendi sorularını sorması için işaret verdi.

"Yan dairede oturuyorsun," dedi. "Bir şeyler görmüş olmalısın."

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum. Sana evde olmadığımı söyledim."

"O değil. *Daha önce* demek istedim."

"Oh," dedi Liz. "Hâlâ ne demek istediğini anlamıyorum."

Jake açıkladı. "Bir yabancı. dışında görünen bir şey ya da biri. Belki de şimdi geriye dönüp baktığınızda tam olarak anlamlandıramadığınız şey."

"Keşke bilseydim," dedi. "Keşke onu tam şu anda eve getirebilseydin. Sana yardım edemem. Seni evden kovmaktan nefret ediyorum."

ama gitmem gereken bir randevum var. Şimdiden geç kaldım bile."

", " dedi Esther ve Liz'e kartını uzattı. "Aklınıza bir şey gelirse lütfen beni arayın."

Liz yapacağını söyledi.

"Charlie hakkında geçmiş zamanda konuştuğunu fark ettin mi?" Arabaya dönerlerken Jake, "Charlie'den geçmiş zamanda bahsettiğini fark ettin mi?" diye sordu.

Gerçekten de Esther'in vardı. "Bu, çocuğun gittiğini düşündüğü gerçeğinden başka bir anlama gelmiyor."

Arabaya ulaşmışlardı. Jake eve doğru baktı. "Neden böyle düşünsün ki?"

"Çünkü bu kadar uzun süredir kayıp *olan* çocukların çoğu öldü. Bazıları asla bulunamaz. Yine de ölümler." Direksiyonun arkasına geçti.

"Charlie Franklin'in öldüğünü mü düşünüyorsun?" Jake ona içeride katıldığında sordu

"Bilmiyorum," dedi. "Ama evet, muhtemelen. Muhtemelen öyle. Bunu söylemekten nefret ediyorum Jake ama artık böyle bir dünyada yaşıyoruz. Bugünlerde pek mucize olmuyor."

"Bu oldukça bıkkınlık verici, değil mi?"

Adamın sözleri kadının biraz irkilmesine neden oldu. Adam haklıydı. "Üzgünüm," dedi. "Bu, onu bulup eve getirmek için canla başla mücadele etmeyeceğimiz anlamına gelmiyor. İnşallah hayatta olacaktır. Umutlu olmak istiyorum. Bir şeyi dilemek onu öyle yapmaz."

Esther arabayı vitese taktı ve şehir merkezinde bir kafeye gittiler. Charlie'nin kaderi hakkındaki karamsarlığı onu rahatsız ediyordu. Davanın umutsuz olabileceğini düşünmenin davayı ele alışını etkileyip etkilemeyeceğini merak ediyordu. Hayır, diye karar verdi. Franklinlerin oğullarını geri almaya ihtiyaçları vardı ama her şeyin yoluna gireceğine dair boş bir umuda da ihtiyaçları yoktu. Ona düşen, çizgiyi aşmamak ve aile üyelerine her zaman kendisinin ve diğer kolluk kuvvetleri mensuplarının kol kola girdiğini söylemekti

ve davayı çözmek için her saniye çalışıyorlardı. Yine de bir sürü dava vardı. Ve bazen davalar soğuyordu.

Siparişlerini beklerken, "Charlie hakkında konuşurken tuhaf bir şey fark ettin mi?" diye sordu.

"Yani bunun dışında geçmiş zamanda mıydı?"

"Onun adını hiç söylemedi. Bir kere bile. Bence biraz tuhaf." "Nereye varmaya çalışıyorsun?"

"Hiçbir şey, gerçekten," dedi. "Sadece biraz garip."

Kahvesine üç porsiyon krema koyarak koyu kahverengiden açık bej rengine dönüştürdü. Şeker de ekledi.

"Başka bir şey daha fark ettim," dedi Jake.

Esther kahvesinden bir yudum aldı. "Neydi o?"

"Tıpkı geçen seferki gibi bizden kurtulmak için sabırsızlanıyordu," dedi solgun karışımı karıştırarak. "Gitmesi gereken bir randevusu olduğunu söyledi ama gerçekten öyle olduğunu sanmıyorum. Biz giyinmezdi bile. Eminim gidecek bir yeri de yoktu."

"Belki de şarabı bitmiştir," dedi Esther.

"Evet," dedi Jake. "Ben de kokusunu aldım."

Dedektifler gitti ve Liz ön kapının yanında hareketsiz durdu. Esther ve Jake gözden kaybolana kadar gözünü gözetleme deliğinden ayırmadı. Arabalarının çalışmasını dinledi ve tekerleklerin asfaltın yüzeyindeki gevşek çakılları hareket ettirme sesini bekledi. Ortaya çıkmaları beklenmedik bir şey değildi. Polisin geri döneceği bir zamanın geleceğini biliyordu. Buna hazırlıklı olduğunu düşünüyordu ama orada oturup onlara yalan üstüne yalan söylemek çok zordu. Elleri titriyordu ve bir içki almak için mutfağa dönerken onları bir arada tuttu. Sinirlerini yatıştırması gerekiyordu. Başı ciddi bir beladaydı. Sadece bir kadeh şarap içti ve Tanrı'nın ne yapacağını bulmasına yardım etmesi için dua etti. Yaptığı her şey için çok üzgündü. Bunların hiçbirini geri almanın mümkün olmadığını biliyordu. Grotesk ötesi idi.

Bir cam iki cama dönüştü. Evin içinde volta atıyor, arada bir nehre bakıyor, orijinal pencerenin eski camından yansıyan ışık parıltıları karşısında yorgun gözlerini kısıyordu. Suyun üzerinde yüzen çocukların kahkahaları midesini bulandırdı. Belki de şarap yüzündendi? Hayır, biliyordu, küçük bir çocuğu öldürmüş olmasıydı. Bininci kez Carole'a ne yaptığını anlatmayı hayal etti ama affedilmeyi hayal edebileceği hiçbir senaryo yoktu. Azıcık bile.

Bir şeyler yapmam lazım.

Owen'ın bir şeyler yapması gerek.

Şarap kadehini bıraktı ve yatak odasından çantasını aldı. Annesinin kardeşi ve Seth için yaptığı bir resim onunla alay ediyordu. Bonnie Camden bunun en iyi çalışması olduğunda ısrar ediyordu. Resim, çocukları Mirror Pond'da kırmızı bir kanoda otururken gösteriyordu.

Bu bir kazaydı.

İnsanlar bunu söyler ve olaya karışanlar da buna sarılır. Bir trajedinin ana oyuncularını, diğer insanların bir muhakeme hatasını nasıl algılayacakları üzerinde hiçbir kontrole sahip değildir. Çocuklarını sıcak bir arabada "sadece bir dakikalığına" bırakan ebeveynler, bir arkadaşını uçurumdan atlaması için iki kez cesaretlendiren gençler "çünkü atlamazsan korkak olursun"- kimse zarar vermek istemez, ancak senaryonun dışındakiler her zaman suçu atmakta hızlıdır.

Ailesi bunu Dr. Miller'a da yapmıştı.

Başkaları da ona bunu yapabilirdi. Aradaki fark, Charlie'nin başına gelenler kesinlikle bir kazaydı ama sonrasında yaptıkları, suçlanmaktan asla kaçamayacağını garantiliyordu.

RAV4'üne bindi ve Lumatyx'e doğru yola çıktı. Dışarıda dünya aydınlık ve güneşliydi. Radyoda neşeli bir pop şarkısı çalıyordu. Her şey onun hissettikleriyle çelişiyordu.

Owen'ın binasına girdiğinde, resepsiyon görevlisi kocasının tesis dışında bir toplantıda olduğunu söyledi.

"Ne toplantısı?" Owen hiçbir şeyden bahsetmemişti. Ama sonra, ona işte neler olup bittiği hakkında pek bir şey söylememişti. Owen'ın kendisini kenara ittiğini hissedebiliyordu. "Nerede?"

"Rahatsız edilmemeli Liz."

Liz yumruklarını sıktı ve sanki durumun ne kadar acil olduğunu göstermek için bir jest yapması gerekiyormuş gibi resepsiyon görevlisinin masasının yüzeyine vurdu. Kelimeler kullanılamazdı çünkü gerçeği taşıyan her cümle bir suçlamaydı.

"Bak, ona ihtiyacım var," dedi Liz. "Bu çok önemli." "Üzgünüm," dedi genç kadın.

"Herkes üzgün," dedi sesini yükselterek. "Hepimiz çok üzgünüz!"

Resepsiyonist gözlerini kırıpıştırdı. Owen'ın karısı onu korkutuyordu.

"Birini görmen gerek," diye seslendi Liz aceleyle uzaklaşırken arkasından. "Aklın başından gidiyor."

BÖLÜM OTUZ DÖRT KAYIP: SEKİZ GÜN

Liz draması devam etti. Lumatyx'teki herkes konu hakkında konuşuyordu. Dışarıdaki toplantıdan sonra iki ortak konferans salonuna döndü. Damon West büyük cam kapıyı kapattı ve arkasını dönerek Douglas köknarından yapılmış devasa konferans masasının ucunda oturan Owen'a baktı.

"Burada kaldığın için teşekkürler," dedi. "İyiyim. Ciddi görünüyor. Ne var ne yok?"

"*Durum* ciddi, Owen. Normalde beni ilgilendirmezdi. Şu anda yapacak çok işim var. Şimdi bu ... bunun hemen ele alınması gerekiyor."

Owen, Damon'ın herkesin işine burnunu sokmaktan hoşlandığını biliyordu. Bir kene gibi derine inerdi. Her zaman ilgili davranırdı. Duygulu, şefkatli gözler. Gerçekte Damon da Owen'dan farklı değildi. Dürüst olmak gerekirse, bir zamanlar öyle olabilirdi. Ama şimdi değil. Hırslarının ardındaki çalışmanın yerini dolar işaretleri aldığında değil. Owen herkesin zayıflıklarını inceliyordu. Bir çalışanın omzuna kolu genellikle boğucu bir tutuştu.

Tabii ki bilmiyorlardı. "Ne biliyor?" Owen sordu.

"Bu benim için çok zor," dedi Damon.

Bunu seviyorsun ve bunu biliyorsun.

"Ne oldu dostum?"

"Sadece a hatırlatma," Damon. dedi, bakıyor
ciddi ve çok endişeli. "Burada söz konusu
olan çok şey var. Risk sermayedarları çok

alınan. Bela istemiyorlar."

"Sorun mu var?" Owen öne doğru eğildi. Sırtından bıçaklayan ortağı tarafından itilip kakılmaya hiç niyeti yoktu. "Bunu bana neden söylüyorsun? Bunu anlıyorum. Bunu ben de senin kadar iyi ."

" mi, Owen?"

"Sadede gel Damon."

"Karın," dedi. "O bir sorun olmaya başladı. Kayıp komşu çocuğu davasına takıldığını biliyorum. Bunun için üzgünüm. Gerçekten üzgünüm. Paula'yı korkuttu. kaybediyor, hem de çok. İnsanlar konuşmaya başladı."

"Ne hakkında konuşacağız? Ne demek istiyorsun? Sadede gel artık!"

"Size telefonla ulaşamadığında, resepsiyonu arıyor. Her zaman çılgınca sana ulaşmaya çalışıyor. Ona neler olduğunu bilmiyorum ama ofis dedikodularına karıştı."

Bir yan iş gibi yürüttüğün.

"Yıkılmış durumda."

"Dengesiz görünüyor."

"Onun hakkında böyle konuşma," dedi Owen. *Yine de haklısın,* diye düşündü.

"Bu benim için kolay olmadı. Büyük bir şeyin eşiğindeyiz ve ikimizden biri paralı adamların en ufak bir endişe duymasına neden olacak bir hata yaparsa öleceğimizi hatırlatmama gerek yok."

"İkimiz birden değil Damon. Soruna neden olan kişi." "Ahlaki hükümler belirsizdir. Ama evet. Soruna neden olan kişi Uğruna savaştığımız her şeyin yolu kapandı. Elimizde hiçbir şey kalmadı." Owen sessizce öfkeleni.

"Kendini toparlamasını sağla," dedi Damon. "mı?"

BÖLÜM OTUZ BEŞ

KAYIP: SEKİZ GÜN

O gece Liz ve Owen neredeyse hiç konuşmadılar. Oturma odasında uzun süre oturdular. Miller'lardan birkaç kapı ötede lokum kızartan son sezon kiracılarının sesi nehre bakan açık pencereden sızıyordu. Ofiste olanlar hakkında tek bir kelime bile edilmedi. Ya da Owen'ın toplantıdayken ne yaptığı hakkında. Her konuştuğunda nasıl yalan söyleneceğine dair bir öneride bulunurken ona güvenmek zordu.

Yalanlarına rağmen, Liz Owen'a güveniyordu. Onun söz verdiği gibi her şeyin yoluna gireceğini .

O gece yatağa girdiklerinde, Owen yan yatıp duvara bakarken ona yaklaştı. Pelvisini ona doğru itti, bu genellikle seks istediğini gösteren bir işaretti. Böyle bir zamanda böyle bir şeyi nasıl düşünebildiğini merak ediyordu. Yandaki çiftten ve kazara öldürdüğü küçük çocuktan başka bir şey düşünemiyordu.

Owen ona her şeyin normal olması gerektiğini söylemişti. Oysa artık normal diye bir şey yoktu. Onunla istemiyordu. Neden ona dokunmak istediğini bile merak ediyordu. O bir zehirdi.

Owen onu döndürmek için omzundan çekiştirmek yerine eğildi ve kulağına fısıldadı.

"Sertleşmen gerek," dedi. "Eğer üzerime yıkılırsan, seni öldürürüm."

Liz tek kelime etmedi. Nefes almadı.

"Yemin ederim yapacağım Liz," diye devam etti. "Bunu yapmadan önce senin adının da çamura bulanmasını sağlayacağım. Senin hatan bana pahalıya mal olmayacak."

Bir süre daha yakın durdu, çarşafın altında vücudunun titrediğini hissetti.

"Cidden kendine gelmen gerek," diye fısıldadı arkasını dönmeden önce. "Yarın normale ihtiyacımız var. Drama değil."

"Tamam," dedi.

Liz kocasının sözlerini bir tehdit olarak görmedi. Onları bir söz olarak görüyordu. Her bir sözcüğü hak etmişti. Sessiz bir gözyaşı yastığına düştü ve sanki orada cevaplar varmış gibi boş bir duvarı inceledi. Telefonuna baktı ve zamanın nasıl geçtiğini anlamadı. Charlie'yi hayal etmek istemiyordu. Onun yüzünü tekrar görmekten korkuyordu. Gözleri kapalıydı. Gururla topladığı çam kozalakları araba yoluna saçılmıştı. Babasının eski tezgâhındaki muşamba, onu saklamak için plastik bir zarf. Bunların hiçbirini aklına getirmek istemiyordu. Bir saniye bile düşünmemek için kendini zorladı. İki saniye. Bu onun rekoruydu.

Uzun süre boyunca, düşüncelerinden kaçma çabaları boşa çıktı.

Nihayet, sabahın ikisinden sonra Liz huzursuz bir uykuya daldı.

Bu sefer Charlie ona gelmedi. Onun yerine, rüyasında kardeşi Jimmy ile birlikte komşunun steysin vagonunda olduğunu ve o sabah Diamond Lake'e doğru yola çıktıklarını gördü. Country müzik kulaklarını dolduruyordu. Yumurtalı McMuffin küçük ellerinde sıcacıktı. Ve sonra selin gürültüsüyle su onun, Jimmy'nin, Dan ve Seth Miller'ın üzerine aktı. Rüyasında, oğlunu taşıyan arabanın peşinden gitmeden önce Dan Miller'ın kanlı yüzünü . Gözleri çok uzun gibi görünen bir süre boyunca onunkilerle buluşmuştu. Anı dondurulmuştu. Doktorun arabanın peşinden gitmeden önce ne kadar tereddüt ettiğini bilmek zordu. Oğlunu kurtarıırken ölecekti, ama öyle olmadı. Seth öldü. Dan hayatta kaldı. Oğluyla yer değiştirmek için neler verebileceğini merak etti. Charlie'nin evde, *Star Wars* yorganiyle yatağında sıcak olabilmesi için her şeyini verirdi.

bir muşambaya sarılmış ve çöl gecesinin uğultulu soğuşunda otoyolun dışına atılmıştı.

Dokuz yaşındayken geçirdiği kaza artık hayatının en kötü anı değildi.

Onun yerini başka bir şey almıştı. O da bir kazaydı. Bu gerçek, içinde sıkı sıkı tutması gereken bir şeydi.

O gece Liz ikinci bir rüya gördü. Carole'la kahvaltı masasında oturuyordu. David gitmişti. Owen da. Sadece ikisi vardı. Carole beyaz giymişti. Yüzü çizgilerle kaplıydı, gözleri boş ve hüzünlüydü. Liz kendi ellerine baktı. *Yaşlılık lekeleri*. Liz sol göğsünün üzerinde, omzunun hemen altında bir çıkıntı hissetti. *Ne?* Parmakları kemoterapi ilaçlarını almak için kullanılan implante edilmiş bir port buldu. *Kanser mi?* Ölüyordu ve karşısında bu üzgün melek, Carole vardı. Carole'a söylemesi gerektiğini bildiği şeyi söylemek için dudaklarını oynattı ama ağzından hiçbir şey çıkmadı.

"Her şey yolunda," dedi Carole. "Gittiğinde endişelenme." Bir kez daha denedi ama yine hiçbir kelime çıkmadı.

"Seni affediyorum," dedi Carole.

Liz kendini masadan yukarı itti. Zayıftı ve bunu hak etmiyordu. Carole'un ona sunduğu iyiliği kabul edemezdi. O değersizdi. Limanı tırmaladı, bir şekilde derisinin altından söküp çıkardı. Kan masanın , Carole'un beyaz saçlarına ve beyaz elbisesine sıçradı.

"Sorun değil," dedi Carole. "Ne olursa olsun seni affedecektim."

BÖLÜM OTUZ ALTI

KAYIP: DOKUZ GÜN

Çok kolay oldu. Küçük çocuk ve annesi siyah-beyaz terrier karışımında karar kılmışlardı. İlk görüşte aşktı. Köpek, Bend Walmart'ın arkasından kurtarılmıştı ve uygun bir şekilde Wally olarak adlandırılmıştı. Ödül olsun ya da olmasın, birine baktığında neredeyse gülümseyen köpeklerden biriydi.

Genellikle bu anlar Liz Jarrett'a neşe verirdi. Ancak bu kez gözyaşları sel oldu.

Geçtiğimiz yıl, Yirmi Yedinci Cadde'nin hemen dışındaki Humane Society of Central Oregon'da gönüllü olarak çalışmıştı. Oradaki çalışanlara baro için çalıştığını söylediğinde gülmüş ve hayvan haklarını temsil edeceğini söylemişti. "Eğer kulübedeki kedi ve köpekler günde on kez kucaklanmazsa," diye dalga geçmişti, "peşinizden gelirim."

Küçük çocuk mavi kot pantolon ve yeşil-lacivert Seahawks tişörtü giyiyordu. Sarı saçları kulaklarının üzerinden biraz kıvrılmıştı. Liz o koyu renk saçlı annenin nasıl sarışın bir çocuk sahibi olabildiğini merak etti. Yine de bu ikisi Charlie ve Carole gibi birbirlerine uyuyorlardı. Gözleri biraz nemlendi ve kısa siyah saçlı ve ince yüzlü güzel bir kadın olan anne kolunu onun omzuna koydu.

"Ne oldu?"

Liz üzüntüsünden bir anda sıyrıldı. "Özür dilerim," dedi gözlerini kurularak. "Bir çocuk ve onun ilk köpeği arasında gerçekten güzel bir şey var. Şu anda çok değerli bir bağ kuruluyor."

Köpeğin çocuğa sokulmasını izledi ve onunla birlikte gelen göbek kahkahasını duydu.

Annesi gülümsedi. "Bu çok güzel bir şey."

"Evet," dedi Liz, neşeli sahneden uzaklaşarak. "Sanırım şimdi izin almam gerekecek. Gerçekten çok üzgünüm. Wally harika bir köpek. İyi bir eve gideceğini biliyorum. Özür dilerim. Özür dilerim. Tamara evrak işlerinde size yardımcı olabilir."

"Tamam. Kendine iyi bak," dedi anne, Wally'nin evlat edinme koordinatörünün aniden ayrılmasına şaşırarak.

Liz aceleyle depo odasına gitti ve kapıyı kilitledi. içinde ayna olmadığı için minnettardı. Kendi yüzünü görmeye dayanamıyordu. O küçük çocuğu köpekle gülerken görmek kalbine bir bıçak gibi saplanmıştı. Bir palet dolusu köpek mamasının üzerine oturdu. Uyuşmuştu. O artık bir insan değildi.

Sonsuza kadar orada kalabilseydi, . Asla dışarı çıkmazdı. Kıvrılır ve ölürdü. Toza dönüşürdü. Bunlardan herhangi biri, Franklin'lere yaşattığı ıstıraptan bir nebze olsun kurtulmasını sağlardı.

Gözleri kapalı ya da açık, Liz sürekli Charlie'nin yüzünü görüyordu. Göz kapaklarının oluşturduğu küçük yarıklar. Dudaklarının mavisi. Dökülmüş çam kozalakları kovası. Muşamba. . Charlie'nin hayatını çalmış ve korkakça bir çıkış yolu seçmişti. Eğer biri ona bunu yapabileceğini söyleseydi, onu yumruklardı.

Yarım saat sonra Liz depodan çıktı. Anahtar kartını ve fotoğrafı kimliğini tesisi yöneten ellili yaşlardaki kadın Tamara'ya uzattı.

"Nedir bu?" Tamara sordu.

"Sanırım biraz ara vermeliyim."

"Carole ile yakın olduğunuzu biliyorum Liz ve onların ve sizin yaşadıklarınızı hayal bile edemiyorum ama hayvanlar iyi bir terapidir. İnsanlar için. Acı çeken insanlar için."

Liz müdürünün haklı olduğunu biliyordu. Bunu binlerce kez görmüştü. Karısı kansere yenik düştükten sonra köpek almak için gelen dul bir adam. Üniversiteye son çocuğun bıraktığı boşluğu dolduran boş kuşlar. Uzun süredir birlikte olduğu sevgilisinden ayrıldığı için kalbi kırılmış genç bir kadın.

"Hayvan kısmı iyi," dedi. "Sadece küçüklerin buraya gelmesi beni biraz üzüyor. Bana arkadaşımı ve oğlunu düşündürüyor. Şu anda bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

"Arka ofiste çalışmaya ne dersiniz? Orada biraz yardıma ihtiyacımız olabilir. Evrak işleri sizi sevmez ama buralarda gerekli bir kötülüktür."

Liz sokak kıyafetlerinin üzerine giydiği beyaz önlüğü çıkardı. Onu da Tamara'ya uzattı. "Hiç sanmıyorum," dedi. "Şu anda hiçbir şey için iyi değilim."

"Charlie'yi bulacaklar," dedi Tamara. "Bulacaklarını biliyorum."

Liz ne diyeceğini bilemiyordu. Charlie hakkında konuşurken ağzından çıkan her kelime yalanmış gibi görünüyordu. Kendi gözyaşlarını bile sorguladı. Gözyaşlarının sadece kendisi için olup olmadığını merak ediyordu. Çok sevdiği bir çocuğun ölümüyle bir ilgileri olup olmadığını. Zar zor . İnsanın kendine yalan söylemesi yorucu bir iştir.

Artık daha zor olan tek bir şey olduğunu biliyordu: tehlikeli bir sırrı saklamak.

Liz eve dönerken Safeway'de durdu. Sanki alışveriş çılgınlığı programlarından birinde bir yarışmacıymış gibi hızlı hareket etti. İlk durağı onun için en önemlisiydi. Sepetini şarap şişeleriyle doldurdu. Etiketlere bakmadı. En yüksek puana bakmadı. Göz hizasında ne varsa aldı. Sonra ürün reyonuna daldı ve poşetlenmiş salata aldı. Biraz süt aldı. Biraz tavuk.

Bankamatik kartını kasada okuturken elleri titredi. Kasiyer, havadan sudan konuşmaya meraklı bir adam, ona gerçekten nazik insanların sıklıkla sorduğu soruyu sordu. "İyi misiniz?" Kadın hemen cevap vermeyince, adam taramasına ara verdi ve kadının gözlerini inceledi.

Liz bir daha iyi olabileceği bir zamanın düşünmüyordu. Kocasını ne derse desin.

"Evet, iyiyim," diye cevap verdi.

Kasiyer gözlerini bir saniye daha kızıdan ayırmadı. Sonra taşıma bandı bir kez daha hareket etmeye başladı. "Tamam o zaman," dedi.

Liz arabasına binip uzaklaşmaya başladığında, her nasılsa girmiş olan iğrenç bir Riesling şişesinin tepesini koparmak için koltuğa uzanmamak için kendini zor tuttu. Kötü bir seçimdi. Son zamanlarda bunlardan çok yapmıştı.

Charlie'den ve kazadan önce yaptığı en büyük hatanın selden sonra hastaneye gitmek olduğunu biliyordu ama kandırıldığından ya da doğru hatırlayıp hatırlamadığından tam olarak emin değildi.

Diamond Lake'e giderken neyin yanlış gittiğini anlamaya çalışan memurlar ve doktorlar sempati ve suçlamanın bir karışımıydı. Hiç kimse selin bir doğa olayı olduğunu inkâr edemese de, bir şekilde suçlama ihtiyacı vardı. Suçlamak insanları daha iyi hissettiriyordu. Devam etmek. Üstünlük taslamak. Ve belki de kendilerini biraz daha güvende hissetmelerini sağlıyordu.

Oregon Eyalet 'nden parlak kızıl saçlı ve delici gözlü bir kadın Liz'in başucunda otururken, anne ve babası mahremiyet perdesinin hemen gerisinde bekliyordu.

Liz daha sonra, kazadan sonraki gün tutulan notların bir kopyasını bulacaktı. Annesinin eşyaları arasında, kazayla ilgili iki gazete kupürüyle birlikte duruyordu.

Memur bey: Dr. Miller'ı , değil mi?

Tanık: Evet. İyi biridir.

Memur bey: O sabah onda olağandışı bir şey fark ettiniz mi?

Tanık: Hayır.

Memur bey: İçecek bir şey aldı mı?

Tanık: Kahve. McDonald's'ta durduk. Memur

bey: Kahvesine bir şey koydu mu?

Tanık: Hayır.

Memur bey: Nefesinden bir koku aldınız mı?

Tanık: Hayır. Çok güzel kokuyordu.

Memur bey: Ne tür bir koku?

Tanık: Güzel bir koku.

Memur bey: Tarif edebilir misiniz?

Tanık: Annemin sıcak şarabı gibi. Onun gibi tatlı. Memur

bey: Şarap kokusu mu aldınız?

Tanık: Sanırım öyle. Dr. Miller hep kokar.

Liz bu sözleri okurken memurun yeşil gözlerinin Liz'in üzerinde gezindiğini, söylediği her şeyi anladığını, onu ölçüp biçtiğini ve onu kışkırttığını görebiliyordu. Memur gerçeğin peşinde olduğunu söylemişti ama Liz, Dr. Miller'dan söz ettiğinde kadının gözleri parlayınca, Liz onun sadece Seth'in babası hakkında çirkin bir şey söylemesini beklediğini anladı.

Liz arka planda anne ve babasının tiksintiyle başlarını salladıklarını gördü. Bir hemşire Liz'in hayati değerlerini kontrol ederken memur yanlarına gitti.

"İçki içtiğinden oldukça eminiz," dedi, sesi alçaktı ama yeterince alçak değildi. "Kan testleri alkol tespit etmek için çok geç yapıldı. Çok uzun süre bekledik. Dava açamayacağız ama ben olsam buna dikkat ederdim. İyi biri gibi görünebilir ama sabahları bir yudum alan biri çocukları etrafında olmasını isteyeceğim biri değildir."

Dr. Miller o sabah içkiliymiş. Polis ve ailesi öyle söyledi. Bir tür fısıltıyla söylediler. Fısıltı, herkesin duymasını sağlamanın çok etkili bir yoludur.

BÖLÜM OTUZ YEDİ KAYIP: ON GÜN

Carole bir gece göçmeniydi. Kanepede uyurdu. Sabahın erken saatlerinde yayınlanan düdüklü tencere reklamının önündeki bir sandalyede. Sonunda oğlunun yatağında huzur buldu. David'den uzaklaşmak için olduğu kadar, nehrin kenarında kaybolan çocuğa yakın olmak için de. Polisten gelen sorular ve internette gördüğü imalar David'in onu aldattığını gösteriyordu. Bu aslında yeni bir haber değildi. Bunu Bend'e taşınmadan önce de yapmıştı. Annesi ona bir leoparın asla beneklerini değiştiremeyeceğini defalarca söylemişti.

Carole uzun zamandır kocasının Amanda Jenkins'le görüştüğünden emindi. Çok güzeldi. Çok genç. David'in tipi. Bir keresinde restoranda açılış gecesinde garsonlara menüyü sunarken sırtının alt kısmına nasıl dokunduğunu görmüştü. Nazik bir dokunuştı, çok uzun süren bir okşayıştı. Carole onun dokunduğu yerde bir dövme olup olmadığını merak etmişti. Onunla sevişirken görmüş olabilir miydi? Restoranda mıydı, kilerde mi? Carole ve David evlenmeden önce aynı şeyi yapmışlardı. Kızın dairesinde miydi? Yoksa orada, Carole ve David'in evinde mi yatmışlardı?

Amanda'yı tanıdığı anda, onun kocasına aşık olamayacak kadar akıllı olduğuna karar verdi. Hiçbir şey değilse bile, kesinlikle onun için çok yaşlıydı. İşin aslı, bunun pek de önemi yoktu. Carole'un sanatı vardı, sonra da Charlie. David dikkatini dağıtmaktan başka bir işe yaramıyordu.

evreninin merkezindeki şeylerden. Zaman zaman eğlenceli ve hatta seksi bir dikkat dağıtıcı. Bu bir süre önceydi.

Carole'un o anda bir dizi suçlama yönelterek olay yaratacak hali yoktu. O kadar bitmişti ki. Tüm duyguları bir paçavra gibi sıkılıp atılmıştı ve David'e kusacak çok az öfkesi kalmıştı. Oğulları gitmişti.

Başka bir şeyin gerçekten ne önemi vardı ki?

Sweetwater'dan eve döndüğünde Charlie'nin odasında onu arayacağını biliyordu, bu yüzden küçük yatakta bekledi, banyo zamanında hala onun değerli kafasında kullandığı bebek şampuanından kokan yastık kılıfını kokladı.

Charlie, eve, bana gel. Charlie, sen benim tek gerçek neşemsin. Benim küçük tatlı aşkım.

Gece yarısını birkaç dakika geçe, David'in sevgili Porsche'si garaj yolundan aşağı indi, motoru gösterişli bir şekilde rölantide çalışıyordu, bu da onun şaşırtıcı derecede kırılğan egosunu okşuyor, duyan herkesin yukarı bakmasını ve sahip olduğu her şeye hayran olmasını emrediyordu. David başkalarının emin olmadan asla bir şey yapmazdı. Karısı için bir mücevher satın alırsa, bu sadece onu pazarlık edebildiği iyi bir anlaşmadan bahsedebilmek içindi. David övünmek için yaşırdı ama bunu asla kabul etmezdi. Övünmek kaba bir davranıştı. Kendisini bunun için fazla sofistike görüyordu. Carole garaj kapısı açılırken onu dinledi. Kapıyı yukarı çeken zincirin sesiyle birlikte gelen hafif titreşimi hissedebiliyordu. Bir süre sonra kapı aşağı indi. Sonra David alarmı devre dışı bıraktı. Gittikçe yaklaşıyordu. Nedense kalp atışları biraz hızlandı. Yapması gerekeni yapacaktı. Başka bir seçeneği olduğunu düşünmüyordu.

Mutfağa doğru ilerledi. Bir şişe alkolsüz bira açtı. İçerken sessizlik oldu.

David Franklin'in yaptığı her şey tahmin edilebilirdi.

Tıpkı işleri gibi.

"Bebegim?" diye seslendi yatak odalarına giden karanlık koridora. Ayak sesleri ona giden yolu buldu. "Burada mısın?"

"Ben buradayım," dedi.

Orada durdu. Ay ışığı mini pencerelerden içeri sızıyor, duvarları ve Carole'un yüzünü savaş boyası gibi çiziyordu.

"Bu gece yine burada mı uyuyacaksın?" diye sordu.

Sessizlik. Kalbi kırılmıştı ve kavga etmek istemiyordu.

Oğullarının yatağında olduğu gibi buruşmuş olan kadına baktı. "Carole?"

Sessiz kaldı, panjurlardan gelen ışık şeritleri yüzünde oynaşıyordu. "Birlikte kalamayız," diye cevap verdi sonunda, David'e zar zor bakarak. Parmak uçlarını *Star Wars* yorganının grogrenli kenarında gezdirdi; yemek odasında kaleler inşa etmek için Charlie'nin favorisiydi. "Hiç sanmıyorum. Şimdi olmaz."

David yatağın kenarına oturdu ve karısına uzandı, ama kadın sertleşti ve onu itti.

"Neden ?" diye sordu.

Işık çubukları yine yüzünde gezindi. "David," dedi, "biliyorsun."

Ama yapmadı. Ya da en azından yüzündeki ifade bunu gösteriyordu. Sözleri bir bilmeceydi ve Carole'u anlamıyordu.

"Oğlumuz kayıp," dedi. "Şu anda birbirimize ihtiyacımız var."

Ona savurabileceği milyonlarca şey vardı ama o sadece birini seçti. "Hiçbir şey olmamış gibi işe gidiyorsun David. Hiçbir şey olmamış gibi devam ediyorsun. Charlie hiçbir şey olmamış gibi. Bunu yapan bir adamda ciddi bir sorun var demektir."

"Dedektife sordum," dedi. "Ona ne yapabileceğimi sordum. Bana odaklanmam ve zihnimi açık tutmam gerektiğini söyledi. İşime bakmam gerektiğini söyledi."

"Kastettiği bu değildi. Bana güvenin: kimse oğlunu kaybettikten sonra hiçbir şey olmamış gibi işine devam etmez."

"Yanılıyorsun. Charlie her zaman aklımda. O tam burada," dedi bira şişesini göğsüne götürerek.

Carole kavga etmek istemiyordu. Tüm enerjisini soruşturmaya ve Tanrı'nın izniyle Charlie'nin eve dönüşüne saklamak istiyordu. "Gitmek zorundasın," dedi. "Bir otelde kal."

"Hiçbir yere gitmiyorum," diyerek ayağa kalktı ve Onu.

Carole ona baktı. Okulda daha zorlu düşmanlarla karşılaşmıştı. toplantı odası. Sözlerinden duyguyu nasıl çıkaracağını biliyordu. Teslimiyetçi bir ton, çığ gibi büyüyen bir saldırganlıktan daha iyiydi. "Bakın," dedi, kelimelerini dikkatle seçerek, "kavga etmeyelim. Asla unutmayacağımız ya da affetmeyeceğimiz bir şey söylemeyelim."

"Ben de onu evde istiyorum,"

dedi. "Gitmeni istiyorum."

"Gitmeyeceğim," dedi David. "Sana söylüyorum, gitmeyeceğim."

Carole dilini tuttu. Ona gidip kız arkadaşının evinde uyumasını söylemedi. Her kimse artık. Ona karşı büyüyen nefretini evlilikleri dışında başka bir kişiyle ilgili hale getirmek istemiyordu. Bu bir aile meselesiydi. Hastaneden eve geldiği günden beri oğullarına karşı ilgisizliğini görebiliyordu. Her zaman Charlie'yle daha fazla vakit geçirmek istiyormuş gibi davrandığını görmüştü.

Ama o çok meşguldü.

Restoranla çok meşgul.

Yalanlarını anlayacak kadar zeki olmayan bir kadınla seks yapmakla meşgul.

"Peki," dedi. "*Ben* giderim."

"Nereye gideceksin?" David'in sorusu, kadının onun hakkında başından beri düşündüklerini doğrulayan bir yanıtı. Sevgi için hiçbir kapasitesi yoktu. Sadece kendini düşünüyordu. Ona kalması gerektiğini söylemedi: ne de olsa evin parası onun parasıydı. Sadece nereye gideceğini sordu.

Çoktan hazırladığı gece çantasına gitti. Bornozunu ve ceketini aldı ve tek bir kelime bile etmedi. Charlie eve döndüğünde David'i olabildiğince hızlı bir şekilde kapı dışarı edeceğine dair kararlılığını korumak için mücadele etti. Restorandan kredi limitini çekecek ve ona veda öpücüğü verecekti.

İyilik için.

"Bunu yapmayın," dedi.

Carole ön kapının mandalını çevirdi.

"Kötü görünecek bebeğim," dedi. "Burada bir şeyler dönüyormuş gibi görünecek. Şimdi bu tür bir dramanın zamanı değil. Charlie'yi düşün."

Döndü ve kocasına sertçe baktı.

"David, Charlie benim tek düşündüğüm şey. Diğer insanların ne düşündüğü umurumda değil. Kavga etmek istemiyorum, seni kötülemek de istemiyorum. Sadece yüzünü görmek istemiyorum. Şu anda değil."

Owen Jarrett yatağından kalkıp kapının belirsiz ama ısrarlı bir şekilde çalınmasına cevap verdiğinde saat sabahın biriydi. Gölgeyi ışıktaki el yordamıyla bir çift eşofman altı buldu ve aceleyle giydi. Liz bu kargaşadan ürkererek ayağa kalkmaya başladı.

"Burada kal," dedi. "Ben ne öğreneceğim."

"Polis," diye fısıldadı. "Beni buldular."

Üzerine bir tişört geçirdi. "Sessiz ol," dedi ona. "Polis *değil*. Birinin arabası bozulmuş ya da öyle bir şey. Ya da bazı çocuklar kafayı bulmuş ve evlerinin yolunu bulamıyorlar. Polis değil. Burada bekle."

Liz başını tekrar yastığa koydu ve yorganı yukarı çekti.

Owen ön kapıyı açtı.

Carole'du. Elinde küçük bir bavulla orada duruyordu. Owen neler olduğunu hemen anladı. Kocasını terk etmişti. Üzgün olmaktan çok utanmış görünüyordu.

"Owen, özür dilerim," dedi. "Geç olduğunu biliyorum. İçeri gelebilir miyim? David'le o evde bir gece daha geçirmek istemiyorum. Yapamam."

Kapıyı daha geniş açtı ve kadın içeri girdi. "Tabii," dedi adam.

"Yarın ne yapacağıma karar vereceğim. Yani bu sabahtan sonra."

"Liz'i çağırayım," dedi.

Carole elini . "Hayır, onu rahatsız etmeyin. Bırak uyusun."

Bir süre sonra Liz yatak odasının kapısında belirdi. "Carole, sesini duydum. Ne oldu? Neler oluyor?"

"David'le kavga etmişler," dedi Owen. "Burada kalıyor."

"Gerçek bir kavga değildi," dedi Carole. "Özür dilerim Liz. David'le aynı odada bulunmaya dayanamıyorum. Ona güvenmiyorum. Artık ona güvenmiyorum."

Jarrett'lardan hiçbiri David'e neden güvenmediğini . Sadece kelimelerin havada asılı kalmasına izin verdiler.

Liz, "Ben misafir odasındaki yatağı hazırlayayım," dedi. "Hayır. Kanepede uyuyabilirim."

"Saçmalama. Yatak çok rahat. Bazen orada kestiriyorum."

"Rahatsızlık vermek istemiyorum. Elbette, zaten öyle olduğumu biliyorum. Çok geç oldu ve özür dilerim. Kanepe iyi."

Owen yatak odasına doğru yürümeye başladı. "Siz ikiniz bu küçük savaşın galibini belirlerken ben yatağıma dönüyorum. Erken saatte buluşalım" - saate baktı - "altı saat sonra. Bir papatya kadar taze olmalıyım, öyle değil mi?"

"Üzgünüm Owen," dedi Carole. "Gerçekten üzgünüm."

Liz kolunu arkadaşına doladı. ", seni yerleştireyim." Carole'u, yaz boyunca kardeşiyle birlikte kaldıkları küçük arka yatak odasına götürdü. Oda anılarla doluydu. Bir duvarda annesinin yaptığı Jimmy ve Seth'in akrilik resmi vardı. Kemikli gövdelerini neredeyse yutan büyük boy turuncu can yelekleri giymişlerdi. Kazadan birkaç yıl önce Diamond Gölü sapağı yakınlarında çektiği bir fotoğraftan esinlenmişti. İlk başta oturma odasındaki şöminenin üzerine asılmıştı. Miranda eve gelmeyi bıraktığında Bonnie'ye bunun resim yüzünden olduğunu söylemişti.

Miranda duygularını içinde tutmak için elinden geleni yaparak, "Bayıldım," dedi. "Bence çok güzel bir iş çıkarmışsın. Belki de fazla iyi bir iş. Sadece kafamı kaldırıp onu görmekte zorlanıyorum. Dan'i de. Canım acıyor." Sesi biraz çatallaştı ve gözlerini kaçırdı. "Bu çok güzel bir övgü ama yine de kalbimi sızlatıyor."

Bonnie arkadaşını incittiği için kendini kötü hissetmişti. Çok özür diledi ve o öğleden sonra tuvali yatak odasına koydu. Bu

pek bir fark yaratmamış gibi görünüyordu. Miranda ve Dan Miller tablo gözden kaybolduktan sonra pek geri dönmediler.

Zamanla doktor ve şık eşi ortadan kayboldu.

BÖLÜM OTUZSEKİZ KAYIP: İKİ HAFTA

Risk sermayedarlarının finansmanı tamamladığı günün sabahı Owen uyuyan karısını uyandırmamaya çalıştı. Carole'u misafir odasına yerleştirdikten sonra birkaç hap almış ve gecenin büyük bir bölümünde dönüp durmuştu. Şu anda horluyordu ve Owen bundan memnundu. Horladığı sürece uyuyordu. Uyuduğu sürece de ona sorun çıkarmayacaktı. Sorun çıkaramazdı. Hayatının en önemli gününde olmazdı.

Bir gece önce, yeni takım elbisesinin içinde bulunduğu koruyucu plastik giysi torbasının fermuarını açmıştı. İnternette satın aldığı ve yerel bir terziye diktirdiği zengin kakao-kahverengi bir Boglioli'ydi. Takım elbise neredeyse bin dolara mal olmuştu, hayatında tek bir giysi için harcadığı paradan daha fazlaydı. Elbette Doğu Yakası'ndan gelen para ve Lumatyx'i milyonlarca dolarlık bir şirkete dönüştürme vaadiyle bu durum değişecekti. Parmaklarını ceketin yumuşak kumaşı üzerinde gezdirdi. *Mad Men*'den Don Draper'ın giyebileceği bir şeydi. Havalı. Havalı. Altmışların havası. Eğer giysiler insanı erkek yapıyorsa, Owen Jarrett durdurulamaz olduğunu hissediyordu.

Yoluna çıkan tek şey yataktaki horultuydu.

Duş aldı, tıraş oldu ve giyindi. İş bittiğinde aynada kendine baktı. Olmak istediği her şeye sahipti. Para bir anda gelecekti. Bugünden sonra musluk açılacaktı. Yeni bir araba alacaktı. Yeni bir ev. Yüksek teknoloji endüstrisini dünyanın her yerinde yaşayan bir insan olarak gören ailesinin saygısını kazanacaktı.

Para kazanmak, harcamak ve sürekli bundan bahsetmek dışında bir şey yapmayı bilmeyen şımarık Y kuşağı tarafından. Babası bir peyzaj işi yürütüyordu ve elleri bunu gösteriyordu; nasırları ve işaret parmağından kopan ve bir daha hiç uzamayan tırnağı vardı. Babası bir keresinde Owen'ın ellerinin bir kadına benzediğini söylemişti. Bu yorum onu yakmıştı. Elleri yumuşaktı çünkü onlara iyi bakıyordu. Bir erkeğin vücuduna sahip olmak için çok çalışmıştı. Yeni takım elbisesi yırtık fiziğine yapışıyordu. Geceleri soyunduğunda kendini karın kaslarına bakarken, parmaklarını koşarak, ağırlık kaldırarak ve doğru beslenerek geliştirdiği altılı karın kaslarının üzerinde gezdirirken buluyordu. Çok iyi görünüyordu.

Ve şimdi zengin olacaktı.

Babamı sikeyim. Hepsinin canı cehenneme.

Bir fincan kahve almak için mutfağa doğru ilerledi.

"İyi temizlik yapıyorsun, Owen."

Carole'du.

"Erken kalkmışsın," dedi.

"Uyuyamadım," dedi. "Biraz kahve yaptım. Sana bir fincan koyayım mı?" "Teşekkürler," dedi.

Teni de saçları gibi solgundu. Seyahat kupasını doldururken bornozunu .

"Senin için büyük gün," dedi ve sonra ağlamaya başladı. "Özür dilerim. Özür dilerim."

Bir adım daha yaklaştı ve onun eline dokundu. "Sorun yok," dedi. "Sürekli Charlie'yi görüyorum," dedi kadın.

Owen bununla nereye varacağını bilmiyordu. Tanrı'dan onun eve dönmesini diledi. Onu ve sürekli gözyaşlarını görmek için . Onu daha iyi hissettirmek için söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. Dudaklarından dökülen her kelimenin içi boştu. Sadece boş.

"Yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu sonunda, olmadığını bilmesine rağmen. Ayrıca, zaten yeterince şey yapmıştı.

"Hayır," dedi ve lavaboya doğru geri çekildi. "Zaten bugün senin günün. Yeni bir ülkede yeni bir ürün piyasaya sürmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum. Bir oyun yüzü takınmanın ve almaya geldiğin şeyi sana getirecek güce sahip insanlarla tanışmaya gitmenin nasıl bir his olduğunu."

Konuyu değiştirdiği için minnettardı. "Doğru," dedi ona bakmamaya çalışarak. "Herhangi bir tavsiyen var mı?"

Carole uzun bir süre sessiz kaldı. "Pek sayılmaz," dedi sonunda. "Her dakikasının tadını çıkar. Her şey bir saniyede değişebilir. Hepsinin tadını çıkarın."

Gözyaşları yeniden başladı.

Owen, Carole'un risk sermayesi ekibinden bahsetmediğini . Oğlundan ve kayborduğu sabahtan beri olan her şeyden bahsediyordu. Owen onun omzunu okşadı ve Carole ona yaklaşıp sarılmaya başladı, sonra kendini durdurdu.

"zr dilerim," dedi geri çekilerek. "Takım elbiseni mahvetmek istemem." " değil," dedi, ama kastetmemişti. Arkasındaki dispenserden bir kâğıt havlu aldı ve izi sildi.

geride bıraktığı gözyaşları.

"Liz için endişeleniyorum," dedi. "ok kötü yaralanıyor."

"Biliyorum," dedi. "Hepimiz yleyiz Carole. Charlie'yi dualarımızda tutmaya devam etmeli ve bulunacağını bilmeliyiz. Güvende olacak."

"Gerçekten yle mi düşünüyorsun?" diye sordu.

Owen onu bir kez daha okşadı. "Evet," dedi. "İliklerime kadar biliyorum."

"Teşekkür , Owen. Çok teşekkür ederim."

Owen motoru çalıştırdı ve arabasına oturdu. Yutkunarak biraz hava aldı ve soğukkanlılığını korumaya çalıştı. Yakında parçalanacak olan Forester'ının direksiyonunu kavradı. Boğucu bir tutuş. Beyaz parmak eklemlerine baktı ve yine babasını düşündü. *Allah kahretsin onu!* Babası göremediğiniz ya da dokunamadığınız hiçbir şeye saygı duymazdı. Çok gerçekçiydi. Her zaman kendisinin haklı, Owen'ın haksız olduğundan emindi.

Tanrım! Bu insanları hayatımda hak etmek için ne yaptım?

Daha fazla hava aldı ve ofise doğru yola koyuldu. İşler tehlikeli bir şekilde dönüyordu. Charlie'nin birkaç gün içinde bulunmasını bekliyordu.

iki hafta olmuştu! Ve Carole'un yanlarına taşınacağını kesinlikle beklemiyordu. Liz çok kırılıyordu. Onun kırılabilirliği durumu daha da kötüleştirmişti. Yapabileceğini hiç düşünmediği şeyler yapmıştı ve şimdi onun için önemli olan her şeyin eşliğindeydi.

Charlie.

Çocuğun kaybolmasından kaynaklanan yıkım, iltihaplanmış açık bir yaraydı. Carole ve Liz, gerçekten önemli olana odaklanması gerekirken, endişelerini ve üzüntülerini onun üzerine döken tuzluklardı. Charlie gitmişti. Hikayenin sonu gelmişti. Owen'ın hayatı yeni başlıyordu. *Devam* etmesi gerekiyordu. Her ne kadar Damon'ın zekâsına hayranlık duysa ve Lumatyx'in onsuz asla gerçekleştiremeyeceğini bilse de, Owen ortağının bu başarıda kendisinin başrolde olduğuna inandığını hissediyordu. Elbette, ürünün geliştirilmesini ortaklık hakkında her zaman övgü dolu sözler söylüyordu. Yine de kendi rolünü Owen'inkinden daha önemli gördüğüne dair işaretler vardı.

Damon, Bend'in yeni bir yüksek teknoloji merkezi olarak ortaya çıkışıyla ilgili bir haber yapan *Wall Street Journal* muhabirine "Kod olmadan hiçbir şeyiniz olmaz" demişti. "Fikirler harikadır ama Lumatyx'te bizim başarımız, vaatlerini gerçekten yerine getiren bir araç inşa etmektir."

Owen bu görüşme sırasında konferans odasındaydı ve kendisini konuşmaya dahil etti, ancak bu garipti.

Daha sonra Damon'a bunu sordu. "Dostum, burada yaptıklarımız için tüm övgüyü sen alıyormuşsun gibi hissettim."

Damon iri kahverengi gözlerini kırıştırdı. "Hiç de bile. Sadece muhabire bir hikaye veriyordum. Ateşi körüklüyorum. Risk sermayesi topluluğunun fikri mülkiyetimizi buradaki değer faktörü olarak görmesini sağlamak, Owen. Hepsi bu."

Owen .

Ofise giderken, yan komşusu olan küçük çocuğa yaptıklarını ve şeyi ne kadar kolay geride bırakabildiğini düşündü. Tıpkı üniversitede zor bir sınavı atlatmak için kullandığı onaylama kartları gibiydi. Bir hedefi gözünde canlandırmak, bir şeyi gerçekleştirmenin yoluydu.

Owen geldiğinde saat sekiz buçuktu. Resepsiyondaki Paula heyecandan patlayacakmış gibi görünüyordu. Şeffaf bir silindir vazo içindeki kocaman bir demet calla zambağı onu gölgede bırakıyordu. "Bakın bize ne göndermişler," dedi. "Bizi gerçekten sevmiş olmalılar."

"Boston?"

Başını salladı. "Hiç bu kadar büyük bir buket görmemiştim. İki yüz dolardan fazla olmalı!"

"Bahse girerim," dedi Owen.

"Harika görünüyorsunuz Bay Jarrett," dedi.

Owen minnettar bir gülümseme taklidi yaptı ve resepsiyon görevlisinin yanından geçerek kumlanmış tuğla koridorun aşağısındaki Damon'ın ofisine baktı. Işıklar sönüktü ve kapı .

"Damon değil mi?"

Genç kadın çiçek duvarının arkasından başını kaldırıp baktı. "Hayır," diye cevap verdi. "Erken kahvaltı toplantısına gitti. Az önce oradan geldiğini sanıyordum."

Owen toplantılar hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Ziyaretin gündemi haftalar öncesinden planlanmıştı. Risk sermayesi ekibi öğlen saatlerinde gelecek, anlaşmayı imzalayacak ve çeşitli çalışanlarla sohbet edecekti. Sweetwater'da bir kutlama yemeği günü sonlandıracaktı.

"Hayır," dedi, ani bir öfke gösterisine teslim olmamaya çalışarak. "Bu sabah evde yapmam gereken bazı işler vardı. Damon geldiğinde bana haber ver, tamam mı?"

O da bunu yapacağına söz verdi.

Owen ofisine gittiğinde Damon'a mesaj attı:

WTF? What meeting?

Damon bir dakika sonra cevap verdi:

No biggie. Asked for reco of a breakfast place. Told them Chow and they asked me to join them. See you in a few. Great guys. You'll love them.

Owen sandalyesinde döndü ve pencereden aşağıdaki sokağa baktı. Damon hakkında inandığı her şey muhtemelen doğrudu. Eski dostu ve iş ortağı arkadan bıçaklayan biriydi. Damon alabileceği şeyi almak için ilk sıraya geçtiğinden emin olacaktı. Bencil, egoist bir .

Owen'ın kendisine ait olduğunu bildiği bir şeyden mahrum kalmasına imkân yoktu. Dizüstü bilgisayarını açtı ve Damon'ın sabahki takvimini kontrol etti. Yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuştu.

7:30-9:00—Private appointment.

Orada oturdu ve öfkелendi.

Demek böyle . Cidden mi?

Owen orada oturmuş kahve içiyor ve pencereden dışarı bakıyor, gittikçe daha da sinirleniyordu.

Owen ofisinin kapısını kapattı ve masasına oturdu. Garajda ve otoyolun tarlada olanları bir türlü aklından çıkaramıyordu.

Bunu o yapmıştı. .

İkisinin Krater Gölü'nde çekilmiş gümüş çerçeveli bir fotoğrafını çevirdi. Ona bakmak onu daha da öfkелendirdi.

Öfkesi arkasındaki bir el gibiydi ve onu işlerini halletmeye çağırıyordu. Bunu o sabah evde hissetmişti. Drake Park'ın hemen önündeki arabalı serviste kahve içmek için durduğunda. Kendisini aşağı çeken bu karmaşayı sadece kendisinin düzeltebileceğini tekrar tekrar hatırladı. Derinlere. Bataklığa. Yapmayı planlamadığı bir şeyi yapmaya zorlanıyordu. İtilmekten hoşlanmıyordu. Her ne kadar spontanlıktan beslenen bir kişilik geliştirmiş olsa da, anlık gelişmeleri zerre umursamıyordu. Yaptığı her şeyin hesaplanmış bir karşılığı vardı. İnternette kullanılmış olarak satın aldığı Prada postacı çantasından mavi bir kâğıt çıkardı.

Bir daha asla kullanılmış ürün almayacak.
Ne yazacağını çok dikkatli bir şekilde düşünöü. Ne yapacağını.
Her kelime sayılmalıydı.
şu andan itibaren yaptığı her şey hataya yer bırakmayacaktı.

BÖLÜM OTUZ DOKUZ

KAYIP: ON BEŞ GÜN

Owen yalvarmış, öğütler vermiş, hatta tehdit etmişti: Çocuğun cesedi bulunduğunda, dünyanın geri kalanı gibi o da şok olmuş gibi tepki vermek zorundaydı. Owen işe gittikten ve Carole da birkaç eşyasını daha almak için mega evine döndükten sonra Liz banyo aynasındaki yansımasını inceledi.

"Hayır," dedi, "."

Ellerini yüzüne götürdü. "Yüce Tanrım, hayır. Ne oldu?

Bu nasıl ?"

Ona çok fazla şey söylememesini, sadece bariz duygusal tepkileri aktarmasını söylemişti: keşfin yarattığı şok, çocuğun öldüğünü öğrenmenin verdiği keder.

"Kendin ol Liz," dedi ona. "Tek yapman gereken bu. Tüm ne kadar yıkıcı olduğundan daha fazlasını söyleyerek dramaya katkıda bulunma. Hepsi bu kadar. Başka bir şey yok."

Aynanın karşısına geçtiğinde elleri titriyordu. Yıkılmıştı. Ne yaptığını anladığı andan beri olanlar için yas tutuyordu. Yemek yiyemiyordu. Uyuyamıyordu. Owen ona kendisi olmasını söylediğinde, bunun kim olduğunu bilmiyordu. Artık tanımiyordu.

Tekrar denedi.

"Carole, David, çok üzgünüm. *Çok, çok üzgünüm.*"

Bu doğru geldi. Üzgündü. Charlie'yi öldürdüğü için üzgündü. Son kısmı söylemesine gerek yoktu. Düşünebilirdi.

Evet, bu işe yarar.

Onlara ne kadar üzgün olduğunu söyleyebilirdi.

Liz, Charlie'nin cesedinin bulunamamış olmasından dolayı giderek daha fazla sinirleniyordu. İki haftadır orada, doğanın içindeydi. Owen onu orada bıraktıkları gece çiftlik sahibinin onu bulacağı konusunda ısrar etmişti. Hatta ertesi gün. Ama . Kimse bulamamıştı. Cesedi kesinlikle hayvanlar bulmuştu. Carole ve David, çocuğun gömülmesinin getirebileceği kapanış fırsatını asla elde edemeyeceklerdi. Yan odada devam eden bu acımasız bekleme oyunu ermeliydi. Carole, Charlie'nin bir çocuk tacizcisi tarafından kaçırıldığına ya da çocuğun hayatını parayla takas edecek bir şeytan tarafından esir tutulduğuna ikna olmuştu. Sahip olduğu her şeyle buna sarıldı. Bend dedektifi Esther Nguyen, bu tür kaçırma olaylarının son derece nadir olduğunu ve her halükarda herhangi bir fidye talebi alınmadığını birkaç kez vurguladı.

Liz, Carole'un ona, "Henüz değil," dediğini duydu. "Ama gelebilir."

"Çoğu durumda, fidye talepleri kaçırılan kişinin en son görülmesinden sonraki on iki saat içinde yapılıyor."

Carole, "O halde onun öldüğünü düşünüyorsunuz," dedi.

Esther, "Ben öyle demiyorum," diye karşı çıktı. "Sizin ve Bay Franklin'in her türlü olası sonuca hazırlıklı olmanız gerektiğini söylüyorum."

"Peki ya Jaycee Dugard?" Carole sordu. "O bulundu."

Jaycee. Elizabeth Smart. Cleveland'daki kadınlar.

Hepsi de yıkılmış ebeveynler tarafından bir mucizenin kanıtı olarak anıldı. "Evet, . Dedğim gibi, vakaların büyük çoğunluğu

Bu şekilde. bulacağımıza ve canlı bulacağımıza dair umudumuz var. Hazırlanmanızı istiyorum."

Hepsinin bitmesi gerekiyordu.

Liz aniden bollaşan kot pantolonunu giydi ve kolsuz bir tişört giydi. Diamond Lake'e doğru araba kullanmaktan dünyadaki her şeyden daha çok nefret etmesine rağmen, yolculuk için RAV4'e bindi. Garaj yolundan sokağa çıktığında Carole olmadığı için minnettardı. En yakın arkadaşını her gördüğünde ağzından bir yalan çıkıyormuş gibi görünüyordu. Hem de hiç gerekmediği halde. Sanki en basit, en zararsız gerçek bile gereksiz bir kurnazlıkla örtölmek zorundaydı.

Owen'la birlikte Charlie'nin cesedini sakladıkları gece kullandıkları sapağı bulmak için otoyolun kenarını taradı. Bir virajdan önce yoldaki hafif yükseliş hatırladı. Ama artık gün ışıdıydı. Dünya geceleri tamamen farklı bir yerdi. Sonra alanın en ayırt edici unsurlarını hatırladı. Çiftlik sahibinin çit hattı tertemizdi. Telleri gitar teli gibi gergindi. Direkler temiz ve bakımlıydı, yerli otlardan oluşan bir saçak tarafından engellenmemişti. Ve ardıçlar. Yapraklarını dökmeyen bu ağaçlar, fırtına sırasında sığırların sığınmak için toplandığı tarlanın bir bölümünü kaplıyordu.

Liz kendi yarattığı bir fırtınanın içindeydi ve bunu biliyordu.

Ve işte yol oradaydı. Otoyoldan ayrıldı ve asfalt kısmı takip ederek çakıllı bölüme ulaştı, ardıç ağaçlarının yanında . Güneş tepeden vuruyor ve tarlayı düz, eşit bir ışıla kaplıyor olsa da, doğru yerde olduğundan kesinlikle emindi. Park etti.

Charlie'nin vücudu bir mıknatıs gibiydi. Onu kendine doğru çekiyordu. Neredeyse Charlie'nin ona seslendiğini hayal edebiliyordu, öfkeyle değil, onun kendisine gelmesini umarak.

Onu eve getireceğini.

Liz kontağı kapattı, arabanın kapısını açtı ve havayı içine çekti. Burası engebeli ve doğaldı ve son dinlenme yeri olarak hayal edilebileceği kadarıyla güzeldi. Yolda bir aşağı bir yukarı baktı. Yalnızdı. RAV4'ün kaputundan destek aldı. Owen orada olduğunu bilse onu öldürürdü. Bunu o başlatmıştı. Her şeyi harekete geçiren oydu. Çocuğun cesedinin neden bulunamadığını bilmek zorundaydı. Olayların kendiliğinden gelişmesini bekleyemezdi. Charlie'nin öldüğünü bildiği halde Carole'un umut dolu gözlerine bakmaya bir saniye daha dayanamazdı. Yanlış ve ahlaksızlık . Peki ya bunun ötesi? Liz'in dolaştığı yer orasıydı. Girdiği yol o kadar karanlık ve çarpıktı ki, çıkış yolunu asla bulamayacaktı. Milyonlarca yalan kalbinin karanlığını asla kapatamazdı.

Yokuştan aşağı, ardıçlara doğru inmeye başladı.

"Hey, sen!" diye seslendi bir adam.

Liz etrafında döndü, hava ciğerlerini bir solukta terk etti.

At sırtında bir adam ona doğru yaklaşıyordu. Parlak mavi gözleri, beyaz saçları ve bıyığı vardı. Eğer daha kilolu ve sakallı olsaydı, bir mağazanın Noel Babası olurdu. Daha genç olsaydı, bir tütün şirketi kovboyu olurdu.

"Benim arazimde ne işiniz var hanımefendi?" dedi.

"Ok başları, efendim." Büyükbabası bir keresinde onu ve Jimmy'yi yüksek çölde ok ucu avlamaya götürmüştü ve bu anı zihninde canlanmıştı. "Etrafa bir bakayım dedim."

Çiftlik sahibi atından indi. "Seni şu lanet geocacher'lardan biri sandım. Buraya sanki sahibiymiş gibi geliyorlar. Ama değiller. Ben . Arazi ok uçları için didik didik edilmiş. Sana burada avlanma izni versem bile bulabileceğinden şüpheliyim. Ki vermiyorum. Zaten bana sormadığınıza göre."

Eğer Liz' bir ok ucu olsaydı, onunla kendini kalbinden bıçaklayabilirdi.

"Özür dilerim," dedi. "Eve gidiyordum ve ne bileyim, aklıma geldi. Ailemin yıllar önce yaptığı bir şey."

Bunun üzerine hafifçe başını salladı, etrafına bakındı ve ilk gülümseme belirtisini gösterdi. "Benimki de öyle."

Sonra ayağa kalktı ve kaşlarını çatı. "Kahretsin," dedi. Ardıç korusuna doğru bakıyordu. "Görünüşe göre biri burada kamp yapmış."

Liz'in kalbi kavrulmuş toprağa çarptı. O sadece Charlie'nin kalıntılarının hayvanlar tarafından dağıtılıp dağıtılmadığını öğrenmek istemişti. Şimdi orada atlı bir adamla birlikteydi ve adamın merakı onu çok uzun zamandır ziyaret etmemiş olabileceği bir yere çekiyordu. Şimdi tepki vermesi gerekecekti. En başta neden orada olduğunu açıklaması gerekecekti. Ok uçlarını avlamak asla işe yaramazdı. Kurbanı *tanıyordu*. Yan evde yaşıyordu. Dünyanın en kötü dedektifinin sözde bir tesadüfü suçlamaya dönüştürmesi yaklaşık on saniyesini alırdı.

Çiftlik sahibi Owen'ın Charlie'yi yerleştirdiği yere giderken o hareketsiz duruyordu.

"Lanet olsun şu çocuklara," dedi adam. "Buraya içmeye geliyorlar ve arkalarında büyük bir pislik bırakmayı düşünmüyorlar. Buradalar çünkü burada

ve kimsenin umurunda olmadığını düşünüyorlar. Ama size söylüyorum, biz buradakiler umursuyoruz."

Eğildi ve bir şeyi çekiştirdi.

"Oh, Tanrım," diye Liz. "Ne oldu? Ne buldun?"

Beyaz saçlı ve pörsümüş yüzlü adam omzunun üzerinden baktı. "Sakin ol kızım. Sadece biraz çöp. Boş bira kutusu." Etrafına bakındı ve komik bir yüz ifadesi takındı. "Şişe ya da yiyecek ambalajı olmaması garip."

"Başka bir şey var mı?"

"Hayır," dedi. "Sadece çöp."

Liz adamdan uzaklaştı. Başının döndüğünü hissetti. Suyu ihtiyacı vardı.

"Sormadan ok uçlarını aradığım için özür dilerim," dedi, hâlâ onun bakışlarına karşılık veremiyordu.

"Sorun değil," dedi.

Liz arabasına binerken, adam ona seslendi.

"Hey, istediğin zaman gelip avlanabilirsin," dedi.

Liz oturma odasında oturmuş Owen'ın eve gelmesini beklerken olması gerekenden daha fazla şarap içiyordu. Carole gün boyunca gelip gitmişti. Eve. Polis merkezine. Posterlerin hâlâ asılı olup olmadığını kontrol etmek için.

Liz telefonuna baktı ve onun zararsız mesajına cevap vermesini umutsuzca bekledi.

Liz: Looking forward to tonight!

Başka ne söyleyeceğini bilmiyordu. Ona dikkatli olmasını söylemişti ve o da tam olarak bunu yapıyordu. Yine de tam olarak onun asla yapmasını istemeyeceği bir şey yapmıştı. Çöplük alanına geri dönmüştü. Aklına Poe'nun "The Tell-Tale Heart" öyküsü geldi ve kendi paranoyasının kurbanı olduğundan emin oldu. Kelimenin tam anlamıyla

suç mahallinde. En aptal reality şovlardaki suçlular bile daha iyisini biliyordu.

Ön kapı açıldı ve Owen yeni bir takım elbise giyip kravat takarak içeri girdi. Onu sabah çıkarken görmemişti. Yeni bir takım elbisesi olduğunu ya da neden giydiğini bile bilmiyordu.

Onun bakışını yakaladı. "Yatırımcılar bugün geldi."

"Harika görünüyorsun," dedi ve bir bardak şarabı ona doğru itti.

"İyi misin?" diye sordu, kadının ellerindeki titremeyi fark etmiş gibi görünerek.

"Evet. Hayır. Emin değilim." "Bu çoktan seçmeli mi?"

Bardağına baktı. "Hayır, Owen, bugün aptalca bir şey yaptım ama sana söylemeden önce üzgün olduğumu, her şeyin yoluna girdiğini ve bir daha asla yapmayacağımı bilmeni istiyorum."

"Liz," dedi sakince, "ne yaptın?"

"Charlie'yi koyduğunuz yere gittim." Düzeltme gerekliydi. Owen'ın bu karmaşaya karışmasından o sorumluydu. "Oraya geri döndüm. Onu neden kimsenin bulamadığını öğrenmem gerekiyordu. Buna bir dakika daha katlanamazdım. Carole ve David'in orada ne durumda olduğunu bilmiyorsun. Kıt kanaat geçiniyor ve küçük oğluna ne olduğunu bilmemeye bir dakika daha dayanabileceğini sanmıyorum."

"Onu sen öldürdün," dedi açıkça, "ve şimdi de cesedi bulan kişi mi olmak istiyorsun?"

"Bu bir kazaydı, Owen. Sakın onu benim öldürdüğümü söyleme! Bunların hiçbirini yapmak istemedim. Bunu biliyorsun. *Sen de biliyorsun.*" "Ama bu doğru," dedi. "Yaptığın şey buydu."

Liz gözyaşlarından bıkmıştı. Kocasına, hayatlarının içine düştüğü fiyaskoda sanki bir erdem gibi için kızgındı. İlk kez kocasını geri itti.

"Beni yargılama."

"Aptal olma. Ya biri seni gördüyse?" "Biri gördü.

Aslında çiftlik sahibiyle konuştum." "Vay anasını," dedi. "Artık raydan çıktın."

"Bazen seninle neden evlendiğimi bilmiyorum."

"Ben de aynı şeyi düşünüyorum," dedi. "Özellikle de komşunun çocuğunu öldürdüğünden beri. Cesede geri dönmek harika bir hareketti. Çiftlik sahibinin önünde şok olmuş gibi davrandın mı? Polis geldiğinde ağladın mı?"

"Bunların hiçbirisi olmadı, Owen."

"Neden olmadı?"

"Çünkü ceset gitmişti."

Gözleri onunkilere kilitlendi. "Nereye gittin?"

Onun bakışlarını tuttu. "Gitti. Nereye bilmiyorum." Owen bir saniye düşündü.

"Belki de cesedi çakallar ya da bir köpek sürüsü almıştır," dedi sonunda.

Bardağını boşalttı ve artık boş olan şişeye baktı. "Bu iğrenç. Bunu söyleme bile. Charlie bizim küçük arkadaşımızdı."

"Arabanla öldürdüğün küçük bir arkadaş, Liz. Bana kibirli davranma. Hiç kan ya da kemik var mıydı?"

Boş bardağını yere bıraktı ve mutfakta başka bir şişe bulmaya gitti.

"Bunu senden saklayacağımı mı düşünüyorsun?"

Owen onu takip etti. Ona fısıltıyla bağırmak gibi huyu vardı ve şimdi de bunu yapıyordu.

"Bana bunu sorma, Liz. Artık seni tanımıyorum bile. Ne olduğun ya da kim olduğun hakkında hiçbir fikrim yok. Benim tanıdığım Liz, Charlie öldüğünden beri yaptığın şeylerin yarısını bile yapmazdı."

BÖLÜM KIRK KAYIP: YEDİ ON GÜN

Esther Nguyen telefonunu bıraktı. Oregon Eyalet Polisi'nden gelen arama, kayıp bir çocuğu arayan hiç kimsenin almak istemeyeceği türdendi.

"Kasabanın güneyinde insan kalıntıları bulundu."
dedi.

"Kayıp bir çocuğumuz var," diye cevap vermişti.
Yaklaşık üç hafta önce başladığından beri tüm yargı makamlarının gözü davanın üzerindeydi.

"Tamam," dedi memur. "Adli tabip şu anda yolda." Esther adrenalininin yükseldiğini hissedebiliyordu. "Bizim oğlan mı?"

Rapor veren memur bilmediğini söyledi. "Buraya gelmeden önce ailesine haber verseniz iyi olur," dedi. "Haber ekipleri geliyor olacak. Önümüzdeki bir saat içinde tüm eyalete yayılacak."

Telefonu bıraktı ve dinlenme odasındaki yeni kahve makinesini anlamak için elinden geleni yapan Jake'in yanına gitti.

"Charlie'yi bulmuş olabiliriz," dedi. "Bu harika!"

"Harika değil."

Jake'in yüzü düştü. İlk büyük davası için aradığı son bu değildi. "Tanrım," dedi. "Onu bulacağımızı sanmıştım."

Esther de aynı şeyi umuyordu. "Franklin'lere haber vermeliyiz," dedi. "Bu olay tüm haberlerde patlayacak."

"Onlara ne söyleyeceğiz?" diye sordu onu koridorda takip ederken.

"97'de insan kalıntıları bulundu ve bunların Charlie'ye ait olup olmadığını bilmenin hiçbir yolu yok."

Jake'in yüzü bembeyaz oldu. "Kahretsin, vücut parçaları mı? Charlie'yi kaçıran ucube ona ne yaptı?"

"Hayvan aktivitesi, Jake. Cesedin oraya atıldığını ve çakalların onu ele geçirdiğini düşünüyorlar."

Esther kontağı çevirirken Jake yolcu koltuğuna oturdu.

"Sanırım bu, birinin çocuğu elektrikli testere ya da baltayla kesmesinden daha iyidir," dedi.

Esther Jake'e baktı ve Jake biraz kızardı. Esther, Jake'in az önce anlattıklarından dolayı midesinin bulandığını gizlemek için böyle bir açıklama yaptığını bildiğinden, buna izin verdi.

"Franklinleri gördüğümüzde konuşmayı ben yapacağım, mı?" dedi.

"Evet," dedi. "Bunu yapabilirsin."

"Ailelere neler olup bittiğini anlattıktan sonra oraya gitmeliyiz. İyi olacak mısın?"

Jake kendini biraz şişirdi. "Evet. İyi olacağım. Uyarın için teşekkürler. Kendimi biraz toparlamam gerekiyor."

Acımasız bir gülümseme sundu ve yoluna devam etti.

Kapıyı David Franklin açtı. İş için o kadar yeni bir gömlek giymişti ki, Esther gömleğin henüz yıkanmadığını gösteren kıvrımları görebiliyordu. Paketten yeni çıkmıştı.

"Bay Franklin," dedi, "sizinle ve Bayan Franklin'le konuşmamız gerekiyor."

"Bu iyi değil, mi?" diye sordu, sesi kısıktı. "Bunu gözlerinde görebiliyorum. Özellikle de seninkilerde." Çenesini kaldırarak Esther'in arkasında duran Jake'i işaret etti.

"Bayan Franklin evde mi?"

"Hayır, tam olarak değil. O yan tarafta. Gidip onu getirmemi ister misin?" "Bu iyi bir fikir olabilir," dedi Esther.

Dedektifler orada dururken David, Jarrett'ların evine gitti ve kapıyı çaldı.

"Bu biraz tuhaftı," dedi Jake. "Ne düşünüyorsun?"

"Evde olup olmadığını sorduğunuzda *tam olarak değil* dedi. Bu garip bir yanıt."

Esther de aynı fikirdeydi. "Evet, öyle."

Kocasıyla birlikte bir zamanlar rüya gibi bir ev olan evin ön kapısına doğru ilerlediklerinde Carole hâlâ bornozunun içindeydi. Esther'in onu ilk gördüğünde çok derli toplu görünen Carole dağılmıştı. Saçları başının bir tarafında dümdüz duruyordu. Belli ki makyajıyla uyumuştı. Maskara elmacık kemiklerine bulaşmıştı. Esther daha bir söylemeden Carole ağlamaya başlamıştı.

Arkalarında Liz Jarrett vardı, destek vermek için yakınlarda geziniyordu ama ciddi bir gelişmenin parçası olacak kadar yakın değildi.

"Onu bulmuşsun," dedi Carole. "Bizim Charlie'yi mi buldun?" "Hadi içeri girelim," dedi Esther. "Hepimiz."

"Sadece söyle," dedi Carole.

"Size gerçekten söyleyecek bir şey yok. Kesin bir şey yok. Dün gece geç saatlerde yapılan bir keşif nedeniyle buradayım. Bir kamyoncu otoyolda durdu ve bir suça işaret eden bir şey buldu."

"Ne demek 'bir suçu işaret etti'?" David sordu.

Bir an için onu görmezden geldi. "Bakın, ben buradayım çünkü haberciler artık spekülasyon ve imalarla atlamadan önce kesin bir şey beklemiyor."

Liz o Carole'a doğru eğildi. İki kadın da çözülüyordu.

"," dedi David. "Oğlumu buldunuz mu? Oğlumu biri mi öldürdü?"

Esther bilmediğini söyledi. "Size söyleyebileceğim tek şey bir hendekte bazı kalıntıların bulunduğu. Adli tabip muhtemelen şu anda olay yerindedir."

"Bazı kalıntılar," diye tekrarladı Carole. "Bazı kalıntılar. Kamyoncu ne buldu ... ne yaptı ..." Sözleri boğazında düğümlendi,

Ve edemeyerek durdu. Liz, Carole'un içeri girmesine ve ikisi birlikte kanepeye gitmesine yardım etti.

David olduğu yerde kaldı. "Tam olarak ne buldular?"

"Kalıntılar, Bay Franklin. Kamyoncu sadece kısmi bir ceset bulmuş. Tek bildiğim bu."

Carole ayağa kalkarak, "Oraya gitmek istiyorum," dedi. "Eğer Charlie ise orada olmak istiyorum."

Esther, Carole'dan David'e ve tekrar David'e bakarak, "Hepinizin burada kalması gerekiyor," dedi. "Mümkün olan en kısa sürede size elimden gelen her şeyi bildireceğim."

Arabaya döndüğümüzde ilk Jake konuştu.

"Bu garipti," dedi tekrar. "Daha açık ol."

"Bayan Franklin bornozuyla komşulardaydı." "Ben de öyle gördüm," dedi.

"Yıkanmış gibi görünmüyordu. Saçları. Makyajı. Dün gece evde uyuduğunu sanmıyorum," dedi ve cümlenin sonunda sanki ifadesini sorguluyormuş gibi sesi biraz yükseldi.

"Belki de bu sabah biz oraya varmadan hemen önce Jarrett'lara gitmiştir."

Jake iyi . En azından o öyle düşünüyordu. "Onun gibi bir hanımefendinin her zamanki gibi mükemmel görünmeden kimseyi ziyarete gideceğini sanmıyorum."

Esther dikiz aynasına baktı ve Carole ile Liz'in Jarrett'ların evine döndüklerini gördü.

"Bir şeyler ," dedi Jake.

Esther, Corvallis vakasını ve sonrasını düşünerek, "Kayıp bir çocuğun yarattığı baskı çok büyüktür," dedi. "Birçok kişinin başa çıkma kabiliyetinin ötesinde. Çok az çift üzerlerine gelen fırtınayı atlatabilir. Kaybedilen tek çocuk olduğunda daha da az sayıda evlilik ayakta kalabilir. Haklısın, Jake. Bir şeyler ."

BÖLÜM KIRK BİRİ KAYIP: YEDİ GÜN

Liz büyükannesinin bakır çaydanlığını ocağa koyarken Carole sessiz kaldı. Dedektifler otoyolda bulunanlardan bahsettiğinden beri çok az konuşmuştu. David, Porsche'siyle Sweetwater'a geri dönmüş ve çıkışını herkese haber vermişti.

"Papatya mı?" Liz sordu.

Carole zar zor bir evet işareti yaptı.

"Pekâlâ. Bir dakika." Liz tatlandırıcı bulmak için dolabı karıştırdı. Carole'un agave ya da stevia gibi doğal tatlandırıcıları sevdiğini biliyordu. Kendisi ve oğlu için her zaman bütün gıdaların, doğal ürünlerin savunucusu olmuştu.

Carole mutfak masasında otururken beyni aynı senaryoları tekrar tekrar gözden geçiriyordu. Eksperle telefonda konuştuğu süre boyunca gözlerini nasıl Charlie'den ayırmaması gerektiğini. Sadece bir dakikalığına bile olsa arkasını dönmesi nasıl da korkunç olaylar dizisini başlatmıştı. Onun bu ihmali, bir sürüngene oğlunu almak için ihtiyaç duyduğu yolu açmıştı. Kötülüğün içeri girip kontrolü ele geçirmesine izin vermişti. Ve şimdi, en ufak bir umut kırıntısıyla kendini çelikleştirse de, yaptığı hatanın oğlunun ondan alındıktan sonra yaşadığı cehenneme yol açtığını biliyordu.

"Bir çocuğa bunu kim yapar?" diye sordu Liz'e.

"En kötüsünü düşünme, Carole," dedi Liz. "Ne olduğunu bilmiyorsun."

Carole'un gözleri arkadaşınınkilere perçinlenmişti. "Bunu biliyorsun," dedi. "Bunu gözlerinde görebiliyorum."

Liz bir an için başını çevirerek, "Bilmiyorum," dedi. "İstemiyorum. Gerçekten. İncam var."

Bu şekilde yalan söylemek onu hayrete düşürmüştü. Bunun mümkün olduğunu düşünemezdi ama yaptığı şeyin büyüklüğü gittikçe büyüyordu. Sözleri bir dağın yamacından aşağı yuvarlanan, çığ haline gelen ve masum insanlara doğru savrulan bir buz topuydu.

Hepsi de geleceklerden tamamen habersizdi.

"Dedektif otoyolda bir şey bulduklarını söylediğinde gözlerindeki bakışı gördüm," dedi Carole. "Umudun - senin deyiminle incamın - sende sızdığını gördüm. Eğer *sen* onun bulunacağına inanmıyorsan, *ben* ne yapabilirim? Bu işte yalnızım Liz."

"Değilsin, Carole. Owen ve ben buradayız. David bir gibi davranıyor ama Charlie'yi sevdiğini biliyorsun. Şu anda tüm bunlara tutunmalısın."

Buz topu giderek büyüyordu. Durdurulamazdı.

"Neye tutunayım?" Carole, dumanı tüten granit kupayı yere bırakarak sordu. Papatya kokusu havayı doldurdu. Büyükannelere özgü bir kokuydu. Tatlı ve yatıştırıcı. Liz, Carole'un sıcak içeceği yudumlayıp kendini biraz olsun sakinleştirmesini umdu. Belki ve biraz dinlenmeye çalışırdı.

"Bilmiyorum," dedi Liz. "Ben sadece yardımcı olmaya çalışıyorum."

"Biliyorum, Liz. Biliyorum. Özür dilerim. Bunu sensiz atlatamazdım. Nasıl hissettiğimi anlayan tek kişi sensin. Bir gün küçük bir erkek ya da kız çocuğuna çok iyi bir anne olacaksın."

Liz buna ağlamadan nasıl cevap vereceğini bilemedi. Orada uzun bir süre sessizce oturdular ve bardakları boşalana kadar çay içtiler.

Sonunda Liz, Carole'un boş fincanını aldı ve dolaba döndü. Acele etmeden bir fincan çay daha hazırladı ve sonra onu kederli arkadaşının önüne koydu.

"Başka birinin oğlunu bulduklarını ummam yanlış mı?" Carole sordu. "Tanrı bu konuda ne düşünür? Başka bir ailenin hayatlarının en kötü haberini almasını dilemek."

Liz ne diyeceğini bilemedi.

"Ne düşündüğünü biliyorum," diye devam etti Carole, konuşmalarındaki boşluğu doldurarak. "Benim korkunç bir insan olduğumu düşündüğünüzü biliyorum. I

değil. Mantıklı değil. Ahlaki değil. Yine de bir yanımda başka bir çocuk daha ölürse belki Charlie yaşar diye umut ediyor. Sanki çalınan onca çocuktan bir ya da ikisi eve dönebiliyor."

Liz ayağa kalkarak, "Ben öyle düşünmüyorum," dedi. "Dünyada herkesin her şeyin yoluna girmesi için yeterli dua ve umut olmadığını düşünüyorum."

Carole biraz daha çay içti.

"Uzanmam gerek Liz," dedi. "Polis geri gelirse beni uyandır."

BÖLÜM KIRK İKİ KAYIP: YEDİ GÜN

Oregon eyalet adli tabibinin tanıdık beyaz minibüsü ve Portland ve Bend'den birkaç haber ekibiyle birlikte, çeşitli yargı bölgelerinden gelen acil durum ve polis araçlarından oluşan bir kervan otoyolda sıralanmıştı. Kortejin başında büyük bir Ryder kamyonu vardı. Yoldan geçenler tüm bu kargaşanın nedenini görmeye çalışırken arabalar yavaşladı ve boyunlar büküldü. Ceset o günün erken saatlerinde bulunmadan önce burası hiç de dikkat çekici bir yer değildi. Kimse durup bakmazdı. Tavşan çalısı ve adaçayı su için yarışlıyordu. Birinin eski VW'sinden yuvarlanan bir jant kapağı oraya yerleşmişti. Çöpler, otoyolun yirmi metre kadar uzağındaki bir çitin üzerine ipe serilmiş kirli çamaşırlar gibi yapışmıştı.

Geniş bir alüminyum çerçevenin üzerindeki gümüşü beyaz bir muşamba, kamyoncunun işlemek için durduğu yeri örtüyordu. Köpeği Jo- Jo, bir kol bulmuştu.

Esther ve Jake yanlarından geçerken şoför bir muhabire "Evet," dedi, "bunu görmek beni hasta etti. Bugünlerde insanlarda gerçekten yanlış bir şeyler . Birini çöpten başka bir şey değilmiş gibi bir çukura atmak."

Güneş gökyüzünde yükselmiş, çadırı büyük beyaz bir plaj şemsiyesi gibi aydınlatıyordu. Otoyola bakan yan panel, görüşü engellemek için indirilmişti, ancak yoldan kimsenin bir şey görebilmesi mümkün değildi. Orada bırakılan her kimse parçalara ayrılmıştı. Çadırın çevresinde sarı renkli küçük kanıt işaretleri vardı.

Çadıra yaklaştıklarında Esther, "Kanıt, Jake," dedi. "Burada her ne görürsek görelim, bunları birer kanıt olarak düşün. Aklınla oynamasına izin verme. Eğer parçalar kayıp çocuğumuza aitse, o zaman sadece parçadırlar. Ona değil."

Jake onun arkasından onaylar gibi bir ses çıkardı.

Adli tabibin asistanı Mirabella Condit'in olay yerinde çalıştığını gördü. Birkaç yıl önce bir konferansta tanışmışlardı. Mirabella nereye giderse gitsin her zaman yemeğe çıkacakmış gibi giyinen çarpıcı bir kadındı. Bir konferans molasında birlikte öğle yemeği yerken Esther'e "Bak," demişti, "bütün gün laboratuvarıda ölü insanlara şunu bunu yapıyorum. Bu korkunç bir şey. Buna hiç şüphe yok. Benim karşı çıktığım şey giyinmem. İnsanlar bunun kurbanlara saygı için olduğunu söylüyor ama aslında kendimi iyi hissetmemi sağlıyor. Bana hala bir insan olduğumu hatırlatıyor."

Şimdi otoyolda Mirabella gülümsedi ve Esther'e dostça bir bakış attı. "Seni burada görebileceğimi düşünmüştüm."

"Kayıp çocuğumuzu biliyorsun."

"Elbette. Herkes öyle yapar. İlk başta o olabileceğini düşünmüştüm." "'İlk başta' mı?"

"Evet," dedi. "Üç yaşındaki çocuğunuzun bileğinde bir dövme yoksa ve kadın değilse, o zaman olmadığını söyleyebilirim."

"Dövme yok," dedi

Esther. "Vajina yok mu?"

"Sanırım değil."

Adli tabibin asistanı diz çöktü ve benekli bilekteki mutlu yüz dövmesini işaret etti. "Trajik bir ironinin ötesinde," dedi.

Esther Jake'e baktı. "Arabaya dönüp biraz soluklanabilirsin, tamam mı?"

Jake, kovulduğu için minnettar görünerek arkasını döndü ve aceleyle uzaklaştı.

"Çaylak mı?" Mirabella sordu.

"Evet," dedi Esther, gülümsemesi neşesizdi. "Şu anda yüzü kadar yeşil."

İki kadın birkaç dakika konuşmuş. Arama ekipleri bir bacak ve gövde buldu, ancak kurbanın başı . Çakallar,

Mirabella, bu hayvanların genellikle daha fazla kemirmek için bunları inlerine geri götürmeyi sevdiklerini söyledi. "Kafatasını kırmak ve beyne ulaşmak biraz zaman alıyor," dedi. "Belli ki gerçek bir ziyafet."

"Ona ne olduğunu düşünüyorsun?" Esther sordu.

"Bilmiyorum," dedi Mirabella. "Burada küçük bir çürüme yaşıyoruz. Patronun dediği gibi, 'kenarlarda biraz yumuşama'. Laboratuvardaki inceleme bize bilmemiz gerekenleri söyleyecek. Ya da bir kısmını. Tahminimce burada on beş ya da on altı yaşlarında bir kız var."

"Bir kaçak, belki."

Mirabella da aynı fikirdeydi. "Yanlış yöne kaçan bir kaçak."

Esther ve Jake Bend'e döndüler ve önce Jarrett'ların evinde durdular.

Jake, "Carole'un her zaman burada olması garip," dedi. "Kendi evi neredeyse bir malikane."

"Aynı şey değil ama Drew'den ayrıldıktan sonra birkaç gün annemde kaldım. Yalnız kalmak istemedim."

Jake, Esther'in annesi hakkında neler hissettiğini biliyordu. "Bu da bir şeydir herhalde," dedi.

Carole onlara doğru koştu.

"Hayır," dedi Esther. "O senin oğlun değildi."

"Oh, Tanrım," dedi, kollarını hemen arkasında duran Liz'e dolayarak. "Sana onun hayatta olduğunu söylemiştim. Sana söylemiştim!"

BÖLÜM KIRK ÜÇ KAYIP: YEDİ ON GÜN

Owen sakallı çenesini ovuştururken masasından başını kaldırdı. Liz, yüzünde dehşet ve öfke arasında bir yere yerleştirdiği bir ifadeyle ofisinin kapısında duruyordu. Saçları dağınıktı ve hiç makyaj yapmamıştı. Sandalyesinden olabildiğince hızlı bir şekilde kalktı ve onu içeri çekerek kapıyı kapattı.

"Burada ne işin var? Kafayı yemiş gibi görünüyorsun," dedi ve onu bir sandalyeye götürürken ofis personelinin meraklı gözlerinden biraz mahremiyet sağlayan miniblindleri bıraktı.

Aşağı doğru yığıldı.

Bez

bebek.

Jöle.

Noodle.

"Polis geldi," dedi Liz, sesi çatallaşarak. Ayağa kalkmaya çalıştı ama Owen omuzlarını aşağı doğru bastırdı. "Ceset Charlie'ye ait değildi," dedi. "Nerede o? Bana söyledin, Owen... bana söyledin... onu hayvanlar aldı. Carole onun yaşadığını düşünüyor. Bu iş çok ileri gidiyor. Çok ileri, Owen. Gerçekten."

Owen diğer ziyaretçinin sandalyesini karısınınkinin yanına kaydırıp ve oturdu. Gözleri kocaman açılmıştı ve bir elini karısının omzuna koyarak kendini destekledi.

"Doğru," dedi. "Sana onu hayvanların yakaladığını söylemiştim. Bu asla bulunamayacağı anlamına gelmiyordu."

Yüzünü ellerinin arasına aldı ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Gırtlaktan geliyordu. Sıkıştı. türden çirkin ağlama bu gelen

çok derin ve kırık bir şey.

Owen'ın gözleri miniblindlere ve pencerenin dışında gördüğünü sandığı gölgeli figüre kaydı. Liz'i sakinleştirmesi gerekiyordu. Onu sessiz tutmalıydı.

Kapa şu lanet .

"Sanırım ," dedi kendini az da olsa toparlamayı başardığında. "Yani, yanımadım, çünkü gitmişti. Bazı hayvanlar onu parçalamış ve parçalarını otoyolun dışında bulmuşlar. Hangi parçalar olduğunu bilmiyorum. Haberlere çıktı bile."

Owen gerildi. "David ve Carole nerede?"

"Sanırım işte," dedi Liz. "O evde. Bizim .

O uyuyor."

"Uyuyor musun?"

Liz gözlerini başka tarafa çevirdi. "Çayına bir şey koydum, Owen." "Çayına bir şey mi?"

"Evet, Owen. Lanet olsun. Valium," dedi, sesi fısıltıdan normal bir yükseldi. Sonra söylemek istediği şeyin değişen kumları üzerinde ayağını bulurken biraz daha yüksek sesle. "Yanlış olduğunu biliyorum," diye devam etti, "ama ona yalan söylemeye dayanamıyorum. Her şey yoluna girecekmiş gibi davranmaya. O gün yaptığı hataları sıraladığında endişeliymiş gibi davranmak. Bunun nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Gidebilirsin. İkisinden de uzaklaş. Buraya gel ve normal hayatına devam et. Ben mi? Kapana kısıldım çünkü olabilecek en büyük hatayı yaptım."

Owen gözlerini panjurların hafifçe aralanmış ıtalarından ayırmadı. "Sesini alçalt, Liz," dedi. "İnsanlar seni duyabilir."

Sözleri onu biraz cesaretlendirmiş gibiydi.

"Gerçekten mi?" Liz sesini bir kademe kısmasına rağmen sordu. "değil. Gerçekten umurumda değil. Ben duygularımı senin gibi kapatamıyorum."

"Benim de duygularım var," dedi. "Onları içimde tutuyorum. Çünkü öyle yapmasaydım, yaptıkların yüzünden seni öyle bir tokatlardım ki. Lanet olası bir ilmik gibi beni nasıl kuşattığını."

Ofisin kapısı açıldı ve Damon içeri girdi. Buddy Holly'siyle ikisini incelerken endişeli görünüyordu.

Gözlükler. "Her şey yolunda mı?" sordu, önce kendisine doğru bakmayan Liz'e bakarak. "Owen?"

"Evet," dedi. "İyiyim. Sadece kutlama gezimizde nereye gideceğimiz konusunda bir anlaşmazlık var. O Tahiti diyor, ben Bora-Bora."

Owen kolay bir yalancıydı. Liz onun bu yönünü her zaman biliyordu. Onun kaç kez bir anda dönüp kendisine yalan söylediğini merak ediyordu. Çok hızlıydı. Yalan söylemek onun için ikinci doğaydı. Belki de birinci doğasıydı. Herhalde doğruyu söylemek onun için daha fazla çaba gerektiriyordu.

Damon, "Görünüşe bakılırsa burada oldukça iyi seyahat seçimleri üzerine bir sürü anlaşmazlık yaşanıyor," dedi. "Neden ikisine de gitmiyorsunuz? Bunu kesinlikle karşılayabilirsiniz - tabii eğer izin alma riskini göze alabilirsiniz."

"Doğru." Owen gülümsemeye zorladı. "Harika bir plan. Değil mi Liz?"

"Evet," diye cevap verdi, hâlâ kocasıyla ya da iş ortağıyla göz teması kurmuyordu. "Kulağa harika geliyor."

"On dakika içinde konferans görüşmesi var," dedi Damon. "Seni görmek güzeldi, Liz."

Kapıyı kapattı ve ortadan kayboldu.

Liz ayağa kalktı. "Her şey için bir sıran var, Owen. Anlıyorum. Ben de Yaptığın her şeyin nasıl da kendin için olduğunu görüyorsun. Bizim içinmiş gibi davranıyorsun. Ben daha iyi biliyorum. Korkunç ve muhtemelen tamamen affedilemez bir şey yaptım. Carole oğlunun öldüğünü öğrenmek üzere. Tek bildiğim, lanet olası bir DNA ya da lif ya da bana geri dönecek bir şey olduğu."

"Dikkatliydik," dedi.

"Dikkatliydin, Owen. Her zaman . Benim pisliğimi kendin için temizledin. Benim için değil."

Owen ona çalıştı ama kadın onu itti.

"Sakinleşmen gerek Liz," dedi. "Evine git. Bunu sürebiliriz dışarı."

BÖLÜM KIRK DÖRT

KAYIP: SEKİZİNCİ GÜN

Owen Jarrett'a göre bir restoran işletmek en aptalca ve en riskli iş girişimlerinden biriydi. Sadece bu da değil, her gün halkla uğraşmak zorunda olduğunuz gerçeğini aşmanın hiçbir yolu yoktu. Sadece ara sıra övgü alırken bir sürü şikayet dinlemek. Personel sorunları. Her öğle ve akşam yemeği servisi için durulama ve tekrarlama döngüsü. David Franklin'in evine, arabasına ve herkesin tanıdığı biri olarak toplumdaki konumuna hayranlık duysa da, David'in sahip olduğu şeylerin hiçbirinin tamamen kendi başına kazanılmadığını biliyordu. Sweetwater'ı ayakta tutan karısının parasıydı. Yaşlı adamın sahip olduğu her şeyin parasını ödemişti.

Orada yaşayan herkes bunu biliyordu.

Owen, Charlie'nin davası için kurduğu haber uyarıları arasında gezindi. Özellikle bir tanesine birkaç kez geri döndü.

Ohio Man Questioned in Boy's Disappearance

Bend police detectives questioned a registered sex offender in connection with the disappearance of Charlie Franklin, the three-year-old Bend boy reported missing by his parents, David and Carole Franklin.

Bradley Collins, 40, of Dayton, Ohio, was interviewed for two hours.

“Collins was cooperative and has been cleared,” said Rick Massey, public information officer for the police department. “He’s one of many leads detectives have been following.”

Massey said that they have no evidence that the boy drowned in the river, was abducted by a stranger, or met with some other foul play.

“We don’t know what happened to Charlie Franklin,” Massey said.

Liz patlıyordu ve eğer tamamen patlarsa, o zaman mahvolacaktı. Bu karmaşayı o başlatmıştı ve şimdi her şeyi sona erdirmenin bir yolunu bulmak ona kalmıştı.

Charlie'nin cesedinin uzun zaman önce bulunmuş olacağından emindi. Cesedi bulmak davayı tam bir kaçırma/cinayet soruşturmasına dönüştürecekti. Dünyada hiç kimse bir şeye karıştıklarından şüphelenmezdi. Ama Charlie kaybolduğunda nehirde olan kayıtlı bir seks suçlusu? Bradley Collins'e hem polisler hem de medya tarafından ikinci bir bakış atılacağı kesin. Elleriindeki tek kemiği, yani Liz'in RAV4'ünün Charlie'ye çarptığı sabah olanları kemirmek yerine, onlar için taze et olacaktı.

Owen çölün çocuğun kemiklerini bırakmasını daha fazla bekleyemezdi. İşler belirsizlik içinde ne kadar uzarsa, Liz'in uyarılarını göz ardı edip gerçeği söyleme ihtimali de o kadar artacaktı.

Sadece bildiği gerçeği. Çocuğu
öldürdüğünü.

Tabii ki gerçek bu değildi. Vardı.

Owen Lumatyx'teki ofisinden çıktı ve Sweetwater'a doğru yola koyuldu. O geldiğinde restoran sessizdi, öğleden sonra ile akşamın erken saatlerindeki yoğunluk arasında bir sükûnet vardı. Kızıl saçları sırtından aşağı dökülen Amanda Jenkins bir taburenin üzerindeydi,

Alaska kral somonu ve Ellensburg kuzu pirzolasını tanıtan bir kara tahtaya uzanıyordu. Kolu elindeki renkli tebeşiri kaldırıp özel yazıları zarifçeilmeklerken, kısa eteği biraz yukarı sıyrılarak kalçasının üst kısmını muhtemelen istemeyeceği kadar ortaya çıkardı.

Eğer bir izleyicisi olsaydı. Ki
birdenbire oldu.

"Uzun oldu Amanda," dedi Owen.

İrkilerek arkasını döndü ve ona baktı. Adam elini uzattı ama kadın reddetti.

"Evet, Owen, öyle oldu," diyerek tabureden indi. "Öğle yemeği bitti. Üzgünüm."

"Öğle yemeği için gelmedim."

"Ne istiyorsun?" Sesi olması gerekenden daha soğuktu.

"Tanrım," dedi. "Bu kadar kaltak olma. David'i görmeye geldim. O içeride mi?"

"Doğru," dedi gözlerini ondan ayırarak. "Evet. Orada." David'in ofisine açılan kapıyı gösterdi. "Az olanlar için özür dilerim. Burada işler çığırından çıktı."

David telefonla konuşuyordu ve Owen'a oturmasını işaret etti. Penceresiz alan kağıt yığınları, faturalar, sipariş formları ve üç farklı yığın halinde düzenlenmiş mektuplarla tıka basa doluydu.

"Doğru," diyordu David. "Biraz daha zamana ihtiyacım var. Burada çok şey yaşadım. Hiç gazete okudun mu?" Telefonu kapattı ve Owen'a baktı. "Tanrım! İki dakika geç kalsan bankanın kapanacağını sanırsın."

"Aptallar," dedi Owen şaşkınlığını gizleyerek.

David biraz rahatladı. "Son zamanlarda kabus gibiydi." Tüm cephelerde yetersiz ifade.

"?"

"Bilmiyorum," dedi David. "Artık ne yapacağımı bile bilmiyorum. Carole tek bir şekilde hareket etmemi istiyor. Polisin elinde hiçbir şey yok. Burada oturuyorum, çünkü ne zaman dışarı çıksam birileri olmamış bir şey için başsağlığı diliyor."

"Hayal bile edemiyorum," dedi Owen.

"Kimse yapamaz," dedi David. "Ben yapamam. Başınıza böyle kötü bir şey gelse belli bir şekilde hissedeceğinizi düşünürsünüz. Ama gerçekten ne bilemiyorsun. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Owen bilmiyordu ama bildiğini söyledi. "Bir sürü güç iş başında," dedi. "Sonuçta önemli olan tek şey oğlunuzu eve geri getirmek. Önemli olan tek şey bu."

David dirseklerini masaya ve çenesini ellerinin arasına aldı. "Bence Charlie'yi biri kaçırdı," dedi. "O lanet olası nehre düşüp boğulduğunu bir an bile düşünmüyorum. O akıllı bir çocuk. Suyun tehlikeli olduğunu biliyor."

"Kaçırılma o zaman?"

David başını salladı. "Hayır. Sanırım onu bir sapık kaçırdı. Gazetedeki haberi gördün, değil mi?"

"Ohio'lu adam mı?" Owen bunun mükemmel olduğunu düşündü. Adam hazırды.

"Lanet sapık burada tatilde, sinsi sinsi dolaşıyor. Kayıtlı bir seks suçlusu! Turistik bir yer olduğumuz için başımıza bunlar geliyor."

Owen hiçbir şey söylemedi. David'in atıp tutmasına izin verdi.

"Bahse girerim burada hizmet verdiğim insanların yarısı lanet olası bir suçtan hüküm giymiştir."

Hala tek kelime etmedi. "Owen? Sen iyi misin?"

Owen o ana geri dönmüş gibi yaptı. "Evet, iyiyim. Sadece bir şey düşünüyordum. Muhtemelen hiçbir şey."

"Ne hakkında?"

"Bilmiyorum," dedi Owen. "Muhtemelen hiçbir şey."

David sertçe Owen'ın gözlerinin içine baktı. "Bir şey biliyorsun."

"Hayır. Hayır, bilmiyorum. Yani, Ohio dediğinde. . . aklım Charlie'nin kaybolduğu sabah Columbia Park'ta Ohio plakalı bir araba gördüğümü hatırlıyorum. Hatırlıyorum çünkü Orta Batı'dan gelen arabaları nadiren görürüz. Görünüşe göre bu insanlar Branson, Missouri'de ya da evlerine daha yakın yerlerde tatil yapıyorlar."

David ayağa kalktı. "Emin misin? Başka bir şey fark ettin mi? Araba?"

"Hayır," dedi Owen. "Koşuyordum, kafamı kaldırıp bakmadım bile. Sadece plakayı gördüm. Ohio'ydu. Orası kesin. Oldukça garip, değil mi? Polise söylemeli miyim?"

"Hayır," dedi. "Adamı hemen hemen elediler. Lanet olsun onlara. Oğlumu kaçıranın o olduğunu iliklerime kadar hissediyorum."

"Ne yapacaksın?" Owen sordu. "Ne mi yapacağım?"

İki adam uzun bir süre göz göze geldi ve sonra Owen omuz silkti. "Eğer aradığım kişi oysa."

David anahtarlarını aldı ve üç zarf yığınınından birini devirdi. Owen birçoğunun üzerinde GEÇ ÖDEME damgası olduğunu görebiliyordu. Washington Federal'den gelen kredi belgeleri bir kenara itilmişti. Owen, David ve Carole'un her şeye sahip olduğunu düşünmüştü ama şimdi şüphelenmeye başlamıştı. Google'da geçirdiği zamandan bir yığın yapmıştı. Ev. Arabalar. Venedik cam koleksiyonu. Ama bu sonsuza kadar süreceği anlamına gelmiyordu. Belki de gerçekten hiçbir şeyleri yoktu?

"Bilmiyorum," diye devam etti David. "Adam Pinesta kalıyor. Charlie'yi bir yere saklamış olabilir." Yüzünü sertçe ovaladı. "O bardağı taşıran son damla. Yemin ederim öyle."

Beş dakika sonra Amanda, Owen'ı restorandan çıkarken yakaladı. Aynı hem endişeli hem de korkmuş görünüyordu.

"Charlie'yi buldular mı?" diye sordu.

Owen zar zor yavaşladı. "Ha?" diye sordu.

Kadın onu durdurmak için elini uzattı ama adam devam etti.

"David cehennemden çıkmış bir yarasa gibi çıktı buradan," dedi.

"Ona ne söyledin? Bir haber var mı?"

"Hayır," dedi Owen. "Haber yok."

En azından henüz yoktu.

BÖLÜM KIRK BEŞ KAYIP: SEKİZİNCİ GÜN

Pines, David Franklin'in ziyaret etmeyi düşündüğü son yerlerden biriydi. Restoranda onunla flört eden bir turistle seks mi? Pines'dan daha iyisini yapabilirdi. Kahretsin, onu kilerin içine çekerdi. Sunucusu Carla'nın mutfakta patronunu geçmeye çalışırken kışını *ona* sürttüğü zamanı hatırladı - yanlışlıkla, diye ısrar etti -. Aşçı Rudy bunu fark etmiş ve David'e bakarak "Neden ona dokunmuyorsun?" gibi bir şey söylemişti.

" kim söyledi?" David, yapmamış olmasına rağmen karşılık verdi.
Henüz değil.

Rudy, "Herkesin var," dedi, Carla mutfaktan çıkarken ona bakıyordu, kolları restoranın önündeki gürültülü dörtlü için yemek tabaklarıyla .

Gerçek şu ki, Rudy sinek kapanını açmadan önce David Carla'yla seks yapmayı düşünmemişti bile. Güzel bir kızdı. Şirin bir vücudu vardı. Onu mutlu eden şeylerden bahsederken kelimenin tam anlamıyla gülümseyen geniş gözleri vardı: yeni arabası, yarı maratonu kendi yaş grubunda ilk onda bitirmesi, asi bir müşteriye etkisiz hale getirip yine de büyük bir bahşış alması.

David'in düşünce tarzına göre Rudy'nin yorumu bir meydan okumaydı. David kompulsif bir kumarbaz gibiydi: herhangi bir meydan okuma, üzerinde kontrol sahibi olmadığı davranışları körüklüyordu.

Rudy söyledi. David ona göre hareket etti.

Bir hafta kadar sonra Carla'yla dondurucuda oynaşmaya başladılar. Onu dolaplardan birine doğru itti ve ikisi donmuş cırt cırt gibi birbirine yapıştı. Ona seksi olduğunu söyledi. Carla da ona seksi olduğunu söyledi. Ona doğru eğildi ve adam sanki istediği tek şey oymuş gibi davrandı. Cırt cırt çözüldüğünde, neredeyse aynı anda ikisinin de diğerini gerçekten umursamadığını kabul ederek orada durdular.

Carla daha iyi bir vardiya alacağını düşünmüştü, sekizden sonra, Kaliforniya ve Seattle'dan gelen zengin turistlerin çakırkeyif olduğu, olması gerekenden daha fazla alkol sipariş ettikleri ve her zaman gecenin en kabarık bahşişlerine dönüşen bir bar faturası çıkardıkları bir vardiya.

David, Carla'yı becererek kendini daha damızlık bir erkek hissedeceğini düşünmüştü. Şimdi ellili yaşlarında, kendininkinden daha sıkı bir vücudu keşfetmenin getirdiği heyecan enjekte edilmedikçe bu duyguların azalmaya başladığını hissediyordu. Carole, Google'la birlikteyken cinsel açıdan maceraperestti ve hızlı bir şekilde gevşemeye ihtiyacı vardı: Helikopter ve kar arabası da dahil olmak üzere her türlü ulaşım aracının üzerinde sevişmişlerdi. Sevişmeleri aceleci ve heyecanlıydı. Charlie geldiğinde ve Bend'deki ev nihayet bittiğinde, Carole onunla ilişkisini tamamen kesmişti. Artık kesinlikle Adventureland yoktu. Artık arabada oral seks de yoktu.

Carole *bunu* hiç söylemedi ama ima her zaman çok açıktı: *Anneler bunu yapmaz.*

Porsche'sini park ederken David içten içe karısının kendisine meydan okuduğunu biliyordu. Sallantıda olan evlilikleri ve Charlie'ye olan bağlılığının hakkındaki yorumlarıyla kendisini bok gibi hissetmesine neden olmuştu. Oğlunu seviyordu. Evet, artık Pazar sabahı seksten zevk alamadığı gerçeğinden şikayetçiydi. Kadının onu parayla nasıl kontrol ettiğinden yakınıyordu. Ama bunların hiçbirisi Charlie'yi sevmediği anlamına gelmiyordu.

Yolcu koltuğunda, Porsche'nin siyah derisinin üzerindeki bir çantanın içinde bir şişe Old Grand-Dad vardı. Üniversiteden ilk restoranının başarısızlığına kadar onu içmişti. Bir yudum daha içmeyeceğine dair hayatı üzerine yemin etmişti. Yıllarca da içmemişti ama alkole olan susuzluğu hiç azalmamıştı. Bir bakıma bu durum onu Sweetwater'da her zamankinden daha da başarılı itti. O

İçemediği için tüm enerjisi ve kızgınlığı onu daha çok çalışmaya itti. Bir zamanlar alkolün kapladığı yeri iş doldurdu.

Ama şu kaltak Carole. Zalimce anlayışlı yorumlarıyla onu çok zorlamıştı. Kelimeleri söylemese bile, ona meydan okumuştı. Erkekliğini sorgulamıştı. Babalığını. Satın aldığı ve ödediği bir dünyadaki rolünü.

David çantaya uzandı ve şişeyi çıkarıp kucağına yerleştirdi. Parlak turuncu etiketi yol kenarındaki bir uyarı konisiydi. Bunu görmezden geldi. Kapağı çevirirken elleri titredi, kapağı boynuna bağlayan küçük metal çatallar havai fişek gibi şangırdadı. Öfkeden kudurdu. Sweetwater'da onu bu noktaya getiren her şeyi geri almak üzere olduğunu biliyordu. Kesin olarak bilmiyordu ama sektördeki söylentilere göre James Beard Ödülü için kısa listeye girmişti. Portland PBS kanalı, *A Chef's Life'in* yerel bir versiyonunda yer alabileceğini öne sürdü.

Yapımcı, "Ustura istiridyesi, şeri ve kremayla yaptığınız şey Kuzeybatı halkına bir mutfak armağanıdır," demişti. "Bizi eşsiz kılan tatların yeniden düşünülmesi, yeniden hayal edilmesi. Sevdiğimiz tatların."

David şişenin ağzını burnuna götürdü ve birçok kez düşüşüne neden olan alkolün tatlı, meşemsi ve keskin kokusunu içine çekmeden önce tereddüt etti. Bir parça narenciye kokusu burun deliklerini doldurdu. Park halindeki bir arabaya yandan çarptığı ve eski bir bezle yolcu arabasının kapısındaki boya lekesini silerek yoluna devam ettiği zamana gitti. Kırmızı boya. Kana benziyordu. İçinden, öyle olabileceğini biliyordu. Kapanış saatinden çok sonra içki içtikten sonra restorandan eve dönerken neredeyse kalp krizi geçirdiği zamanı düşündü. Bir polis sireninin sesinin varlığının her zerresine nasıl korku dalgaları gönderdiğini. Düz bir çizgide yürümeye çalışırken topukları üzerinde tökezlerken ya da alkolmetre tüpüne üflemeye çalışırken ya da polis memuruyla tartışırken konuşmasını gevelerken yoldan geçenlerin aval aval ona baktığını hayal etti. Kelepçeler. Sabıka fotoğrafı. Gazeteler bu konuda bir haber yayınladı.

Yine de bir şekilde -Tanrı'nın lütfuyla, bir zamanlar inanıyordu- tüm bunlardan kaçınmıştı. polis arabası yanından geçti, ve David

Franklin içmeyi bıraktı çünkü bırakmazsa geriye felaketten başka bir şey kalmayacağını biliyordu. Hayatı, tüm o övgü dolu eleştirileri gururla topladıktan sonra atılan o sedefli jilet istiridye kabukları kadar boş olacaktı. Bir zamanlar ezik olarak gördüğü, aslında sadece kendisinin farklı versiyonları olan kişilerle toplantılara katılmıştı.

Kendini toparladığında bulduğunu sandığı her şey Charlie'nin kayıp olduğu ve Carole'un bir şekilde her şey için onu suçladığı gerçeğiyle erozyona uğramıştı. Turuncu saplı Fiskars makasını taşaklarına dokumalarından birinin üzerine monte etmiş de olabilirdi.

Ohio'dan gelen adam Anthony's'deki geveze barmene Pines'ta kaldığını söylemişti. O da bu bilgiyi polise iletmış.

David Franklin'e de söyledi.

Ohio plakalı bir Toyota Camry, neredeyse tüm ülkeyi dolaştığı için kirlenmiş bir halde 22 numaralı kulübenin önünde park halinde duruyordu; arka camına EYALETİMİZDE NEFRET YOK etiketi yapıştırılmıştı. David içeride, oğlunu kaçıran adamın her ne tuhaf, iğrenç şey yapıyorsa onu yaptığından emindi. David şişeden derin bir yudum aldı. Boğazını kaplayan nektar, vücuduna alkolün ona ne yaptığını hatırlattı. Kendisini on beden daha büyük hissetmesini sağlayan bir tür sakinleştirici etkisi vardı. İçinden bir tür güç fıskırdı.

O ucubeye oğlumun nerede olduğunu söyleteceğim, diye düşündü, arabasından inmeden önce bir içki daha aldı.

BÖLÜM KIRK ALTI KAYIP: SEKİZİNCİ GÜN

David sağ elini kesmişti. Deri kaplı direksiyona sızan kan, araba kullanırken elinin kaymasına neden oluyordu. İsteddiği son şey araba kullanırken ya da ne yaptığına dikkat çekilmesiydi. Brad Collins'i hastanede, Yaşlı Büyük Baba şişesini de Pines'ın kulübeleriyle evi arasında bir yerde bırakmıştı. Bir sapığın ağzını burnunu kırdığı için kendini daha erkek gibi hissetmeyi beklerken, tam tersinin doğru olduğunu gördü.

Siktir. Siktir. Siktir!!!

Küfürler işe yaramıyordu ama Pines'ta olanları tekrar tekrar anlatırken, kenara çekilmeden eve gitmeye çalışırken küfürler gelmeye devam etti.

Brad tamamen habersiz yakalanmıştı. Ohio'lu turist boxer'ıyla *Judge Judy*'yi izlerken öfke ve alkolün etkisindeki David kabin kapısını iterek açtı. Kapı kadar ani açılmıştı ki David kilitli olup olmadığından ya da otoparkta içtiği burbondan bir tür süper kahraman desteği alıp almadığından emin olamadı.

"Hey!" dedi Brad, ayaklarını yatağın kenarına atıp hazır ol vaziyetinde durarak. "Yanlış odadasın, dostum!"

David kapıyı arkasından kapattı ve ona doğru döndü. "Seni sapık! Oğlumu aldın!" dedi, sonra ona doğru hamle yaptı, üzerine atladı. Şimşek hızındaydı. Süper kahraman hızında. Onun yaşındaki bir adamın normalde daha hızlıydı.

"Ben kimseye bir şey yapmadım!" Brad, David'in içkiden aldığı güçle, kendini ve dünyayı küçümseyerek genç adamı defalarca yumrukladığını söyledi.

Brad saldırganla dövüşmeye çalıştı ama David Franklin bir tür makine gibiydi. Yumruk atmaya devam ediyor, her vuruşta bir boksör gibi homurdanıyordu. Bir noktada elleri bir tişört buldu ve onu kanlı adamın ağzına soktu.

Hepsi cevap isterken.

"Charlie'nin nerede olduğunu söyle!"

Brad'in elbette hiçbir fikri yoktu ve tişört konuşmayı imkânsız kılıyordu. Ağırlığını kaydırmaya ve saldırganın altından sıyrılmaya çalıştı ama David acımasızdı.

"Seni bok çuvalı! Oğlumun nerede olduğunu biliyorsun ve bana söylemezsen seni öldürürüm! Onu nereye koydun? Oğlumu hangi cehenneme koydun?"

Brad tişörtü ağzından çıkarmayı başardı. Dudağı o kadar kötü yırtılmıştı ki, şişteki bir bonfile parçası gibi sarkıyordu. Ketçap reklamlarındaki gibi kan sızıyordu.

"Polise söyledim," diye tükürdü. "Hiçbir şey bilmiyorum."

David ona tekrar vurdu.

"Yalancı!"

Brad daha fazla kan öksürdü.

"Yalan söylemiyorum," dedi.

"Değil ..."

Biraz boğuştular ve David sonunda onu bıraktı ve orada oturdu, nefes nefese kaldı ve öfkesinden sıyrıldı. Kurbanının gözbebekleri kırmızı bir denizin içinde geriye doğru yuvarlanan beyaz bilyeler gibiydi. Adamı omuzlarından yakaladı ve tekrar sarstı.

"Charlie'nin nerede olduğunu söylemeden sakın ölme!
Onu nereye koydun?"

Brad hareketsiz yatıyordu. Hareket edemiyordu. "Ölmek istemiyorum," dedi sonunda.
dedi.

Ve tıpkı bir ışık düğmesinin tam güçten parıltıdan tamamen karanlığa, dehşet David'i ele geçirdi. Yaptığı şeyin gerçekliği tarafından sertçe kavranmış ve tokatlanmıştı.

Bir adamı neredeyse öldüresiye dövüyordu.

Brad Collins kanlar içinde ve zayıf bir halde nefes almak için mücadele etti. Mide bulandırıcı bir sesti. takılmış bir çöp balığı yaşam savaşı veriyordu.

"Tanrım," dedi David, "ben ne yaptım?" "Doktor," dedi Brad. "Bir doktora ihtiyacım var."

David yerde, kandan kayganlaşmış diğer adamın yanında oturuyordu. Kendi eli de kanıyordu ve yüzüne kan sıçramıştı. Pines'ta onu kimin, eğer biri gördüyse, gördüğünü merak etti. Yan kulübedeki misafirlerin onun darbe üstüne darbe indirdiğini duyup duymadıklarını ya da Pines gibi yerlerde insanların kendi işlerine bakıp bakmadıklarını merak etti. Ayağa kalktı, kulübeyi inceledi. Arkasında ne gibi kanıtlar bırakacağını merak etti. Brad'in ölmesi ne kadar sürerdi. Kulübede eski tip bir döner telefon vardı ve David onu kapıp kablosunu duvardan çekti.

Sapık yardım çağıramazdı.

David kapıya doğru sendeleyerek yürüdü, hâlâ yaptığıının farkındaydı ve bunun sonuçları olacağını biliyordu.

Carole'un beni etkilemesine izin vermemeliydim. Daha iyi bir baba olmalıyım.

Sweetwater'daki garsonlara kazık atmamalıyım.

Brad Collins'i öldürmemeliydim.

Brad kıpırdandı ve David arkasını döndü. Bu kadar yanlış bir şey yaptıktan sonra doğru olanı yapmak tek doğru seçimdi. "misin?" diye sordu. Elini uzattı.

Kanlar içindeki adam, saldırganından korkarak kendi başına hareket etmeye çalıştı ama çok güçsüzdü.

David diz çöktü ve Brad'i ayağa kaldırdı. Adamın bir kot pantolon ve parmak arası terlik giymesine yardım etti, sonra kolunu omzuna attı ve onunla birlikte kulübeden çıkıp arabaya doğru sendeledi. Elli metre kendi doğru giden bir kadın ve bir adam onlara zar zor baktı. David'in zihni hızla çalışıyordu. Brad'in sarhoş olduğunu düşünüp düşünmediklerini merak ediyordu.

Yılın bu zamanında Bend'de çok fazla sarhoş olduğunu düşündü.

"Oğlumu almadın mı?" diye sordu siyah arabanın tekerleklerinin altındaki çakıllar dönerken.

"Hayır," dedi Brad. "Hayır."

David ona baktı, şişе Brad'in ayaklarının altındaki döşeme tahtasında yuvarlanıyordu.

"Sana yaptığım şey için özür dilerim," dedi.

Brad'in göz kapakları şişmeye başlamıştı ama bakışlarına karşılık verdi. "Hastane," diye öksürdü kanlı dişlerinin arasından.

"Doğru."

"Beni , değil mi?"

David gözlerini yola çevirdi. Yine de bir düşünceydi. Yanındaki koltukta oturan adamı öldürmek, yaptığı şeyin asla ortaya çıkmamasını sağlayacaktı. Hayatını mahvedebilecek tek kişiyi susturacaktı. Otoyolda hastaneye doğru ilerlerken bu düşünce aklından tekrar tekrar geçti. Rampadan çıktığında yolcusu baygındı.

Belki de ölecekti.

Belki de David'in ona ne yaptığını kimseye söylemeyecekti.

David arabayı acil servis girişinin önündeki geniş revakin altında durdurdu. Terk edilmişti. Otoparka baktı. Orası da sessizdi. Birkaç kez kornaya bastı. Bir sürü görevlinin sedyeleri, sedyeleri ve tekerlekli sandalyelerle onu kuşatmasını bekliyordu.

Orada kimse yoktu.

Yolcu kapısını açtı ve kollarını Brad Collins'in kollarının altından geçirerek onu arabadan çekti.

Hala kimse yok.

Ne yapmalıyım?

David baygın ve kanlar içindeki Brad Collins'i büyük çift kapıya doğru sürükledi. Cam ve çelik çeneler ardına kadar açıldı.

Bir dakika sonra arabasına geri dönmüş, nehir kıyısındaki evine doğru gidiyordu.

Büyük ev boştu ve David bunun için Tanrı'ya şükretti. Kanlı giysilerini yırttı ve garajdaki bir bahçe atık torbasına koydu. Kurumuş kan, ellerini kötü bir spreyci bronzluğu gibi renklendirdi. Koştı.

duşa girdi ve daha ısınmadan içine atladı. Soğuk su patlaması onu uyuşturdu. Zaten uyuşmuştu. Alkolden uyuşmuştu. Tamamen yabancı birine attığı dayaktan dolayı uyuşmuştu. Su pembeye döndü ve giderden aşağıya doğru aktı. Sıcaklık neredeyse haşlama derecesine yükseldiğinde, David orada durdu ve sıcak suyun üzerinden izin verdi. Bir kenara çekilmeye ya da yoldan çekilmeye çalışmadı. Yanıyordu ama yine de orada hareketsiz durdu. Olmasına izin verdi. Suyun onu canlı canlı pişirmesi umurunda değildi.

Suyu kapattı ve aynanın önünde durdu. Az önce ne yapmıştı? Aynadaki buğulanma kaybolmaya başladığında, bir yabancıнын gözleri aynanın lekeli yüzeyinden geriye baktı. Kimdi bu adam? Bir adım geri çekildi - o kadar geri çekildi ki neredeyse karşı duvara arpacaktı. Göbeğı belinin beyaz derisi üzerine sarkmıştı. Göğüs kasları krep göğüslere dönüşmüştü. Gözlerinin altında torbalar vardı. David Franklin artık orta yaşlıdan başka bir şey değildi. Hiçbir zaman oğlu kaybolmadan önceki kadar büyük bir adam olamayacaktı. İçindeki ekişme -yaptıklarından sıyrılmak için tek şansı olduğı için Brad Collins'in ölmesinin mi daha iyi olacağı, yoksa adamın ölümüne neden olduğı için suçlu olmamak için kurbanının yaşamasının mı daha iyi olacağı- sona ermişti. Brad Collins'in hayatta kalmasını umuyordu.

Oğlunun ölmemiş olmasını umuyordu. Gözleri yaşardı.

Giyinip kapı zilinın almasını beklemekten başka yapacak bir şey yoktu. Siyah bir kot pantolon ve beyaz keten bir gömlek giydi. Herhangi bir ürün kullanmadan saçlarını taradı ve aynaya baktı. Bu adam her kimse, asla ama *asla* bir zamanlar olduğı gibi olmayacaktı.

Kesinlikle, asla olmak istediğı kişi olamayacaktı.

BÖLÜM KIRK YEDİ KAYIP: SEKİZİNCİ GÜN

Amanda Jenkins dairesinin kapısını bir aralık açtı. Geç olmuştu ve üzerinde soluk mavi havlu kumaştan bir bornoz vardı; gür kızıl saçları arkaya toplanmıştı ve yarı uykuluydu. Konuşmadı bile. Ona baktı ve iç çekti. Sweetwater'daki soruşturma ve personel sorunlarıyla ilgili bitenler düşünüldüğünde, Owen Jarrett'kapısının önünde görmek isteyeceği son şeydi.

"İçeri girebilir miyim?" Owen öne doğru eğilerek sordu.

"Hayır. Ne istiyorsun?" dedi, kapıyı biraz daha açarak ama onu içeri almadı.

Owen'ın üzerinde bir tişört ve şort vardı. Kollarının altından ve alnından ter fışkırıyordu. Koşuya çıkmıştı.

"Seni restoranda görmek ..." Tekrar başladı: "Çok baskı altındayım Amanda," dedi. "Konuşmam gerek. Karım dağılıyor. Damon beni mahvediyor."

Amanda kapıyı kapatmaya başladı ama o ayağını kapının içine sıkıştırdı. boşluk.

"Asla sadece konuşmak istemezsin, Owen," dedi.

"Yapabileceğimiz başka şeyler varken olmaz."

Amanda, Owen ile yatarak büyük bir hata yapmıştı. ilişkileri bittiğinden beri kendini binlerce kez tekmelemişti. Onunla oynamıştı. Onu cinsel rahatlama için kullanmıştı. Yarı sırdaş olarak. Ona defalarca Liz'in hukuk diploması almak gibi "ezik hayallerine" nasıl bu kadar kapıldığını anlatmıştı. "Bana odaklanmalı," demişti. "Ben onun biletiyim."

Owen'la karşılaşmaları, geriye dönüp bakınca gülünç gelen, birbiri ardına gelen büyük dozda kendini önemseme vakaları olmuştu. Elbette yakışıklıydı. Kendinden emindi. Çok zeki görünüyordu. Ama o bir yalancıydı. Dünyayı sadece kendi zevki için var olan bir yer olarak gören bir narsistti. Amanda, güzel kızıl saçları, fildişi teni ve yeşil gözleriyle çekici bir aksesuardan başka bir şey değildi.

Sekslerinin tehlikeli ve heyecan verici olduğu doğrudu. Owen risk almayı severdi. Liz'in çok beyaz ekmek gibi olduğundan, çok sıkı sarıldığından yakınıyordu. "Amanda, kendini nasıl bırakacağını biliyorsun. Bu hoşuma gidiyor," demişti.

Maceracı olmak başka bir şeydi. Aptal olmak başka bir şeydi.

Lumatyx'teki ofisinde seks yapmışlar. Mesai sonrası restoranda. Owen'ın seks yapmak için en sevdiği yer, onlar evde değilken Franklinlerin arazisiydi. Bir keresinde, Franklinlerin nehre bakan güvertesindeyken bir grup kürek sörfçüsü geçerken Owen onu arkadan tutmuştu. Ellerini güverte korkuluğuna dayamış ve kendinden geçmesini engellemeye çalışmıştı.

"Sanırım şu yaşlı adam ne yaptığımızı biliyor," diye fısıldadı, nehrin karşısındaki silüet halindeki bir figürü göstererek.

Owen Dr. Miller'a baktı.

"Hiç sanmam," dedi. "Yaşlı bunak bir yarasa kadar kör."

Amanda kapıyı iterek kapatmaya başladı ama Owen'ın ayağı kapı ile pervaz arasına sıkıca sıkışmıştı.

"İşimiz bitti Owen," dedi. "Bunu sana söyledim. Artık bunu yapmayacağım."

"Ama sana ihtiyacım var," dedi. "Çok şey yaşıyorum."

"Yardıma ihtiyacın var, Owen," dedi Amanda ona açıkça. "Sen bencilsin. Seninle birlikte olmak yıkıcıydı. Hayatımda yaptığım en büyük hataydı. Yüzünü her gördüğümde içim bulanıyor. Sen benim için viski gibisin. O kadar kötü sarhoş oldum ki şimdi ne zaman koklasam aklıma geliyor. Sen insan viskisisin."

"Çok dramatiksin, Amanda."

"buradan," dedi sesini biraz yükselterek. Komşuların duymasını istemiyordu.

"Son bir kez daha yapamaz mıyız?" dedi, şimdi yalvarıyordu, biraz çaresizdi. Owen için bunu söylemek zordu: Rol mü yapıyordu yoksa gerçek miydi?

Amanda oraya bir daha asla gitmeyecekti. "Karına söyleyeceğim," dedi.

Ne düşündüğünü merak etmesine izin vererek ona baktı. Sonunda konuştu. "Keşke yapsan," dedi. "İntihara meyilli."

Gerçekten kadının söylemesini mi umuyordu? Gerçekten de kadını uçurumun kenarına itmesini mi istiyordu?

"Az önce düşündüğüm şeyi mi ?" diye sordu.

Owen sadece sırttı. Eskiden seksi olduğunu düşündüğü bir gülümsemeydi bu. Şu anda karanlık ve şeytani görünüyordu. Ona öyle bir bakış fırlatırdı ki, kız koşarak gelirdi.

"Liz için üzülüyorum," dedi Amanda. "Ama artık kendim için üzülüyorum. Ben bundan daha iyiyim. Şimdi ben polisi aramadan önce defol git buradan."

Owen geri adım attı ve Amanda kapıyı çarptı.

BÖLÜM KIRKSEKİZ

KAYIP: ON DOKUZ GÜN

Hastane yatağındaki adam tanınmaz haldeydi. Yüzü, çoğunlukla sakın olan Bend'de nadiren görülen türden vahşi bir saldırıyla yeniden düzenlenmişti. Şehirde birahane ve bar kavgalarından payına düşeni almıştı ama bu dayak bunun çok ötesindeydi. Hastane yatağındaki adama bunu her kim yaptıysa onu öldürmeyi amaçladığı kesindi. Kurbanın gözleri istiridye kabuğu büyüklüğünde şişmişti ve alt dudağı o kadar kötü yırtılmıştı ki bir cerrahın onu ve sol kulağını yerine dikmesi bir saatten fazla sürmüştü.

Adam hareketsiz yatarken tüpler kollarına ve ağzına dalmadan önce arkasındaki boşlukta çaprazlama ilerliyordu. Bir solunum cihazı, makinenin insana karşı çıkardığı iğrenç sesle ciğerlerine hava pompalıyordu. Cihaz yukarı aşağı titreşiyordu.

"Cebinde sizin kartınız vardı, Dedektif," dedi doktor Della Cortez. "Sizi bu yüzden aradım. Onu teşhis edebileceğinizi umuyordum. Cüzdanı yok. Kimliği yok."

Esther Nguyen sadece adamın yüzüne bakarak karar vermek zorunda kalsaydı, cevabı kesin bir hayır olurdu. Orada dururken, tanıdık olduğunu gösteren şeyler görebiliyordu. Evet, onu açıkta kalan omzunda görünen Ohio State Buckeye dövmesinden tanıyordu.

"Brad Collins olduğundan oldukça eminim," dedi. "Orta Batı'dan gelen bir turist."

"Nasıl oluyor da kartınız onda oluyor?" diye sordu doktor.

Esther'in aklı yaptığı görüşmeye gitti. Bend'i terk ederse ona haber vermesini istemişti. Ona söylememişti.

Charlie Franklin'in kaçırılmasında suçlu olduğunu düşündüğünü söylememiştir. Aynı zamanda, ona masum olduğunu düşündüğünü de söylememiştir.

"Onunla üzerinde çalıştığımız bir dava hakkında konuştum," dedi biraz sertçe. "Ondan yakın durmasını istedim."

"Artık hiçbir yere gitmiyor," dedi doktor.

Dedektif biraz daha yaklaşarak adamın yaralarına baktı ve yüzünün iki kat büyümesine, parmaklarının şişmesine ve ızgara soslu sandviç gibi renk almasına neyin sebep olduğunu anlamaya çalıştı.

"Ona ne oldu?" diye sordu Dr. Cortez. "Hastaneye yatırıldığında bir şey söyledi mi?"

Dr. Cortez uzun boylu, ince yapılı kadındı ve siyah saçlarını gümüş bir tokayla tutturduğu inanılmaz derecede sıkı bir topuz yapmıştı. Makyaj yapmıyordu. Esther onu hemen sevmişti. Saçma sapan ve şefkatli. Dr. Cortez kulağının arkasına bir kalem sıkıştırdı. Gözleri koyu kahverengi ve kibardı. Bazı doktorlar sıcaklık yayar, bazılarıysa güven.

Dr. Cortez ikisini de yaptı.

"Hayır," dedi ve iPad'ini alıp içinde gezinmeye başladı. "Birinin onu bıraktığını söylüyor. Ambulans bile çağırmamış. Beklememiş de. Onu ön tarafa bırakıp gitmiş. Vardiyaya yeni gelen bir hademe onu görmüş. Kameralar onu buraya bırakanı yakalayabilirdi. Kameralar olsaydı tabii. Ama çalışmıyor."

Esther kameralarla ilgili hayal kırıklığını yuttu. Solunum cihazının nabzını izlerken, "Yaraları ne kadar kötü?" diye sordu. "Yaşayacak mı?"

Dr. Cortez tableti yanında tuttu ve Esther'e odaklandı. "Şu anda beynindeki şişliği izliyoruz," dedi, kelimelerini dikkatle ölçerek. Hastasına baktı. "Birisi hiç merhamet göstermemiş. Birisi onu idrar drenaj torbasına ihtiyaç duyacak şekilde düzeltmiş."

Esther gözlerini kırıştırdı. "Onu hadım , değil mi?"

"Oh, hayır," dedi. "Öyle de olabilirdi." Çarşafın kenarını tuttu ama sonra vazgeçti. "Bunu yapmayacağım."

Sana göstereyim. Birisi bu adamın penisine çekiçle ya da başka bir ağır cisimle vurmuş."

Esther söyleyecek bir şey bulamadı.

Doktor daha yeni başlıyordu. "Soruşturmanıza karışmak benim işim değil biliyorum," diye devam etti, "ama bu gördüğüm kadarıyla bir nefret suçu. Ve ben çok gördüm. Öz kardeşim eşcinsel ve birkaç yıl önce birkaç sarhoş genç tarafından pusuya düşürüldü. Yanlış bir şey yapmıyordu, sadece bir arkadaşıyla buluşmak için dışarı çıkmıştı. Onu metal bir boruyla dövdüler. Ön dişlerini kırmışlar. Adamları hiç yakalayamadık."

Esther üzgün olduğunu söyledi. "Umarım kardeşin iyileşmiştir."

"Bir süre önceydi," dedi. "Şimdi iyi. Kendisi öyle söylüyor. Rastgele birinin gelip sizi eğlence olsun diye dövebildiği bir dünyada yaşıyorsanız, herkes ne kadar iyi olabilirse o kadar iyi."

"Bir rapor hazırladı mı?"

"Hayır," dedi Dr. Cortez. "Çal sadece her şeyin unutulup gitmesini istedi. Kardeşim öyle bir adamdır. Şerife söylemesi için ona yalvardım ama söylemedi. Bunun kimse için önemli olmayacağını düşündü."

"Bu benim için önemli," dedi Esther. "Her gün birlikte çalıştığım diğer memurlar için de önemli."

Doktor başıyla onayladı. "Teşekkür ederim. Bunu takdir ediyorum. Zaman değişti. Daha doğrusu değişiyor. Bunun bu adamın başına gelmesine izin verme. Tamam mı? Bunu kimin yaptığını bulun ve o piçi içeri atın."

Esther doktora bu tür bir nefret suçunun Bay Collins'in geçmişteki pedofil nedeniyle işlendiğinden emin olduğunu söylemedi.

"Ailesine haber versem iyi olur," dedi sonunda.

Bir hemşire ve Esther beklerken doktor ona bazı talimatlar verdi.

"Bildirim konusunda iyi fikir," dedi. "Bu aramaları yapmaktan nefret ediyorum ama birinin yapması . Aramızda kalsın -ve sanırım onlar da- mümkün olduğunca çabuk buraya gelmelerini öneririm. Ne kadar dayanacağı ya da hayatta kalırsa neye benzeyeceği belli olmaz."

"Nasıl yani?"

"Burada büyük ihtimalle beyin hasarı var, Dedektif. Bunu kimin yaptığını bize söyleyemeyebilir. Eğer hayatta kalırsa, belki de

size onun adını söyleyebilirim."

Esther hastane güvenliğini kontrol etmek için alt kata indi. Koyu mavi güvenlik üniforması giymiş, ayakkabıları ayna gibi parlatılmış genç bir adam onu, bir gün gerçek bir üniforma giymek istediğini gösteren bir ciddiyetle karşıladı. Dr. Cortez haklıydı: hastanede çalışan hiç kamera yoktu. Aylardır da yoktu.

Yetkili, "Önümüzdeki yılın ilk çeyreğinde yeni bir sisteme geçiyoruz," dedi. "Hastane yönetimi kapatmak üzere oldukları bir sistemi yükseltmek istemedi."

Yardımları için ona teşekkür etti.

"Hey, kimseye kameralardan bahsetme, tamam mı? Yönetim duyulmasını istemiyor. Hırsızların hedefi olacağımızı düşünüyor. Onlara mecbur kalmadıkça kimsenin hastaneye gelmek istemeyeceğini söyledim. Ama bana her gün, alışkanlıklarını beslemek için her şeyi yapabilecek bağımlıların hedefi olduğumuzu hatırlatıyorlar."

Esther hastanenin otoparkında arabasında otururken yaşlı bir adam sendeleyerek karısının arabalarına binmesine yardım etti. Dokunaklı bir andı ve bunun için mutluydu. Dünya dönüyordu. Brad Collins'e olanlar yüzünden kendini kötü hissederek Jake'i aradı. Ona Pines'taki 22 numaralı kulübeye gidip orada bir şey olup olmadığına söyledi.

"Benim için bir şey yapmanı istiyorum Jake," dedi Esther. "Bunun zor olacağını biliyorum ama şu anda çok fazla hareketli parça var ve hızlı hareket etmemiz gerekiyor. Brad'in annesini aramanı ve oğlunun durumunun çok kötü olduğunu söylemeni istiyorum. Ayrıntıları öğrenmek için Dr. Cortez'le konuşması gerekecek. Ona kimin zarar verdiğini bulmak için elimizden geleni yapacağımızı bilmesini sağla."

Jake her şeyi anladı. ", " dedi. "Onu arayacağım."

"Teşekkürler. Hastanenin ana numarasını aldığınızdan ve ona Dr. Della Cortez'in adını verdiğinizden emin olun."

"Esther?" diye sordu telefonu kapatmadan önce. "Ya bu Charlie Franklin'e olanlarla ilgiliyse?"

"Takip etmiyorum."

"Belki de başka bir çocukla uğraşırken yakalanmıştır. Ya birisi onu gerçekten çok kötü bir şey yaparken gördüyse ve bir tür kanunsuz hareketle ona saldırdıysa?"

"Her şey mümkün, sanırım, yine de sicili böyle bir şey yapacağını göstermiyor. Olay senin senaryon gibi gelişse bile, bu dayığı haklı çıkarır mı? Bu saldırıyı da diğer davalar kadar sıkı takip etmeliyiz, Jake. En alttakiler bile bunu hak ediyor. Tanrıya şükür bizim yargılamak değil. Bu mahkemeler için. Kurbanlarını ne kadar nahoş bulursak bulalım, yasaları hiçe sayan insanları yakalamak için bu işin içindeyiz."

"Evet," dedi Jake. "Bunu biliyordum. Özür dilerim." Esther arabayı Pines'a doğru sürmeye başladı.

"Annesini ara," dedi. "Benimle sonra ofiste buluş." Kapattı. Yukarı.

Jake hastanenin telefon numarasına baktı, böylece Esther'in söylediği gibi hazır olacaktı. Sonra da çevirmeye başladı. Bayan Collins açana kadar telefon yaklaşık on kez çaldı. Brad'in hastanede olduğu gerçeğinden başka bir söyleyememişti ki, Bayan Collins Ohio'dan Oregon'a kadar duyulabileceğinden emin olduğu bir feryat kopardı. O kadar yüksekti ki, kadın susana kadar telefonu kulağından çekti.

"Size bu haberi verdiğim için gerçekten üzgünüm," dedi. Kadın biraz daha ağladı.

"Gerçekten öyle," dedi. "Hastanenin numarası burada. Sana vereyim de arayabilesin. Tamam mı?"

"Teşekkür ," dedi kadın. "Minnettarım. Ona ne oldu? Araba kazası mı geçirdi? Çok iyi bir sürücü değil."

"Hayır, söyleyebileceğimiz kadarıyla saldırıya uğramış. Ne olduğunu bilmiyoruz ama için elimizden geleni yapacağız."

"O iyi olacak, değil mi?" diye sordu, hıçkırıkları arasında nefesini tutarken kelimeleri teker teker tükürdü.

Jake telefonu kapatmaya çalışarak, "Tek bildiğim durumun çok ciddi olduğu, Bayan Collins," dedi. "Hastanedeki doktorlarla konuşmanız gerekecek."

Hatta hafif bir duraklama oldu, Jake'in kurbanın annesinin telefonu dūřurūp dūřürmedięini merak etmesine yetecek kadar uzun bir süre.

"Bayan Collins?" diye sordu.

Sonunda konuştuğunda, kelimeleri gözyaşlarıyla boğulmuştu. "Biri onu böyle olduğu için mi incitti?" diye sordu, derin bir nefes alarak kendini sakinleştirdi. "Böyle mi oldu?"

"Bilmiyoruz," dedi Jake, oğlunun eşcinsel ya da pedofil olmasını mı kastettiğini merak ederek. Açıklığa kavuşturulmasını istemekten bir şey çıkacağını sanmıyordu.

Bir uzun duraklama daha. Bayan Collins ağlamayı kesti. Kanser hastası yaşlı bir kız kardeşine bakıcılık yaptığını ve Oregon'a gelmek için gerekli ayarlamaları yapmasının birkaç gün süreceğini söyledi.

Jake, "Durum oldukça ciddi, hanımefendi," dedi. "Doktor acele etmemizi söylüyor."

Kız kardeşine karşı sorumluluklarını yineledi ve olabildiğince çabuk oraya gideceğini söyledi.

"O iyi bir ocuk," dedi sonunda. "Gerçekten öyle. Oğlumun kiminle dolaştığının kimseyi ilgilendirdiğini sanmıyorum."

Liz her yerde Charlie'nin yüzünü gördü. Kahvesindeki köpük girdabında. Parkta kaykay sırası bekleyen çocukların kuyruğunda. Televizyonda. Carole'un gözlerinde.

Özellikle de Carole'un gözünde.

Liz, zayıflamış benliğini yeniden doğru řeyi yapabilecek -ve yapacak- birine dönüştürmek için koşuya ıktı. Kořarken, Owen'a ve ona verdiği söze ihanet etmenin masum bir tarafa daha fazla acı çektirmekten başka bir iře yaramayacağını dūřünüp durdu. Yaptığı řey yüzünden dūnyasının yıkılmasını hak etmiyordu.

BÖLÜM KIRK DOKUZ KAYIP: ON DOKUZ GÜN

Esther'in Brad Collins'in kaldığı kulübeye girmesi için Pines ofis müdürünün yardımına ihtiyacı yoktu. Kapı aralıktı ve yavaşça açarak Brad Collins'in saldırganının gittiğinden emin olmak için küçük alana - yatağa, sandalyeye, komodine, küçük mutfığa- baktı. Gördüğü şey bir an için nefesini . Sanki kanlı bir kasırga mobilyaları yeniden düzenlemiş ve çarşafırlara kırmızı bir renk sıçratmıştı. Hayat mücadelesi veren adamın orada dayak yediğine hiç şüphe yoktu.

Jake'i aradı.

"Olay yerini incelemek için Pines'ta bazı teknisyenlere ihtiyacımız olacak," dedi. "Burada büyük bir karmaşa olduğu kesin."

"Öfke dayaağı," dedi Jake. "Bu oldukça bir durum."

Esther nefes verdi. Tansiyonu yükselmişti. "O salak Massey gazeteyle Collins'in adını asla söylememeliydi," dedi. "Ona bunun ne kadar berbat bir şey olduğunu . Collins'i bazı kanunsuzların hedefi haline getirebilirdi. Onu bulmak zor olmaz, herhangi bir motelin etrafında dolaşıp Ohio plakalarını arayın."

Gözleri duvardan sökülmüş olan telefon takıldı.

Esther, "Buradan herhangi bir 911 çağrısı yapıp yapılmadığını kontrol edin," dedi.

Telefon görüşmesini sonlandırdığında Esther odadaki enkazı tekrar taradı. Evet, bunun birilerinin işi olması ne yazık ki mümkündü.

Franklin davasının medyada yer almasından etkilenen bir tür kanunsuz. Ama tamamen rastgele bir şey de olabilir. Belki Brad Collins yerel biriyle tanıştı ve işler çok ters gitti. Belki de yanlış adamı yakalamaya çalışmıştı -başka türden bir kanunsuz. Oregon çok liberal olsa da, eyaletin orta ve doğu kesimlerinde işler çok daha muhafazakârdı.

"Çay istemediğine emin misin?" Liz, Jarrett'ların nehir kenarındaki verandasında Carole'unakinin yanındaki güneşten ağarmış Adirondack sandalyeye uzanırken sordu. Gözleri Deschutes'un parıldayan yüzeyinde kaldı. Carole'a bakmak sadece midesindeki safranın yükselmesine neden oluyordu.

"Hayır," dedi Carole. "Şarap iyidir."

Carole zaten göz temasına ihtiyaç duymuyor ya da istemiyor gibiydi. "Charlie dışarıda," dedi.

"Biliyorum," dedi Liz, sandalyesinin yanındaki güverteye koyduğu şişeden kendine ikinci bir bardak doldururken.

"Eve geliyor," dedi Carole, Liz'e doğru uzanarak ama hâlâ ona bakmadan.

Liz gittikçe , "Evet," dedi. "Bu doğru." "Onu kim kaçırdı? Kim küçük bir çocuğa bunu yapar ki? Ne tür bir Burada kötülük mü var?"

Carole, kısa bir süre önce insani yardım derneğine bırakılmış bir anne kedi gibiydi. Tesisin her köşesinde dolaşüyor, sesleniyor ve bebeklerinin nereye gittiğini bulmaya çalışıyordu.

"Herkesi tanımıyoruz," dedi Liz. "Eskisi gibi değil." "Yabancılar buraya iyi bir zaman geçirmek için geliyorlar," Carole dedi. "Onlar gelirler, giderler." Alkol vücuduna girmeye başlamıştı. Onu sakinleştiriyordu. Onu uyuşturuyordu. Carole'un bir bahaneye ihtiyacı olduğundan değil. "Sarhoş kürekleriyle huzurumuzu ve sessizliğimizi alıyorlar, sonra da çocuklarımızı alıyorlar."

Liz şaraptan bir yudum aldı. Şişe neredeyse boşalmıştı. Daha fazlasına ihtiyacı olacaktı. İkisi de yapardı. Muhtemelen söyleyebileceği hiçbir şey yoktu.

arkadaşının dizginlenemeyen ıstırabını dindirmek için. Sahte bir ses tahtasından başka bir şey değildi ve bunu biliyordu. Başını sallayabilirdi. En yakın arkadaşına onu dinlediğini göstermek için oraya buraya birkaç kelime serpiştirebilirdi. Ama söyleyebileceği hiçbir şey, gerçekte ne olduğu gerçeğine yaklaşmaya bile başlamayacaktı.

Carole, "Çocuklara zarar verenler için cehennemde özel bir yer var," dedi.

"Evet, katılıyorum," dedi Liz. "Şarabımız bitti. Sen burada kal, ben hemen döneceğim."

Carole başını geriye doğru eğdi ve bardağını boşalttı. "Sen iyi bir arkadaşsın Liz."

Liz eski paravan kapıdan içeri süzüldü ve mutfığa doğru ilerledi. Boş şişeyi tezgâhın üzerine bıraktı ve banyoya girdi. Utangaç mesanesi olan bazılarının tuvaleti kullanırken çıkardığı sesi maskelemek için yaptığı gibi lavabonun musluğunu açtı. Ayaklı lavabonun kenarlarını kavradı ve başını artık buharlaşan suyun üzerine sarkıttı. Sıcak buharlar gözyaşı kanallarını harekete geçirdi. Orada durup olabildiğince sessizce ağladı. Yansımasına baktı, sonra aynalı kapıyı açtı, böylece artık kendini göremeyecekti. Eğer bunu ses çıkarmadan yapabilseydi aynayı hiç tereddüt etmeden kırabilirdi.

Sessiz çığlıklar en yürek burkucu olanlardır. O anda hissettiği acının her zerresini hak ediyordu. O gezegendeki en iğrenç yaratıktı. Charlie'nin ölüm nedeninin artık bir önemi yoktu. Kaza olsa ne olurdu? Çocuğu dikkatsizliği ve zayıflığı yüzünden öldürmüştü. Peki ya ondan sonra yaşananların hiçbirinde kötü niyet yoksa? Geri çekilme ve kendini kurtarma çabasının sonuçsuz kalacağını bilseydi, buna asla kalkışmazdı. Ama yaptı. Bu, boynuna dolanan en sıkı düğüm, bir ilmik gibiydi: Yaptığının geri dönüşü yoktu.

Owen'ın tehditleri ona saldıran bir kobra gibiydi: "O gitti. Bitti. Sen de biteceksin. David ve Carole acı içinde olacaklar ama onlar da bunu atlatacaklar. Hayatlarımız asla ama asla düzelmeyecek. Bunu bir düşün, Liz. Bu kadar bencil olma. Doğru olanı yapmak, tüm bunların ikimizin arasında kalması demek."

Lavabonun kenarını kavrarken parmak eklemleri bembeyazdı.

"Orada iyi misin?"

Carole'du.

Elleri porselene yapışmıştı. "Ben iyiyim," dedi.

dedi.

"Emin misin?"

Liz çekerken, "Bir şeyler bana uymadı," dedi.

"Özür dilerim. Pekala o zaman," dedi Carole, ayak sesleri

banyo kapısından mutfığa doğru ilerledi.

Ecza dolabının orta rafından bir şişe ilaç uzanıyordu.

Tek yapması gereken kapağı açmak, hepsini yutmak ve Carole'a istediğini söylemekti. Kendini iyi hissetmediğini söyleyerek ve bütün bu zamanı banyoda geçirerek böyle bir plan için zemin . Percodan'ın onu yaptığı şeyden uzaklaştırması biraz zaman alacaktı ama Carole, Liz'in bildiği gibi iyi bir ruha sahipse, uyumasına izin verecekti.

Bir not bırakabilirim. Bir şeyler yazıp yastığımın altına koyabilirim.

Planını değiştirdi. Owen'ın notu bulma ve sonra da çöpe atma ihtimali vardı.

Ya da Carole'un çantasına koymayı düşündü. Böylece sadece Carole onu bulabilirdi. Zaten sadece Carole önemliydi.

Kepenkli ecza dolabının önünde kendini sabitledi. Mümkün olan her şekilde çirkindi. Ölüm, hak etmediğini bildiği bir rahatlama . İntiharı gerçekten bencilce bir hareket olacaktı. Tek umudu, suçu kocasının üzerine yıkacak kelimeleri bulabilmesiydi.

Kafasında satır satır hesapladı:

Sevgili Carole ve David,

Tanrı yaptığım şey için beni asla affetmeyecek.

Sen de affetmeyeceksin. Charlie'ye olanların

korkunç bir kaza olduğunu bilmeni istiyorum.

Benim hatamdı. Onu görmedim. Yemin ederim

yapmadım. Ben

O sabah testime giderken garajdan çıkarken bir çarpma hissettim. Özür dilerim. Ne yapacağımı bilemedim. O gitmişti. Ona çok sert çarpmış olmalıyım. Sonra ne olduğunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Panikledim. Onu garaja koydum. Şoka girmiştin. Bunu yaptığımda kim olduğumu bile bilmiyordum. Kendime yabancıydım. Daha sonra cesedini otoyoldaki yıldızların altına koydum. Birinin onu bulacağını ve öldüğünü anlayacağınızı düşündüm. Charlie'yi çok sevdim. Ben de seni çok seviyorum. Owen'a ne yaptığımı hiç söylemedim. Polise gitmeliydim ama yapamadım. Bunu yazarken benden sonsuza dek nefret edeceğini biliyorum. Özür dilerim. Gerçekten üzgünüm.

Liz

İlaç şişesini ve not fikrini aldı ve mutfığa geri döndü.

Carole gözyaşları içindeydi. "İyi hissetmediğini biliyorum," dedi. "Sadece konuşacak birine ihtiyacım var. Bunu sensiz atlatamam. Biri olmadan."

Liz hapları cebine koydu. Kollarını arkadaşına doladı.

"Özür dilerim," dedi. "Çok, çok özür dilerim."

Bir bakıma, yaptığı şey için kelimeler söylüyordu. Haplar bekleyebilirdi. Not da öyle. Arkadaşına sarıldı ve ikisi de ağladı.

BÖLÜM ELLİ KAYIP: YİRMİ GÜN

Esther, Jake'i odasında Facebook'ta bir şeyler yazarken buldu.

Bunu çok yaptı.

"Eğer seni bundan ayırabilirsem, gitmemiz gerek." Jake ayağa fırladı. "Özür dilerim. Sadece yayını kontrol ediyordum."

Facebook. Twitter. Instagram ve Snapchat. Hiçbirinin cazibesini anlamadı.

"Dr. Cortez aradı," dedi. "Brad Collins'in bilinci yerinde." "Vay canına," dedi Jake. "Öleceğini sanmıştım."

"Ben de öyle. Hala olabilir. Durumunun belirsiz olduğunu söylüyor. Ona kimin saldırdığını bilip bilmediğini öğrenmek için fırsatımız bu."

Dr. Cortez dedektifleri yoğun bakımın hemen dışında yakaladı.

"Onu ameliyata alıyoruz. Beş dakikanız var."

"Sorun değil. Minnettarım," dedi Esther. "Size bir şey söyledi mi? Personele?"

"Gözlerini açtığında - ve açıkçası hala o kadar şiş ve morarmışlar ki pek bir şey görebildiğini sanmıyorum; belki biraz ışık- annesini görmek istediğine dair bir şeyler söyledi."

"Yola çıktı," dedi Jake. "Halletmesi gereken işleri vardı, sonra da Ohio'dan otobüse binmesi gerekti."

"Bu iyi," dedi doktor. "Ameliyattan önce burada olamaması çok kötü."

"mi?" Jake sordu.

Doktor bilmiyordu. "Konuşabilmesi bile küçük bir mucize. Ve doğruyu söylemek gerekirse, burada mucizelerle pek işimiz olmaz. İçeri girin. Beş dakika."

Brad Collins'i hayatta tutan makinelerin sesleri yatağının etrafındaki boşluğu dolduruyordu. Yüzündeki morluklar kırmızı ve maviden mor ve sarıdan oluşan bir mozaığe dönüşmüştü. Yoğun bakım hemşiresi yakınlarda geziniyordu.

Esther kendini ve Jake'i tanıtarak hastaya bunu ona kimin yaptığını bulmaya yardım etmek için orada olduklarını söyledi. Brad'e söylediklerini duyup duymadığını sordu ve Brad hafifçe başını salladı.

"Bay Collins," dedi, yattığı yere biraz daha yaklaşarak, "anneniz Ohio'dan geliyor. Bunu bilmenizi istedi. Şu anda yolda."

Hastane yatağındaki adam Esther'e yaklaşmasını işaret etti.

Eğildi ve onu daha iyi duyabilmek için başını çevirdi. Kulağına fısıldadı.

"Charlie Franklin'in babası." "Emin misiniz?"

Hafifçe başını salladı ve sonra şişmiş gözlerinin yarıklarını kapattı.

Hemşire, "Sanırım yeterince içti," dedi.

Jake Esther'e baktı. "Ne dedi?" Esther ona anlattı.

"Vay anasını."

"Bunu tekrar söyleyebilirsin."

İki dakika sonra David Franklin'in restoranına gitmek üzere arabaya binmişlerdi.

"Ne karmaşa ama," dedi Jake. "Başarılı bir iş adamı. Kendini toparlamış gibi görünüyordu."

"Çok fazla *saçmalıyorsun*," dedi Esther. "Ama, evet, düşünebilirsin."

Jake camı kırdı. "Çılgına dönmüş olmalı." "Uh-huh."

"Çocuğunu kaybetmek, bu oldukça ağır bir şey," diye etti Jake.
"Ama Collins bizim adamımız değil. Franklin'e bunu söyledik."

"Doğru," dedi. "Ama her ne sebeple olursa olsun bizim yanıldığımızı karar verdi. Sağlıklı düşünemiyor."

"Kim yapabilir ki? Bilirsiniz, koşullar göz önüne alındığında. Küçük kız kardeşim kaçırılmış olsaydı ve bunu kimin yaptığını bilseydim ne yapardım diye düşündüm."

"Ve?"

"Ben de onun ağzını burnunu kırmak isteyebileceğimi düşündüm."

"Şu kelime. Senin için bir küfür kavanozu mu kurmamız gerekecek?"

Jake güldü. "Özür dilerim," dedi. "Demek istediğim, bildiği her şeyi bana anlatmasını isterdim."

"Brad Collins'in tam da bunu yaptığından şüpheleniyorum. Charlie'nin kayboluşuyla ilgili bildiği her şeyi Franklin'e anlattı."

"Ki bu hiçbir şeydi."

"Ve şimdi Franklin'e bakın. İşleri daha da kötüleştirmekten bahsediyor. Saldırıdan tutuklanmak üzere. Savcı onu cinayete teşebbüsle suçlayabilir. Ya da daha kötüsü. Collins'in kurtulup bilmiyoruz."

"Vay canına," dedi Jake. "Çocuğunu kaybediyorsun ve sonra da şehir dışından zavallı bir serseriye öldürüyorsun. Bu işleri daha da kötüleştirmekten daha büyük bir şey. Bu bir bok fırtınası yaratmaktır."

"Bu bir dolar, Jake."

Jake sırttı. "Faturalarımı zar zor ödüyorum. Beni rahat bırakın, Dedektif."

Jake'e baktı ve ona yarım bir gülümseme verdi. Ondan hoşlanmıştı. İyi bir çocuktu.

"Tamam. Övgü dönemi. Şimdi Sweetwater'a gidip David Franklin'i görelim."

Esther ve Jake geldiğinde David Franklin Amanda'yla birlikte hostesin masasındaydı. David'in gözleri dedektif çiftine sabitlenmişti ve vücudundan hayat akıp gidiyor gibiydi.

"Akşam yemeği için burada değilsiniz," dedi. "Hayır," dedi Esther.

"Korkarım hayır."

"Oğlumu buldun mu?"

Esther başını salladı. "Hayır. Burada olmamızın nedeni bu değil. Bunu biliyorsunuz, değil mi Bay Franklin?" Gözleri adamın morarmış ve sıyrılmış sağ eline takıldı.

"Kendimi durduramadım," dedi. "O ucubenin Charlie'yi aldığından emindim."

Esther lokantacıya masanın etrafından işaret etti. "Ellerinizi görmem gerekiyor," dedi.

"Ne hakkında konuşuyorlar David?" Amanda sordu. "Burada neler oluyor?"

"Karımı arayabilir miyim?" diye sordu, ona doğru bakmayı reddederek. Esther, "Ofisimden tabii ki," dedi.

Jake bir çift kelepçe aldı. parlak ve yeniydiler ve verildikleri andan itibaren onları birinin bileklerine takmak için sabırsızlanıyordu.

Esther başını hafifçe sallayarak, "Hayır, Jake," dedi. "Onlar olmadan da iyi olacağız."

"Burada neler oluyor?" Amanda tekrar sordu. Sesi daha da yükselmiş ve hostesin masasını aşmıştı. Kapıya en yakın oturan iki müşteri, kargaşanın ne görmek için başlarını kaldırdı.

"Amanda," dedi David, sesi sakın, sözleri ölçülüydü, "ben dönene kadar işleri senin halletmen gerekiyor."

Titremeye başladı. "Seni nereye götürüyorlar?" diye sordu, dedektifleri iterek David'in yanında durdu. "Ne yaptın sen? Charlie'ye bir şey mi yaptın?"

Tam dışarı çıkarılmak üzereyken arkasını döndü. Önce Sweetwaterin girişine, sonra da genç kadına baktı.

"Asla," dedi. Sözleri canını yakmıştı. "Charlie değil. Asla."

Ertesi sabah Carole, Jarrett'ların mutfağında oturmuş gazeteye . Telefonu gece boyunca yüzlerce kez çalmış gibiydi. Bazıları kocasından gelen mesajlardı ama çoğu medya talepleriydi. Hepsini görmezden gelmişti. İçinde kayıp oğlu için duyduğu acıdan başka bir şey kalmamıştı. Diğer her şey onu gömen bir yığın gibi hissediyordu. Bertie kendini Carole'un kucağına bıraktı ve mırıldandı.

Liz yatak odasından çıktı. Koşu kıyafetlerini giymişti; saçları gevşek bir şekilde at kuyruğu yapılmıştı. Her gün kendini bir önceki günden daha kötü hissediyordu. İşlerin nasıl gideceğini biliyordu. Carole ağlayacaktı. O ağlayacaktı. Carole, David hakkında öfkelenenecekti. Polisin yeterince şey yapmadığından şikâyet ederdi. Liz'e Charlie olmadan devam etmenin bir anlamı olmayacağını tekrar tekrar hatırlatacaktı.

Yine o sabah, aynı eski konuların anlık bir sıralaması yoktu.

"Ne oldu?" Liz, Carole'un yanındaki sandalyeye kayarak sordu.

Carole parmağıyla telefonunun ekranına dokunarak Bend *Bulletin*'deki son gönderiyi gösterdi.

Liz arada bir gözlerini ayırıp Carole'un gözleriyle buluşarak okudu.

Restaurateur Charged with Assault of Ohio Man

David Franklin, a popular Bend restaurateur, was arrested on suspicion of assault in the beating of Bradley Collins, an Ohio man recently interviewed by police in connection with the disappearance of Franklin's three-year-old son, Charlie.

"If this goes to trial—and we think it won't get that far—then David Franklin will be a very sympathetic defendant," said Stephen Richter, Franklin's attorney. "No one knows what happened to his son, and no one knows the kind of grief and distress that kind of uncertainty causes. I'd probably do whatever it took to get answers, too."

Franklin was released last night.

"Yapmadı, değil mi Carole? Bunu o yapmadı, değil mi?" Carole başını salladı. "O yaptı. Bana mesaj attı." "Tanrım," dedi Liz. "Özür dilerim."

"Ben de. Artık işi bitti. Charlie eve döndüğünde David onunla bir daha asla yalnız kalmayacak. Onun bencil olduğunu biliyordum. Bencil. Pisliğin teki. Ama bu tür bir nefret ya da şiddet olduğunu hiç düşünmemiştim."

Liz bütün bunları harekete geçirmişti ve bunu biliyordu. Şimdi yaptıklarından bir yolu olup olmadığını merak ediyordu.

"Charlie'ye ne olduğunu öğrenmeye çalışıyordu," dedi havayı doldurmak için.

Carole, Bertie'yi yere bıraktı. "Önemli değil. Neredeyse birini öldürüyordu. Bunu affedebileceğim bir durum göremiyorum."

BÖLÜM ELLİ BİR KAYIP: YİRMİ İKİ GÜN

David, DoubleTree'deki otel odasından tıp merkezini görebiliyordu. Işıklı beyaz haçın bulunduğu geniş binanın görüntüsü onu hasta ediyordu. Tutuklanmış ve nakit rezervlerinin son parçasını da tüketen kefaletle serbest bırakılmıştı. Ne kadar varsa. Carole'dan tek bir kelime bile duymadan.

Onun aramalarını ve mesajlarını görmezden geldi.

Ağır perdeyi çekip mini bardan küçük bir şişe viski alırken morarmış parmak eklemleri gözünün önüne geldi. Bir adamı neredeyse ölene kadar dövmüştü. Oğlu için mi? Kendisi için mi? Eski bir Google yöneticisi olan karısıyla eşit olduğunu kanıtlamak için mi? Şişeye baktı, küçük kırmızı balmumu kapağını çevirip daha da dibe batması gerekip gerekmediğine karar vermeye çalıştı. Brad Collins'in büyük ihtimalle iyileşeceğini duymuştu. Eğer iyileşirse, bu David'in hak etmediği bir hediye olacaktı. Her ne kadar restoranı ayakta tutmak için yerel lokantacıların himayesiyle yaşayıp ölmese de, bu haberin yayılacağını ve haklı duygulara sahip insanların Sweetwater'ı terk edeceğini biliyordu. O güne kadar önemli olan her şey yok olup gidiyordu. Avukatı, savcıların suçunu kabul etmesi halinde muhtemelen şartlı tahliye vereceklerini söyledi.

Avukat "Jüri yaptıklarınızdan nefret edecektir, ancak oğlunuzu kaybetmekten duyduğunuz acının hafifletici bir faktör olduğunu görmeleri sağlanabilir," dedi. "En azından ben öyle düşünüyorum."

Carole'un numarasını tekrar aradı ama Carole cevap vermedi.

Yaptığım şeyi neden yaptığımı açıklayamam, diye mesaj attı. Özür dilerim.

Gerçekten çok üzgünüm.

Bir dakika sonra, bir mesaj geri geldi.

Sorry isn't enough. Bye, David.

Carole, Washington Federal'den gelen telefonları görmezden geliyordu. Israrcı ve tamamen sinir bozucuydular. Ona ulaşmaya çalışan her kimse, belli ki bankanın ona anlatmaya çalıştığı şeyden daha acil meseleler olduğunu bilmiyordu.

Sonunda daha fazla dayanamadı.

"Bakın," dedi, arayanın bir şey söylemesine izin vermeden önce, "kaba olmak istemem ama şu an iyi bir zaman değil. Lütfen aramayı kesin."

"Çok üzgünüm Bayan Franklin," dedi genç bir adam. "Kocanıza ulaşmaya çalışıyordum."

Arayan kişinin haberleri görüp görmediğini merak etti. Kocasına ulaşamıyordu çünkü ağır saldırı suçundan tutuklanmıştı. "Kendisi rahatsız," dedi. Bunu söylemenin tek kibar yolu buydu. Bir yabancıya, özellikle de neler olup bittiği hakkında en ufak bir fikri olmayan birine ulaşamaması.

"Oh," dedi. "Ama iyi haberlerim var. krediyi onayladığınızı ona bildirmem gerekiyor."

"Özür dilerim, neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Oh. Sweetwater için kredi hattı."

"Ne kredisi?"

"Bayan Franklin," dedi, "evraklarda imzanız var. Burada imzanızı görüyorum."

"Öyle mi?"

"Doğru," dedi. "Kredi limiti, Bay Franklin'in televizyona çıkıp platformunu başlatmasına kadar restoranı ayakta tutacaktır. Heyecan verici zamanlar."

Elbette tüm bunlar yeni haberlerdi. Sweetwater'da nakit sıkıntısı olduğunu biliyordu, ama David şirketi ayakta tutmak için daha fazla para çekmesine gerek olmadığı konusunda ısrar etmişti.

"Bunu kendi başıma yapabilirim," dedi ona. "Bu bizim paramız," diye karşılık verdi.

"Pek sayılmaz, Carole. O senin. Ve sorun değil. Kendi başıma etmem gerekiyor."

"Bayan Franklin?" diye sordu kredi memuru.

Carole o ana geri döndü. "Evet. Özür dilerim."

"Güzel. Sana bir şey olmuş olabileceğini düşündüm. Telefonun şarjı bitmiş gibiydi."

Carole bir sandalyeye yığıldı. "Hayır, buradayım," dedi. "Kocam sizinle ne zaman görüştü?"

"Bir bakalım. Bu devam ediyor. Birkaç toplantı yaptık. Bu zor bir iş. Kimse bir restorani finanse etmek istemez. Bend gibi havalı bir yerde bile."

"Doğru," dedi. "Son toplantı ne zamandı?"

Ona anlattığında Carole'un yüzündeki kan çekildi. Charlie'nin kaybolduğu sabahtı.

David dışarıda başka bir barmenle yatmıyordu.

Hayali için savaşıyordu.

BÖLÜM ELLİ İKİ KAYIP: YİRMİ İKİ GÜN

Carole ve Liz Deschutes'a baktılar. Alacakaranlıktı. Birkaç şişe şarabı ve bir paket tortilla cipsini çoktan boşaltmışlardı. Salsa yok. Sadece Safeway'den aldıkları kuru cipsler. Hava soğumuştı. Liz kalktı ve büyükannesinin örgü ördüğü dönemde yaptığı birkaç eski örtüyü aldı.

"Sonbaharın eli kulağında," dedi. "Yılın en sevdiğim zamanı, Liz."

"Ben de."

Carole, "Charlie Cadılar Bayramı'nda korsan olacak," dedi.

Liz derin bir nefes aldı. "Doğru. Bu harika olacak."

Carole şarabını yudumladı. Artık kocasına destek olmak için içmiyormuş gibi davranmak zorunda değildi. "Biliyorum," dedi. "Sanırım onun kostümünü ben yapacağım. Geçen yıl mağazadan satın almıştım."

"Bu harika olur, Carole."

Bir çift yaban ördeği nehre indi ve iki kadın loş ışıktaki ördekleri izledi.

"Owen bu gece ne yapıyor?" Carole bardağını doldururken sordu. "Başka bir toplantı mı?"

"Evet," dedi Liz. "Bir bakıma memnunum."

"İkinizin arasında bir gerginlik olduğunu fark ettim."

"Sanırım. Bazen kocandan uzaklaşmaya ihtiyacın oluyor." Liz arkadaşına baktı. "Özür dilerim."

"değil. Ne demek istediğinizi anlıyorum."

"Bugün David'le konuştun mu?" Liz sordu.

"Hayır, pek sayılmaz. Mesaj attı. Onun hakkında ne düşüneceğimi bilmiyorum. Sebebi ne olursa olsun, bu kadar şiddet uygulayabilecek biriyle birlikte olabilir miyim bilmiyorum. Bay Collins'i dövdükten sonra Charlie'ye bir şey yapıp yapmadığını merak ettim. Bir öfke nöbeti. Bir kaza. Ama yapmış olamaz. Evde değildi. Charlie benim yüzümden gitti. David'in başı kendi yüzünden belada."

Liz gözlerini altın sarısı ve siyaha dönen suya dikti. Önündeki resim, küçük bir kızken zihnine kazınmış olan resmin aynısıydı. Deschutes, evin önünden geçip köprüye, oradan da Mirror Pond'a akan altın sarısı ve siyah bir yıldı.

Aynı görünüyordu. Ama aynı hissettirmiyordu.

Gözlerini sudan kaldırdı. "Dr. Miller hasta falan olmalı."

"Öyle mi? Duymamıştım." Carole karşıdaki Miller'ın evine baktı. "Belki de bir şey söylemeden taşınmıştır."

"Olabilir. Ama arabası oradaydı. Hayır, o evi asla terk etmezdi. Evi satmadan önce ölecekti." Başını salladı. "Artık hiç dışarı çıkmıyor. Bahçesi darmadağın."

"Tek önemsedığı buydu," dedi Carole. "Keşke çekip gitse."

Soruşturma durdukça Carole giderek daha da hırçınlaşıyordu. Liz onun moralini yükseltmeye çalıştı ama söylediği her şey yaptığı şeyin altında yatan gerçeği saklıyordu. Orada oturup Carole'un elini okşayarak ona her şeyin yoluna gireceğini söyleyen bir sahtekârdı. Carole ise kimsede iyi bir şey göremiyordu. Her şey olumsuzdu. Kimse onu suçlayamazdı.

Yeri asla doldurulamayacak değerli bir şey kaybetmişti.

Liz, Carole'a Dan Miller'ın da bir oğlunu kaybettiğini hatırlatmayı düşündü ama bunun kısasa olarak algılanacağını biliyordu.

Carole sadece Charlie'nin eve dönmesini istiyordu.

Ve Liz bunun asla gerçekleşmeyeceğini biliyordu.

Carole, "Adamı hiç sevmezdim," dedi. "Tek yaptığı evimizin ne kadar büyük olduğundan şikayet etmektir. Tuhaf, burada seninle ve Owen'la kaldıktan sonra şimdi anlıyorum. Daha küçük bir yer daha çok ev gibi hissettiriyor."

"Eviniz gayet iyi," dedi Liz. "Siz buraya mimari planlarınızla geldikten sonra Owen hep bundan söz etti. Bu konuda hiç susmadı. O gece burayı yıkmak istedi. Neyse ki paramız yoktu."

Carole biraz gülümsedi. "Tanrım, buraya gelip her şeyi değiştirdiğimiz için bizden nefret olmalısınız. Böyle büyük bir şey yaptığınızda başkaları üzerindeki etkisini hiç düşünmüyorsunuz. Sadece gelir ve yapmak istediğinizi yaparsınız."

Liz kendisi için biraz daha şarap doldurdu. "Bu iyi. Gerçekten. Bunu aştım."

Carole uzun bir süre sessiz kaldı. Bir çift yaban daha aşağıya doğru süzüldü ve sanki ilk çiftin yerini almış gibi parıldayan suya kondu. Kuşlar nehrin akıntısıyla birlikte aşağı doğru süzülürken kadınlar sessizce onları izledi.

Carole ayağa kalktı ve suya bakan verandanın parmaklıklarına yaslandı.

"Keşke buraya hiç gelmeseydik," dedi sonunda. "Bu bir hataydı. Kaliforniya'da kalmalıydık. David beni . Bana Bend gibi bir yerde aile kurmanın daha iyi olacağını söyledi. Bilirsiniz, herkesin herkesi tanıdığı bir yer."

Liz de Carole'a katıldı. "Bend artık öyle değil. Belki de hiçbir yer öyle değildir." Kolunu arkadaşına doladı. Charlie'nin adıyla başlamayan bir sohbe başladıkları nadir zamanlardan biriydi. Özünde, Carole'un söylediği her kelimenin içinde Charlie vardı. İsmiyle olmasa da.

"Sence yağmur yağacak mı?" Carole söyledi.

"Öyle görünüyor." Liz araba yolunu için boynunu büktü. "Owen'ın arabasını duyuyorum. Haydi içeri girelim. Hava serinlemeye başladı."

"Sen içeri gir," dedi. "Bir dakikaya geliyorum."

Owen anahtarlarını ön kapının yanındaki masaya bıraktı ve evin nehir tarafına açılan eski Fransız kapılarından içeri giren karısını izledi. O zamana kadar Carole

yatağa gitti. Gittikçe daha gidiyordu. Liz'e uykunun şaraptan daha iyi bir kaçış olduğunu düşündüğünü söyledi.

"Bugün David'le konuştum," dedi sesini alçaltarak. "Carole ile gerçekten konuşmak istiyor."

"Yani savunması için parasını aldığından emin olmak istiyor," dedi yine fısıltıyla. Owen ona haddini bildirmek isteyen bir bakış attı ama Owen buna izin vermeyecekti. "Bana bunu yapma," dedi. "Aynı şey değil."

"Onun olduğu yerde olabilirdin," dedi. "Yaptıklarınla."

Onu hemen o anda ve burada boğazlamak istedi. David'in Brad Collins'le yüzleştğinde böyle hissedip hissetmediğini merak etti. Bir uyarı. Bir korku sancısı. Sizi normalde gitmeyeceğiniz bir yere iten türden bir duygu.

"Tedirginsin," dedi. "Buna izin veremeyiz Liz."

Tam o sırada Carole yatak odasından çıktı. Güvenmeye uyku hapları için biraz su almak üzere mutfığa doğru ilerledi.

"Hey, Carole. Bu öğleden sonra kocanla konuştum," dedi Owen. "durumda. Restoran boş. Kötü görünüyor. Onu geri aramayacağını söyledi."

"Bırak gitsin, Owen," dedi. "Benim için önemli olan şeye odaklanmak istiyorum. Charlie'ye. David'e değil." Misafir odasının kapısından onlara doğru döndü. "David umurumda değil. Onun ne olduğunu biliyorum. Hep biliyordum. Tüm bu olanlarda benim günahım bu: Sonunda evlenip bir aile kurma zamanı geldiğinde daha iyi bir adam seçmemek."

"Seni seviyor, Carole," dedi Liz, her ne kadar içten içe bundan kuşku duysa .

Carole, Jarrett'lara baktı. Genç ve güzel bir çifttiler. Sorunları olsa da bunlar aşılabilir şeyler değildi. Her şeye bir anda sahip olma mücadelesi onları engellemiyordu. Kocasının olduğu gibi.

Kendisinin de öyle olduğunu fark etti.

"David David'i seviyor," dedi, sesi şaraptan dolayı düz ve boğuktu. "Onu hayalinde ilerletmeyen hiçbir şeyi istemedi. Kendi akıllı olan küçük bir çocuk asla onun

her şeyin planı. Bazen Charlie'nin kaçırılmasına sevinip sevinmediğini merak ediyorum. Bu onu yoluna çıkan pek çok sıkıntıdan kurtardı."

Carole odasına döndü ve kapısını kapattı.

Liz dikkatini, hâlâ arabasının anahtarlarını bıraktığı yerde duran kocasına çevirdi.

"Onları yok ediyoruz," dedi.

"Oraya gitme," dedi sessizce. Elini kaldırdı ve ona sakın olmasını işaret etti.

Owen onun hep sessiz olmasını isterdi.

"Söz veriyorum," diyerek ondan uzaklaştı ve mutfağa doğru ilerledi. "Yakında bitecek. Buralarda yiyecek bir şey var mı? Ne kadar berbat bir gün geçirdiğime inanamazsın."

BÖLÜM ELLİ ÜÇ KAYIP: YİRMİ BEŞ GÜN

Liz artık Owen'da farklı bir şeyler mi olduğunu, yoksa bunun sadece kazadan beri her şeyi ele alış biçiminden mi kaynaklandığını anlayamıyordu. Owen ona defalarca paranoyaklaştığını ve polis soruşturmasını beklemekten başka yapacak bir şey olmadığını söylemişti. Geceleri onun yanına uzandığında, nefes alıp verirken yatağın hafifçe sallandığını hissettiğinde, onun nasıl uyuyabildiğini merak ediyordu. *O* . En azından geceleri. Karanlıkta yataktan kanepeye, sonra tekrar yatağa, sonra tekrar kanepeye geçiyordu. Hareketleri suçluluk duygusunun dışavurumuydu. Bunu biliyordu. Kendi evinde bir göçebeydi. Değersiz bir davetsiz misafir. Her gün kocasının söz verdiği çözümün gelmesini umuyordu.

Sözleri sonsuz bir döngüde çaldı.

Onu bulacaklar. kemik kıracak kadar üzücü olacak.

Ama bitecek. Ve asla bize ulaşamayacak. Hiçbir zaman.

Liz bunların hepsini kabul etmişti. Yaptığı şey için Owen'ı suçlayamayacağını biliyordu. Suçlu olan kendisiydi. Owen sadece ona yardım etmeye çalışıyordu.

Ve yine de bu doğru değildi. Kalbinin derinliklerinde yaptıklarının her türlü yanlış olduğunu biliyordu.

Bir sabah Owen işe gitmek için giyinirken Liz, "Konuşmamız gerek," dedi.

"Bekleyemez mi?" diye sordu, çenesindeki küçük bir lekeyi fark edince yüzünü buruşturdu. "Ofise gitmem gerekiyor."

Liz, "Düşünüyordum da," dedi. "Ve hayır, bekleyebileceğini sanmıyorum. Charlie hakkında."

Owen yaklaştı. Yüzü sert, dudakları gergindi. Yatak odasının kapısı kapalı olmasına rağmen, söyleyeceklerinin sadece kız tarafından duyulduğundan emin olmak için etrafına bakındı. Sonra onu omuzlarından yakaladı, dikkati sözlerine odaklamak için yaptığı bir hareketti bu.

Onun yerine acıttı.

"Bu işin bırak," dedi. "Şimdi zamanı değil."

"acıtıyorsun," dedi uzaklaşmaya çalışarak.

"Özür dilerim," dedi. "demek istemedim." Ellerini gevşetti ve Git.

Yalan söylüyordu. Liz bunu biliyordu. Owen'ın omzunu tutuşu bu durumda sahip olduğu tüm gücü teslim ettiğini hatırlattı. Teslim olmuştu. Onun planını kabul etmişti.

"Sanırım polise ne yaptığımı anlatmalıyım, Owen. Bu şekilde yaşayamam."

Gözleri onunkileri delip geçti. "Bu hayatının en büyük hatası olur. Baro sınavının olduğu gün yaptığından daha kötü." Kelimeleri söylemek bile istemedi, yaptıkları şeylerin adını koymak istemedi.

"Onu sakladığımı söyleyeceğim," dedi. "Seni dışarıda bırakacağım."

Owen onun sözlerinin havada asılı kalmasına izin verdi. Bir iç çekti bu kez biraz daha nazikçe onu yatağın kenarına götürdü.

"Otur," dedi ona ve o da öyle yaptı. "Biz en iyisi olduğunu düşündüğümüz şeyi yaptık. Ben de senin ve geleceğimiz için en iyisi olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım."

"Biliyorum," diye kabul etti, ona inanmak istiyordu. "Ama bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun. Carole'u hayatta tutan tek şey Charlie'nin sağ bulunacağı umudu. Ona yalan söylemeye devam edemem. Olmadığını bildiğim halde bu umut mümkünmüş gibi davranmaya devam edemem."

Owen biraz yumuşadı. "Bak," dedi sonunda, "anlıyorum. Anlıyorum. Ben de nefret ediyorum. Bunu yapmak için anlaştığımız. Fikrini değiştiremezsin, Liz. Bundan daha güçlü olmalısın. Odaklanmana ihtiyacım var."

"Bana yardım ettiğin kısım hariç her şeyi polise anlatırsam-"

"Seni hapse atacaktlar," dedi. "İkimizi de hapse atacaktlar."

"Ama senden söz etmeyeceğim," dedi Liz. Gözleri yaşlarla doldu ama hiçbirini düşmedi. "Tek kelime bile etmeyeceğim. Her şeyin benim yüzümden olduğunu söyleyeceğim, çünkü her şey benim yüzümden, Owen."

"Öğrenecekler Liz."

Kendini onun göğsüne gömdü.

"Hayır," dedi. "Ben söylemezsem olmaz."

Owen karısının vücudundaki gerginliği hissedebiliyor, gözlerindeki ıslaklığın pamuklu İngiliz çamaşır gömleğini lekelediğini görebiliyordu. Onu nazikçe itti ve gözlerinin içine baktı.

"Eğer polise -yani herhangi birine- söylersen, Liz, bu yapacağın son şey olur."

Sözler durgun havada asılı kaldı. Liz bunun bir tahmin mi yoksa bir tehdit mi olduğundan emin değildi. Kocasının ses tonundaki bir şey kafasını karıştırmıştı. Çok gerçekçiydi. Çok soğuktu. Nasıl karşılık vereceğini tam olarak bilmiyordu.

Owen Liz'in onun sözlerini anlamakta zorlandığını görebiliyordu. Onu açıkça tehdit ederek çok ileri gitmişti ama Tanrı biliyordu ki blöf yapmıyordu. Şu anda onu seve seve boğabilirdi. Yine de biraz geri adım . Onları başka bir yola sokacaktı. "Burada tehlikede olan çok şey var."

Liz hâlâ emin değildi.

"Ama yapılması gereken doğru şey bu," dedi sonunda. Owen ellerini tekrar Liz'in üzerine koydu ve ona sarıldı. "Bebeğim, sakinleştiriciye ihtiyacın var," dedi.

Liz kendini bir kara deliğin içine düşmüş gibi hissediyordu. Kazadan beri kocasının her şeye cevabı ilaç olmuştu. Kocasının ilaçları nereden aldığına dair hiçbir fikri yoktu. O kadar çok hap almıştı ki, bağımlı olma yolunda olup olmadığını merak ediyordu. Kazadan önce, günü atlatmak için haplara bel bağlayan diğer insanları yargılamıştı. Onlar zayıftı. Hayatın getirdiği zorluklarla başa çıkamıyorlardı. Zayıf insanlar. Üzücü.

Şimdi o da onlardan biriydi.

"Gerçeği söylemem gerek," dedi. "Owen, buna bir son vermeliyim."

"Yapamazsın," dedi. "Hapishanede çürüyüp gideceksin. Asla anne olamazsın. Tüm hayallerimiz sona erecek."

"Carole ve David'in rüyası sona erdi."

"Böyle insanlar ayağa kalkar, tozlarını alır ve yeni bir hayat kurarlar. David'in kariyerinde bunu yaptılar. Google muhtemelen Carole'u kovdu. O yeniden başladı. Sen ve ben daha yeni başlıyoruz."

"Çocuğunu kaybetmek aynı şey değil," dedi. "Onların küçük oğlunu öldürdüm. Lanet olsun, Owen. Aradaki farkı göremiyor musun?"

Owen kollarını kıza dolamış, onu sıkıca tutuyor ve konuşmayı bitirmek için ne kadar güç gerektiğini hayal ediyordu.

"Yaptığın hatanın beni yıkmasını istemediğini biliyorsun bebeğim. Beni seviyorsun. Beni mahvedeceksin. Yapmayacağına söz ver. Her şeyi kendine saklayacaksın. İcini dökmek yok. Tamam mı?"

Liz çekildi. Rimeli gömleğinde bir leke bırakmıştı.

Gömleğinin düğmelerini çözdü ve dolaptan yeni bir gömlek almaya gitti. "İşte benim kızım. Bunu başaracağız. Söz veriyorum."

Liz hayatta kalacağına dair söz mü verdiğinden, yoksa söylememesi için söz vermesini mi istediğinden emin değildi.

Owen daha sonra ona mesaj attığında telefonu birkaç kez çaldı.

Gün:

How you holding up?

Doing the right thing sometimes means doing nothing at all.

I'll love you no matter what.

We are going to be fine.

Call me if you need me. Call me if you need me to talk you off the ledge.

Kocasının her mesajına üzgün bir gülen yüz emojiyle cevap verdi. Liz'in söyleyecek sözü kalmamıştı.

BÖLÜM ELLİ DÖRT KAYIP: YIRMI YEDİ GÜN

Liz RAV4'ünün içinde kıpırdamadan durdu ve Bend Polis Departmanı tabelasına dikti. Elleri titremeye başlamıştı, bu yüzden direksiyonu kavrayarak kendini sakinleştirmeye çalıştı. Sertçe. Parmak eklemleri pembeden beyaza döndü. Hava emerken boynundaki tüm kaslar kasıldı.

Bunu yapabilirdi.

Oraya giderken dedektiflere ne söyleyeceğini . Owen'ı suçlamayacaktı. Her şey için suçu . Onların tepkilerini ve anlatacaklarının hiçbirinin mantıklı gelmeyeceğini hayal etti. Korkunç bir kazayı milyonlarca kez daha kötü hale getirdiğini, ancak ilk eylemin tamamen onun hatası görmeleri için onları ikna etmeye çalışmanın bir faydası olmayacaktı.

Adderall'ı ve Beaverton'daki sınava girerken çocuğu bütün gün garajda tuttuğu kısmı atlardı. Sinir krizi geçirdiğini söylerdi. Bu doğru olurdu. Ya da çoğunlukla doğru.

Liz kelepçelenmek için ellerini nasıl uzatacağını düşündü. Yaptıklarını itiraf etmek için kocasını aramasını isteyecekti. Herkesin önünde ona kendisini affetmesi için yalvaracaktı. Owen'ı her şeyden sıyrarak, iş yüzünden dikkatinin o kadar dağınık olduğunu ve sakinleştiricilere olan bağımlılığını fark etmediğini söyleyecekti.

Liz orada oturdu ve her şeyi planladı. Savcı ona ne ceza verirse versin kabul edecekti. Mutfakta bir iş bulacaktı.

ya da belki diğer mahkûmların hukuki sorularına yardımcı olabilirdi. Belki tüm bunların bir amacı olabilirdi. Belki kocası onunla kalmak isteyecekti ama ona hayatına devam etmesini söyleyecekti. Evliliklerin genellikle gerçekten korkunç ya da en derin kayıplardan sonra bile ayakta kalamadığını biliyordu. Carole David'e güvenmiyordu. Uzun zamandır da güvenmiyordu. Arkadaşı evliliğindeki sorunları anlatırken, Liz kendi evliliğinde de uzun zamandır giderek genişleyen bir uçurum olduğunu görebiliyordu. Owen Lumatyx'le uğraşıyordu. Gece geç saatlere kadar. Şehir dışında toplantılar. Cumartesi öğleden sonralarının tamamına yayılan nehir boyunca koşular. Ama ne olsun, ona arka çıkmıştı. Charlie'yi öldürdükten sonra yaptığı her şeyi onu korumak için yapmıştı.

İçeri girmeden önce. Liz, Owen'a bir mesaj attı:

I stole Charlie's future. I promise I won't take yours too.

Anahtarı kontakta çıkardı ve kapıya yöneldi.

Resepsiyondaki görevli bilgisayarından başını kaldırıp baktı, sonra da yazmaya devam etti.

Liz terin yanlarından ve sırtından aşağı yuvarlandığını hissedebiliyordu. Çantasını sanki bir simidiymiş gibi göğsüne yakın tutuyordu. Kusacağından emindi. Çantasını yakınında tutarak, vücudunun ne yapacağını kontrol edebileceğini hissetti.

"Dedektif Nguyen ile konuşmak istiyorum," dedi.

Otuzlu yaşlarının sonunda, saçları dökülmüş, her iki kulağında da altın bir halka olan resepsiyon görevlisi, klavyesine dokunurken ona neredeyse hiç bakmadı. "Dedektif Nguyen şu anda meşgul ama birazdan gelir," dedi. "Bana ne ile ilgili olduğunu söyleyebilir misiniz?"

Liz arkasını dönüp gitmeyi düşündü ama olduğu yerde kaldı. Sesi hafifçe titreyerek, "Evet," dedi. "Charlie Franklin."

Resepsiyon görevlisinin düz bakışları kısa sürede yoğun bir ilgiye dönüştü. Siyah çerçeveli okuyucularının üstünden Liz'i inceledi, onun

yüz hatları, kırılğan tavrı dikkatini çekti.

"Kayıp çocuk mu?" diye sordu.

Tam o sırada Liz onun gözlerinden kendini gördü. Korkunç göründüğünü biliyordu ama bu konuda yapılacak bir şey yoktu. "Evet," dedi. "Onunla Charlie hakkında konuşmak istiyorum."

Gözlerini onunkilere kilitledi. Bu kadın yıkılmak üzereydi. Sandalyesinde huzursuzca kaydı. "Hey, iyi olacak mısın?"

Liz hemen cevap vermedi. "Sanırım öyle," dedi sonunda.

"Pekâlâ, tamam. Lütfen oturun."

Elbette iyi değildi. Bir daha hiçbir şey *iyi* olmayacaktı.

Liz, tozunun alınması gereken ipek bir ficusun yanındaki sandalyeye oturdu. Abone adlarını gizlemek için etiketleri makasla çıkarılmış bir yığın dergi sehpanın üzerine yayılmıştı. Telefonu çaldı.

Owen'dan bir mesajdı.

Are you at the police station?

Bunu nasıl bildiğini merak etti. Geri mesaj attı.

Yes. I'm waiting.

Owen hemen mesaj attı.

Don't do this. Don't.

Owen Jarrett kimseye tek kelime etmedi. Ceketini ve arabasının anahtarlarını kaptığı gibi Lumatyx'kaçtı. Liz karakoldaydı. Vay canına. Lanet olsun. Ona söz vermişti. Ve şimdi onu sırtından bıçaklayacaktı.

Beklediğini söylemişti. Belki de hâlâ kimseye bir şey söylememiştir. Belki de zaman vardı.

Yeni telefonuna bir takip cihazı yüklemişti ve bazı insanların sosyal medya sayfalarında beğeni ve güncelleme aradığı gibi takıntılı bir şekilde kontrol ediyordu.

Ona güvenemeyeceğini biliyordu.

Esther telefonuna ve resepsiyonistten gelen mesaja bakarken güvenlik danışmanı zorunlu eğitimine devam etti ve dizden eğilmenin ve yirmi beş kilodan fazla kaldırmamanın önemini vurguladı. Yıllık eğitim bir video ve grup tartışması ve rol yapma fırsatlarıyla desteklenmişti. Kimse oturumu ya da sunucuyu beğenmedi.

Mesaj ona geri baktı.

Woman here to see you re: Charlie Franklin. Seems like she's on the brink of a breakdown.

Eğitim seansı on dakika içinde bitecekti. Eğer bitmesine yirmi dakika , kalkıp giderdi. On dakika, bunu bekleyebilirdi.

Saatleri izleyen bir salon dolusu insan teneffüs ayağa fırladı.

Esther, Jake'e takip etmesini işaret etti.

"Charlie Franklin hakkında bilgisi olan biri geldi."

"Harika," dedi Jake.

İkili binanın içinden geçerek resepsiyon alanına doğru ilerledi. Burası boştu.

"Carl?" diye sordu resepsiyon görevlisine. "Gittiler. Onları kaçırdınız." "'Onlar' mı?" Esther tekrarladı.

"Evet," dedi Carl. "Bir adamla gitti. Sanırım kocası." "Adını öğrenebildin mi?"

"Hayır," dedi, bir süre bekledikten sonra. "Daha iyi bir şey."

Liz'in çantasını Esther ve Jake'e doğru kaydırıldı. "Bunu bırakmış. Ehliyeti de . Tam da aramak üzereydim. Adı

Elizabeth Jarrett."

Esther çantayı aldı ve Jake'e baktı. "Bunu ona g t recek iz," dedi. "Hadi gidelim."

BÖLÜM ELLİ BEŞ KAYIP: YIRMI YEDİ GÜN

Liz gözetleme deliğinden bakarken kendini vücudunun ağırlığını kapıya bastırırken buldu. Sanki yere düşmesini engelleyecek bir şeye ihtiyacı varmış gibiydi.

Bend Polis Departmanı'ndan dedektifler dışarıdaydı. "Kim var orada?" Owen mutfaktan seslendi.

"Polis, Owen."

Kocasını aceleyle yanına geldi ve kulağına eğildi. "Her şeyi mahvetme," dedi. "Seni kaybedersem kendimi öldürürüm."

"Yapmayacağım," dedi kadın.

Owen onun eline uzandı. Bir an için elini tutacağını, ona destek olacağını düşündü. Onun yerine avucuna iki hap sıkıştırdı.

"Al bunları. Onları içeri alacağım. Sakin olun."

Liz başıyla onayladı ve su almak için mutfığa gitti. Owen kapıyı açtı.

"Bay Jarrett," dedi Esther, "buraya karınızı görmeye geldik."

"Ne hakkında?"

"Dürüst olmak gerekirse, emin değiliz."

"Kendini iyi hissetmiyor. Bir süredir kendini iyi hissetmiyordu. Hiç şaşırmadım. İçin çok zor bir dönem oldu."

"Doğru," dedi Esther. "İçeri girebilir miyiz?" "Dediğim gibi, o iyi değil."

"Bir dakikalığına," diye girdi Jake.

"Bunun bir anlamı olduğunu sanmıyorum," diyen Owen onları içeri aldı ve kapıyı kapattı.

Esther, "Bugün polis departmanındaydı," dedi.

"Doğru," dedi Owen. "Gelip onu almam için beni aradı. Kendini iyi hissetmiyordu."

"Anlıyorum," dedi Esther. "Onunla konuşabilir miyiz?"

Liz mutfaktan çıktığında Owen bir bahane uydurmak üzereydi. Dedektiflerin onunla tanıştıkları ilk günden beri görünüşü önemli ölçüde değişmişti. Artık genç bir güzelliğin resmi değildi. Yorgun görünüyordu. Yaşlı. Cildi artık değildi. Saçları donuktu. Kıyafeti bile görünüşüne özen gösteren genç kadınla uyuşmuyordu. Açık mavi fermuarının ön kısmında bir yemek lekesi vardı.

"Liz," dedi Owen, "dedektifler bugün neden onları görmeye geldiğini bilmek."

Liz ön kapının yanındaki üçlüye yaklaştı. Hareketleri bir şekilde hem gergin hem de yavaştı. Çok uzun zamandır kullanılmamış bir makineye benziyordu.

"Doğru," dedi. "Seni görmeye geldim."

"Evet," dedi Esther. "Bu doğru. Ama seninle konuşmak için dışarı çıktığımda gitmiştin."

"Owen haklı," dedi Liz. "Kendimi iyi hissetmiyordum."

Esther çantayı uzatarak, "Bunu bırakmışsın," dedi.

Liz çantaya yabancı bir nesneymiş gibi baktı ve bir an düşündü.

"Teşekkürler," dedi. "Dediğim gibi, kendimi hasta hissettim."

Esther gözlerini Liz'den ayırmadı. "Şimdi kendini daha iyi hissediyor musun?" diye sordu.

Liz çantayı yere bıraktı ve şakaklarını ovuşturdu. "Hayır. Hiç de değil. Sanırım gerekiyor."

"Karımın biraz dinlenmeye ihtiyacı var," dedi Owen. "Bu çile onun için çok zor oldu."

"Elbette," dedi Esther. "Ama önce Bayan Jarrett, bizi neden görmeye geldiğinizi söyler misiniz? Charlie hakkında yardımcı olabilecek bazı bilgilere mi sahiptir? Kaybolması hakkında bir şey biliyor musunuz?"

"Uzanmam gerek," dedi. "Kendimi gerçekten iyi hissetmiyorum."

Esther ısrar etti. "Pekâlâ. Anlıyorum. O zaman neden geldin?"

Owen araya girdi. "Enkaz halinde olduğunu görmüyor musun? Kalbi kırılmış. Charlie'yi neden bulamadığınızı bilmek istiyor. Bu onu öldürüyor. Carole'u öldürüyor."

Esther, Owen'ı görmezden geldi. "Bu yüzden mi beni görmeye geldin?"

Liz geriye doğru kanepeye yığıldı. Düşüşü sertti, hiç de yumuşak bir iniş değildi. Neredeyse serbest düşüş gibiydi. "Owen'ın dediği gibi. Ben sadece yapabileceğimiz bir şey olup olmadığını görmek istedim. İşte bu yüzden."

Esther öyle düşünmüyordu. "Bundan daha fazlası var, değil mi Liz?" Liz gözlerini kırıştırdı ve gözleri tekrar başına döndü.

Dedektif Owen'a dönerek, "O iyi mi?" diye sordu.

"O iyi," dedi. "Siz gelmeden önce sakinleştirici aldı. Tüm bu olanlar onu çok etkiledi. Bu onu parçalıyor. Acını dindirmek için yeni yollar aramadan önce ancak bu kadar ağlayabilirsin. Bence ikiniz de hemen gitmelisiniz."

"Belki de bir doktora ihtiyacı vardır," dedi Esther.

Owen kalktı ve ön kapıya gitti. Kapıyı açtı. Hareketleri aniydi. "Onun ihtiyacı olan şey senin işini yapman," dedi. "Hepimizin buna ihtiyacı var. Departmanınız eyaletteki en acınası polis gücü. Küçük bir çocuk kayboluyor ve siz hiçbir şey yapmıyorsunuz. İkinize de yazıklar olsun."

Esther arabaya doğru giderken Jake'e, "Bu tam bir ," dedi. "Bay Lumatyx karısının bize bir şey anlatmasını istemiyor gibi görünüyor."

Jake yolcu tarafındaki kapıyı açarak, "Belli ki çok kırılgan," dedi. "Belki de sadece onu koruyordur."

"Düşünmemizi istediği şey bu. Onu olabildiğince hızlı bir şekilde ofisimizden çıkardı. Çantasını bile almadı."

"Belki de gerçekten sinir krizi geçiriyordu ve adam onu olay çıkarmaktan kurtarmak istedi."

Esther, "O tamamen görünüşe önem veriyor, bu kesin," dedi. "Giydiği kot üç yüz dolara mal oldu. Saat, dört bin dolar."

"Bu çok para demek," dedi Jake. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Ben de bir adamla evliydim. Her şey en iyisi olmak zorundaydı. Ben bütün hafta boyunca aynı üç takım elbiseyi giyerdim, o ise her ay yeni bir takım elbise giymek zorundaydı. Eski sevgilim kesinlikle bir Owen Jarrett tipiydi."

"Eğer söyleyecek bir şeyi varsa, sence bu ne ?"

"Tahminimce Charlie'nin kayboluşuyla ilgili olarak kendisine yakın biriyle ilgili bilgisi var. Bir şeye tanık olduğunu sanmıyorum. Bunu bize ilk gün söylerdi. Birisi bir şeyler anlatmış olmalı ya da kendi kendine bir şeyler olmalı. Ona bir bakın. Berbat durumda çünkü korkunç bir şey onu içten içe kemiriyor."

"Bayılacak sandım," dedi Jake. "Bir şeyler biliyor."

"Sanki birini koruyormuş gibi."

"Doğru."

"O zaman kim? Kocasını mı?"

Esther arabayı çalıştırdı. "Belki. Ama sanmıyorum. Charlie kaybolduğunda isteydi."

"Ve sınavdaydı."

"Evet. Tahminimce her şey Carole'a ve o sabah olanlara dayanıyor."

"Sence Carole kendi oğluna bir şey mi yaptı?"

"Bunu düşünmek istemiyorum," dedi. "Ama David saat yedide işe gittikten sonra ve sigorta eksperıyla konuşurken ne yaptığını açıklayamayız. Oğluyla baş başa birkaç saati vardı."

Jake, "Pek öyle bir tipe benzemiyor," dedi.

Esther, "Tipler hiçbir zaman tip gibi görünmez," dedi, sözlerinden irkilerek. "Ne demek istediğimi anlıyorsun. Birinin kalbinde ne olduğunu asla bilemezsin, Jake. Nasıl göründüklerine, sahip oldukları paraya, eğitimlerine ya da her neyse ona bakarak değil. Bazen mükemmelliğin ardında çok fazla çirkinlik vardır."

"Carole gerçekten perişan görünüyor."

"Öyle, bunu kabul ediyorum. Gerçek şu ki, birinin duygularının ardında ne olduğunu bilemeyiz. Çoğu zaman, kendimizi aynı korkunç durumda bulsaydık ne hissedeceğimizi düşündüğümüzü yansıtırız. Empati genellikle yanlış yere kurulur."

"Bu oldukça bıkkın bir görüş Esther. Üzgünüm ama öyle."

"Biliyorum. Daha yeni başlıyorsun. Kendine biraz zaman tanı. Yakından gördüklerimiz bizi değiştirir."

Jake ikna olmayı reddetti. "Bir anne kendi çocuğunu mu öldürüyor? Ben buna inanmıyorum. *Bu* anne değil."

"İnsanlar Susan Smith ve Diane Downs için de aynı şeyi söyledi."

"Bunlar gerçekten kötü kadınlardı," dedi.

"Onları suçlarından önce tanıyan insanlar için değil. Kişiliklerindeki dış katman soyulmadan önce, normal, sevgi dolu anneler olarak karşımıza çıkıyorlardı. Carole Franklin de öyle olabilir."

"Carole'un suçlu olduğunu ve Liz'in bunu bildiğini mi düşünüyorsun?" dedi.

Esther omuz silkti. "Yakınlar. Carole onunla kalıyor. Belki Liz'in düşünmesine neden olacak bir şey söylemiştir. Belki de açıkça itiraf etmiştir."

"Carole Franklin bizimle konuşmuyor."

"Şu anda değil. Bütün yollar Liz'e çıkıyor."

"Kocasını etrafta yokken ona ulaşmalıyız." Jake dedi.

BÖLÜM ELLİ ALTI KAYIP: YIRMI SEKİZ GÜN

Liz çok uzun Miller'ların evine gitmemişti. On yıldır. Hayır. Çok daha uzun bir süredir. Nehirdeki pek çok yaz macerasının başlangıç noktası olan bu yere uğramak istediği zamanlar olmuştu. Bir yaz o ve Seth nehrin yüz metre aşağısında, nehrin yüzeyini camdan bir tabaka haline getirecek kadar yavaşlatan kunduz kulübesine girmeyi akıllarına koymuşlardı. Bunun için üç gün boyunca hazırlandılar. Jimmy, bir poşet dolusu havai fişekle planlarına uygun bir eklenti olacağı konusunda ısrar ederek her şeyi mahvetti. Şaka yaptığını iddia ediyordu ama kunduz barajını havaya uçurma fikri Liz için çok fazlaydı. O komik hayvanlara zarar verecek bir şey yapmak istemiyordu. Sadece evlerinin içine daha yakından bakmak ve doğrusunu söylemek gerekirse, kulübenin yakınında parlak kürklü mantarlar gibi sallanırken gördüğü o minik yavrulardan birini kucağına almak istemişti.

İşleri değiştiren Jimmy değildi. Diamond Lake'te yaşanan trajedi iki aile arasında aşılmaz bir güç alanına dönüşmüştü. Doktorun çöküşünde oynadığı rolü telafi etmek için Dr. Miller'ı görmeye gelmeyi düşünmüştü.

Hatta bir iki kez ön kapıya kadar gitmeyi başardı ama bir şey onu kapıyı çalmaktan alıkoydu.

Bugün olmaz.

Liz ön verandada durmuş, nehir boyunca yaptığı koşudan sonra soluklanıyordu. Koşmak, evinden uzaklaşabilmesinin tek yolu.

Carole ve Owen. İkiisiyle de yüzleşmek giderek daha da zorlaşıyordu. Carole, Liz'in çocuğuna yaptıkları yüzünden. Owen, kendisine yapmak istedikleri için. Charlie ortadan kaybolduğundan beri günler geçtikçe, Liz yalnız başına daha fazla zaman geçiriyordu. Herhangi birini, özellikle de bu ikisini görmek, sadece yaptığı korkunç şeyleri geri yansıtıyordu.

Miller'ların evi haftalardır çok sessizdi. Geceleri bodrumun ışığı dışında, bu saygıdeğer eski evi neredeyse terk edilmiş gibi görünüyordu. Bend *Bulletin*'in üç nüshası verandada sararmış bir şekilde duruyordu.

Liz kâğıtları topladı ve zile bastı. Cevap vermedi.

"Dr. Miller?" diye seslendi, paravan kapıyı açtı ve kapıyı çaldı.

Yıllar önce olduğu gibi aynı Delft mavisini. "Dr. Miller?

İyi misiniz? Benim, Liz."

Liz kapı kolunu çevirmeye çalıştı ama kapı kilitliydi. Elinde hâlâ gazeteler olduğu halde evin etrafından dolaştı ve garaja . Araba oradaydı.

Evde olmak zorunda.

Evin yan tarafına doğru ilerlerken Liz, neredeyse tükenmiş papatyalar ve gündüz zambaklarının arasına sıkıştırılmış, kırmızı, turuncu, sarı renklerde uzun, alçak bir şekil fark etti. Bu, sel gününden kalma tekne römorkuydu. Zambakların uzun kanatları, uzun düzleştirilmiş tekerleklerin üzerinde kavis çiziyordu. Kendisi, Dr. Miller ve kardeşi hastanedeyken çekici tarafından geri götürüldüğünden beri burada, evin yanında mıydı?

Liz aşırı büyümüş bahçeden geçti ve avucunu karavanın paslanmış metaline bastırdı. Dr. Miller bunca yıl sonra o karavanı neden saklamıştı? Ondaki hemen kurtulmalıydı. Ona hayatının en kötü gününü hatırlatıyor olmalıydı. Dağınık alan, son zamanlara kadar bahçe turları için mükemmel olan bahçesinin geri kalanıyla keskin bir tezat oluşturunuyordu. Burada, diye düşündü, adamın nadiren ziyaret ettiği bir alan vardı.

Evin nehir kıyısındaki tarafına gitti. Bodrum katının tüm panjurları sıkıca çekilmişti. Kulağını sese yaklaştırdı.

arka kapı. İçeriden gelen belli belirsiz bir ses duyabiliyordu ama tepesinden bir uçak geçtiği için televizyon mu yoksa komşunun radyosunun sesini mi emin değildi. Çok boğuktu.

Liz suyun karşısına baktı. Franklinlerin evi: büyük ve heybetliydi. Kendi evi: küçük ve zayıf. Kendisinin ve ailesinin orada geçirdiği tüm güzel zamanları hatırladı. Karanlık gökyüzüne ışık parıltıları gönderen ateş çukuru. Çıtır çıtır kızarmış bir sosislinin tadı. Owen'la hamakta seviştikleri zamanı düşündü, sadece birkaç şnorkelci yanından geçerken sessizlik içinde donup kalmışlardı. Orada durmak, bir albümün sayfalarını çevirmek ve her sayfada anıların patlamasını hissetmek gibiydi.

Bir parçası Charlie'nin son sayfa olduğunu biliyordu.

Arkasını döndü ve huzursuzca eve doğru yola koyuldu. Orada onun için hiçbir şey yoktu, ama burada bir şeyler yanlış görünüyordu.

Yıllardır Miller'ların yan komşusu olan Bayan Chow, market alışverişlerini boşaltıyordu.

"Tina," diye sordu Liz, "son zamanlarda Dr. Miller'ı gördün mü?"

Kısa boylu, yuvarlak hatlı, tüllü elbiseler ve on santimlik topuklu ayakkabılar giymeye meraklı kadın Liz'e başıyla onay işareti yaptı.

"Hayır," dedi ağır bir çantayı kalçasına götürürken. "Onu uzun görmedim. Bir haftadır mı? Belki daha fazla? Emin değilim."

"Onun için endişeleniyorum."

"Yakın olduğunuzu fark etmemiştim," dedi kadın. "Senden hiç bahsetmiyor."

Liz yemi yutmadı. Bayan Chow olumsuz bir güç olabilirdi ve Liz'in şu anda buna ihtiyacı yoktu. Zaten bundan çok çekmişti.

"Bahçesine o kadar bağlı ki, çimlerinin biçilmediğini fark edince biraz endişelendim. Çimleri biçmek için yaşadığını biliyorsunuz."

Tina Chow bakışlarını iki ev arasında kaydırdı ve çimenlere baktı. "Şaka yapmıyorsun. İtiraf ediyorum, aynı şey benim de aklımdan geçti. İlk düşündüğüm felç falan geçirdiğiydi ama sonra geçen gün Safeway dağıtım kamyonunu gördüm. Yani yemek yediğini biliyorum. Birinin işine karışmak bana düşmez. Senin de değil."

Tekrar söylüyorum, yem almadım.

"Doğru," dedi Liz. "Teslimatlara başladığını bilmiyordum."

Bayan Chow iç geçirdi. Çantası ağırdı ve genç kadın yiyecekleri taşımayı teklif etmemişti. Genç neslin ne kadar düşündü.

"Ben de öyle," dedi sonunda ve tüllü kalçasını sallayarak arabanın kapısını kapattı. "Kısa bir süre önce başladı. Ona soracaktım ama meşguldüm ve o da bahçede dolaşmıyordu. Umarım hasta falan değildir. O açgözlü akrabaları eski evi kiraya verecek ve ben de hayatımın sonuna kadar kardeşlik partilerine mahkum kalacağım."

Liz ona teşekkür etti ve caddeye doğru yürümeye başladı.

"Franklin'den haber var mı?" Bayan Chow sordu. Liz arkasını döndü. "Hayır," dedi. "Hâlâ kayıp."

Market alışverişi yapan kadın endişeli bir yüz ifadesi takındı. "Zavallı çocuk. Zavallı ebeveynler. Bugünlerde dünya kesinlikle daha çirkin bir yer gibi görünüyor."

Liz bu duygulara karşı çıkamazdı. İşlerin bu hale gelmesindeki rolünü de inkâr edemezdi. RAV4'ünü düşündü. O arabayı saklamayacaktı. Dr. Miller'ın tekne römorkunu yaptığı gibi onun da bir kaza anıtı olmasına izin vermeyecekti.

Arabası garajdaydı. Dr. Miller eve mi kapanmıştı? Liz'in hapisten çıktıktan sonra için hayal ettiği türden bir sondu bu.

Kendini içine kapatmış, asla başka bir yüzleşememişti.

Diamond Lake'de olanlar bir kazaydı. Charlie'ye olanlar da öyleydi. En azından başlangıçta. Yine de bu iki olay birbirinden çok farklıydı. Sadece bir tanesi gerçekten utanç vericiydi.

Şimdiye kadar dört mil yol kat etmiş olmasına rağmen, bir kez daha koşmaya başladı. Parka geri döndü, nehir boyunca. Koşabildiği kadar hızlı koştu. Kalbinin o kadar çok çalıştığını hissediyordu ki kalp krizi geçireceğinden neredeyse emindi.

Bu kolay bir çıkış yolu olurdu.

BÖLÜM ELLİ YEDİ KAYIP: YIRMI DOKUZ GÜN

Ertesi gün öğleden sonra Liz, Jarrett'ların misafir odasında hareketsiz yatan Carole'a baktı. Carole'un gümüş sarısı saçları karmakarışık. Komodinin üzerinde bir bardak su ve kendi acısını dindirmek için aşırıldığı haplar duruyordu. Medyanın önünde tuttuğu küçük oğlunun çerçeveli fotoğrafı onu izliyordu.

"Carole?" Liz yaklaşarak, "Daha iyi misin?" dedi. "Kendini daha iyi hissediyor musun?"

Charlie'nin annesi kıpırdandı ama başını çevirip bakmadı. "Ben ," dedi, sesi fısıltı gibiydi. "Sadece üzgünüm. Sadece yorgunum."

Liz onun yanına tünedi, kalbi bir sinek kuşununki gibi çarpıyordu. Elini Carole'un elinin üzerine koydu ve hafifçe okşadı. Carole sessiz kaldı.

Liz oturduğu yerden odaya bakıyor, olan biten her şeyi hatırlıyordu. Yaptığı her şeyi. Nehir kenarındaki köpeklerin havlamalarını duyabiliyordu. Bir araba geçerken geri tepti. Sonbahar güneşinin alçak ışığı panjurların çıtalarını kesiyor ve yatak örtüsünün üzerinde dar çubuklardan oluşan bir desen oluşturuyordu.

Hapishane parmaklıkları.

Yatak odasının dışında her şey her zaman olduğu gibi devam ediyordu. Nehir evin önünden geçiyordu ve gün, herhangi bir günün olabileceği kadar güzeldi.

Liz'in karnının içindeki acı şiddetlendi. Midesi bir kez daha kendini boşaltma tehdidiyle karşı karşıya kaldığında bir mide bulantısı dalgası daha hissediyordu. Kadın

hiçbir şey kalmadığı için yemeyi bırakmıştı. Boğazı çiğdi.

"Bir işimi halledeceğim," dedi sonunda. "Sadece üzgün olduğumu ve Charlie ile yer değiştirebilmeyi dilediğimi söylemek istedim."

Carole Liz'in elini sıktı. "Biliyorum," dedi. "Ben de biliyorum."

Liz başka bir şey söylemedi. Gerçek itiraflarını karakola ve davayla ilgilenen dedektife saklayacaktı. Oraya geri dönecek ve bu kez doğruyu söyleyecekti, çünkü yapılacak doğru şey buydu. Her şeyi kendi üzerine alacak ve Owen'ın bundan sağ çıkmasını sağlayacaktı. Carole'un elini son bir kez sıktı, eğildi ve başının üstünü öptü.

"Seni seviyorum," diye etti Carole. "Bunu sensiz atlatamazdım. Pamuk ipliğine bağlıyım ve yanımda olan tek kişi sensin."

Safra Liz'in boğazından yukarı çıkmaya başladı.

"Ben de seni seviyorum," dedi, sesi kısılmış bir fısıltı gibiydi.

BÖLÜM ELLİ SEKİZ KAYIP: YIRMI DOKUZ GÜN

Liz nehrin eski komşusunda bir şeylerin yolunda gitmediğini biliyordu. Yaya köprüsünden karşıya geçti. Hafif, dantelli bir kar tabakası düşmüş ve erimeye başlamıştı. Bend'in ne yapacağı belli olmazdı. Ekim ayına kadar sürebilen kıvılcıllı yazları ya da nehir kenarındaki kiralık evlere kayakçı akınına neden olan bir kar yağışı.

Miller'ların Wedgwood mavisi kapısında durdu ve kapıyı çaldı. Cevap gelmeyince elini kapı pervazının tepesine uzattı. Bunun gibi eski alışkanlıklar nadiren değişirdi. Seth bir keresinde anne babası öğleden sonra yokken ona saklandığı yeri göstermişti. Ama anahtar yoktu. Oturma odasının penceresinin kilidi açıktı ve onu kaldırıp açtı. Başını sessiz boşluktan içeri soktu. Kapının yanında büyükten küçüğe doğru dizilmiş üç bavul duruyordu. Liz, Dr. Miller'ın bir yere gitmeye hazırlandığını ama kapıdan çıkmayı başaramadığını düşündü. Güvertedeki tüneğinden ya da o kadar dikkatle baktığı bahçeden kaybolmuştu. Saplantılı bir şekilde.

Ona bir şey oldu.

Ona seslendi. Cevap vermedi.

Bir şeyler ters gidiyordu.

Liz çerçevesini içeri doğru iterek parke zemine indi. Endişeliydi ve kendisinden başka bir şey için, içinde bulunduğu korkunç durumdan başka bir şey için endişelenmek ona kendini daha iyi hissettiriyordu. Daha güçlü.

Havaya tatlı bir şey sinmişti ve o da kokuyu takip ederek ana yatak odasının ana banyosuna gitti. O da neydi öyle? Onu büyük bir küveti ayaklı lavabosu olan karanlık, panelli bir alana çekiyordu. Uzak köşede bir tuvalet vardı. Dr. Miller'ın tıraş takımı lavabonun köşesine yerleştirilmişti. Üzerinde yelkenli gemi resmi olan beyaz bir kolonya şişesi onu çağırıyordu. Liz kırmızı kapağı çıkardı ve içine çekti.

Old Spice.

Liz daha nefesini veremedi, Dr. Miller'ın onları Diamond Lake'e götürdüğü günkü steysin vagonun içinde dehşete kapılmış bir kıza dönmüştü. At ona doğru geliyordu; toynakları ön camı parçalıyordu. Arabaya çarpan enkazın korkunç sesi. Hepsi ona doğru geliyordu. Hastanedeydi. Ailesinin kızgın ve endişeli yüzleri. Bayan polis memuru, Seth'in başına gelenlerden Dr. Miller'ı sorumlu tutması için ona baskı yapıyordu.

Liz düşmemek için ellerini lavabonun üzerine koydu.

Annesinin baharatlı şarabı gibi alkol kokusu almamıştı. Liz

Old Spice kokusu almıştı.

Sersemlemiş bir halde banyodan çıktı ve mutfağa gitti. Her şey kaldırılmıştı. Tezgahlar tertemizdi. Sanki ev bir emlakçının olası bir alıcıyla gelmesine hazırdı. Tertemiz. Ev gibi. Dolu bir cam kahve fincanı bile vardı. Lavabonun üzerindeki pencereden kendi evini ve Franklin'lerin evini görebiliyordu.

Old Spice.

İçki değil.

Hiç içki içmemişti.

Gözyaşları geldi, ama sessiz . İnsanın gerçekten farkına varmadan dökülen türden.

Nefes aldı ve kendini toparlamaya çalıştı.

Dr. Miller neredeydi?

İçinde yaşamış aileden izler taşıyan milyon dolarlık bir ev, ama gerçekten kişisel hiçbir şey yok. Resim yoktu. Eski, sarı duvar telefonunun altındaki küçük masanın üzerinde bir çift yaban ördeği duruyordu. Kahve fincanına dokundu. Soğuktı.

Mutfaktan çıkarken, bodrumda çalan televizyonun sesini duyabiliyordu. Oraya inmeyeli uzun zaman olmuştu. Merdivenlerin başında durdu.

"Dr. Miller, aşağıda ?" Sesi zayıftı.

Bir hareket duydu. Televizyon sustu ve ardından bir kapının kapanma sesi geldi.

"Ben Liz Jarrett, Dr. Miller. Aşağı geliyorum. İyi misiniz?"

Karanlıktı ve ışığı açtığına çok sayıda aile fotoğrafıyla karşılaştı. Merdiven boşluğunun duvarı onlarla kaplıydı. Miller'ların resimlerinden başka bir şeye bakmadığını fark etmesi bir dakikasını aldı. Nefesi kesilmişti. Fotoğraflar nehirdeki yaşamlarının her anını gösteriyor gibiydi. Sersemlemiş bir halde odadan dışarı çıktı ve etrafına bakındı.

Onları oraya her kim koyduysa -Dr. Miller olabilir mi- bunu yapmak için saatlerini harcamıştı. Tüm bunları görmek gözlerini yaşarttı. Bu çok üzücü bir sevgi emeğiydi. Bu devasa dizide anlatılan aile artık yoktu.

Parmaklarını resimlerin üzerinde gezdirdi. Fotoğraflar panellere zımbalanmış ve neredeyse kusursuz bir kolaj oluşturmuştu. Bir fotoğraf diğerlerinden farklıydı çünkü piriç raptiyelerle tutturulmuştu ve sanki aceleyle eklenmiş gibi yamuktu. Seth ve babasının teknenin önünde durdukları bir fotoğraftı bu. Dr. Miller oğlunun saçlarını şakacı bir şekilde karıştırırken baba ve oğul sırtıyordu.

Emin olamıyordu ama kaza sabahı çekilmiş gibi görünüyordu. Seth üzerinde gülen surat olan "*Have a Nice Day*" tişörtünü giyiyordu. Bu tişörtün görüntüsü hafızasına kazınmıştı. Seth onu önündeki araçtan gördüğü son şey buydu.

Onun hayatını

kurtarmak.

Kaderini

mühürlemek.

Liz aniden oradan çıkmak istedi. Tam alt basamağa ulaştığı sırada Dr. Miller göründü. Her zamanki haki pantolonunu, Hawaii gömleğini ve parmak arası terliklerini giymişti. Beyaz saçları taranmamıştı ve gözleri uykudan yeni uyanmış gibi uykulu görünüyordu. Hiçbir şey söylemedi. Sadece ona baktı, elleri arkasında kıpırdamadan duruyordu.

"Evimde ne yapıyorsun?" diye sordu sonunda.

Liz kıınıldamadı. O davetsiz bir misafirdi. Endişeli biriydi ama yine de davetsiz bir misafirdi. "Özür dilerim," dedi. "Bir süredir seni kimse görmemişti. bir şey gelmiş olabileceğini düşündüm."

Gözleri kısıldı. "İyi olduğumu görebilirsiniz," dedi.

"Doğru." Onun arkasından baktı. Televizyon, bodrumun penceresiz aydınlatıyordu. Kanepenin üzerinde zikzaklı, çok renkli çizgili, buruşuk bir tığ işi yorgan duruyordu.

"Seni uyandırmak istememiştim," dedi Liz. "Endişelendim."

"Birini önemsiyor olman neredeyse komik," dedi. "Onca insan arasından seni."

Adamın yüzünü inceledi. *Nereye varmaya çalışıyordu?*

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordu.

"Gitmeni istiyorum," dedi. "Önünden kaybolmanı istiyorum. Beni hasta ediyorsun. Sen ve iğrenç kocan ve o sefil komşular, Franklinler. . . . Hepiniz midemi bulandırıyor sunuz. Şimdi evimden defolup gidin."

"Özür dilerim. Sadece yardım etmeye çalışıyordum."

"Hemen şimdi giderek yardım edebilirsiniz."

"Peki," dedi ve bodrum merdivenlerinden yukarı çıkmak için döndü. Tam ilk adımı atmıştı ki arkasından gelen yumuşak bir çığlık duydu. Etrafında döndü. "O da neydi?"

Dr. Miller onu . "Evimden defol git dedim! Seni dışarı atmamı mı istiyorsun? Çünkü atacağım. Sadece dene beni. Bunu yapacağım ve bundan memnuniyet duyacağım."

Yine çığlık.

Liz başını eğdi. Çığlık, Seth ve kardeşlerinin kışın kanolarını ve bisikletlerini sakladıkları odayı kapatan kapının arkasından geliyordu.

"Burada neler oluyor?" diye sordu.

Yaşlı adam onun bodruma girmesini engelledi.

"Çık dışarı," dedi. "*Sizi, hepinizi* görmek beni hasta *ediyor*. Ama özellikle seni, Lizzie. Seni her gördüğümde o günü hatırlıyorum."

Liz ona meydan okuyarak bir adım aşığı indi. Şimdi göz göze gelmişlerdi. Göz.

Bu, yapacaklarını hayal ettiğı bir konuşmaydı. selden sonra vardı.

"Sen olmalıydın," dedi. "Bunu uzun zamandır aklımda tutuyordum. Sadece sana ve bu kahrolası kasabadaki herkese söylemek istedim. Seth burada olmalıydı. Sen değil."

"Biliyorum," dedi. "Biliyorum. O beni kurtardı. Seth beni kurtardı. Kurtarmamalıydı ve keşke kurtarmasaydı, çünkü o iyiydi ve ben iyi değilim."

"Alçaksınız," dedi Dr. Miller. "Sen ve kocan. Ne yaptığını. Biliyorum."

Liz havanın odadan çıktığını hissetti. Yaşlı adamın yüzüne baktı. Gözleri delici ve soğuktu. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Gözleri onunkilerde kaldı. "O gece her şeyi gördüm," dedi sonunda. "Ne yaptığını gördüm."

Liz onun ne demek istediğini anlıyordu ama yine de yüzündeki ifade bir inançsızlık ve sorgulama ifadesiydi.

"Çocuk," dedi.

"Anlamıyorum."

"Seni takip ettim," dedi. "O çocuğa bir çöpmüş gibi davrandınız. Sizin hiç ahlakınız yok. Neyin doğru neyin yanlış olduğuna dair hiçbir fikriniz yok. Beni iğrendiriyorsun, Lizzie."

Bir kez daha çığlık.

Liz ayaklarının altındaki o kayan kumları yeniden hissedebiliyordu. "Ne oldu? bu mu?"

Kim kelimesini kullanmak istemedi çünkü zaten biliyordu.

Tek kelime etmedi.

"Burada ne yapıyorsunuz, Dr. Miller? Bu ne tür bir çılgınlık?"

"Gerçekten mi?" diye sordu. "Bana böyle bir şey mi söyleyeceksin? Yaptığın şeyden sonra mı? Ne yaptığımı biliyorsun. Kimlere sahip olduğumu biliyorsun. Kimi kurtardığımı."

O yaptı. Oda küçüldü ve duvarlar içine kapandı. Liz zorlukla nefes alabiliyordu.

Yaşlı adam konuşuyordu. Liz onun dudaklarının hareketini neredeyse ağır çekimde izledi ama ne dediğini anlayamadı.

Bu doğru olamaz.

"Hayır," dedi bir yudum hava emerek.

Dan Miller aniden arkasında tuttuğu neşteri salladı. Işığında parlıyordu.

"Ölmesi gereken kişi sen olmalıydın, seni aptal, değersiz kızım."

"Bu Charlie olamaz," dedi, gözleri şimdi perçinlenmişti. Bıçak.

"Onu sen ve Owen'ın attığı yerde buldum," dedi. "Siz ikiniz onu ölüme terk ettiniz. Ben onu kurtardım."

"Ölmüştü," dedi, hayatta kalmak için yeterli havayı solumaya çalışarak. Sanki düşecekmiş gibi hissediyordu. "Bu bir kazaydı."

Neşter parlıyordu.

"Ölmemiş," dedi. "Bir sarsıntı. Şiddetli bir sarsıntı."

Kumlar yine kaymıştı. Düşecekti. O adamın bıçağı kalbine saplamasına izin verecekti.

"Bilmiyordum," dedi. "Öldüğünü sanıyordum. Bu bir kazaydı. Neden onu hastaneye götürmediniz?"

Yaklaştı. Sadece bir adım.

"Onu buldum," dedi. "O benim. Onu bir kenara attın. Ailesi - eğer onlara böyle demek istiyorsan - arabalarını kendi çocuklarından daha çok önemsiyor. Buraya hiç taşınmamalıydılar. Dilerim o çirkin evleri yanıp kül olur."

Liz'in zaman kazanması gerekiyordu. Kendisine bir güç dalgası geldiğini hissedebiliyordu.

"Ben de o evden nefret ediyorum," dedi, onunla fikirde olmanın onu sakinleştireceğini ve bir iki dakikalığına oyalayacağını düşünerek.

Ama Dan Miller sadece güldü. "O eve göz dikmişsin," dedi. "O insanlarla nasıl yakınlaştığını gördüm. Sen ve kocan kimseye saygı duymayan lanet olası dağcılardan başka bir şey değilsiniz. Sadece bir şeyler. Tek istediğiniz bu: bir yığın eşya."

"Charlie'yi incitmek istememiştim," dedi, sesi birden yalvarır gibi çıkmıştı. "Bu bir kazaydı."

"Dikkatsizdin," dedi yaşlı adam. "Nereye gittiğine dikkat etmiyordun. Yaptığın her şeyi görmedim ama ikiyle ikiyi toplayabilirim. İlk başta onu paketlediğini ve hastaneye götürdüğünü düşündüm. Bunu yapmalıydınız. Düzgün bir insan bunu yapardı."

"Korkmuştum," dedi.

Dr. Miller ona sert bir bakış attı. "O küçük çocuktan başka bir şey için endişeleniyordunuz."

"Öldüğünü sanmıştım," dedi. "Onu öldürdüğümü sandım. Öldüğünden emindim."

"Yakında ölmüş *olacaksın*, Lizzie." Neşteri ona doğru itti ve Lizzie kalbine saplanacak bir kesikten kaçınmak için vücudunu yeterince büktü. Onun yerine bıçak omzunu kesti. Yaradan kırmızı bir kan aktı ve Liz bir çığlık attı.

"Hareket etmemeliydin," dedi. "Ben doktorum. Bunu acısız ve hızlı bir şekilde yapabilirim. Öleceksin, Lizzie. Charlie ve ben de buradan gideceğiz."

Liz biraz sersemlemişti ama hayatı için mücadele edemeyecek kadar değil. Kendini yaşlı adamın üzerine attı ve ikisi birden cılalı çimento zemine neşter Dr. Miller'ın elinden uçtu ve ağlama sesinin geldiği kapının yanından sekerek geçti.

Kapı bir aralık açıldı ve Charlie dışarı çıktı. Çocuğun görüntüsü Liz'in nefesini kesti. Üzerinde pijamaları vardı. Kafası karmakarışık bir sarıydı ve annesinin çektiği son fotoğraflardan biraz daha uzundu. Onun dışında tıpkı kaybolduğu günkü gibi görünüyordu. Sağlıklıydı. Temizdi.

Ve canlı.

Çocuğun ayaklarının dibinde neşter vardı.

Dr. Miller ondan uzaklaşıp neşterin peşinden sürünmeye başlarken, "Öleceksin," dedi.

Liz bir şekilde onun peşinden gidecek gücü buldu. Adamın sırtına atladı ve boynunu yakaladı ama boğmak için çok zayıftı.

onu. Gücünün azaldığını hissedebiliyordu. Dr. Miller onu kabaca üzerinden yuvarladı ve neşteri aradı.

Charlie'ye baktı.

BÖLÜM ELLİ DOKUZ KAYIP: YIRMI DOKUZ GÜN

"izin verme, Charlie!"

Korkudan gözleri fal taşı gibi açılmış olan küçük çocuk eğildi ve Dr. Miller'in parmak uçları paslanmaz çelik sapa değmeden hemen önce bıçağı eline aldı. Charlie bir adım geri çekildi ve televizyonun önüne doğru yığıldı, küçük bedeni televizyonun mavimsi parlaklığı karşısında siluet halindeydi. Bıçağı iki eliyle önünde tuttu ve onlara baktı.

Liz için bu ya yap ya öl demekti. Kendini bir kez daha yaşlı adamın sırtına fırlattı ve onu yere düşürdü. Doktorun başını ellerinin arasına aldı ve elinden geldiğince sert bir şekilde betona çarptı. Kafatasının haşlanmış bir yumurta olduğunu ve onu sert bir tezgâha çarparak kırıp kabuğunu parçalayacağını hayal etti. Dan Miller bir çığlık attı ve kafasından akan kan koyu, yapışkan bir havuz oluşturarak kalın beyaz saçlarına karıştı.

"Bunu yapmak istememiştim," dedi ve kendini yukarı iterek Onu.

Kendini kaldırmaya çalıştı ama sadece başardı. Onun Gözleri, göremediğini düşündüren bir bulanıklıkla yukarıya, ona bakıyordu.

"Ne yaptığını ," dedi ve sonra çenesi düştü. Cam gibi gözleri tavana sabitlenmişti.

Ne oluyordu? Etrafındaki her şey bir rüya mıydı? Yoksa Owen'ın ona verdiği ilaçlar halüsinasyon görmesine mi neden olmuştu? Gömleği kanla lekelenmiş olan Dr. Miller'in üzerine eğildi ve

Nabız için. Ölmüştü. Onunla hayatını kurtarmak için dövüsmüştü, onu öldürmek için değil.

Bir anda yanında beliren Charlie, "Annemi istiyorum," dedi.

Bu bir rüya mıydı?

"Eve gitmek istiyorum," dedi.

Liz dik oturdu ve ona sıkıca sarıldı. Pijama giyyordu. İyi görünüyordu. Güzel kokuyordu. O iyiydi. arkasında, altın sarısı saç halesinin altına gizlenmiş küçük bir yumru hissedebiliyordu. Charlie yaşıyordu! Bu gerçektir! Ve bir şekilde Tanrı ona işleri yoluna koyması için bir şans vermişti. Polis Charlie'nin Dr. Miller'ın yanına nasıl düştüğünü anlamaya çalışacaktı. Charlie muhtemelen buna cevap veremezdi ama onlara bildiklerini anlatacaktı.

Onlara söylerdi.

"Tatlım," dedi onu kollarına alarak, "seni eve götüreceğim.

Şimdi seni annene götüreceğim."

Omzundan kan sızıyordu ama o buna aldırmadı. "Liz Teyze," dedi, "Dan yaralandı."

"Biliyorum," dedi. "Özür dilerim. Seni eve götürdüğümde yardım çağıracağım."

Charlie'yi taşıyan Liz, nehre bakan bodrum kapısını açtı. Adrenalin vücudundan akıyordu. Dünyası değişmek üzereydi. Carole verandada nehri izliyordu. Artık her şey bitmiş olmalıydı. Liz adam kaçırmaktan ya da buna bir suçtan hapse girecekti ama Charlie'yi öldürmemiştir. O bir katil değildi.

Küçük bir çocuğun katili değil.

Dr. Miller mı? Bu başka bir mesele.

"Carole!" diye seslendi suyun üzerinden, sesi duygu yüklüydü. "O yaşıyor! Charlie yaşıyor!"

Carole nehrin kenarına koştu. Çılgına dönmüştü. Liz uzaktan bile Charlie'nin annesinin neler olduğunu, oğlunun kendisine geri dönmek üzere olduğunu anladığını görebiliyordu. Dua ettiği her şey gerçekleşmişti.

O Jaycee'ydi. Elizabeth'ti. Cleveland'da hayatta kalanların üçlüsüydu.

Su yüksekti ve hızla akıyordu. Liz onu durdurduğunda Carole suya girmek üzereydi.

"Hayır, Carole!" diye seslendi. "Suya girme. Benimle köprüde buluş. 911'i ara. Dr. Miller başından beri onu tutuyordu. Sanırım onu ben öldürdüm, Carole. Dr. Miller'ı ben öldürdüm!"

"Anneciğim! Anneciğim!"

Liz, Deschutes üzerindeki yaya köprüsünde Charlieyi annesinin kollarına bırakırken Carole'un yüzündeki ifadeyi asla unutamayacaktı. Bir şekilde şaşkınlık, şok, korku, rahatlama ve minnettarlığı aynı anda ifade eden bir bakıştı bu. Liz birkaç adım geri çekilerek onları yalnız bıraktı. Anne ve oğul açıklığın ortasında durmuş, Deschutes'in altından akan su altlarından çekilen gri bir atkı gibiydi.

Gözyaşları Carole'un yüzünden aşağı akıyordu. "Charlie," dedi tekrar tekrar.

"Anne," dedi, "seni çağırıyordum. Neden gelmedin?"

Carole ona sıkıca sarıldı. Onu içine çekti.

"Tatlım," dedi, "seni arıyordum. Seni arıyordum.

Her yerde. Seni duymadım. Bana seslendiğini duymadım." "Liz Dan'i incitti," dedi.

Carole önce Liz'in kanı, sonra da omzundaki yarayı fark etti. "Liz, yaralanmışsın."

"Ben iyiyim," dedi Liz.

"Bir doktora ihtiyacımız var," dedi Carole. Oğlunu kucakladı ama gözlerini arkadaşından ayırmadı. "İçin de yardıma ihtiyacımız var. O seni kurtardı, Charlie. Liz seni kurtardı."

O sırada Liz sersemlemişti. Zar zor ayakta durabiliyordu. Birini öldürmüştü. Bu kez gerçekten öldürmüştü. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki göğüs kafesi ağrıyordu. İçinde kendini hiç kadar yalnız hissediyordu. Sırrı onu yiyip bitirmişti ve içinin boş olduğunu hayal ediyordu.

"Özür dilerim. Çok üzgünüm," dedi kelimeleri bulmaya çalışarak.
"Sana söylemem gereken bir şey var."

Carole bakışlarını bir an için oğlundan ayırdı. "Onu kurtardın," dedi. "Charlie'yi kurtardın. Hadi gidelim."

Hâlâ doğru sözcükleri arayan Liz daha fazlasını söylemek istedi ama Carole buna izin vermedi.

"Onu bir doktora götürmeliyiz," dedi. "Ona ne yapıldığını Tanrı bilir."

"Tamam," dedi Liz. "Evet."

Liz, Deschutes'in kendi taraflarına doğru yürürlerken Carole'un oğluna sokulmasını izledi. Uzaktan siren sesleri duyuluyordu ve insanlar nehir boyunca anne ve çocuk arasındaki çarpıcı kavuşmayı izlemek için toplanmaya başlamıştı. Polis araçları ve ambulanslar olay yerine gelirken seyirciler çoğunlukla sessiz kaldılar.

"Bu kayıp çocuk," dedi bir kadın. "Bu bir mucize," dedi bir başkası.

ALTMİŐİNCİ BÖLÜM KAYIP: ARTIK YOK

Dan Miller'ın bodrumu bir hazırlıkçının rüyasıydı. Yaşlı adam bu alanı konserve ürünleriyle dolu bir kiler, yiyecek dolu bir derin dondurucu ve bahçe kulübesi ile mutfaktan topladığı potansiyel silahlardan oluşan bir depo ile donatmıştı. Bıçaklar. Bir testere. Çekiçler. Bir çeşit sığınaktı. Teknisyenler olay yerini inceledi ve ceset kaldırıldı. Sadece Esther ve Jake kaldığında, boşluk yankılanıyor gibiydi.

Temiz ve sade.

"Ne yapıyordu?" Jake garip silah yığınıni karıştırırken sordu. "Son Zamanlar falan mı?"

Esther emin değildi. "Belki başka bir şey."

Ana yaşam alanına doğru ilerlediler. Kanepe belli ki doktorun yatağı olarak kullanılmıştı. Bir ucuna düzgünce yerleştirilmiş bir yastık, diğer ucuna da özenle katlanmış bir Pendleton battaniye konmuştu. Ayakkabılar cilalanmış ve ayaklarının içine girmesini bekliyordu. Her şey yolundaydı -düşüp kafatasını cilalı beton zeminde kıldığı yeri gösteren büyük kanlı leke dışında.

Jake, "Bilincim hiç yerine gelmedi," .

Esther, "Sağlık görevlileri hastaneye götürülürken fenalaşmadan önce bir şeyler mırıldandığını söyledi," dedi. "Ne emin değiller. Diamond Lake ile ilgili bir şey olabileceğini düşünüyorlar."

Genç adamın yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. "Burası çocuğunun boğulduğu yer."

Esther başını salladı.

"Sence bunun onunla bir ilgisi var mı?"

Esther bahçe aletlerine, tıbbi neşterlere ve mutfak bıçaklarına baktı. "Muhtemelen hayır. Sebepler üzerinde fazla düşünmek istemiyorum zaten. Bırakalım kanıtlar bize yol göstereyin."

"Yani asla bilemeyebiliriz."

"Bazen işler böyle yürür." "Pek tatmin edici değil."

Sessiz bir kahkaha . "Tatmin olmak çok şey istemektir."

"Evet, ama Dr. Miller'ın neden bir komşu çocuğunu bahçesinden alıp esir tuttuğunu bilmemek Bilmiyorum, bu hiç bilmeyecek kadar çok şey var."

"Evet, öyle."

Charlie'nin tutulduğu odaya girdiler. Bodrumun geri kalanı gibi burası da düzenliydi. Yatakta eski *Star Wars* çarşafı ve eski mavi şönil bir yatak örtüsü vardı. Bachelor Dağı kayak posterleri yatağın arkasındaki bal çamı panelli duvara yerleştirilmişti. Mekanın uzak köşesinde bir deveboynu lamba alanı aydınlatıyordu. Yirmi yıl önceki bir çocuğun yatak odasının .

"Ordudaydı," dedi Esther, çarşafın üzerindeki hastane köşelerini ve komodinin üzerindeki üç havluyu göstererek. "Bu ya da hapishanede geçirdiği zaman bir erkeğin yatağını nasıl düzgün yapacağını bilmesini sağlar."

Jake yatağının özensiz bir şekilde yapılmış memnundu.

Yatağın karşısında bir dizi cerrahi alet ve tıbbi malzemeye düzenlenmiş paslanmaz çelik bir masa vardı.

"Tanrım, Esther, sence o çocuğa şey yapacak mıydı?"

Esther öyle düşünmüyordu. "Charlie'yi kaçırdığında onu yaralamış olmalı. Bence yaptığı şeyi düzeltmek için elinden geleni yapıyordu."

Bir saniye boyunca sessizce durdular ve her şeyi anladılar.

Jake, "İşlerin sonuçlanacağını hiç düşünmezdim," dedi. "Çocuğun öldüğünden emindim. Brad Collins'le ilgili bir hata yapmış olabileceğimizi ve gerçek suçlunun o olduğunu düşünmüştüm. Ya da Carole Franklin'in . . . bluzundaki kan. Arkadaşı Liz belki de ona yardım etmek için bir şeyleri örtbas ediyordu. Aklım oraya bile gitti. Asla

çocuğun en başından beri burada, burnumuzun dibinde olduğunu düşünmüş olmalı."

Büyük bir yetersizlik, diye düşündü. "Kimse yapamaz," dedi sonunda.

Esther yatağın altına bakmak için eğilirken Jake tıbbi malzemeleri karıştırdı. "Sence Liz Jarrett ofise geldiğinde bize ne söylemek istemiştir?"

"Belki de komşusu hakkında şüpheleri vardı," dedi. "Belki de başka bir konuda kendini suçlu hissediyordu. Sanırım artık bir önemi yok." Eldivenli parmak ucuyla boya sıçramış bir muşambayı çekiştirdi ve yatağın altından kaydırarak çıkardı.

"Burada neyimiz varmış?" Jake sordu.

"Bir muşamba," diyerek bariz olanı ifade ve bunu yaparken genç partnerini gülümsetti.

"Oh, bunlar o şeyler," dedi, yaparak.

Yüzünü buruşturdu. "Laboratuvardaki teknisyenlerin bunu iz kanıt için incelemesi gerekecek. Doktorun çocuğu ilk doğduğunda saklamak için bunu kullandığından şüpheleniyorum. Burada, bodrumda kurduğu mükemmel düzene uymadığı kesin."

"Hayır, öyle değil," dedi.

Esther uzun bir süre muşambayı inceledi. Jake'e baktı ve sonra tekrar benekli kumaşa döndü.

Daha yakına eğildi. "Ne oldu?" diye sordu.

"Bu," dedi ve bir renk sıçramasını işaret etti.

Karanfilden daha koyu, şakayıktan daha parlak bir pembe tonuydu. Ayırt edici ve akılda kalıcıydı. İnsanların kalıpcı tipler olmadıklarını kendi tarzlarını ortaya koyduklarını dünyaya göstermek için kullandıkları türden bir boya rengiydi Bu renk tonuna daha önce bir yerde rastlamıştı ve nerede yeni fark etmişti.

"Jarrett'ların evinin ön kapısı da aynı renkte," dedi ve yine on sent büyüklüğündeki bir noktayı işaret etti. "Bundan neredeyse eminim."

"Fark etmedim," dedi.

"Sorun değil," dedi. "Yanılıyor olabilirim."

İçten içe yanılmadığını biliyordu.

"Sence bu ne anlama geliyor?" Jake sordu.

"Bilmiyorum," dedi Esther. "Ama tuhaf, değil mi? Buradaki her şey temizden daha temiz ... *bunun* dışında. Bu kirli eski muşamba. Neden burada?"

"Sanırım öğreneceğiz. Değil mi Esther?"
Gölümsedi. "Deneyeceğiz."

ALTMİŞ BİRİNCİ BÖLÜM KAYIP: ARTIK YOK

Charlie Franklin ve annesi ambulansla getirildiğinde Della Cortez yirmi dört saatlik vardiyasının son üç saatini çalışarak geçiriyordu. Bütün hastane bu olayı konuşuyordu ve bir personel olaya bakmak için gelmişti. Hepsi de kariyerleri boyunca her türlü tıbbi dramı görmüştü ve Bend'deki herkesin takip ettiği hikâyenin bu beklenmedik mutlu sonuyla heyecanlanmışlardı.

Hastaneler nadiren iyi haberlerin verildiği yerlerdir.

Çocuğun tüm hayati değerleri iyi durumdaydı, ancak başının arkasındaki bazı hafif morluklar travma doktorunu MRI isteyecek kadar endişelendirmişti. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Carole Charlie'nin yanından bir saniye bile ayrılmayı reddetti. Kayboluşunun ve mucizevi iyileşmesinin koşulları göz önüne alındığında, hastane personeli onun oğlunun yanında kalmasına izin verdi.

Bir hemşire, annenin engel olduğu konusunda ısrar eden bir meslektaşına "Ben de çocuğumu bırakmazdım" dedi. "Bakın, sizin çocuğunuz yok, bu yüzden söz hakkınız yok."

Bir hemşire işlem den önce sakinleştirici içeren bir serum taktı.

Charlie irkilmedi bile.

"Babam nerede?" diye sordu, sakinleştirici etkisini göstermeye başladığında göz kapakları titriyordu.

"burada olur," dedi Carole, ama ona haber verilip verilmediğinden bile emin değildi. Ona ulaşmaya çalışmamıştı. Onu bir daha hiç görmemiş olmak umurunda değildi. Aslında umuyordu.

Carole oğlunun elini tutarak doktora sessizce, "korkacak," dedi.

"Hayır, iyi olacak," dedi Dr. Cortez. "MR çekildiğinden haberi bile olmayacak."

Charlie'annesi, radyolog onu çift kapıdan muayeneye götürürken son ana kadar bırakmadı.

Dr. Cortez, "Yirmi dakika içinde çıkacak," dedi.

Carole kollarını sıkıca kendine doladı ve orada durup doktora baktı, zihni sigorta eksperıyla yaptığı telefon konuşmasıyla başlayan çilenin her anını canlandırıyordu. İçten içe tüm olanların kendi hatası olduğunu biliyordu. Kim ne derse desin. Onu yalnız bırakmıştı. Birinin onu alması için yeterince uzun süre arkasını dönmüştü.

Ve hiç de yabancı biri değildi. Nehrın karşısındaki adamdı.

"Kim birinin çocuğunu alır?" diye sordu travma doktoruna, düşüncelerinin sterilize edilmiş bir versiyonunu.

"Size anlatmaya başlayamam, Bayan Franklin," dedi. "Ama Charlie artık güvende. İyi görünüyor. Genç. Sağlıklı. Ait olduğu yere geri döndü." Doktor yakındaki bir sandalyeyi işaret etti. "Lütfen oturun," dedi. "Her şey yoluna girecek."

Carole parmaklarını dudaklarına götürdü. "Hayır, ayakta duracağım. Burada bekleyeceğim." Kendini çift kapının dışına attı, gözlerini camın ötesindeki boş koridora dikti. Haftalar süren çile onu, cildini, saçlarını yıpratmıştı. Artık derli toplu görünmüyordu. Yine de o anda onu izleyen hiç kimse yerdeki en mutlu anneden başka bir şey görmemişti.

Charlie Franklin'in MR sonuçları Esther ve Jake'in Della Cortez'i aramak üzere hastaneye gelmelerinden kısa bir süre önce geldi. Onu küçük çocuğun dinlendiği odanın hemen dışında, annesinin yanında buldular.

"O iyi olacak mı?" Esther açık kapıdan içeri baktıktan sonra sordu.

Dr. Cortez, "Kafa travması dışında durumu iyi," dedi. "İyi beslenmiş. Temiz. Belli ki en azından fiziksel olarak mağdur edilmemiş."

"Kötü muamele izi yok mu?" Esther sordu.

"Yok."

"Peki o ucube onu neden kaçırdı?" Jake söyledi.

Doktor Jake'e baktı. "Bunu çözmek senin işin olacak." Esther,

"MRI," dedi. "Bize ne söyleyecek?"

Doktor filmi inceledi. "Vurulmuş. Üzerinden biraz zaman geçti ama beyninin ön ve arka kısmında kesinlikle morarma izleri var. Hepimizin beyni yüzer. Çocuklarıinki daha da fazla. Bu bir darbe-karşı darbe yaralanması."

"Ne söyledi?" Esther sordu. "Başına gelenleri nasıl hatırlıyor?"

"Şimdilik gitti," dedi doktor. "Belki de sonsuza dek. Vurulduğu ve kaçırıldığı andan kendine geldiği ana kadar geçen süre ve yaralanmasından önceki yaklaşık aynı süre kayıp. Retrograd amneziyi anlamak zordur. Bu konuda yeterince bilgimiz yok."

"Yani ona ne olduğunu bize söyleyemeyecek mi?" Jake sordu.

Dr. Cortez başını salladı. "İmkânsız değil ama bundan şüpheliyim. Daha önce de böyle vakalar gördüm. Araba kazaları, birkaç ciddi saldırı vakası. İnsanlar her şeyi, olaydan önce bilinçsiz oldukları ve geriye döndükleri süreyle tanımlanan bir zaman aralığında unutuyorlar."

"Yani bize hiçbir şey söyleyemeyecek," diye yineledi Esther.

"Benim tahminim -ve yine sadece bir tahmin- hayır. Çoğunlukla iyileşmiş olsa da geçirdiği beyin sarsıntısı ağırdı. Onunki gibi kapalı kafa yaralanmalarını anlamak zordur çünkü ne kadar kötü olduklarını göremezsiniz. Kafatasının içinde gizli bir sürü şey oluyor."

Esther taramaya baktı, gözleri gri ve siyah alanların üzerinde gezindi, doktorun filmde travma tespit belirttiği yerde durdu.

Dr. Cortez, "Ne olduğunu bilmemek bazı insanlar için harika bir hediye olabilir" dedi. "Bu şekilde olayı tekrar yaşamak zorunda kalmıyorlar. Charlie iyi olacak. Ailesi darmadağın ama bu başka bir hikaye. ocuk bunu atlatacak. Çocuklar dayanıklıdır. Yetişkinler başka bir mesele olabilir."

Esther, Dan Miller'ı dűřündű. Diamond Lake'te beyin hasarı geçirmemiřti. Yine de Liz Jarrett'in Charlie'yi bulduktan sonra olay yerine ilk gelen polislere anlattıđına gűre, ođlu ve birkaç komřu çocuđuyla birlikte teknesinde bir gűn geçirmek için Bend'den ayrıldıđı gűn olanları asla unutamamıřtı. Bu, yűzeyin altında iltihaplanan kalıcı bir acı olmuřtu.

Liz, "Bana yaptıđı en bűyűk hatanın Seth yerine beni kurtarmak olduđunu sűylemiřti," dedi. "Charlie'yi alarak, belki de sonunda olanları geri alma řansına sahip olduđunu dűřündű."

ALTMİŞ İKİNCİ BÖLÜM

KAYIP: ARTIK YOK

Liz yatağın kenarına oturdu. Dr. Miller'la girdiği çatışmada omzundan aldığı yara sadece beş dikiş gerektirmişti. Yara izi, olanları ömür boyu hatırlatacaktı. Sanki hiç ihtiyacı olacakmış gibi. Owen onu hastaneden almış ve üstünü değiştirmesi için eve getirmişti. neredeyse hiçbir şey söylememişti.

Onun yanına oturdu. "Şoktasın," dedi dizini okşayarak. "İkimiz de öyleyiz."

Cevap vermedi. Orada oturdu, her şeyi zihninde yeniden canlandırdı ve hala hiçbirine anlam veremiyordu.

"Dr. Miller bizi gördü," dedi sonunda. "Ne yaptığımızı gördü, Owen."

Owen Liz'in yanına kaydı ve kolunu ona doladı. Liz onun vücudunun ağırlığını ve sıcaklığını hissedebiliyordu ama bu ona hiçbir şey iletmiyordu. Ne rahatlık, ne de güvence. Hiçbir şey.

"Ve o öldü, Liz."

"Charlie yaşıyor."

Owen ısrar etti. "Ve o çok küçük bir çocuk. Ne biliyor ki? Gerçekten, ne *ki*? Onu tarlaya götürdüğümüzde baygındı."

Yaşıyor, diye düşündü. *Yaşıyordu*.

"Hiçbir şey hatırlamıyor," dedi.

Liz kocasının gözlerini inceledi. *Kim bu adam?* "Bu şimdi," dedi sonunda. "Daha sonra hatırlayabilir."

"O sadece üç yaşında." Satıcı modundaydı. "Bunların hiçbirine anlam veremeyecek. Travma geçirdi. Bunları bir araya getiremeyecek kadar küçük... getirebilse bile kimse bir veremez. Biz özgürüz."

Liz gözlerini indirdi ve kucağına baktı. Elini karnına bastırdı. İçinin bulandığını hissetti.

"Dr. Miller öldü," dedi.

Owen kolunu gevşetti. "Ve Tanrı'ya şükür öyle," dedi. "O kaçık bir ucubeydi. Parçaları bir araya getirebilen tek kişi . Öldüğü için üzgün değilim."

Mide bulantısı hissi geçti. "Doğru yaptığını düşünüyordu, Owen. Charlie'yle geçmiş bir şekilde düzeltebileceğini düşündü."

"Geçmiş düzeltemezsiniz. Sadece ileriye gidebilirsiniz. Biz de bunu yapacağız."

"David hapse girecek. Bu bizim suçumuz."

"Hayır. Hayır, değil. Bu onun yaptığı bir seçimdi."

Liz onunla yüzleşmek için döndü. "Çünkü ona Brad Collins'ten söz ettin. Bana yalan söyleme. En iyi yaptığın şeyi yaptığını biliyorum, Owen. Bir düğme itici. Bu sensin."

"Sağlıklı düşünemiyorsun," dedi.

Bunda doğruluk payı vardı. Bodrumdaki kavgadan beri zihni durmadan çalışıyordu. Her şeyin gerçek olduğunu biliyordu ama kendini hiç de kendisi gibi hissetmiyordu.

"Belki," dedi. "Ama yaptığım şeyin David ve Carole'un hayatlarını mahvettiğinden eminim. Bendim, Owen. Bütün bunları başlatan bendim."

"Doğru. Bunu sana vereceğim. Sen de bitirdin."

Yine satıcı.

"Bitirdim mi?" diye sordu. "Çünkü hiçbir şeyi bitirmiş gibi hissetmiyorum. Kimse için değil. Charlie'yi hâlâ o sarılmış halde görebiliyorum. O hayattayken bunu nasıl yapabildik? Bunu nasıl yapabildik?"

"Bunu düşünmeyi bırakmalısın," dedi. "Her şey bitti."

Liz daha iyi biliyordu. Bunun asla gerçekten bitmeyeceğini biliyordu. Diamond Lake gibi, hayatının sonuna kadar peşini bırakmayacaktı.

Yalan büyüyüp bir hastalığa dönüşecekti. Muhtemelen kansere. Hiç beklemediği bir anda onu bulacaktı.

Yine de her zaman yolda olduğunu bilirdi.

Owen duş için soyundu. "Hastaneye geri dönmemiz gerekecek," dedi. "Carole orada olmamızı bekleyecektir. Charlie'yi bu gece hastanede tutacaklar."

Liz, "Onunla bir daha yüz yüze gelemem," dedi.

"Yapmak zorundasın," dedi. "Kahraman sizsiniz. Basın orada . Dedektifler de öyle. Kendini toparlamalısın, Liz. Bu iş bitti. Sana bir hediye verildi. İkimize . Bu mutlu bir son."

Owen gözden kaybolup banyoya girdi ve suyu açtı. Eski borular gıcırdadı ve duşun içine adım attı.

Mutlu hissettirmiyordu. Hem de hiç.

Liz, Owen'ın yerde bir yığın halinde bıraktığı pahalı kot pantolonunu aldı. En sevdiği, koyu boyalı ve çok dar olmayan bir pantolundu. Deri kemeri çıkardı ve sararak üst çekmeceye yerleştirdi. Kazadan beri ondan nefret etmeye başlamıştı. Çekmecenin içindekileri karıştırırken, giderek büyüyen kaşmir ve pamuklu çorap koleksiyonunun altında bazı evraklar olduğunu fark etti. Kocasını bir giysi atına dönüşüyordu. Kocasını ondan daha iyi . Ona öyle görünmesi gerektiğini söylüyordu.

"Nasıl olmak istiyorsan öyle giyin," demişti.

Avukat olmak istemişti. Asla öyle olamayacaktı.

Çeyrek katlanmış açık mavi bir kâğıt gözüne çarptı. Bunun Owen'ın bir yıl önceki doğum günü için aldığı kırtasiye malzemesi olduğunu hemen anladı. "Sayfası neredeyse bir dolar," demişti, bazı şeyler için kullandığı o görkemli üslubuyla. Alaycıydı ama aynı zamanda doğruydı. "Alışveriş listeleri için harcama."

Orada ne işi vardı?

Duştaki su kocasının üzerine dökülürken omzunun üzerinden banyo kapısına baktı.

Daktiloyle yazılmış bir nottu.

Sebeğim olduğum tüm acılar için özür dilerim. Bir eş ve arkadaş olarak başarısızım. Artık kimseye yük olmak istemiyorum.

İmzası kısa mektubu sonlandırdı.

Liz, Owen'ın perdeyi geri çektiğini ve minderin üzerine çıktığını duydu. Kalbinin hızlandığını hissedebiliyordu.

Kendini öldürmeyi hayal etmesine ve hatta bunu planlamasına rağmen, aslında hiçbir zaman bir intihar notu yazmamıştı. Tek çıkış yolu olduğunu düşündüğü şeyi gerçekten denemeye yönelik o somut adımı hiç atmamıştı.

Owen'ı kurtarmak için.

Carole ve David'in kalıcı kalp kırıklığını hafifletmek için. Kaybolmak için.

Owen beline bir havlu sarmış halde çıkana kadar orada oturdu. Dönüp onunla yüzleşti, kâğıt parçası şimdi elinde açılmıştı.

"Bu nedir, Owen?"

"Bilmiyorum," dedi parmaklarını nemli saçlarında gezdirirken.

Saç.

"Bana yalan söyleme, Owen. İntihar notu yazmışsın. Benim için. Neden? bunu yapar mıydın? Bana ne yapacaktın?"

"Liz," dedi, "sakin ol. Hiçbir şey yapmayacaktım. Kendini öldüreceğini düşünmüştüm. Bundan bahsetmiştin. Eğer yaptıysan, o zaman bir şeyler söylemen gerektiğini düşünüyordum. Bu şekilde olmasını isteyeceğini düşünmüştüm. Ve bilirsin, hep kocayı suçlarlar. Bir not bırakmazsan diye kendimi korumak zorundaydım."

İşte yine en iyi yaptığı şeyi yapıyordu. Yalan söylemek. Başkalarının kulağına hoş gelecek ve Owen'ı suçsuz çıkaracak bir çözüm arıyordu. Liz, Lumatyx'teki herkesin ondan nefret ettiğinden emindi.

"Ölmemi istedin," dedi. "Muhtemelen bunca zamandır her şeyi bitirmemi umuyordun, böylece kurban kartını oynayıp hayatına devam edebilecektin. Bütün o para. Ölü bir eş. İstedığın buydu, Owen."

"Ölü bir eş istemedim. Her şeyimi kaybetmek istemedim. Tüm bunları bize sen yaptın ve -evet, tamam, gerçekten de kendini öldürürsen ... her şeyin gireceğini düşündüm."

"Nasıl olabilir ki?"

"Charlie'yi öldürdüğünü sanıyordum. Bunu asla geri alamayacağımızı düşünmüştüm. Yaptığın şeyden dolayı suçluluk duyup kendini ,

Tüm geride bırakabilirdim. Beni suçlama. Bunların hiçbirisi benim suçum değil. Hepsi senin suçun."

Liz yüzündeki kanın çekildiğini hissedebiliyordu. "Owen, ben sana neden aşık oldum ki? Senin kim olduğunu bilmiyorum. Evlendiğim adamdan bu kadar çok değişmiş olamazsın."

"Tatlım," dedi ona doğru uzanarak. "Ben senin evlendiğin adamım. Ne yapacağımı bilmiyordum. Sadece hayatta kalmaya çalışıyordum. Bu çok mu yanlış?"

"Ölmemi , değil mi?"

"," dedi. "Yalan söyleyemem. Beni tanırsın."

"Yaptığın tek şey yalan söylemek, Owen. Hâlâ hayatta olduğum için hayal kırıklığına uğramış olmalısın."

"Hayır," dedi adam, onu tutmaya çalışarak. Kadın geri adım attı ve onu durdurmak için elini uzattı. "Bu bizim yeniden başlama şansımız."

"Şansımız vardı," dedi. "İşimiz bitti. Yakında gideceksiniz. değil. Kimsenin ayrılığımızla ilgili bir şey yapmasını istemiyorum."

"Ne ayrılığı?" diye sordu. "Seni hiç anlamıyorum. Evde özgürüz."

Biraz oksijen emdi. Sanki ilk kez nefes alıyormuş gibiydi.

"Senden kurtulmak istiyorum," dedi. "Beni öldürmek istediğini biliyorum. Bütün bunların Lumatyx'teki işinle ilgili olduğunu biliyorum. Para için. Ama bu olmayacak."

"Sen delirmişsin," dedi. "Raydan çıktın. Senin gibiler tarafından itilip kakılmayacağım."

Liz uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Sadece kendi kişisel çıkarları için onun zayıflıklarıyla oynayan adama baktı. Evlilikleri yoktu. Onun bir kariyer yolu vardı. Nehirdeki büyük eve giden yol. Franklinler gibi olmak istiyordu.

"Benden hoşlanmıyorsun bile, Owen," dedi. "Bu doğru değil," dedi Owen. "Seni seviyorum."

"Sen kendini seviyorsun. Bu evlilikte sana ve bana yer yok."

"İyi," dedi, öfkesi kontrollüydü ama biraz yükseliyordu. "Seni aptal sürük. Senin için geçerli olan tek şey görünüşündü ve biz

Bunların hızla solduğunu biliyorum. Hapçı. Boozer. Bana her baktığında yüzüne yansıyor."

"O hapları aldım çünkü onları bana sen verdin."

"Beni suçla. Tamam. İşte bu kadar zayıfsın."

"Zayıftım. Şimdi değilim. Bir çizgi ve çizgiyi aşmayacağım. Bend'i temelli terk edeceksin."

"Bu çılgınlık," dedi. "Benim işim burada." "İşini bırakacaksın."

"Hayır, yapmayacağım. Böyle bir şey olmayacak. Bir sürü hisse senedi almak ve bunu masada bırakmayacağım."

"Orayı terk *edeceksin*," dedi. "Ya da hapse gireceksin."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Charlie'yi ıssız bir yerde bıraktığımız o gece, telefonum yanlışlıkla senin bir fotoğrafını çekti, Owen. Flaşı hatırlıyor musun? Charlie'yi taşıdığını gösteriyor, kolu muşambadan dışarı sarkıyor."

"Yalan söylüyorsun."

"Neden yalan söyleyeyim ki?"

"Fotoğraf yok. O telefonlardan kurtulduk."

"Ve sen de yüksek teknoloji uzmanısın. Bulut, Owen. Fotoğraf bulutta saklanıyordu. Hukuk profesörüne gönderdim. İleride yardıma ihtiyacım olursa beni temsil etmeyi kabul etti."

"Sen bunu yapmazsın," dedi.

"Yapardım ve yaptım da."

"Blöf yapıyorsun!" dedi.

"Bahse girmek ister misin?" diye sordu, içinde uzun zamandır eksik olan gücü bularak. "Hayatın üzerine bahse girmek ister misin? Lumatyx'ten istifa edip şehri terk edeceksin ya da adam kaçırma ve cinayete teşebbüs suçlarından hapse gireceksin."

Owen çenesini sıktı. "Charlie'ye olanlarla benim bir ilgim olduğuna kimse inanmaz. Ayrıca, onu öldüren sendin."

"O ölmedi, unuttun mu?"

Owen volta atmaya başladı. Liz onun ne söyleyeceğini düşündüğünü görebiliyordu. Ne yapacağını.

Bana vuracak bir şey mi arıyorsun? Beni boğmak için bir kemer? Boğazımı kesmek için bir ustura mı? Bunların hepsi ellerini kirletmesini gerektirecek şeyler. Owen bunu yapmayı sevmez.

"Seni şu anda öldürebilirim Liz," dedi. "Yapmaya çalıştığın her şeyde başarısız oldun. Yapsam da kimsenin umurunda olmaz."

Gerçek yüzü çirkindi ama haklı olduğu bir nokta vardı. Owen her zaman onun hatalarını gösterme konusunda uzmandı, ister kardeşiyle olan ilişkisi olsun -en iyi ihtimalle zayıf- isterse de baroda başarısız olduğu gerçeği.

Teknik olarak, iki kez.

"En azından ben, Owen," dedi sonunda. "Gerçek şu ki, yaptığım her şeyle yaşayabileceğimden emin değilim. Hiçbiri beni asla terk etmeyecek. Beni yakalayacaklarını umuyorum. Sen, sen farklısın. Seni anlamam için tek bir kriminoloji dersi bile gerekmedi, ama bununla yüzleşmem uzun zaman aldı. Kim bir sosyopatla evlendiğini kabul etmek ister ki? Ama ben öyle yaptım. Dudaklarından çıkan şey yalan. Yeniden başlayacaksın. İyi olacaksın. O parayı alacaksın. Ama burada alamayacaksın."

"Bana bulaşırsan seni de kendimle birlikte aşağı çekerim," dedi.

Liz gülmek istedi ama gülmedi. Charlie'ye, Franklin'lere, Dr. Miller'a ve Brad Collins'e olanlarla ilgili hiçbir şey komik değildi. "Owen, Lumatyx'i bırakacaksın ve Bend'den ayrılacaksın. Bunu yapmazsan hapse girersin ve ne kadar güzel olursan ol, eminim orada bir sürü yeni arkadaş edinarsın."

Owen hışımla dışarı çıktı, kapıyı öyle sert çarptı ki Liz'in büyükannesinin porselen dolabı titredi ve bir Blue Willow çay fincanı yere düştü.

Parçalanmış parçaları toplamak için yanına gitti. Her seferinde bir parça. Kendi suçluluğu ve korkusu onu bir tutsak haline getirmişti. Onu zayıf düşürmüştü. Ama o yüzleşme anında Liz Jarrett kocasının en kurnaz kontrol yöntemlerinden birini kullanmıştı.

Yalan söylemişti.

Hiçbir profesörle iletişime geçmemişti. Bulutta fotoğrafı yoktu.

BÖLÜM ALTMIŞ ÜÇ KAYIP: ARTIK YOK

Charlie'nin bir komşunun bodrumunda bulunmasından sonraki birkaç saat içinde, "Bend'in Mucize Çocuğu "nun hikayesi tüm internete yayıldı. Portland ve Seattleden gelen haber araçları hastanede ve Franklin'in evinin önündeki caddede en iyi yerleri tutmuşlardı bile. Tüm muhabirlerin hayal kırıklığına uğramasına rağmen, canlı çekim için vakanın merkezinde kimse yoktu. David Sweetwater'daki mutfağa geri dönmüştü. Liz ve Carole hastanede Charlie'nin yanındaydı. Polis konuşmuyordu. Hastane sözcüsü bile yorum yapmıyordu.

Müsait olan tek kişi Owen'dı, o da Damon medyanın dikkat dağıtıcı olduğunu söylediği için işten ayrılmıştı.

"Ve gerçekten de Liz'le birlikte olman gerekmiyor mu?" diye sordu. Damon onu yine ötekileştiriyordu.

"Ama bir konferans var."

"İsteğe bağlısın. Şimdi, doğru olanı yap. Evine git. Ben burada hallederim."

Damon pisliğin teki.

Muhabirler ve sokaktaki insanlar arasındaki sevinçli havaya rağmen Owen'ın yüzü asıktı. Şakaklarında ter birikmişti. Oradan başka bir yerde olmayı tercih ederdi. Özellikle de Damon West'in onu otobüsün altına atmadığından emin olmak için konferans görüşmesinde olmayı tercih ederdi.

Basına sadece herkesin evine gitmesini sağlamak için konuşuyordu.

Owen, kimsenin gözlerinin içine bakmamak için muhabirlerin ve izleyicilerin üzerinden bakarak, "Aile oğullarının geri dönmesinden dolayı minnettar," dedi. "Eşim bir kahraman değil, iyiliğin kötülüğe geldiği ve küçük bir çocuğun ailesine kavuştuğu umudunun habercisidir. Lütfen burayı terk edin ve ilgili herkesin mahremiyetine saygı gösterin."

Bu son kısım onun gerçek mesajıydı. Owen'a göre Charlie'nin mucizevi dönüşünden bu yana her şey çok daha karmaşık hale gelmişti. Anlatıyı yönetmek, batan bir gemiyi düzeltmek için zayıf bir girişimdi. Charlie ölseydi her şey daha iyi olurdu.

Çocuğun bir kediden daha fazla canı var, diye düşündü.

Carole'un telefonu David'den gelen bir mesajla çaldı.

Please let me come.

Bir nefes aldı ve iki harfi tuşladı.

OK.

O yazdı:

Teşekkür .

Carole şimdi hastane yatağında uyuyan oğullarına baktı. Onun gözlerinde David'i biraz görebiliyordu. O onun babasıydı. Her zaman da öyle olacaktı. Oğlunun sıcak küçük elini okşadı ve sonra bir mesaj yazmak için telefonuna döndü.

**It doesn't change anything between us. He's your son.
You'll need to act like a father from now on. Room 346.**

Liz koridorda durmuş, Charlie'nin hastane odasına girdiğinde ne söyleyeceğini düşünüyordu. Birkaç muhabir, hemşire istasyonunun hemen ilerisinde, medyayı en çok aranan röportaj öznesinden etkili bir şekilde uzaklaştıran at nalı şeklindeki bir alanda onun dikkatini çekmeye çalıştı. Bend *Bulletin*'den bir kadınla istemeden göz göze geldiğinde 'u kibarca başıyla onayladı. Tanrı'dan kimseye bir şey söylemek zorunda kalmamayı umuyordu.

Charlie'nin odasından genç bir hemşire çıktı. "Bayan Franklin içeri gelmenizi istiyor."

"Öyle mi?" Liz sordu. "Şimdi mi?" "Evet. İçeri gir."

Liz'in elleri titremeye başladı ve bir tanesini cebine koydu. *Her şey bitti*, diye düşündü. *Charlie bir şey hatırlamış ve bunu Carole'a söylemiş olmalıydı*. Yavaşça odaya girdi.

"Liz," dedi Carole yatağın üzerinde küçük oğlunun yanındaki yerinden sakince. Charlie uyanıktı ama sessizdi. Birisi ona doldurulmuş bir dinazor vermişti ve onu küçük elleriyle kavırıyordu. "Bunu sen yaptın."

Liz'in kalbi neredeyse göğsünden fırlayacaktı. Ölecekti. Tam orada, hastanede. Carole biliyordu! *Şimdi başıma gelen her şeyi hak ediyorum*, diye düşündü.

"Özür dilerim, Carole," dedi Liz. "Çok, çok üzgünüm." Dizlerinin bağı çözülmüştü ve bacaklarındaki kemiklerin parçalandığını hissedebiliyordu. Neredeyse dengesini kaybediyordu.

"Gel buraya," dedi Carole, ayağa kalkıp kollarını uzatarak. "Hepimiz iyi olacağız. Bunu sen yaptın Liz. Tüm bunların gerçekleşmesini sen sağladın ve ben bunu asla ama asla unutmayacağım. Eğer sen olmasaydın, Charlie sonsuza kadar gitmiş olabilirdi."

Liz arkadaşının kucağında eridiğini hissetti. "O nasıl?" diye sordu.

"Doktor iyi olduğunu söylüyor," dedi Carole. "Korkmuş. Kafası karışmış. Ama iyi."

Çocuk Liz'e baktı ve gülümsedi. O gülümsedi. İçinde, yaptığı şeyin dehşetinin hissedebiliyordu. Charlie hayattaydı. O gün ateşlediği bir trajediyi sona erdirmişti.

araba yolundan çıktı. Neden gerçek bir neşe hissedemediğini merak ediyordu.
mı?

ALTMİŞ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BULUNDUKTAN ON GÜN SONRA

Bend mucizesinin gazetelerin sayfalarını, blog yazarlarının ve haber sitelerinin akışlarını doldurmasının üzerinden bir haftadan fazla zaman geçmesine rağmen Esther, kendisini rahatsız etmeye devam eden bir vakanın yarım kalmış uçlarını hâlâ üzerinden atamamıştı. Kanocu Matt Henry'nin GoPro'suyla çektiği kaseti gözden geçirdi. Bu, Dan Miller'ın çocuk kaçırıldığında nehrin *kendi* tarafında olduğunu gösteriyordu. Köprüden geçip Charlie'yi yakalamış olması mümkündü ama mutlaka birileri onu görmüş olmalıydı. Ayrıca adam yetmişli yaşlarındaydı. Fiziksel olarak, yapılması gerekeni yapabilecek durumda mıydı? Bir çocuğu taşıyabilir miydi? Bir çocuğu susturabilir miydi? Fark edilmeden eve götürdüğünden emin olabilir miydi?

Hem güpegündüz.

Her türlü imkânsız gibi görünüyordu. Yine de nehirdeki komşular arasında yaşananların başka bir açıklaması olamazdı. Charlie'nin Dr. Miller'ın evinden kurtarıldığı bir gerçektir. Üç yaşındaki çocuğun orada esir tutulduğu doğrudur. Bu inkar edilemezdi.

Masasının üstünü kaplayan raporları gözden geçirdi. Dr. Miller ölmüştü. Onu Liz Jarrett öldürmüştü. Esther'e ve olay yerine gelen polisler için savaştığını söylemişti. Yaralandığını tartışmak mümkün değildi. Charlie'yi kurtarıp eve getirdiğini inkâr etmenin hiçbir yolu yoktu.

Ama nasıl? Liz nasıl oldu da doktorun evindeydi?

"Onun için endişelendim," demişti. "Ona bir şey oldu sandım. Neredeyse ortadan kaybolmuştu."

Jake kafasını Esther'in ofisine soktu.

"Derin düşüncelere dalmış görünüyorsun," dedi. "Hepimizle birlikte kapatmaya ve işten sonra bira içmeye gitmeye ne dersin? Biraz stres atmaya?"

Esther belli belirsiz gülümsedi. "Bazı şeyleri halletmem gerekiyor."

Genç adam akıl hocasının önündeki kâğıtlara baktı. Belgeler arasında savcının Liz Jarrett'in Dr. Miller'ı öldürürken nefsi müdafaada bulunduğu dair ifadesi de vardı. Kendisine herhangi bir suçlama yöneltilmeyecekti.

Jake, "Hâlâ davayla ilgileniyorsun," dedi.

Esther Charlie'nin fotoğrafını aldı. "Sanırım. Elimde değil. Biraz geri çekildiğimde hâlâ bir örümcek ağı görüyorum." Parmağının ucuyla çocuğun yüzüne dokundu. "Charlie ortada. Carole, Liz, Owen ve David hepsi bu ağın içinde. Yan tarafta Brad Collins ve Dan Miller var. Hepsi dönüyor. Hepsi."

"Nasıl yani?"

"Owen'ın David'e parkta bir Ohio plakası gördüğünü söylediğini biliyoruz."

"Evet, doğru. Ne olmuş yani?"

"Bilmiyorum," dedi, hâlâ her şeyi çözmeye çalışıyordu. "Yani, David avukatına Collins'in peşine düşmesine parkla ilgili ihbarın neden olduğunu söyledi. Oysa Collins Columbia Park'a gittiğini hiç söylemedi. Söylemiş olsaydı, bize söylerdi. O bir yalancı değil. Hayır, bence Owen Jarrett David'i kışkırtıp Collins'in peşine gönderdi. Yalan söyleyerek. Neden bunu yapma zahmetine girsin ki?"

Jake başının yan tarafını kapı pervazına dayadı. "Ya da belki parkta başka bir Ohio plakası görmüştür."

"Belki. Belki." Bir süre hareketsiz oturdu. "Bir de Dr. Miller var..." Fotoğrafları karıştırdı ve otopsi raporunu aldı.

Jake o birayı gerçekten istiyordu ama Esther işleri yoluna koymaya çalışıyordu ve ondan öğreneceği çok şey olduğunu biliyordu. "Peki ya o?" diye sordu.

Esther başını kaldırdı. "Bu hiç mantıklı değil, Jake. O yaşlı adamın o çocuğu neden kaçırdığını bilmiyorum. Ama yine de, benim örümcek ağım. Bildiğin gibi Liz'in Dr. Miller'la bir geçmişi vardı."

Seth Miller'ın ölümüyle ilgili haber kupürünü işaret etti.

"Doğru," dedi Jake. "Oğlunun boğulması."

"Sadece o değil," dedi Esther. "Yani, o da var. Ayrıca muşamba. Miller'ın evindeki yatağın altında bulduğumuz muşamba. Oraya nasıl geldi?"

Masasının arkasındaki kutudan muşambayı almak için ayağa kalktı. Dr. Miller öldüğüne göre, takip edilecek bir ceza davası yoktu. Miller'ın bodrumunda bulunan eserlerden yola çıkarak değerlendirilecek gerçek bir kanıt zinciri de yoktu.

"Boya renginin Jarrett'in ön kapısıyla uyumlu olduğunu anlıyorum ama ne olmuş yani? Muhtemelen muşambayı ona ödünç vermişlerdir," diye tahmin yürüttü Jake.

Muşambaya ve onun çocuğa olan yakınlığına kafayı takmıştı. Onu kutudan çıkardı. "Bu mümkün. Ama sanmıyorum. Hiç konuşmadılar, hatırladın mı? Dr. Miller nehrin karşı tarafındaki herkesten nefret ederdi. Franklinlerden yeni evleri için nefret ediyordu ve şimdi Liz ve Owen'dan da hoşlanmadığını biliyoruz çünkü Liz ona Diamond Lake'te olanları hatırlatıyordu."

"Owen Jarrett'tan bahsetmişken," dedi Jake, "az önce şehri terk ettiğini duydum."

"Ciddi misin?" Muşambayı yere serdi.

"Evet, kız kardeşimin en yakın arkadaşı Lumatyx'te muhasebe bölümünde çalışıyor," dedi. "Charlie bulunduktan birkaç gün sonra içeri girip istifasını verdiğini söyledi. Oradaki herkesi bir tüyle bile devirebileceğini söyledi. Bundan memnun olmadıklarından değil. Kimse o adamı sevmezdi. Herkese sürekli zengin olacağıyla övünüyordu. Tüm sözde ekip üyelerine aynı takımın bir parçası olmadıklarını hissettirdi. Masada bir tekne dolusu para bıraktı."

Esther çantasına uzandı ve Jake'i iterek geçti. "Size sonra yetişirim. Liz' geldiği gün bize ne söylemek istediğini öğrenmek için tekrar denemeliyim. Bunu iki katına çıkarmalıydık. Kocasıyla ilgili bir şey olabilir."

"Onu koruduğunu düşünmüyorsunuz değil mi? Yani, Dr. Miller tek başına hareket etti, değil mi?"

"Doğru," dedi. "Elbette. Beni rahatsız eden bir şey var. Hepsi bu kadar. Gevşek uçlar."

"Ne?" diye sordu.

"Emin değilim," dedi dokunarak. Ceketini ve annesinin ona verdiği atkıyı aldı. O gün erken saatlerde kar yağmış, Bend'in üzerine on beş santim yağmış ve burayı bir kış harikalar diyarına çevirmişti. Karın en karanlık şeyleri bile güzelleştiren bir yanı vardı. Esther karı her zaman sevmişti.

Temiz bir sayfa diye düşündü.

Liz kapıyı açtığında neredeyse alacakaranlıktı ve Dedektif Nguyen'i orada, elinde Charlie'ye RAV4 ile çarptığı sabah onu örtmek için kullandığı rulo halindeki muşambayı tutarken buldu. Liz gözlerinin muşambaya takılmasına izin vermedi ama muşamba oradaydı. Ona doğru geliyordu. Üç boyutlu bir filmde yanan bir mızrak.

Bol bir kazak ve kot pantolon giymişti. Saçları yağlıydı ve arkaya toplanmıştı. Hiç makyaj yapmamıştı. Esther'in Charlie'nin kaybolduğu gün gördüğü genç ve güzel kadından çok farklıydı.

Nefesinde belirgin bir alkol kokusu vardı. "İyi misin?" Esther sordu. "İçeri girebilir miyim?"

Liz kapıyı daha geniş açtı ve dedektif içeri girdi. Ev Owen'ın adının yazılı olduğu kutularla doluydu.

"Kocanın Bend'i terk duydum," dedi Esther, oturma odasını incelerken. Kutulardan birinin üzerinde neredeyse boş bir şarap kadehi duruyordu.

"Bu oldu bağlı için olur." Liz dedi, zar zor bakıyor at Dedektif. "Bir süredir ayrı yaşıyorduk."

"Ama şehri terk etti. İşini de bıraktı."

"Artık başka öncelikleri var."

"Ama para," dedi Esther. "Anladığım kadarıyla başına talih kuşu konacakmış."

Liz omuz silkti. "Para her şey demek değildir."

Esther oturma odasının düzenli kaosunu geçerek Deschutes'a bakan pencereye doğru ilerledi. Bir zamanlar mükemmel olan çimlerin üzerine kocaman bir SATILIK tabelası asılmıştı.

Miller'ın evi kıyıya bakıyordu. Tüplerle yüzen ve Bend'de yaşamayı hayal eden yolcuların mutlaka göreceği bir yere bakıyordu.

Dedektif tabelayı göstererek, "Çok hızlıydı," dedi.

Liz şarap kadehine baktı ama ona uzanmadı. "Çoktan satıldığını duydum," dedi. "Kaliforniya'dan alıcılar. Yıkacaklarmış."

"Ve bunlardan bir tane daha mı dikelim?" Esther, bir zamanlar bölgeye yeni gelenlerin para yığınları ve büyük planlarıyla getirdiklerinin bir anıtı olan, şimdi ise neredeyse bir trajedinin ve onun hatırlatan Franklin evine başını eğdi.

"Hiç kuşkusuz." Liz dedektife kahve ya da çay ikram etti. Esther reddetti. Bir sessizce birbirlerine baktılar.

Dedektif, "Devam edin ve şarabınızı bitirin," dedi. Liz bardağı aldı ve bir yudum aldı.

"Carole ve Charlie nasıl?" Esther sordu.

Liz, "Güzel," dedi, sözcükleri birden boğazında düğümlendi. Bir yudum daha aldı. "Onları birkaç saat önce gördüm. Carole Charlie'yi ailesini görmeye götürecektir. Bence bu iyi bir şey."

Esther yemek masasına doğru ilerleyerek, "Bir şey düşünüyordum," dedi. Muşambayı açtı ve masanın üzerine serdi. Kumaş en büyük pembe sıçramayı ortaya çıkardığında durdu. Gözleri Liz'inkilerle buluştu. "Bu boya rengi senin ön kapının rengiyle aynı."

Liz geri çekilip biraz daha içerek, "Bunu bilemem," dedi.

Esther sessizliğin boşluğu doldurmasına izin verdi. "Laboratuvar bunu doğrulayabilir," dedi sonunda.

Liz yüzünün ısındığını hissedebiliyordu. Sorun şarap değildi. Sadece dedektifin söyledikleri de değildi. Daha derin bir şeydi, çok uzaklardan, içinden geliyordu.

"Yakın görünüyor," dedi. "Annem bu rengi çok severdi. Ona Elizabeth Arden pembesi derdi. Rujuyla aynı renk."

Esther parmaklarını sert, plastik kaplı kumaşın üzerinde gezdirdi. "Diğer boya lekeleri şuradaki duvar rengine uyuyor." Yemek odasını işaret etti, seladon tonundaydı.

İki kadın da konuşmadı.

"Baro sınavında Linda Kaiser haklıydı, değil mi? O sabah bir sorun vardı ve sınava kalmadın. Bir şeye üzülmüştün ama Charlie'den henüz haberin yoktu."

Yine sessizlik.

"Öyle değil mi Liz? Testten önce ona ne olduğunu bilmiyordun."

Cevap yok.

"Beni görmeye geldin Liz," dedi Esther. "Ama bana nedenini söylemeden gittin."

Liz'in gözlerinde yaşlar birikti. "Charlie için endişelendim."

"Herkes öyleydi. Bunu bana söylemek için ofisime gelmene gerek yoktu."

"Yardım etmek istedim."

"Belki yaptın. Ama yardım etmedin Liz. Geldin ve gittin. O kadar ani gittin ki çantayı unuttun. Sonra uğradığımızda da söyleyecek pek bir şeyin yoktu. Kocan bizi oyaladı. Bana söyleyeceğin şey neydi?"

Liz masadan kalktı ve Deschutes'a bakan pencereye döndü. Nehir her zamanki gibi eski evin önünden kıvrıla kıvrıla geçiyor, akşamın erken saatlerinde gökyüzünü karartıyordu. *Belki daha erken yağan kar?* Franklin'lerin evini düşündü. Işıklar açıldı. Carole muhtemelen Charlie'ye banyo yaptıırıyordu. Bu, her şeye rağmen devam eden bir rutindi.

Yaptığı şeyi.

Liz, "Dedektif, haklısınız," dedi.

Aralarındaki boşluk giderek geriliyordu. Liz derinlere iniyordu. Esther'in konunun nereye gittiği hakkında

hiçbir fikri yoktu. "Ne hakkında?"

diye sordu.

Dudakları titriyordu ama Liz bunu yapabileceğini biliyordu. Şarap kadehini itti.

"Söylemem gereken bir şey var," diye başladı. Her kelime onun kararlılığını artırıyor. "Söylemeden önce yan odaya gitmemiz gerekiyor. Carole'un da bunu duyması gerekiyor."

TEŞEKKÜR

Bazen yaşayan en şanslı insan olduğumu düşünüyorum. Hikayelerimi yazarken etrafımı saran muhteşem destek ağı sayesinde başıma gelen her şey çok güzel. Tavsiye ve destek sunan pek çok kişinin katkıları için minnettarım. Her birinize ne kadar teşekkür etsem azdır. İşte bugün aklımda olanlardan birkaçı: Bir kitabı planlamak için indeks kartları kullanmayı ne kadar sevdiğimi bilen ve bu romanın ilk aşamalarında paha biçilmez bir danışma kurulu olan dostum Matt Glass. Rand ve Becky Hardy'ye bazı aydınlatıcı tıbbi detaylar için teşekkürler. İyi insanlar. Şarap da güzeldi. Thomas & Mercer'a ve yazarlar için hikâye anlatma sürecini her seferinde bir kitap olmak üzere dönüştüren adanmış insanlardan oluşan ekibine minnettarım. Kendini işine adanmış, parlak bir editör olan ve birden fazla numarası bulunan Liz Pearsons'a özel bir teşekkür. Redaktörüm Brittany Dowdle'a teşekkürler. O çok zeki! Son olarak, bu kitabı geliştirme editörüm David Downing'e ithaf ediyorum. David gerçekten harika biri. Yaptığı işe duyduğum minnettarlığı anlatacak başka bir kelime bulamıyorum.

Ama yapabileceğini biliyorum.

YAZAR HAKKINDA

Fotoğraf© Claudia Olsen

#1 *New York Times* çoksatan yazarı Gregg Olsen, aralarında *The Boy She Left Behind* ve *Sound of Rain*'in de bulunduğu yirmiden fazla kitap yazdı. Canlı ve büyüleyici anlatılar yaratma yeteneğiyle tanınan yazar, *Good Morning America*, *Dateline*, *Entertainment Tonight*, CNN ve MSNBC gibi birçok televizyon ve radyo programında ve haber ağında yer aldı. Olsen ayrıca *Redbook*, *People* ve *Salon* dergilerinin yanı sıra *Seattle Times*, *Los Angeles Times* ve *New York Post*'ta da yer almıştır.

Hem kurgu hem de kurgu dışı eserleri, *USA Today* ve *Wall Street Journal* en çok satanlar listelerinde öne çıkmak da dahil olmak üzere eleştirmenlerin beğenisini kazandı ve çok sayıda ödül aldı. Washington Eyaleti resmi olarak genç yetişkin romanı *Kıskançlık*'ı Ulusal Kitap Festivali için seçti; ve *Derin Karanlık* Idaho Yılın Kitabı seçildi.

Seattle doğumlu olan ve eşi ve ikiz kızlarıyla birlikte Washington Eyaleti'nin kırsal kesiminde yaşayan Olsen, bir sonraki gerilim filmi üzerinde çalışmaya başladı bile.

Kendisiyle Facebook ve Twitter üzerinden veya www.greggolsen.com web sitesi aracılığıyla bağlantı kurun.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

